

Astrid Lindgren

Karlsson trên mái nhà

Astrid Lindgren

Karlsson trên mái nhà

Karlsson Trên Mái Nhà

Astrid Lindgren

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Karlsson Trên Mái Nhà](#)
[Karlsson xây tháp](#)
[Karlsson chơi trò dựng lều](#)
[Karlsson đánh cuộc](#)
[Karlsson chơi khăm](#)
[Karlsson diễn trò ma](#)
[Karlsson diễn ảo thuật với chú chó Ahlberg](#)
[Karlsson dự lễ sinh nhật](#)
[Karlsson lại bay tiếp](#)
[Ở nhà Karlsson](#)
[Trò chọc nguấy bánh quế của Karlsson](#)
[Karlsson mời dự tiệc bánh quế](#)
[Karlsson và cái thùng ti vi](#)
[Đường dây chuông của Karlsson](#)
[Con ma nhỏ của quận Vasa](#)
[Karlsson không phải ma, mà chỉ là Karlsson](#)
[Thị nữ kiêu hãnh bay lượn](#)
[Đẹp trai, thông thái và béo vừa xoắn...](#)
[Ai cũng có quyền là Karlsson](#)
[Karlsson chợt nhớ là mình có sinh nhật](#)
[Karlsson là học sinh giỏi nhất lớp](#)
[Karlsson ngủ ở nhà Nhóc Con](#)
[Karlsson chọc nguấy bằng bánh quế và bánh rán](#)
[Karlsson là nhà nghiên cứu bệnh ngáy giỏi nhất thế giới](#)
[Karlsson bày trò quái nhất khi đêm xuống](#)
[Karlsson dẫn bác Julius vào thế giới cổ tích](#)
[Karlsson thành người Giàu Nhất Thế Giới](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

Giới thiệu

Một sự kiện cực kỳ bất thường xảy đến với một gia đình hoàn toàn bình thường ở một khu phố cũng vô cùng bình thường tại thủ đô Stockholm nước Thụy Điển: trên mái nhà của họ cư ngụ một “ông Karlsson”. Không những thế “ông Karlsson” còn kết thân với cậu con trai út của họ và thích ngốn ngấu bánh quế do bà mẹ làm ra với một tốc độ không tưởng. Vẫn chưa hết, “ông” còn biết bay.

Karlsson, “người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất” luôn chứa trong mình tiềm năng làm nhà cửa tanh bành, nước chảy ngập sàn nhà, chọc thủng ga trải giường... Nhưng Karlsson cũng biết đuổi lũ trộm khỏi nhà, và nhiều khi cư xử rất đàng hoàng, phong lưu.

Quan trọng hơn cả, Karlsson biết một người bạn tốt là như thế nào. Bao nhiêu năm rồi, trẻ con luôn thích có một người bạn như thế... ở ngay trên mái nhà mình.

“Karlsson ngạo mạn, biết tuốt và háu ăn - chính là nhân vật thiên tài đầu bảng của Lindgren”
(*Frankfurter Allgemeine Zeitung*)

Karlsson Trên Mái Nhà

Thủ đô Stockholm có một đường phố cực kỳ bình thường, ở đó có một ngôi nhà cực kỳ bình thường, nơi một gia đình cực kỳ bình thường sinh sống - đó là nhà Svantesson. Nhà này gồm ông bố cực kỳ bình thường và bà mẹ cực kỳ bình thường, cũng như ba đứa trẻ cực kỳ bình thường tên là Birger, Betty và Nhóc Con.

“Này, tớ không phải là một Nhóc Con bình thường đâu nhé,” Nhóc Con nói.

Ơ kìa, quả thật nó là một thằng bé cực kỳ bình thường mà. Thiếu gì những cu cậu như vậy, tất cả đều bảy tuổi, mắt xanh, mũi tẹt, tai bần và quần thì lấm lem rách toạc nơi đầu gối. Có nghĩa Nhóc Con là một thằng bé bình thường từ đầu đến chân, chẳng việc gì phải bàn.

Birger mười lăm tuổi rồi, nó chơi bóng đá và học hành chẳng lấy gì làm sáng dạ lắm. Nghĩa là nó cũng là một thằng bé bình thường từ đầu đến chân. Còn Betty năm nay mười bốn và buộc tóc đuôi gà, giống như những cô bé cực kỳ bình thường khác.

Trong nhà chỉ có mỗi một người không bình thường, đó là Karlsson Trên Mái Nhà. Ông ta sống tí trên mái nhà, đó chẳng phải là một chuyện vô cùng bất thường hay sao? Có thể ở những nơi khác trên quả đất này thì không có gì lạ, nhưng ở Stockholm hầu như không có chuyện ai đó sống trong một ngôi nhà tí hon trên mái như vậy cả đâu. Thế mà Karlsson lại đang sống trên đó đấy.

Karlsson là một người đàn ông lùn tịt, béo tròn, rất tự tin, và ông ta biết bay. Ai mà chẳng bay được, nếu ngồi trong phi cơ hoặc máy bay trực thăng, nhưng chẳng ai tự mình bay được cả, ngoài Karlsson ra. Ông chỉ cần xoay cái núm ở đâu đó giữa rốn, thế là chiếc động cơ nhỏ tí gắn trên lưng rùng lên chạy xình xịch. Trong khi động cơ gia tăng vòng quay, Karlsson đứng yên một tị. Rồi thì, một khi động cơ đã quay đủ tí, Karlsson bay bổng lên và lượn đi lượn lại, lịch thiệp và trang nghiêm như một vị giám đốc, ấy là nếu ta có thể tưởng tượng ra một vị giám đốc gắn động cơ trên lưng.

Karlsson cảm thấy vô cùng dễ chịu trong ngôi nhà nhỏ của mình. Tối đến, ông ngồi trên bậc tam cấp trước nhà, chiêm ngưỡng và ngắm trời sao. Dĩ nhiên khi ngồi trên mái thì có thể ngắm sao dễ hơn so với các chỗ khác dưới nhà. Kỳ thực cũng buồn cười là không có nhiều người sống trên mái, song những người khác trong ngôi nhà này không hề biết là có thể sống

được trên đó. Thậm chí họ còn chẳng biết rằng trên đó có túp lều bé tẹo của Karlsson, vì nó ẩn kỹ sau ống khói, và nói cho cùng thì đa số chẳng chú ý gì đến những ngôi nhà bé xíu như nhà Karlsson, ngay cả khi họ vô tình đã phải chúng.

Chỉ có một lần ông thợ nạo ống khói chuẩn bị làm vệ sinh ống khói trên đó thì nhìn thấy nhà của Karlsson, và ông khá sửng sốt.

Lạ nhỉ, ông tự nhủ, có cái nhà ở đây kìa. Thật khó tin, nhưng rõ ràng là có một cái nhà ở trên mái này thật. Nó từ đâu bay tới đây thế nhỉ?

Rồi ông bắt tay vào việc nạo ống khói và quên phắt cái nhà ấy luôn, chẳng bao giờ nhớ đến nó nữa.

Nhất định là Nhóc Con rất khoái tỉ khi làm quen với Karlsson, Karlsson cứ bay tới đâu thì nơi ấy cũng đều trở nên phiêu lưu và hồi hộp. Có thể Karlsson cũng thấy vui khi được quen Nhóc Con, vì nói gì thì nói chứ sống một mình một nhà cũng chẳng thể nào vui nổi khi chẳng ai biết đến mình cả. Vừa hạ cánh xuống đâu đó là đã được nghe tiếng gọi “Ồ, xin chào Karlsson” thì vui quá đi chứ.

Karlsson và Nhóc Con quen nhau như thế này:

Vào một ngày xấu trời, đại loại là một trong những ngày mà người ta chẳng muốn mình là Nhóc Con chút nào cả. Nói chung cu cậu rất vui khi là đứa con cưng được cả nhà hết mực nâng niu chiều chuộng. Nhưng có những ngày cái gì cũng làm ta bực mình. Trước tiên là bị mẹ mắng vì cái quần có thêm vài chỗ thủng, và Betty nói: “Ông ranh chùi cái mũi thò lò đi,” còn bố thì làm ầm lên vì cái tội đi học về muộn.

“Con làm cái trò quỷ gì ngoài phố lâu thế?” bố hỏi.

Trò quỷ ngoài phố? Đúng là bố không biết Nhóc Con gặp một chú chó ngoài đường. Nó dễ thương và cực bảnh, ngửi ngửi Nhóc Con và vẫy đuôi, trông cứ như thể định nhận Nhóc Con làm cậu chủ vậy.

Nếu mọi chuyện xảy ra theo đúng ý Nhóc Con thì cu cậu cũng đã thành cậu chủ của nó luôn rồi đấy. Chỉ tội là bố mẹ kịch liệt phản đối chuyện nuôi chó trong nhà. Đã thế lại có một bà đi tới và gọi: “Ricki, lại đây nào” khiến Nhóc Con hiểu ra rằng mình không bao giờ có thể sở hữu con chó nọ.

“Tình hình có vẻ như suốt đời ta không bao giờ được có một con chó riêng,” Nhóc Con cáu kỉnh nói vào hôm đó, vào cái ngày mà chuyện gì cũng hỏng. “Mẹ ơi, mẹ thì có bố, còn Birger và Betty lúc nào cũng chơi với nhau, chỉ mình còn là chẳng có ai cả.”

“Nhóc Con yêu nhất đời của mẹ, con có cả nhà mà,” mẹ nói.

“Con chẳng có gì hết,” giọng Nhóc Con còn cáu hơn, vì đột nhiên cậu cảm thấy mình chẳng có ai trên thế giới này cả.

Ít nhất thì cậu cũng có một thứ. Đó là phòng riêng của cậu, thế là cậu bèn chui vào đó.

Một buổi tối mùa xuân đẹp trời và sáng sủa, cửa sổ mở toang, rèm cửa đung đưa nhẹ nhàng như vẫy chào những ngôi sao nhỏ nhợt nhạt trên nền trời xuân trên cao. Nhóc Con đến bên cửa sổ và ngó ra ngoài. Cậu nhớ đến con chó dễ thương và tưởng tượng xem nó đang làm gì. Có lẽ nó đang nằm trong giỏ làm ổ ở một góc bếp nào đó, có lẽ một thằng bé - một đứa khác chứ không phải Nhóc Con - đang ngồi bệt bên cạnh, xoa cái đầu bù xù của nó mà nói: “Ricki, mày là

một con chó ngoan lắm.”

Nhóc Con thở dài đánh sụt. Đúng lúc đó cậu nghe tiếng gì ù ù, ngày càng to, và chưa kịp định thần thì Nhóc Con đã thấy một người đàn ông lùn tịt béo tròn từ từ bay ngang cửa sổ. Đó là Karlsson Trên Mái Nhà, nhưng hồi ấy dĩ nhiên Nhóc Con còn chưa biết.

Karlsson chỉ đưa mắt nhìn Nhóc Con một thoáng rồi lại lượn tiếp. Ông bay một vòng nhỏ trên mái nhà phía đối diện rồi lại quay về phía cửa sổ của Nhóc Con. Lúc này ông tăng tốc và lướt vèo qua mặt Nhóc Con như một chiếc máy bay cường kích. Ông vút qua mấy lần liền, còn Nhóc Con thì đứng đần mặt ra, bụng râm ran vì hồi hộp, rõ ràng không phải ngày nào cũng có một người đàn ông lùn tịt mũm mĩm bay qua cửa sổ. Cuối cùng Karlsson giảm tốc độ bay tới bên cạnh.

“Xin chào,” ông lên tiếng. “Cho chú đậu xuống đây một lát nhé?”

“Vâng, chú cứ đậu xuống đi,” Nhóc Con nói. Rồi cậu hỏi: “Bay có khó không hả chú?”

“Đối với chú thì không,” Karlsson vỗ ngực nói. “Đối với chú thì dễ ợt. Vì chú là Phi Công Biểu Diễn Nghệ Thuật Giỏi Nhất Thế Giới. Nhưng chú sẽ không khuyên bất cứ thằng ngố nào định đua đòi bắt chước đâu.”

Nhóc Con hiểu chính mình là một “thằng ngố” và lập tức ra quyết định sẽ không bao giờ học đòi nghệ thuật bay của Karlsson.

“Cháu tên gì?” Karlsson hỏi.

“Tên cháu là Nhóc Con,” Nhóc Con đáp. “Nhưng thật ra là Svante Svantesson mới đúng.”

“Cháu thử nghĩ xem, khác nhau một trời một vực. Chú đây này, chú tên là Karlsson,” Karlsson nói. “Chỉ đọc Karlsson thôi, chấm hết. Xin chào Nhóc Con.”

“Xin chào chú Karlsson,” Nhóc Con nói.

“Cháu mấy tuổi rồi?” Karlsson hỏi.

“Bảy tuổi ạ,” Nhóc Con nói.

“Được. Cứ tiếp tục thế nhé,” Karlsson nói.

Ông nhanh nhẹn đặt một chân ngắn lùn cùn và béo mẫm lên bậu cửa sổ nhà Nhóc Con rồi trèo vào phòng.

“*Chú* bao nhiêu tuổi rồi ạ?” Nhóc Con hỏi, vì thực ra cậu thấy Karlsson quá trẻ con để được coi là một người đàn ông.

“Chú bao nhiêu tuổi ấy hả?” Karlsson nói. “Chú là một người đàn ông ở tầm tuổi phong độ nhất. Đó là điều duy nhất mà chú có thể nói được.”

Nhóc Con không rõ câu đó có nghĩa gì - thế nào là một người đàn ông ở tầm tuổi phong độ nhất cơ chứ? Cậu ngẫm nghĩ, chỉ sợ một lúc nào đó mình trở thành người đàn ông ở tầm tuổi phong độ nhất mà không biết, rồi rón rén hỏi:

“Tuổi nào là tuổi phong độ nhất ạ?”

“Tuổi nào cũng thế,” Karlsson thốt lên đắc thắng. “Ít nhất là đối với chú. Chú là một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất.”

Rồi ông lôi chiếc máy hơi nước ra khỏi giá sách. “Chúng mình cho nó chạy nhé?” ông đề nghị.

“Cháu không được phép, bố cháu bảo thế,” Nhóc Con nói. “Lúc nào bố hoặc Birger cũng phải có mặt khi cháu cho máy chạy.”

“Bố hoặc Birger hoặc Karlsson Trên Mái Nhà,” Karlsson nói. “Người Điều Hành Máy Hơi Nước Giỏi Nhất Thế Giới - đó là Karlsson Trên Mái Nhà. Nhấn lại với bố cháu như thế.”

Ông nhanh tay vớ chai đựng cồn đốt bên cạnh chiếc máy hơi nước, đổ đầy bình nhiên liệu và châm bộ đánh lửa. Mặc dù là Người Điều Hành Máy Hơi Nước Giỏi Nhất Thế Giới, ông hậu đậu làm trào cồn đốt thành một vũng ra giá sách, và những đốm lửa nhỏ xanh lét nhảy múa xung quanh chiếc máy hơi nước khi vũng cồn bắt lửa. Nhóc Con hét lên lao đến.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói và xua xua bàn tay ngăn tuna mồm mĩm.

Nhưng sao Nhóc Con từ từ được khi thấy lửa bốc lên cơ chứ? Cậu lấy một cái giẻ cũ dập những đốm lửa nhỏ xanh lét ấy. Khi lửa tắt, nó để lại một vết cháy xấu xí to tướng trên lớp véc ni của giá sách.

“Trông cái giá sách kìa,” giọng Nhóc Con đầy phiền muộn. “Thế nào cũng bị mẹ kêu ca.”

“Có sao đâu. Vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vặt,” Karlsson Trên Mái Nhà nói. “Mấy vết vớ vẩn trên giá sách chỉ là chuyện vặt không đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa đến. Nhấn lại với mẹ cháu như thế.”

Ông quỳ xuống bên cạnh máy hơi nước, mắt sáng rực.

“Sắp chạy tí rồi đấy,” ông nói.

Đúng thật. Chẳng mấy chốc mà chiếc máy hơi nước bắt đầu hoạt động. Nó phát tiếng phịt-phịt-phịt. Ôi, đúng là chiếc máy hơi nước hoành tráng nhất mà người ta có thể tưởng tượng ra được, và trông Karlsson vừa kiêu hãnh vừa thỏa mãn, tựa như chính ông là người phát minh ra nó vậy.

“Chú phải kiểm tra cái van an toàn mới được,” Karlsson nói và hùng hục vặn van. “Nguy cơ tai nạn rất cao, nếu ta không kiểm tra van an toàn.”

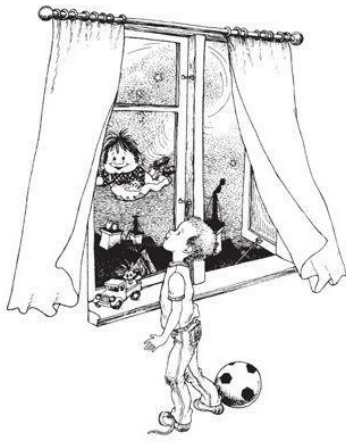
Chiếc máy phát tiếng phịt-phịt-phịt. Nó chạy ngày càng nhanh hơn. Phịt-phịt-phịt. Cuối cùng nghe tiếng máy như ngựa phi nước đại, và mắt Karlsson long lanh. Nhóc Con quên bém những vết cháy trên giá sách. Cậu phấn khích ngắm chiếc máy hơi nước và Karlsson, Người Điều Hành Máy Hơi Nước Giỏi Nhất Thế Giới, người đã kiểm tra kỹ lưỡng chiếc van an toàn.

“Thấy chưa Nhóc Con,” Karlsson nói, “tiếng phịt-phịt-phịt nghe mới sướng tai chứ. Người Điều Hành Máy Hơi Nước Giỏi Nhất Thế...”

Tiếng ông bị ngắt giữa chừng, vì đúng lúc đó vang lên một tiếng nổ khủng khiếp - chiếc máy hơi nước biến mất, thay vào đó là các mảnh vụn của máy nằm vương vãi khắp phòng.

“Nó nổ rồi,” Karlsson phấn khởi reo lên, tựa như đó là trò hay nhất mà người ta có thể làm với một chiếc máy hơi nước. “Đúng thế, nó nổ rồi. Nổ mới kinh khủng làm sao!”

Niềm vui của Nhóc Con thì không lớn như vậy. Mắt cậu ngấn nước.

“Máy hơi nước của cháu,” cậu nói, “hỏng mất rồi.”

“Vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vật,” Karlsson nói và ngao nghể phẩy bàn tay ngấn tủn mủm mồm. “Cháu sắp được nhận một cái máy hơi nước mới đấy.”

“Lấy đâu ra cơ?” Nhóc Con ngạc nhiên hỏi.

“Trong phòng chú trên kia có hàng nghìn chiếc,” Karlsson nói.

“Trên kia là ở đâu ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Trên kia là trong nhà chú trên mái ấy,” Karlsson nói.

“Chú có nhà ở trên mái?” Nhóc Con hỏi. “Và hàng nghìn máy hơi nước trong nhà?”

“Ừ. Ít nhất là mấy trăm chiếc,” Karlsson nói.

“Thế ạ? Cháu muốn xem nhà chú,” Nhóc Con nói. Trên mái nhà có một ngôi nhà, và Karlsson sống ở đó - có tuyệt không cơ chứ!

“Một ngôi nhà tử tế, chất đầy máy hơi nước!” Nhóc Con nói. “Hàng trăm máy hơi nước!”

“Ờ, mà chú cũng không đếm kỹ xem còn lại bao nhiêu nữa, nhưng vài chục chiếc thì chắc chắn!” Karlsson nói. “Thỉnh thoảng lại có một chiếc bị nổ, nhưng thế nào mà chẳng còn lại đến vài chục chiếc.”

“Thế thì cháu cũng được một chiếc chứ ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Tất nhiên!” Karlsson nói.

“Ngay bây giờ được không ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Ờ, hừm, để chú xem lại một chút đã,” Karlsson nói. “Kiểm tra van an toàn và những chuyện tương tự. Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào, bữa tối cháu sẽ có máy!”

Nhóc Con bắt đầu thu dọn đồ đạc trước đó mấy phút còn là chiếc máy hơi nước.

“Không biết bố sẽ nói gì đây,” cậu lo lắng lẩm bẩm.

Karlsson nhướn mày ngạc nhiên.

“Vì chiếc máy hơi nước hả?” ông nói. “Vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vặt. Bố cháu hoàn toàn không cần để tâm chuyện ấy. Nhắc lại với bố là chú bảo thế. Chú nói thẳng với bố cũng được, nhưng chú không có thì giờ đợi đến lúc bố cháu về. Bây giờ chú phải lên nhà đã.”

“Rất vui được đón chú đến nhà,” Nhóc Con nói, “mặc dù chiếc máy hơi nước bị... Chú sẽ quay lại nhé?”

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói và vặn cái núm ở đâu đó giữa rốn. Động cơ bắt đầu khục khặc và Karlsson đứng yên đợi cho đến khi đủ tốc độ cất cánh. Rồi ông bay bổng lên, lượn mấy vòng trong phòng.

“Mô tơ chạy không đều,” ông nói. “Có lẽ chú phải vào xưởng tra dầu mỡ. Tất nhiên là chú có thể tự làm lấy được, vì chú là Người Bảo Dưỡng Động Cơ Giỏi Nhất Thế Giới, nhưng chú không có thời gian. Thôi, chú nghĩ là chú phải vào xưởng đây.”

Nhóc Con cũng cho rằng đó là cách thông minh nhất.

Karlsson lượn qua cửa sổ đang mở và bay ra ngoài, thân hình lùn tịt tròn trịa của ông nổi rõ trên nền trời mùa xuân đầy sao.

“Chào Nhóc Con nhé,” ông nói và vẫy vẫy bàn tay ngắn tũn mũm mĩm.

Và thế là Karlsson biến mất.

Karlsson xây tháp

“Con đã nói rằng chú ấy tên là Karlsson và sống trên mái nhà,” Nhóc Con nói. “Có gì mà buồn cười cơ chứ? Người ta muốn sống ở đâu chả được!”

“Nhóc Con, đừng có nói vớ vẩn,” mẹ nói. “Con làm bố mẹ đứng tim mất thôi. Cái máy hơi nước nổ có thể làm con bị thương, con không hiểu sao?”

“Vâng, nhưng Karlsson nhất định là Người Điều Hành Máy Hơi Nước Giỏi Nhất Thế Giới,” Nhóc Con nói và nghiêm trang nhìn mẹ.

Tại sao mẹ lại không hiểu là không thể từ chối khi Người Điều Hành Máy Hơi Nước Giỏi Nhất Thế Giới đích thân đề nghị vận hành máy?

“Người ta phải chịu trách nhiệm về việc mình làm, Nhóc Con,” bố nói, “chứ đừng đổ vấy cho một người nào đó tên là Karlsson Trên Mái Nhà không hề có thực.”

“Tất nhiên chú ấy có thực,” Nhóc Con nói.

“Và còn biết bay nữa cơ đấy,” Birger giễu cợt.

“Thật mà, chú ấy biết bay đấy,” Nhóc Con nói. “Hy vọng là chú ấy quay lại, lúc ấy anh sẽ tự thấy.”

“Nếu mai chú ấy đến thì tốt quá,” Betty nói. Chị sẽ thua em một cu ron nếu được thấy mặt Karlsson Trên Mái Nhà.”

“Mai có lẽ chú ấy không đến được,” Nhóc Con nói, “vì chú ấy muốn vào xưởng để đại tu.”

“Ông tướng có muốn tôi đại tu cho một trận không thì bảo? Trông cái giá sách kia!” mẹ nói.

“Vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vật, Karlsson nói thế!”

Nhóc Con ngạo nghễ phẩy tay, giống hệt như Karlsson từng làm, để mẹ hiểu ra rằng mấy vết cháy trên giá sách thực sự không phải là chuyện gì ghê gớm, chẳng bố phải bực mình. Nhưng mẹ cậu chẳng thêm bận tâm.

“Thật là Karlsson nói thế hả,” mẹ nói. “Nói lại với Karlsson là hẳn chớ có ló mặt ra ở đây một lần nữa, không thì tôi sẽ đại tu cho hẳn một trận đến hết đời cũng chẳng quên được.”

Nhóc Con không trả lời. Cậu thấy mẹ nói về Người Điều Hành Máy Hơi Nước Giỏi Nhất Thế Giới như thế thì thật quá quắt. Song cậu cũng chẳng mong đợi gì khác vào một ngày tệ hại như hôm nay, khi rõ ràng là mọi người quyết tâm cùng nhau làm hỏng mọi việc.

Đột nhiên Nhóc Con thấy nhớ Karlsson quá. Karlsson, con người luôn tươi tỉnh và vui vẻ, biết phẩy tay nói rằng một chuyện rủi ro chẳng đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa, không bố quan tâm. Nhóc Con nhớ Karlsson kinh khủng. Cậu cũng thấy hơi chộn rộn trong lòng. Nếu Karlsson không bao giờ quay lại nữa thì sao?

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Nhóc Con tự nhủ, hệt như Karlsson từng nói. Karlsson đã hứa rồi cơ mà.

Và trông mặt thì biết Karlsson là người đàn ông đáng tin cậy. Chỉ mấy hôm sau ông ta xuất hiện.

Nhóc Con đang nằm đọc sách dưới sàn nhà thì lại nghe thấy tiếng ù ù, và Karlsson lịch xịch bay qua cửa sổ vào phòng như một con ong khổng lồ. Ông lẩm nhẩm một bài ca vui nhộn trong khi bay dọc tường quanh quẩn trong phòng. Đôi lúc ông dừng lại để xem tranh, nghiêng đầu qua một bên và nheo mắt lại.

“Tranh đẹp đấy,” ông nói. “Đẹp kinh khủng! Mặc dù có khi không đẹp bằng tranh của chú.”

Nhóc Con nhảy bật dậy và đứng ngây ra vì mừng. Karlsson xuất hiện làm cậu sung sướng quá.

“Trong phòng chú trên kia có nhiều tranh không?” cậu hỏi.

“Hàng nghìn bức,” Karlsson nói. “Rối rắm là chú tự vẽ. Toàn vẽ gà và chim nhỏ tí hay những thứ hay ho khác. Chú là Họa Sĩ Vẽ Gà Giỏi Nhất Thế Giới,” Karlsson nói va duyên dáng nhao một vòng, hạ cánh xuống cạnh Nhóc Con.

“Thế à,” Nhóc Con nói. “À, chú ơi - cháu có được cùng lên xem nhà chú, máy hơi nước và tranh không?”

“Tất nhiên,” Karlsson nói. “Tất nhiên rồi! Chú rất thích mời cháu. Hôm khác nhé.”

“Mai nhé,” Nhóc Con khẩn khoản.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói. “Trước tiên chú phải dọn dẹp qua một chút, nhưng vèo một cái là xong ấy mà. Cháu thử đoán xem ai là Người Dọn Phòng Nhanh Nhất Thế Giới nào?” Karlsson láu lỉnh hỏi.

“Có lẽ là chú chứ gì?” Nhóc Con nói.

“Có lẽ,” Karlsson hét toáng lên. “Có lẽ là sao? Cháu không việc gì phải nghi ngờ lấy một giây phút nào cả! Chẳng ai lại không biết Người Dọn Phòng Nhanh Nhất Thế Giới chính là Karlsson Trên Mái Nhà.”

Và Nhóc Con sẵn sàng tin Karlsson là Người Giỏi Nhất Thế Giới trong mọi chuyện. Cậu linh cảm chắc chắn Karlsson cũng là Người Bạn Tốt Nhất Thế Giới. Krister và Gunilla cũng dễ thương, nhưng bọn nó không làm cậu hồi hộp như Karlsson Trên Mái Nhà. Nhóc Con quyết định sắp tới trên đường đi học về cậu sẽ kể cho Krister và Gunilla biết về Karlsson. Krister luôn mồm kể về con chó Joffa của nó, khiến Nhóc Con ghen tị lắm lắm.

Nếu ngày mai Krister lại mơ miệng kể về con Joffa già nhà nó thì mình sẽ kể về Karlsson, Nhóc Con nghĩ bụng. Joffa là cái quái gì so với Karlsson, mình sẽ nói thế.

Nói vậy chứ trên đời này không gì khiến Nhóc Con phải ao ước mãnh liệt như có một con chó của riêng mình.

Karlsson cắt ngang dòng suy tư của cậu.

“Chú cảm thấy phải bày trò gì cho vui mới được,” ông nói và tò mò ngó nghiêng khắp phòng. “Cháu có còn chiếc máy hơi nước nào nữa không?”

Nhóc Con lắc đầu. Máy hơi nước! Giờ thì Karlsson đang ở trong phòng cậu, giờ thì bố mẹ có thể

thấy là Karlsson có thực. Cả Birger và Betty nữa, nếu cả hai đang ở nhà.

“Chú có muốn đi cùng cháu ra chào bố mẹ không?” Nhóc Con hỏi.

“Còn gì vui hơn nữa,” Karlsson nói. “Bố mẹ cháu sẽ rất hân hạnh được làm quen với chú, một người đẹp trai và thông thái dường này.”

Karlsson đi lại trong phòng, trông ông rất thỏa mãn.

“Và cũng béo vừa xoắn,” ông nói thêm. “Một người đàn ông ở tầm tuổi phong độ nhất. Mẹ cháu sẽ rất hân hạnh được quen chú.”

Đúng lúc đó Nhóc Con ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của món thịt viên đang rán trong bếp và cậu biết sắp đến bữa tối. Nhóc Con quyết định sẽ đợi xong bữa tối rồi mới đưa Karlsson ra mắt bố mẹ.

Nhớ là không bao giờ được quấy quả các bà mẹ khi đang rán thịt viên. Thêm vào đó, biết đâu bố mẹ lại lôi chuyện chiếc máy hơi nước và những vết cháy trên giá sách ra. Phải đề phòng chuyện đó. Bằng mọi giá. Trong bữa ăn Nhóc Con sẽ tìm cách nào đó cho bố mẹ biết phải xử sự ra sao với Người Điều Hành Máy Hơi Nước Giỏi Nhất Thế Giới. Cậu chỉ cần chút thời gian thôi. Sau bữa ăn thì tiện. Cậu sẽ đưa cả nhà vào phòng mình.

“Xin giới thiệu, trước mặt các quý vị là Karlsson Trên Mái Nhà,” cậu sẽ nói thế. Để xem mọi người sững sốt ra sao! Nhìn bộ mặt sững sốt của mọi người chắc phải thú vị lắm đây.

Karlsson không đi lại trong phòng nữa. Ông đứng im và đánh hơi như một con chó.

“Thịt viên,” ông nói. “Chú *rất* khoái chén những viên thịt nho nhỏ ngon lành.”

Nhóc Con hơi khó xử. Nói đúng ra chỉ có một câu hỏi duy nhất là: “Chú có muốn ở lại ăn cùng cháu không?” Thực ra cậu phải nói điều đó. Nhưng cậu không dám mời Karlsson ăn mà không xin phép trước. Nếu là Krister và Gunilla thì lại khác hẳn. Lúc đó, khi cả nhà đã ngồi quanh bàn cậu có thể chạy ra nói:

“Mẹ yêu ơi, Krister và Gunilla được phép cùng ăn đậu và bánh rán với nhà mình mẹ nhỉ?”

Chứ còn một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, béo tròn, lại vừa làm hỏng chiếc máy hơi nước và cháy giá sách thì... Không, không được. Nhưng cái ông lùn tịt mũm mĩm này vừa nói là rất thích ăn thịt viên. Nhóc Con phải làm cách nào để ông ấy được ăn, nếu không thì biết đâu Karlsson không muốn chơi với Nhóc Con nữa. Ôi, nhiều chuyện phụ thuộc vào món thịt viên của mẹ quá!

“Chú đợi ở đây một tí nhé,” Nhóc Con nói. “Cháu ra bếp lấy mấy viên.”

Karlsson gật đầu hài lòng.

“Được,” ông nói, “được đấy! Nhưng nhanh chân lên nhé! Người ta không thể nhò xem tranh mà no bụng được đâu - khi thiếu món gà hay gì gì đó!”

Nhóc Con chạy vù vào bếp. Mẹ mặc chiếc tạp dề kẻ ca rô và đang đứng cạnh bếp trong làn khói thơm lừng của thịt rán. Mẹ lắc lắc cái chảo lớn trên bếp ga, và vô số những viên thịt rán vàng ruộm ngon lành nhảy tung tung trong đó.

“Nhóc Con đấy à, chuẩn bị ăn tối nhé,” mẹ nói.

“Mẹ yêu ời, cho con đem vài viên thịt rán vào phòng được không?” Nhóc Con hỏi với giọng nịnh bợ nhất của cậu.

“Con trai yêu, vài phút nữa là cả nhà cùng ăn mà.”

“Vâng, con biết rồi,” Nhóc Con nói. “Sau bữa ăn con sẽ giải thích cho mẹ rõ tại sao.”

“Được rồi, được rồi,” mẹ nói. “Thế thì con cứ lấy đi!”

Mẹ xúc sáu viên thịt ra một cái đĩa con. Ôi, thơm nức cả mũi, những viên thịt nhỏ vàng ruộm đúng như mong đợi. Nhóc Con cẩn thận bưng đĩa bằng cả hai tay về phòng mình.

“Đây rồi, Karlsson,” cậu gọi khi mở cửa.

Nhưng Karlsson đã biến mất tăm. Giờ thì Nhóc Con đứng đó với mấy viên thịt rán, mà Karlsson thì chẳng thấy đâu cả. Nhóc Con thất vọng vô cùng. Mọi chuyện đột nhiên trở nên chán ngắt.

“Chú ấy đi mất rồi,” cậu nói to với chính mình.

Nhưng bỗng nhiên...

“Cục tác,” cậu nghe tiếng ai đó. “Cục tác!”

Nhóc Con ngó quanh. Cậu thấy một khối nho nhỏ tròn xoe động đậy dưới chăn tận phía cuối giường. Từ đó vẳng ra tiếng cục tác. Và tiếp ngay sau đó là khuôn mặt đỏ bừng của Karlsson lộ ra dưới tấm trải giường.

“Ha ha,” Karlsson nói. “Cháu vừa nói ‘chú ấy đi mất rồi’. Ha ha, chú có đi mất đâu, chú chỉ làm bộ như thế thôi.”

Tia mắt ông rọi trúng mấy viên thịt. Karlsson vặn núm trên bụng, động cơ rùng lên và ông bay là là thẳng từ giường lại phía đĩa thịt. Khi bay qua, ông nhón một viên, bay lên sát trần nhà, lượn quanh bóng đèn và khoan khoái nhai viên thịt rán.

“Ngon quá,” ông nói. “Tuyệt vời - món thịt viên này! Thực ra ai cũng tưởng rằng Người Làm Thịt Viên Giỏi Nhất Thế Giới đã rán món này, nhưng rõ ràng là người ấy đã *không* làm,” Karlsson nói.

Rồi ông bỏ nhào xuống đĩa để nhón viên nữa.

Đúng lúc đó có tiếng mẹ gọi trong bếp: “Nhóc Con, đến bữa rồi, con rửa tay nhanh nhanh rồi ra bàn nào!”

“Cháu lại phải đi một lúc đây,” Nhóc Con nói và đặt đĩa xuống. “Nhưng cháu quay lại ngay thôi. Chú hứa là sẽ đợi cháu đi!”

“Được thôi, nhưng chú làm gì trong lúc đợi nhỉ?” Karlsson nói và thả người đánh phịch xuống cạnh Nhóc Con về trách móc. “Chú phải có cái gì hay ho cơ. Cháu không còn cái máy hơi nước nào nữa thật à?”

“Không ạ,” Nhóc Con nói. “Nhưng chú có thể lấy hộp xếp đồ của cháu.”

“Đưa đây,” Karlsson nói.

Nhóc Con lấy hộp xếp đồ khỏi tủ đựng đồ chơi của mình. Quả là một hộp xếp đồ tuyệt đẹp với rất nhiều bộ phận. Người ta có thể lấy đinh ốc bắt vít vào nhau để tạo ra nhiều hình thù.

“Đây này,” cậu nói. “Chú có thể lắp thành ô tô, cần cẩu và đủ mọi thứ khác nữa...”

“Cháu nghĩ là Kiến Trúc Sư Giỏi Nhất Thế Giới không biết cái gì làm được và cái gì không làm được hay sao?” Karlsson hỏi.

Nói rồi ông nhanh nhẹn nhồi một viên thịt nữa vào miệng và mở hộp xếp hình.

“Ta thử xem sao nào, ta thử xem sao nào,” ông nói và dốc tuột cả hộp ra nền nhà.

Tiếc là Nhóc Con phải ra khỏi phòng, mặc dù cậu rất thích ở lại để xem Kiến Trúc Sư Giỏi Nhất Thế Giới làm việc nghiêm túc ra sao.

Hình ảnh cuối cùng mà Nhóc Con thấy khi quay lại nhìn từ cửa phòng là Karlsson ngồi dưới đất vui vẻ hát:

“Trời phú cho ta sự giỏi giang,

Trời phú đầu óc ta mở mang,

Và béo vừa xoắn, thật là sang!”

Hát xong câu cuối, ông tọng viên thịt thứ tư vào miệng.

Bố mẹ, Birger và Betty đã ngồi bên bàn. Nhóc Con ngồi vào ghế của mình và buộc khăn ăn lên cổ.

“Mẹ phải hứa với con một điều, cả bố nữa,” cậu nói.

“Bố mẹ phải hứa gì nào?” mẹ hỏi.

“Hứa trước đã cơ,” Nhóc Con nói.

Bố không ưa cái kiểu hứa vô điều kiện ấy.

“Ai mà biết được, có khi con lại bắt bố hứa mua một con chó,” bố nói.

“Không, không phải chó,” Nhóc Con nói, “mặc dù nếu bố muốn hứa mua cho con một con chó thì càng tốt. Nhưng chuyện này khác cơ, và hoàn toàn không nguy hiểm tí nào. Bố mẹ đồng ý là sẽ hứa đi!”

“Thôi được, bố mẹ hứa vậy,” mẹ nói.

“Thế là bố mẹ đã hứa không nói câu nào với Karlsson Trên Mái Nhà về chuyện chiếc máy hơi nước rồi đấy,” Nhóc Con sướng ra mặt.

“Nhưng,” Betty lên tiếng, “bố mẹ chẳng thấy mặt Karlsson bao giờ thì nói làm sao?”

“Bố mẹ sẽ gặp Karlsson,” Nhóc Con đặc chí. “Sau bữa ăn. Chú ấy đang ở phòng con trên kia kìa.”

“Không, chị đang nghĩ mình vừa nuốt nhầm một viên thịt vào khí quản thì phải,” Betty nói. “Karlsson đang trên phòng em?”

“Vâng, chú ấy đang trên phòng em!”

Thực sự đây là giây phút khải hoàn của Nhóc Con. Mọi người cứ ăn nhanh nhanh lên, rồi tha hồ mà ngạc nhiên nhé...

Mẹ mỉm cười. “Cả nhà rất hân hạnh được làm quen với Karlsson,” mẹ nói.

“Vâng, Karlsson cũng nói thế,” Nhóc Con công nhận.

Rốt cuộc họ cũng ăn xong món xúp hoa quả. Rốt cuộc mẹ cũng đứng dậy. Giờ phút trang trọng đã điểm.

“Tất cả đi cùng con,” Nhóc Con nói.

“Không việc gì phải giục,” Betty nói. “Chị đang sốt hết cả ruột đợi được gặp mặt Karlsson đây.”

Nhóc Con đi trước.

“Bố mẹ đừng quên đã hứa gì rồi đấy nhé,” cậu nói trước khi đặt tay lên nắm cửa phòng mình. “Không một lời nào về chiếc máy hơi nước!”

Rồi cậu ấn nắm cửa và mở vào phòng.

Karlsson đã biến mất. *Biến mất tãm*. Trên giường Nhóc Con cũng không thấy một khối nho nhỏ tròn xoe dưới chăn nào cả.

Chỉ có một ngọn tháp mọc giữa đồng đồ xếp hình ngổn ngang giữa phong. Một ngọn tháp rất cao và rất mảnh. Tất nhiên Karlsson có thể lắp thành hình cần cầu và các thứ khác, nhưng lần này ông chỉ chồng các chi tiết lên nhau thành một ngọn tháp rất cao và rất mảnh. Trên cùng là một thứ trang trí, chắc chắn là vòm đỉnh tháp. Một viên thịt rán nhỏ tròn xoe.

Karlsson chơi trò dựng lều

Đó là những phút nặng nề đối với Nhóc Con. Mẹ không vui lắm khi thấy viên thịt của mình bị biến thành đồ trang trí, và nặng nề đổ cho Nhóc Con chính là người đã xếp một ngọn tháp như vậy.

“Karlsson Trên Mái Nhà...” Nhóc Con lên tiếng nhưng bố đã nghiêm giọng cắt ngang:

“Chấm dứt những chuyện tưởng tượng về Karlsson được rồi đấy, Nhóc Con.”

Birger và Betty thì chỉ cười.

“Cái lão Karlsson này,” Birger nói, “đúng lúc mình định vào chào thì lại đi mất mới chán chứ!”

Nhóc Con buồn bã ăn viên thịt rồi thu dọn hộp lắp đồ. Bây giờ có nói thêm về Karlsson cũng vô ích.

Nhưng thiếu Karlsson tất cả đều trống trải, trống trải quá.

“Mình đi uống cà phê và quên chuyện Karlsson đi,” bố nói và vuốt má an ủi Nhóc Con.

Cả nhà luôn uống cà phê trong phòng khách, trước lò sưởi cháy hồng. Tối nay cũng thế, mặc dù tiết xuân bên ngoài ẩm áp và sáng sủa, cây phong ngoài đường đã đâm những lá nhỏ xúu xanh tươi. Nhóc Con không thích cà phê, nhưng cậu rất thích ngồi cùng bố mẹ, Birger và Betty trước lò sưởi.

“Mẹ ơi, mẹ nhắm mắt lại một chút đi,” Nhóc Con nói sau khi mẹ đặt khay cà phê xuống chiếc bàn con kê cạnh lò sưởi.

“Tại sao mẹ phải nhắm mắt?”

“Vì mẹ nói là mẹ không thích thấy con ăn đường, mà con thì đang muốn lấy một viên đường đây,” Nhóc Con nói.

Cậu có cảm giác rõ ràng là mình đang cần một niềm an ủi. Tại sao Karlsson đi mất? Như thế là không được - biến mất, chỉ để lại một viên thịt rán nhỏ.

Nhóc Con ngồi ở chỗ ưa thích nhất của mình trên bệ lò sưởi, sát gần ngọn lửa như mọi khi. Giờ uống cà phê sau bữa ăn hầu như là khoảng thời gian ấm áp nhất trong ngày. Ta có dịp nói chuyện với bố mẹ, và bố mẹ cũng lắng nghe ta nói. Vì chẳng mấy khi bố mẹ có thì giờ cho con cái. Nghe Birger và Betty chòeng ghẹo lẫn nhau và kể về “trại gỗ đầu trẻ” cũng thích. Rõ ràng “trại gỗ đầu trẻ” là một dạng trường học khác hẳn, ngon lành hơn lớp vỡ lòng của Nhóc Con nhiều. Nhóc Con cũng thích kể về “trại gỗ đầu trẻ” của mình nhưng ngoài bố mẹ ra chẳng ai thêm quan tâm có gì xảy ra ở đó. Birger và Betty thì chỉ cười, và Nhóc Con không dại gì đem kể những chuyện sẽ trở thành đề tài nhạo báng của Birger và Betty. Vả lại cả hai cũng tránh gây sự bởi Nhóc Con vốn đủ khả năng để chọc ngược lại. Đó là khả năng *bắt buộc*, khi người ta có một ông anh như Birger và bà chị như Betty.

“Nhóc Con, hôm nay con làm bài tập được không?” mẹ hỏi.

Đó là một kiểu trò chuyện mà Nhóc Con không ưa. Nhưng mẹ vừa không nói gì về viên đường

thì bù lại Nhóc Con phải chịu nghe câu hỏi ấy vậy.

“Vâng, *tất nhiên* là con làm được bài tập,” cậu làu bàu.

Cả buổi cậu sẽ chỉ nghĩ đến Karlsson thôi. Làm sao mà nghĩ đến mấy bài tập trong khi cậu không biết Karlsson đang ở đâu được!

“Hôm nay con có bài tập gì?” bố hỏi.

Nhóc Con cúi lằm. Bố mẹ định tiếp tục đề tài này hay sao? Cả nhà khoan khoái quây quần quanh lò sưởi đâu phải để nói về chuyện học hành?

“Chúng con học bảng chữ cái,” Nhóc Con nói nhanh. “Cả bảng chữ cái dài dằng dặc, và con *đã thuộc* - đầu tiên là chữ A, sau đó đến các chữ khác.”

Cậu lấy thêm một viên đường và lại nhớ tới Karlsson. Mọi người xung quanh cứ thoải mái tán gẫu và buôn chuyện, Nhóc Con chỉ nghĩ đến Karlsson và tự hỏi liệu cả hai có còn gặp lại nhau nữa không.

Betty lôi cậu ra khỏi trạng thái mơ màng.

“Nhóc Con có nghe không đấy? Em có thích kiếm được 25 xu không?”

Mất một lúc Nhóc Con mới hiểu câu hỏi. Cậu không phản đối kiếm 25 xu, nhưng *tất nhiên* còn tùy xem Betty định đòi hỏi gì.

“25 xu thì quá ít,” cậu ngao ngễ nói. “Thời buổi cái gì cũng đắt đỏ này. Chị có biết một cây kem 50 xu giá bao nhiêu không?”

“Cho chị đoán nhé?” Betty nói và làm bộ mặt láu cá. “Có lẽ giá 50 xu chẳng?”

“Thấy chưa, đúng thế đấy,” Nhóc Con nói. “Đủ để chị hiểu ra rằng 25 xu là quá ít.”

“Nhưng em có biết đang nói chuyện gì đâu,” Betty nói. “Đây không phải là chuyện bắt em phải làm, mà là chuyện em *không* cần làm.”

“Em không cần làm gì nào?”

“Tối nay em không lộ diện tại phòng khách.”

“Pelle đến, biết chưa?” Birger nói. “Bồ mới của Betty đấy.”

Nhóc Con gật đầu. Thì ra thế, mưu mẹo bày ra thế này: bố mẹ định đi xem phim, Birger đi chơi đá bóng, Betty và Pelle sẽ ngồi một mình với nhau trong phòng khách, còn Nhóc Con sẽ bị tổng về phòng mình - với mức đền bù thiệt hại bèo bọt là 25 xu. Quả là ta có một gia đình đáng yêu.

“Tai anh ấy thế nào?” Nhóc Con hỏi. “Có vĩnh ra như tai bạn trai ngày xưa của chị không?”

Đó là cách tốt nhất để chọc tức Betty.

“Mẹ nghe thấy nó nói gì chưa?” Betty nói. “Giờ thì mẹ đã hiểu tại sao con muốn tổng cổ Nhóc Con đi rồi chứ? Nó là khắc tinh của bất cứ ai đến thăm con.”

“Ôi, Nhóc Con có làm thế đâu,” mẹ nói yếu ớt. Mẹ không thích các con chành chọe.

“Đúng là nó làm thế mà,” Betty cả quyết. “Có đúng nó làm Klas chạy mất dép không? Nó đứng như trời trồng trước mặt Klas, ngắm nghía một hồi rồi nói: ‘Nhất định Betty không ưa đôi tai kiểu này đâu.’ Sau đó Klas không quay trở lại cũng là chuyện dễ hiểu.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Nhóc Con nói giọng giống hệt như Karlsson. “Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào! Em sẽ chui về phòng và làm việc đó miễn phí. Em không muốn ai phải trả tiền chỉ để người đó không phải nhìn thấy mặt em.”

“Tốt đấy,” Betty nói. “Thề đi! Thề là suốt buổi tối không ló mặt ra đây đi.”

“Ừ thì thề,” Nhóc Con nói. “Em không thèm để ý đến tất cả các anh Pelle nào của chị, đừng có tinh tướng. Thậm chí em còn trả 25 xu để không phải nhìn mặt họ nữa cơ!”

Một lát sau Nhóc Con đã ngồi trong phòng mình thật - hoàn toàn tự nguyện. Bố mẹ đi xem phim rồi, Birger cũng biến mất và từ phòng khách, nếu mở cửa phòng mình, Nhóc Con có thể nghe tiếng rủ rừ rừ rừ. Đó là tiếng Betty rủ rừ chuyện trò với Pelle. Nhóc Con mở cửa mấy lần nghe họ nói chuyện nhưng không hiểu. Cậu đến bên cửa sổ ngó ra bên ngoài trời nhập nhoạng. Cậu nhìn xuống đường xem Krister và Gunilla có đó không, nhưng chỉ thấy mấy đứa lớn tuổi hơn đang ẩu đả. Xem bọn nó choảng nhau cũng là một kiểu giải trí rất hay, nhưng một lát sau thì hết và tất cả lại trở về trạng thái chán ngắt.

Chợt cậu nghe thấy tiếng động trên trời. Đó là tiếng động cơ lịch xịch và Karlsson thoát lượn về phía cửa sổ.

“Xin chào Nhóc Con,” giọng ông đầy hưng phấn.

“Chào chú Karlsson,” Nhóc Con nói. “Lúc này chú ở đâu vậy?”

“Sao cơ? Cháu nói gì?” Karlsson hỏi.

“Chú chả vừa biến mất hay sao,” Nhóc Con nói, “lúc định chào bố mẹ cháu ấy? Tại sao chú lại chạy đâu mất tiêu?”

Karlsson chống tay vào cạnh sườn, nom rất giận dữ.

“Không, không thể thế được,” ông nói. “Chẳng lẽ người ta không có quyền chăm chút nhà cửa của mình hay sao? Ai có nhà thì phải để ý đến nó chứ, không thì có mà loạn. Đâu phải lỗi của chú, khi bố mẹ cháu muốn yết kiến chú thì lại đúng lúc chú phải đi về chăm sóc nhà cửa?”

Karlsson ngó quanh phòng.

“Nhân tiện nói chuyện nhà,” ông nói, “cái tháp của chú đâu? Ai đã phá ngọn tháp tuyệt vời của chú, và viên thịt của chú đâu rồi?”

Nhóc Con lắp bắp.

“Cháu tưởng là chú không quay lại nữa,” cậu sợ sệt đáp.

“Thì ra vậy, hiểu rồi,” Karlsson nói. “Kiến Trúc Sư Giỏi Nhất Thế Giới xây một ngọn tháp, và kết quả là gì? Có ai chẳng một hàng rào xung quanh và chú ý để ngọn tháp tồn tại mãi mãi không? Không, chẳng ai nghĩ đến chuyện ấy! Họ dỡ bỏ, đập nát, lại còn ăn hết cả thịt viên của người khác nữa.”

Karlsson ngồi xuống chiếc ghế con và cầu nhàu.

“Có sao đâu, vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vặt,” Nhóc Con nói và phẩy tay giống hệt Karlsson. “Không phải chuyện đáng để ta bận tâm.”

“Cháu nghĩ thế sao,” Karlsson bất bình. “Phá mọi thứ đi thì dễ, sau đó chỉ cần nói vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vặt là xong chứ gì? Vậy mà hai bàn tay ngắn tũn tội nghiệp của chú đã xây nên ngọn tháp đó đấy!”

Ông giơ đôi tay mũm mĩm vào sát mắt Nhóc Con rồi ngồi lại xuống cái ghế con và cầu nhàu dữ hơn.

“Chú không đồng ý,” ông nói. “Chú không đồng ý, nếu mọi việc còn diễn biến như vậy.”

Nhóc Con tuyệt vọng hoàn toàn. Cậu đứng ngây ra và không biết làm gì cho phải. Cả hai im lặng một hồi lâu. Rồi Karlsson lên tiếng:

“Có thể chú sẽ vui vẻ trở lại, nếu chú được tặng một món quà nhỏ. Không chắc chắn đâu, nhưng *có thể* chú lại phấn khởi nếu được nhận một món quà nhỏ.”

Nhóc Con chạy vù ra bàn và bắt đầu lục lọi ngăn kéo, đây là nơi cậu giữ rất nhiều đồ đạc ưa thích, như bộ tem thư, bi ve và các chú lính chì. Có cả một chiếc đèn pin mà cậu rất yêu quý nữa.

“Chú có thích nó không?” cậu hỏi và giơ chiếc đèn pin lên cho Karlsson nhìn rõ.

Karlsson giật phắt cái đèn.

“Đây đúng là thứ có thể làm chú vui vẻ trở lại,” ông nói. “Nó không hoành tráng như ngọn tháp của chú; nhưng nếu có nó thì chú sẽ cố gắng thử xem có vui vẻ trở lại được *một chút* không.”

“Cho chú đấy,” Nhóc Con nói.

“Hy vọng là còn bật sáng được,” Karlsson nói đầy vẻ nghi ngại rồi ấn nút. Ồ, đèn bật sáng quắc và mắt Karlsson cũng sáng lên.

“Cháu nghĩ thử xem, vào mùa thu mà chú đi lại trên mái nhà lúc đã muộn và trời thì tối mò, lúc đó chú sẽ bật đèn và tìm được ngôi nhà nhỏ của chú mà không bị lạc giữa rừng ống khói,” ông nói và vuốt ve chiếc đèn.

Nghe Karlsson nói vậy, Nhóc Con rất hài lòng. Cậu chỉ mong được Karlsson cho cùng đi dạo

chơi một lần trên mái nhà và thấy ông bật đèn soi đường.

“Xin chào Nhóc Con, bây giờ thì chú lại vui rồi,” Karlsson nói. “Cháu gọi bố mẹ lại đây đi, để hai người chào chú.”

“Bố mẹ cháu đi xem phim rồi,” Nhóc Con nói.

“Đi xem phim? Đúng lúc có điều kiện được làm quen *chú?*” Karlsson kinh ngạc.

“Vâng, chỉ có Betty ở nhà thôi. Cùng bồ mới của chị ấy. Hai người ngồi ngoài phòng khách, và cháu không được phép ra đó.”

“Chú có nghe nhầm không đấy?” Karlsson rít lên. “Cháu không được đến chỗ cháu muốn? Chú không chịu nổi chuyện đó dù chỉ một phút. Đi với chú nào.”

“Vâng, nhưng cháu đã hứa rồi,” Nhóc Con nói.

“Còn *chú* thì hứa với cháu là, nếu có điều gì bất công thì - rầm! Karlsson lao ngay xuống như một con diều hâu,” Karlsson nói.

Ông ra đứng trước mặt Nhóc Con và vỗ vai cậu. “*Chính xác* thì cháu đã hứa gì nào?”

“Cháu hứa là suốt buổi tối không ló mặt ra phòng khách.”

“À, vậy thì cháu cũng không nên ra đó,” Karlsson nói. “Nhưng nhất định cháu muốn biết bồ mới của Betty mặt mũi ra sao chứ?”

“Vâng, đúng đấy chú ạ, cháu muốn thế thật,” Nhóc Con sôi nổi hẳn lên. “Bồ ngày xưa của Betty có đôi tai vênh ra đến mức vô trách nhiệm. Cháu muốn xem tai anh bồ mới này trông thế nào.”

“Ừ, chú cũng muốn biết lắm,” Karlsson nói. “Đợi chút đã, chú phải bịa ra có gì đó chứ. Người Bịa Cớ Giỏi Nhất Thế Giới - đó chính là Karlsson Trên Mái Nhà.”

Ông ngó nghiêng nhìn quanh phòng.

“Đây rồi,” ông nói và gật đầu. “Một cái chăn, chính là thứ mình đang cần. Chú biết trước là thế nào cũng nghĩ ra được có gì mà.”

“Chú vừa nghĩ ra có gì ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Cháu đã hứa là suốt buổi tối nay không ló mặt ra phòng khách, đúng chưa nào? Nhưng nếu cháu trùm chăn thì đâu gọi là ló mặt?”

“Đúng rồi, nhưng mà...” Nhóc Con lên tiếng.

“Nếu cháu trùm chăn lên đầu thì cháu không ló mặt, chẳng có ‘đúng rồi, nhưng mà...’ gì sất!” Karlsson áp đảo. “Và nếu chú trùm chăn lên đầu thì chú cũng không ló mặt, đáng đời Betty. Chị cháu là người dốt nát nên sẽ không thấy mặt chú, Betty bé nhỏ tội nghiệp ời.”

Ông kéo tuột chăn trên giường Nhóc Con xuống rồi trùm lên đầu mình. “Chui vào đây nào, chui vào đi!” ông gọi. “Chui vào lều của chú nào!”

Nhóc Con chui xuống dưới chăn, thấy Karlsson đứng trong đó khúc khích cười thỏa mãn.

“Betty có nói là không muốn thấy cái đèn nào trong phòng khách không? Người nào mà chẳng vui khi thấy một cúp đèn. Nhất là một cúp đèn có ánh sáng bên trong,” Karlsson nói và bật đèn pin.

Nhóc Con không chắc liệu Betty có vui vẻ gì khi thấy cái đèn này, nhưng cậu cảm thấy không khí hồi hộp và bí hiểm khi cùng nấp trong cúp đèn và bật đèn pin. Nhóc Con đề nghị là cứ ở lại phòng, chơi trò cắm trại và không thêm để ý tới Betty. Nhưng Karlsson không đồng ý.

“Chú không dung thứ sự bất công nào,” ông nói. “Chú phải vào phòng khách, bằng mọi giá.”

Và thế là cúp đèn từ từ tiến ra phía cửa phòng. Nhóc Con chỉ cần theo bước. Một bàn tay mũm mĩm thò ra tóm lấy tay nắm rồi mở cửa rất nhẹ nhàng và cẩn trọng. Cúp đèn ra đến hành lang, giờ thì chỉ cách phòng khách một tấm rèm nặng.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson thì thào.

Cúp đèn lướt đi không một tiếng động qua hành lang và dừng trước tấm rèm. Tiếng rủ rủ bây giờ nghe to hơn, nhưng vẫn không đủ rõ để hiểu từng từ. Đèn trong phòng khách đã tắt, chắc là Betty và Pelle chỉ cần ánh sáng nhập nhoạng từ bên ngoài hắt vào.

“Càng tốt, càng dễ thấy đèn pin của chú,” Karlsson thì thào và tắt đèn pin.

“Bọn mình phải tạo một cú bất ngờ vui vẻ và đáng yêu,” Karlsson thì thào và nhếch mép cười dưới cằm.

Cúp đèn lò dò di chuyển khỏi bức rèm rồi đi vào trong phòng. Betty và Pelle ngồi trên chiếc sofa nhỏ kê ở tường đối diện. Cúp đèn rón rén từng milimét về phía đó.

“Anh yêu em, Betty,” Nhóc Con nghe thấy giọng con trai trầm trầm - tay Pelle này quả là ngớ ngẩn làm sao!

“Thật không?” Betty hỏi, rồi im lặng.

Cúp đèn di chuyển như một khối đen về phía sofa, chậm chạp nhưng không sao cản nổi, mỗi lúc một gần hơn. Giờ chỉ còn vài bước chân, nhưng hai người ngồi trên sofa không nhìn thấy và cũng chẳng nghe thấy gì.

“Em có yêu anh không, Betty?” tiếng Pelle hỏi Betty rất dè dặt.

Nhưng chàng trai không có đủ thời gian để nhận câu trả lời. Vì đúng lúc đó một luồng sáng từ chiếc đèn pin xé toang bóng tối mờ trong phòng và chiếu thẳng vào mặt Pelle. Pelle bật dậy, Betty rú lên, người ta nghe tiếng chân chạy hấp tấp ra phía hành lang.

Bị đèn pin làm chói mắt, người ta không thể nhìn thấy gì cả. Nhưng vẫn *nghe* rõ. Và cả Betty lẫn Pelle đều nghe được tiếng cười điên cuồng đặc chí văng vẳng phía sau tấm rèm.

“Thằng em khốn kiếp của em đấy mà,” Betty nói. “Nó sẽ được trả giá ngay...”

Nhóc Con vẫn cười khúc khích không ngừng lại được.

“Tất nhiên là chị ấy yêu anh,” cậu hét lên. “Có lý do gì để không yêu anh cơ chứ? Nói cho anh biết nhé, Betty yêu *tất cả bọn* con trai!”

Sau đó là tiếng đổ lổn chổng và nhiều tiếng cười.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson thì thào khi túp lều sụp xuống trong cuộc đào tẩu kinh hoàng.

Nhóc Con cố hết sức yên lặng nhưng tiếng cười khúc khích vẫn ùng ục trong cổ, mặc dù Karlsson ngã đè lên người cậu và cậu không biết chân nào là của mình và chân nào là của Karlsson, cũng như Betty sẽ tóm được cậu bất cứ lúc nào.

Hai người cố hết sức chồm dậy thật nhanh và lao về phòng Nhóc Con, vì Betty đã theo sát gót.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson thì thào, trong khi đôi chân ngắn ngủn mập mạp của ông khua loạn dưới chân như cặp dùi trống. “Người Chạy Nhanh Nhất Thế Giới - đó là Karlsson Trên Mái Nhà!” ông khẽ nói, nhưng có vẻ như đã hụt hơi.

Nhóc Con cũng chạy hộc tốc. Gấp quá rồi! Trong tích tắc cuối cùng cả hai thoát nạn khi vào được phòng Nhóc Con. Karlsson vội xoay chìa khóa trong ổ rồi đứng lại cười khúc khích sáng khoái, vừa lúc Betty gõ cửa.

“Hãy đợi đấy, Nhóc Con! Tao sẽ tóm được mày!” Betty quát lên giận dữ.

“Nhưng em có ló mặt đâu!” Nhóc Con quát lại, rồi tiếp tục cười khúc khích.

Có tiếng *hai người* khúc khích cười - lẽ ra Betty có thể nghe rõ nếu cô không quá giận dữ.

Karlsson đánh cuộc

Một bữa Nhóc Con đi học về. Cậu rất cáu kỉnh vì bị một cục sừng u ở trán. Mẹ đang trong bếp, và tá hỏa tam tinh khi nhìn thấy vết sừng, đúng như Nhóc Con mong đợi từ trước.

“Nhóc Con yêu của mẹ, chuyện gì xảy ra vậy!” mẹ hỏi và ôm chầm lấy Nhóc Con.

“Krister ném đá vào con,” Nhóc Con bực tức nói.

“Thôi, cho qua chuyện ấy đi,” mẹ nói, “thằng bé hư quá! Sao con không chạy lên nói với mẹ ngay?”

Nhóc Con nhún vai.

“Nói với mẹ thì có ích gì? Mẹ có biết ném đá đâu? Mẹ có ném con voi thì cũng không trúng nữa là.”

“Thằng bé ngốc nghếch của mẹ ơi,” mẹ nói. “Con không nghĩ là mẹ cũng định vác đá ra ném nhau với Krister đấy chứ?”

“Chẳng ném đá thì mẹ định ném gì?” Nhóc Con hỏi. “Còn gì khác để vác ra ném bây giờ. Ít nhất là chẳng có gì tốt bằng đá.”

Mẹ thở dài. Chẳng phải nghĩ lâu, rõ ràng Krister không phải là đứa duy nhất giờ trò đánh lộn khi cần thiết. Quý tử của bà đâu cũng đâu có kém. Nhưng tại sao một thằng nhóc với cặp mắt xanh đáng yêu nhường này lại trở thành đầu gấu như vậy?

“Các con phải làm sao bỏ được cái thói quen đánh nhau đi chứ,” mẹ nói. “Thay vào đó hãy cùng đem mọi chuyện ra *bàn bạc*! Nhóc Con, con biết không, chẳng có gì mà không giải quyết được, nếu ta biết cách đưa ra bàn bạc tử tế.”

“Khỏi chuyện không giải quyết được,” Nhóc Con nói. “Chẳng hạn hôm qua con cũng đánh nhau với Krister...”

“Hoàn toàn không cần thiết,” mẹ nói. “Các con có thể nói chuyện có tình có lý với nhau để xem ai đúng.”

Nhóc Con ngồi xuống bên bàn bếp, hai tay chống dưới cái đầu bị thương.

“Đây là mẹ tưởng thế thôi,” cậu nói và cau có nhìn mẹ. “Krister nói với con là: ‘tao sẽ cho mày nếm đòn,’ nó nói thế, và con trả lời: ‘Cứ thử đi.’ Chuyện ấy thì làm sao đem ra bàn bạc có tình có lý được? Mẹ giải thích cho con nghe xem nào!”

Mẹ chịu không giải thích được và chấm dứt luôn bài giảng đạo về hòa bình. Quý tử đầu gấu của bà nom khá cau có. Bà vội bung ngay cho con trai một cốc ca cao nóng và mấy chiếc bánh quế mới ra lò. Toàn là những thứ Nhóc Con ưa thích. Lên đến cầu thang cậu đã ngửi thấy mùi bánh ngọt ngào mới nướng, và món bánh quế của mẹ làm cuộc sống dễ thở hơn ít nhiều.

Nhóc Con trầm ngâm cắn bánh, và trong khi cậu ăn thì mẹ dán băng cứu thương lên vết thương trên trán. Sau đó mẹ khẽ hôn lên miếng băng cứu thương rồi hỏi:

“Vì sao hôm nay Krister và con lại cãi nhau?”

“Krister và Gunilla nói rằng Karlsson Trên Mái Nhà là chuyện tưởng tượng, hoàn toàn bốc phét,” Nhóc Con nói.

“Chẳng đúng thế hay sao?” mẹ hỏi với vẻ khá thận trọng.

Nhóc Con ngán ngẩm nhìn mẹ chăm chăm qua miệng cốc ca cao.

“Ít nhất thì *mẹ* cũng có thể tin vào lời con chứ?” cậu nói. “Con đã hỏi Karlsson là chú ấy có phải chuyện bịa không...”

“Thế Karlsson nói sao?”

“Chú ấy nói, nếu chú ấy có là chuyện bịa thì đó cũng là Chuyện Bịa Hay Nhất Thế Giới. Nhưng tình cờ chú ấy lại có thật,” Nhóc Con nói và lấy chiếc bánh mới. “Karlsson nói, chính Krister và Gunilla mới là chuyện bịa. Chuyện bịa cực kỳ ngu xuẩn. Chú ấy nói thế, và con cũng tin như thế.”

Mẹ không trả lời. Mẹ hiểu rằng cứ tiếp tục nói về chuyện tưởng tượng của Nhóc Con thì cũng chẳng ích gì, do đó mẹ chỉ nói:

“Mẹ nghĩ là con nên chơi nhiều với Krister và Gunilla hơn là nghĩ đến Karlsson.”

“Ít nhất thì Karlsson cũng không ném đá vào con,” Nhóc Con nói và sờ lên cục u trên trán. Chợt một ý nghĩ hiện ra, và cậu rạng rỡ cười với mẹ.

“À, hôm nay con sẽ được xem nơi ở của Karlsson,” cậu nói, “suýt nữa thì con quên mất.”

Chưa nói xong câu thì cậu đã thấy hối hận. Sao mình có thể ngốc nghếch kể cho mẹ nghe chuyện ấy được nhỉ?

Nhưng trong tai mẹ thì tin này cũng không nguy hiểm và bất ổn hơn so với những gì khác mà Nhóc Con kể về Karlsson, và mẹ nói mà không bận tâm suy nghĩ: “Thế à, thích nhỉ.”

Kể ra thì chắc chắn mẹ sẽ không vô tâm như thế nếu hiểu rõ lời nói của Nhóc Con. Nếu nghĩ kỹ xem nhân vật Karlsson nọ ở đâu!

No bụng và hài lòng, Nhóc Con đứng dậy và đột nhiên thấy thế giới yên ổn trở lại. Vết sưng trên trán không đau nữa, vị bánh quế tuyệt vời vẫn đọng trong miệng, mặt trời chiếu qua cửa sổ bếp, và trông mẹ rất đáng yêu với cánh tay tròn trĩnh và chiếc tạp dề kẻ ca rô. Nhóc Con ôm mẹ thật chặt một lát và nói: “Mẹ ời, con yêu mẹ.”

“Thế thì mẹ vui lắm,” mẹ nói.

“Vâng... con yêu mẹ vì lúc nào mẹ cũng đáng yêu như thế này.”

Rồi cậu về phòng và ngồi xuống đợi Karlsson. Cậu được phép theo Karlsson lên mái nhà - việc Krister nói rằng Karlsson là chuyện bịa chẳng còn ý nghĩa gì cả!

Nhóc Con phải đợi khá lâu.

“Chú sẽ đến vào khoảng ba giờ hoặc bốn giờ hoặc năm giờ, nhưng nhất định không vào lúc sáu giờ kém một phút,” Karlsson đã nói vậy.

Tuy nhiên Nhóc Con vẫn không hiểu rõ Karlsson định đến vào giờ nào, vì thế cậu hỏi lại lần nữa.

“Nhất định không sau bảy giờ,” Karlsson nói. “Nhưng cũng chưa đến tám giờ đâu. À, cháu chú ý nhé, khoảng chín giờ gì đó thì được đấy!”

Nhóc Con đợi mãi cả cổ, rốt cuộc cậu hầu như tin rằng Karlsson chỉ là chuyện bịa. Đúng lúc ấy cậu nghe thấy tiếng ù ù quen thuộc rồi Karlsson hiện ra, vui tươi và phấn khởi.

“Ôi, cháu đợi lâu quá,” Nhóc Con nói. “Chú đã nói là đến vào giờ nào ấy nhỉ?”

“*Khoảng*,” Karlsson nói. “Chú đã nói là sẽ đến vào khoảng nào đó, và chú đã làm đúng như thế còn gì?”

Ông ra bể cá của Nhóc Con, nhúng ngập mặt vào nước và uống mấy ngụm lớn.

“Ôi, cẩn thận có cá đấy,” Nhóc Con hốt hoảng nói.

Cậu sợ Karlsson uống luôn cả mấy con khổng tước nhỏ tí đang tung tăng bơi trong bể.

“Khi nào bị sốt là phải uống thật nhiều nước,” Karlsson nói. “Nếu chẳng may có một hai con cá nhỏ chui tọt vào họng thì cũng chỉ là chuyện vặt, không đáng để vĩ nhân đếm xỉa đến.”

“Chú bị sốt à?” Nhóc Con hỏi.

“Chứ lại không! Sờ trán chú mà xem,” Karlsson nói và ấn tay Nhóc Con lên trán mình.

Nhưng Nhóc Con không cảm thấy trán Karlsson nóng lắm.

“Nhiệt độ chú bao nhiêu?” cậu hỏi.

“Ờ, tối thiểu khoảng ba mươi, bốn mươi độ,” Karlsson nói.

Vừa cách đây không lâu Nhóc Con bị lên sởi và cậu biết thế nào là sốt. Nhóc Con lắc đầu.

“Cháu không tin là chú ốm đâu,” cậu nói.

“Chao ời, cháu thật là người xấu xa,” Karlsson nói và giậm chân thành thật. “Chẳng lẽ chú không bao giờ được phép ốm như những người khác hay sao?”

“Chú thích ốm à?” Nhóc Con ngạc nhiên hỏi.

“Mọi người ai cũng thích ốm hết,” Karlsson nói. “Chú thích nằm trên giường và bị sốt cao, thật cao, và cháu sẽ hỏi chú thấy trong người ra sao, và chú nói, chú là Người Ốm Nhất Thế Giới, sau đó cháu hỏi chú muốn gì, và chú nói, chú ốm lắm, ốm lắm lắm, ốm đến nỗi chẳng muốn gì cả... ngoài một núi bánh ngọt, khá nhiều bánh nướng, thật nhiều sô-cô-la và cực kỳ lắm kẹo.”

Karlsson ngắm nhìn Nhóc Con đầy hy vọng, còn Nhóc Con thì đứng đắn ra vì bất lực, không rõ kiểm đâu ra thật nhanh những thứ mà Karlsson muốn.

“Chú muốn cháu như một người mẹ đối với chú,” Karlsson nói tiếp, “và cháu sẽ nói rằng chú *phải* uống một thứ thuốc kinh khủng - bù lại thì chú được 5 xu. Sau đó cháu phải quần quanh cổ chú một chiếc khăn len giữ ấm, nhưng chú sẽ nói là cái khăn ngứa lắm - nếu chú không được

thêm 5 xu nữa.”

Nhóc Con muốn chăm sóc Karlsson như một người mẹ. Điều đó có nghĩa là cậu phải dốc hết con lợn tiết kiệm ra. Nó đang đứng trên giá sách kia kìa, nặng trĩu và hoành tráng. Nhóc Con lấy một con dao trong bếp và bắt đầu khều những đồng 5 xu ra. Karlsson hằng hái góp tay và reo lên khi mỗi đồng xu rơi ra ngoài. Hai người còn móc ra được nhiều đồng 10 xu và 25 xu, nhưng Karlsson thích những đồng 5 xu vì nó nhỉnh hơn hẳn.

Sau đó Nhóc Con chạy xuống cửa hàng dưới phố, lấy gần hết chỗ tiền đó mua kẹo và sô-cô-la. Khi đặt toàn bộ tài sản của mình lên quầy, cậu thoáng nghĩ tất cả số tiền tiết kiệm này thực ra là để mua một con chó. Nghĩ đến đây cậu thở dài, nhưng chỉ một teo thôi, vì cậu hiểu rằng người nào muốn chăm sóc Karlsson như một bà mẹ thì làm sao có thể đủ tiền nuôi chó được.

Trở lại phòng mình, tình cờ Nhóc Con phải đi qua phòng khách, cậu giấu kỹ toàn bộ chỗ kẹo bánh trong túi quần. Cả nhà - bố, mẹ, Birger và Betty - đang quây quần uống cà phê sau bữa ăn. Nhưng hôm nay Nhóc Con không có thì giờ tham gia. Cậu thoáng băn khoăn có nên gọi mọi người vào phòng để chào Karlsson hay không, nhưng nghĩ ngợi một lát thì cậu lại quyết định thôi. Vì rất có thể cả nhà sẽ không cho cậu theo Karlsson lên mái nhà. Tốt nhất là họ sẽ làm quen Karlsson vào dịp khác. Nhóc Con nhón mấy miếng bánh hạnh nhân trên đĩa - chẳng phải Karlsson vừa nói cũng thích bánh nướng còn gì - và chạy tuốt về phòng.

“Ồm đau kiệt quệ mà chú phải ngồi đây đợi lâu thế này,” Karlsson nói với giọng đầy trách cứ. “Sốt mỗi phút tăng vài độ, bây giờ có thể đặt nôi lên trán chú lúc trứng được rồi đấy.”

“Cháu đã nhanh hết sức rồi mà,” Nhóc Con nói. “Và cháu đã mua về rất nhiều thứ...”

“Nhưng cháu vẫn chưa lại đủ tiền để chú được nhận 5 xu khi khăn len làm ngứa chứ?” Karlsson lo lắng hỏi.

Nhóc Con vỗ về ông, cậu còn giữ lại mấy đồng 5 xu đây.

Mắt Karlsson sáng rực lên, và ông nhảy tung tung vì phấn khởi.

“Ôi, tôi là Người Ốm Nhất Thế Giới,” ông nói. “Tôi phải nhanh nhanh lên giường nằm ngay thôi.”

Mãi lúc này Nhóc Con mới bắt đầu nghĩ ngợi làm cách nào để lên mái nhà, vì cậu có biết bay đâu.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói. “Chú cống cháu lên lưng và vèo một cái là chúng mình sẽ cùng nhau bay lên nhà chú! Cháu chỉ việc cẩn thận chớ thò tay vào cánh quạt thôi.”

“Chú có thực sự tin là cõng được cháu không?” Nhóc Con hỏi.

“Ta sẽ thử xem sao,” Karlsson nói. “Chú cũng sốt ruột xem có bay được quá nửa quãng đường trong tình trạng ốm đau kiệt quệ thế này không. Nhưng bất cứ lúc nào cũng có một giải pháp: chú sẽ quăng cháu xuống khi nào chú thấy mình không đủ sức nữa.”

Nhóc Con không khoái cái giải pháp là bị quăng xuống nửa đường và nom cậu lo ngại ra mặt.

“Nhưng chắc sẽ ổn cả thôi,” Karlsson nói, “nếu chú không bị hỏng máy giữa đường.”

“Chú phải nghĩ đến chuyện nếu máy hỏng là mình bị rơi đấy,” Nhóc Con nói.

“Rầm! Đúng thế thật,” giọng Karlsson khoái trá. “Nhưng vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vật.” Và ông phẩy tay.

Nhóc Con quyết định cũng là một vĩ nhân và không đếm xỉa đến mấy chuyện vật vãnh. Cậu viết một mảnh giấy cho bố mẹ rồi đặt lên bàn:

CON Ở NHÀ KALSON CHÊN MÁI

Tốt nhất vẫn là quay về trước khi bố mẹ đọc được mảnh giấy này. Nhưng nếu bố mẹ tình cờ phát hiện ra Nhóc Con vắng nhà thì cũng nên biết cậu đang rúc xó nào. Nếu không thì mọi việc lại loạn lên như cái lần cả nhà đi thăm bà và Nhóc Con tự ý lên tàu hỏa đi mất. Sau đó mẹ đã vừa khóc vừa nói:

“Nhóc Con, nếu con rất thích đi tàu hỏa thì sao không nói cho mẹ biết?”

“Ờ, vì con *thích* đi tàu hỏa mà,” Nhóc Con nói.

Bây giờ cũng thế thôi. Cậu *thích* cùng Karlsson lên mái nhà nên tốt nhất là đừng hỏi ai cả. Nếu mọi người phát hiện ra rằng cậu biến mất thì cậu cũng tự bào chữa được bằng cách nói là đã viết giấy để lại rồi còn gì.

Karlsson đã sẵn sàng xuất phát. Ông xoay cái núm trên bụng và động cơ bắt đầu chạy rùng rùng.

“Nhảy lên đi,” ông réo, “ta xuất phát thôi!”

Thế là họ lên đường. Ra khỏi cửa sổ và bay bổng lên không trung. Karlsson bay thêm hẳn một vòng trên các mái nhà lân cận để xem máy móc có trơn tru không. Tiếng động cơ chạy đều và vui tai, và Nhóc Con chẳng sợ chút nào, cậu chỉ thấy vui thôi.

Rồi Karlsson hạ cánh trên mái nhà.

“Để xem cháu có tìm thấy nhà chú không nhé,” Karlsson nói. “Chú không tiết lộ là nó nằm sau ống khói đâu nhé, cháu phải tự mò ra đấy.”

Chưa bao giờ Nhóc Con được đặt chân lên một mái nhà cả. Thỉnh thoảng cậu chỉ thấy mấy người đàn ông xúc tuyết trên mái nhà hắt xuống và leo trèo trên đó với sợi dây thừng thắt quanh bụng. Lúc nào Nhóc Con cũng cho rằng đó là những người may mắn lắm lắm, nhưng giờ đây chính cậu là người may mắn - dù là không thắt dây thừng quanh bụng. Ruột gan cậu xốn xang đến kỳ lạ khi lấy thang bằng đi về phía ống khói. Quả thật ngôi nhà tí hon của Karlsson ẩn đằng sau. Ôi, nó dễ thương quá đi mất, cửa sổ xanh, trước nhà còn có bậc tam cấp thân thiện để

người ta thích thì ra ngồi. Nhưng mà bây giờ Nhóc Con chỉ muốn chui ngay vào nhà để xem những cỗ máy hơi nước, các bức tranh ve gà và tất cả những thứ khác của Karlsson thôi.

Trên cửa có gắn một tấm biển để mọi người biết ai ở đây. Trên đó là hàng chữ:

KARLSSON TRÊN MÁI NHÀ

Karlsson Số Một Thế Giới

Karlsson mở toang cửa ra và hét:

“Xin hân hạnh đón chào Karlsson - và cả cháu nữa, Nhóc Con!”

Rồi lao vút vào trong nhà, trước cả Nhóc Con.

“Chú phải đi nằm đây, vì chú là Người Ốm Nhất Thế Giới!” ông hét và cầm đầu lao đến chiếc sofa gỗ sơn đỏ kê cạnh tường.

Nhóc Con theo chân ông vào phòng. Cậu hồi hộp đến nghẹn thở.

Vừa bước vào Nhóc Con đã nhận thấy nhà Karlsson ấm cúng không tả nổi. Ngoài chiếc sofa còn có một máy bào mà Karlsson dùng làm bàn, gần đó là chiếc tủ và mấy ghế đẩu, và cả một lò sưởi đốt củi kê tấm vĩ sắt nữa. Nhất định Karlsson nấu ăn ở đó.

Nhưng chẳng có chiếc máy hơi nước nào cả. Nhóc Con ngó quanh quất một hồi lâu mà không phát hiện ra lấy một chiếc máy hơi nước duy nhất nào. Rốt cuộc cậu hỏi:

“Chú cất máy hơi nước ở đâu?”

“À, tất cả nổ tan tành rồi,” Karlsson nói. “Lỗi ở van an toàn, không có gì ghê gớm cả! Nhưng vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vật và ta chẳng tội gì mà buồn.”

Nhóc Con vẫn tiếp tục tìm quanh.

“Thế tranh gà của chú đâu? Cũng nổ tan tành hết rồi à?” cậu hỏi với giọng pha chút chọc ngoáy.

“Tất nhiên là không,” Karlsson nói. “Thế cái gì kia?” ông hỏi và chỉ vào một miếng bìa đóng đinh vào tường bên cạnh tủ.

Tận góc dưới cùng của tấm bìa quả thật có hình con gà, một con gà trống bé tẹo màu đỏ. Còn lại là tấm bìa trống trơn.

“Nhan đề bức này là *Chú gà trống đỏ rất cô đơn*,” Karlsson nói.

Nhóc Con ngắm kỹ chú gà trống. Hàng nghìn bức tranh gà của Karlsson - chẳng lẽ khi cần thì chỉ tìm thấy con gà tí tẹo da bọc xương này thôi hay sao?

“*Chú gà trống đỏ rất cô đơn*, tác phẩm của Họa Sĩ Vẽ Gà Giỏi Nhất Thế Giới,” giọng Karlsson run rẩy. “Trời ơi, bức họa mới tuyệt diệu và bi tráng nhường nào! Nhưng bây giờ chú không được phép khóc, kéo lại sốt cao nữa thì có mà chết.”

Ông ngả ngốn lên đồng gối và đưa tay sờ trán.

“Cháu phải như người mẹ đối với chú, bắt đầu đi chứ,” ông nói.

Nhóc Con không rõ phải làm thế nào cho đúng cách.

“Chú có thuốc thang gì ở đây không?” cậu ngập ngừng hỏi.

“Có chứ, nhưng mà chú chẳng thích uống loại nào cả,” Karlsson nói. “Cháu còn đồng 5 xu nào nữa không?”

Nhóc Con lấy một đồng 5 xu trong túi quần ra.

“Đưa đây đã nào,” Karlsson nói.

Nhóc Con đưa Karlsson đồng 5 xu. Karlsson nắm nó thật chặt trong tay, trông ông lúc này thật láu lỉnh và thỏa mãn.

“Chú biết là phải uống loại thuốc nào rồi,” ông nói.

“Loại nào cơ?” Nhóc Con muốn biết.

“Thuốc Tiên Của Karlsson Trên Mái Nhà. Loại thuốc này làm một nửa từ keo, một nửa từ sôcôla, cháu phải cho thêm vài vụn bánh vào rồi quấy thật kỹ. Cháu làm đi, rồi chú sẽ uống ngay một liều,” Karlsson nói. “Trị sốt rất tốt đấy.”

“Cháu không tin,” Nhóc Con nói.

“Mình đánh cuộc nhé?” Karlsson hỏi. “Chú cuộc một tấm sôcôla là chú nói đúng.”

Nhóc Con suy nghĩ. Có lẽ đây là chuyện mà mẹ đã ám chỉ đây. Người ta hoàn toàn có thể bàn luận nghiêm túc xem ai có lý chứ.

“Mình có đánh cuộc không nào?” Karlsson hỏi lần nữa.

“Nào thì cuộc,” Nhóc Con nói.

Nhóc Con lấy một trong hai tấm sô-cô-la vừa mua xong và đặt lên bệ máy bào để định giá trị ăn thua. Rồi cậu pha chế thuốc theo công thức của Karlsson, trộn keo chanh, keo dâu và các loại keo bình thường khác cùng với chừng ấy miếng sô-cô-la trong một tách pha trà. Xong xuôi cậu bẻ vụn bánh hạnh nhân rắc lên trên. Loại thuốc này cả đời Nhóc Con chưa thấy bao giờ, và cậu thấy thèm bị sốt một chút để được nếm thuốc.

Nhưng Karlsson ngồi trên giường, ngoac miệng ra như con chim non chờ mồi. Nhóc Con vội đi lấy thìa.

“Xúc cho chú một liều thuốc lớn vào miệng đi,” Karlsson nói.

Nhóc Con làm theo.

Rồi hai người lặng lẽ ngồi đợi Karlsson hạ sốt. Được nửa phút thì Karlsson nói:

“Cháu có lý đấy. Chẳng hạ sốt gì cả. Đưa chú tấm sôcôla đi?”

“Tại sao chú được tấm sô-cô-la?” Nhóc Con ngạc nhiên hỏi. “Trong khi cháu mới là người thắng cuộc.”

“Nếu cháu đã thắng cuộc rồi thì có khó khăn gì mà không cho chú tẩm sô-cô-la,” Karlsson nói. “Phải có công lý trên thế gian này chứ. Và nói cho cùng thì cháu là đứa bé hư, cứ đòi sôcôla bằng được chỉ vì chú bị sốt.”

Nhóc Con miễn cưỡng đưa sô-cô-la cho Karlsson. Karlsson cắn ngay một miếng, vừa nhai vừa nói:

“Nghe chú đi nào, đừng làm bộ mặt hờn dỗi như thế nữa. Lần sau chú sẽ thắng cuộc và cháu sẽ được tẩm sô-cô-la.”

Ông nhai như chớp, và khi ăn xong miếng sô-cô-la cuối cùng ông ngả người xuống gối thở dài náo nuột:

“Ôi tội nghiệp thay những kẻ bệnh tật!” ông nói. “Và tôi là một kẻ tội nghiệp! Cố nhiên là ta có thể thử dùng gấp đôi liều lượng Thuốc Tiên, nhưng chú nhất định không tin là nó có tác dụng.”

“Có chứ, cháu tin là liều thuốc gấp đôi sẽ có tác dụng,” Nhóc Con vội nói. “Mình có đánh cuộc không?”

Nhóc Con cũng là một đứa láu cá chứ chẳng vừa. Cậu hoàn toàn không tin là Thuốc Tiên làm Karlsson hạ sốt, kể cả liều cao gấp ba cũng vậy, thế thì cậu sẽ thua lần đánh cuộc này. Vì chỉ còn mỗi một tẩm sô-cô-la nữa thôi, và cậu sẽ được nó nếu Karlsson thắng cuộc.

“Tùy cháu thôi, mình cuộc lần nữa vậy,” Karlsson nói. “Cháu pha chế một liều gấp đôi đi! Có bệnh thì vái tứ phương mà, cái gì cũng phải thử xem sao. Vậy thì ta hãy thử và đợi kết quả.”

Nhóc Con trộn liều thuốc gấp đôi và bón vào mồm Karlsson đang ngoan ngoãn há ra trông rất khoái tử. Và cả hai họ im lặng chờ đợi.

Nửa phút sau Karlsson nhảy tung tung khỏi giường. “Phép thần đã hiệu nghiệm,” ông hét lên. “Chú hết sốt rồi! Cháu lại thắng cuộc một lần nữa rồi. Đưa sô-cô-la cho chú nào.”

Nhóc Con thở dài và đưa Karlsson tẩm sô-cô-la cuối cùng. Karlsson nhìn cậu với vẻ bực dọc.

“Những kẻ bảo thủ như cháu không bao giờ nên đánh cuộc,” ông nói. “Chỉ những người như chú thôi, những người luôn vui tươi phấn khởi kể cả lúc thua hay được.”

Không khí tĩnh lặng một hồi, chỉ nghe tiếng Karlsson nhồm nhoàm nhai sô-cô-la. Xong xuôi ông lên tiếng:

“Vì cháu là đứa bé tham ăn nên có lẽ tốt nhất là ta chia nhau chỗ còn lại một cách hữu nghị. Cháu còn kẹo đấy không?”

Nhóc Con lục trong túi quần.

“Ba viên,” cậu nói và lôi ra hai kẹo mềm và một kẹo dâu.

“Ba viên,” Karlsson nói, “thì không chia cho hai người được, đó là một chân lý đơn giản.”

Ông chộp viên kẹo dâu trong tay Nhóc Con chìa ra và nuốt chửng.

“Nhưng *bây giờ* thì chia được rồi,” ông nói.

Cặp mắt háu đói của ông tia vào hai viên kẹo. Một viên hơi nhỉnh hơn viên kia tí chút.

“Là người nhân hậu và khiêm nhường, chú cho cháu chọn trước,” Karlsson nói. “Nhưng cháu biết rồi đấy, ai được phép chọn trước thì phải lấy phần nhỏ hơn,” ông vừa nói tiếp vừa nghiêm khắc nhìn Nhóc Con.

Nhóc Con suy nghĩ một lát.

“Cháu muốn để *chú* chọn trước cơ,” cậu đề nghị tinh ranh.

“Thôi được, nếu cháu nhất định muốn thế,” Karlsson nói và chộp viên kẹo to hơn nhét ngay vào miệng.

Nhóc Con nhìn viên kẹo nhỏ vẫn nằm trên tay mình.

“Ơ kìa, chú đã nói là ai được phép chọn trước thì phải lấy phần nhỏ hơn cơ mà...”

“Nghe đây này, đồ háu của ngọt kia,” Karlsson nói. “Giả sử *cháu* là người được chọn đầu tiên thì cháu sẽ lấy viên nào?”

“Chắc chắn cháu sẽ lấy viên kẹo nhỏ hơn, thật đấy,” Nhóc Con đáp nghiêm chỉnh.

“Thế thì việc gì phải phàn nàn nà nỉ,” Karlsson nói. “Cháu vừa được viên nhỏ hơn đấy còn gì!”

Nhóc Con lại vắt óc lần nữa, liệu đó có phải là “cuộc bàn luận nghiêm túc” mà mẹ nhắc đến không.

Nhưng Nhóc Con chẳng bao giờ giận lâu. Rốt cuộc thì Karlsson không bị sốt nữa, đó mới chính là tin mừng.

Hoàn toàn đúng ý Karlsson.

“Chú sẽ viết thư cho tất cả các bác sĩ để thông báo loại thuốc hạ sốt này. Hãy thử loại Thuốc Tiên Của Karlsson Trên Mái Nhà, chú sẽ viết thế. Thuốc Hạ Sốt Tốt Nhất Thế Giới!”

Nhóc Con chưa ăn viên kẹo của mình. Trông nó ngon lành, đẹp và tuyệt vời làm sao, cậu muốn ngậm nó một chút, chứ bắt đầu cho vào miệng thì chẳng mấy chốc là sẽ đi tong.

Karlsson cũng ngậm viên kẹo của Nhóc Con. Ông nhìn nó hồi lâu rồi ngoẹo đầu sang bên và nói: “Mình đánh cuộc đi, chú có thể hóa phép cho viên kẹo của cháu biến mất mà cháu không nhận ra tại sao.”

“Chú không làm được đâu,” Nhóc Con nói. “Nếu cháu đứng đây, giữ viên kẹo trên tay và không rời mắt khỏi nó.”

“Cháu có thích cuộc không đã?” Karlsson hỏi.

“Không,” Nhóc Con nói. “Cháu biết rồi, cháu thắng cuộc, còn chú thì được kẹo...”

Nhóc Con cảm thấy đánh cuộc kiểu này là không ổn, mọi khi cậu có bao giờ đánh cuộc như thế với Birger và Betty đâu.

“Nhưng mình có thể đánh cuộc đúng kiểu, nghĩa là người nào thắng cuộc thì người đó được nhận kẹo,” Nhóc Con nói.

“Tùy cháu thôi, thằng cháu tham lam của chú ạ,” Karlsson nói. “Chúng mình cuộc là chú sẽ hóa phép biến mất viên kẹo mà cháu không nhìn thấy.”

“Bắt đầu đi,” Nhóc Con nói.

“Một, hai, ba,” Karlsson nói và chộp lấy viên kẹo.

“Một, hai, ba,” ông nói và đút tọt vào miệng.

“Gợm đã!” Nhóc Con hét lên. “Cháu đã nhìn thấy chú hô biến ra sao rồi...”

“Thật chứ?” Karlsson nói và nuốt đánh ực. “Thế thì cháu *lại* thắng cuộc rồi. Chú chưa thấy đứa nào thông minh như cháu cả, đánh cuộc lần nào cũng thắng!”

“Ờ... nhưng... kẹo...” Nhóc Con vô cùng bối rối. “Người thắng cuộc sẽ được nhận kẹo cơ mà.”

“Đúng thế, cháu nói quá đúng,” Karlsson nói. “Nhưng chú đã hóa phép cho kẹo biến mất, và chú cuộc là không thể hóa phép cho nó hiện ra trở lại được.”

Nhóc Con im lặng. Nhưng cậu nghĩ bụng, khi nào gặp mẹ cậu sẽ nói là “bàn bạc tử tế” hoàn toàn chẳng giúp ta tìm ra ai có lý.

Cậu đút tay vào túi quần rộng tuếch. Và - thật không sao tin nổi - trong túi vẫn còn một viên kẹo nữa mà lúc nãy cậu không nhận ra! Một viên kẹo to tuyệt đẹp. Nhóc Con cười vang.

“Cháu cuộc là mình còn một viên kẹo nữa. Và cháu cuộc là cháu sẽ nuốt chứng nó ngay tại chỗ,” cậu nói và bỏ tọt kẹo vào mồm.

Karlsson ngồi xuống giường, cầu nhàu.

“Cháu phải như một người mẹ đối với chú mới đúng,” Karlsson nói. “Thay vào đó thì cháu chẳng làm gì ngoài tọng vào mồm mọi thứ vớ được. Chưa bao giờ chú gặp một đứa bé phàm ăn tục uống như cháu.”

Ông ngồi im lặng một lát, mặt mũi ngày càng cau có hơn.

“À quên, chú vẫn chưa nhận được đồng 5 xu cho cái khăn len gây ngứa cổ,” ông nói.

“Vâng, nhưng chú có quàng khăn quanh cổ đâu,” Nhóc Con nói.

“Tìm đâu ra khăn len trong cái nhà này,” Karlsson lầu bầu. “Nhưng nếu chẳng may tìm được một cái thì chú sẽ quấn lên cổ và nó sẽ làm ngứa rồi chú sẽ được nhận 5 xu.”

Ông khấn khoản nhìn Nhóc Con, mắt ầng ậc nước.

“Trong nhà không có cái khăn len nào thì đó đâu phải lỗi tại *chú*? Cháu thấy có đúng không?”

Nhóc Con thấy thế là đúng và đưa Karlsson Trên Mái Nhà đồng 5 xu cuối cùng của mình.

Karlsson chơi khăm

“Bây giờ chú thấy có hứng làm trò gì nghịch ngợm tí chút,” một lát sau Karlsson lên tiếng. “Chúng mình đi dạo một chút trên mái nhà đi. Rồi thế nào cũng sẽ có ngay ý tưởng.”

Nhóc Con thích quá. Cậu nắm tay Karlsson và họ cùng nhau chui qua cửa ra ngoài mái nhà. Trời lúc này đã nhập nhoạng, cảnh vật thật tuyệt vời. Không trung xanh như đúng tiết xuân, nhà cửa nom rất kỳ bí trong ánh hoàng hôn, vườn cây dưới kia - nơi Nhóc Con vẫn ra chạy nhảy - tỏa ánh sáng xanh lá cây kỳ lạ, và từ cây bạch dương dưới sân nhà Nhóc Con hương thơm phức bay lên tận mái.

Quả là một buổi chiều muộn tuyệt vời để đi dạo trên mái nhà. Các khung cửa sổ đều để ngỏ, người ta có thể nghe thấy mọi tiếng động và giọng nói. Tiếng người nói chuyện, tiếng trẻ con cười hoặc khóc. Và từ một gian bếp gần đó có tiếng bát đĩa lanh canh trong bồn rửa, một con chó sủa ăng ẳng, và đâu đó có ai chơi dương cầm. Phía dưới đường vắng lên tiếng xe máy nổ lạch xạch, và khi xe chạy qua rồi thì một con ngựa kéo xe đi tới, trên mái nhà vẫn nghe rõ mồn một mỗi bước chân.

“Nếu ai cũng biết đi chơi trên mái nhà thú vị đến nhường nào thì chắc không còn lấy một người muốn ở dưới đường,” Nhóc Con nói. “Ồi, thích quá đi mất!”

“Đúng, đã thế lại còn hồi hộp nữa chứ,” Karlsson nói. “Vì rất dễ bị lộn cổ xuống đất. Để chú chỉ cho cháu xem mấy chỗ người ta *có thể* rớt xuống bất cứ lúc nào nhé.”

Những ngôi nhà xây sát sát vào nhau, ta có thể đi từ mái nhà nọ qua mái nhà kia. Ở đây có lỉnh chái nhà, phòng áp mái, ống khói và góc cạnh nho nhỏ xây lẫn thêm ra rất kỳ quái, không bao giờ thấy đơn điệu cả. Và quả thật cũng rất hồi hộp, đúng như Karlsson nói, đôi chỗ người ta *có thể* bị rơi tòm xuống dưới. Có một chỗ khoảng cách giữa hai mái nhà khá rộng, và ở đó quả thật Nhóc Con *suýt* bị ngã. Nhưng Karlsson đã tóm được cậu trong nháy mắt cuối cùng, khi một chân Nhóc Con đã thò ra quá ống máng.

“Thích chưa?” Karlsson nói và kéo giật Nhóc Con lại. “Chính là cái chú định chỉ cho cháu xem đấy. Làm lại lần nữa xem nào.”

Nhưng Nhóc Con không muốn lặp lại lần nữa. Cậu thấy nhiều tai họa *có thể* xảy ra quá. Có mấy chỗ phải bám ghì tay chân để khỏi ngã, và Karlsson muốn Nhóc Con trải nghiệm hết mọi trò vui - do đó không phải lúc nào ông cũng chọn đường đi dễ nhất.

“Chú nghĩ là mình nên bày trò chơi khăm ai đó,” Karlsson nói. “Cứ tối đến là chú đi quanh quần trên mái nhà và bày trò treu chọc những người sống trên tầng áp mái.”

“Chú làm như thế nào?” Nhóc Con hỏi.

“Dĩ nhiên là chú chơi khăm mỗi người một kiểu khác nhau. Không làm trò nào hai lần bao giờ. Người Bày Trò Chơi Khăm Giỏi Nhất Thế Giới - cháu đoán xem là ai!”

Vừa vặn có một đứa trẻ gần đó khóc ré lên. Lúc nãy Nhóc Con đã nghe thấy tiếng khóc ấy rồi, nhưng sau đó nó lại im. Chắc đứa bé nghỉ một lát, song bây giờ nó bắt đầu và tiếng khóc vang ra từ gian phòng áp mái sát đó. Nghe rất thương, tựa như nó bị bỏ rơi.

“Tội nghiệp em bé quá,” Nhóc Con nói. “Có thể nó bị đau bụng.”

“Ta sẽ điều tra ra ngay,” Karlsson nói. “Đi với chú!”

Họ tụt theo ống máng xuống dưới cửa sổ của căn phòng áp mái. Karlsson thận trọng thò đầu lên ngó vào phòng.

“Một đứa bé rất cô độc,” ông nói. “Bố mẹ nó chắc ra ngoài vui vầy ở đâu đó, chú nghĩ vậy.”

Tiếng khóc của đứa trẻ lúc này còn thảm thương hơn.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói và lặn người qua bậu cửa sổ. “Karlsson Trên Mái Nhà, Người Trông Trẻ Giỏi Nhất Thế Giới đã đến.”

Nhóc Con không muốn ở lại một mình bên ngoài. Cậu bò theo Karlsson qua bậu cửa sổ và sợ sệt tự hỏi, nếu chẳng may bố mẹ đứa bé đột nhiên về nhà thì sao.

Karlsson thì chẳng mấy may sợ hãi gì cả. Ông tiến lại gần giường đứa bé và lấy ngón trỏ ngăn tũn mũm mĩm di di dưới cằm nó. “Ngoan-ngoa-ngoan,” ông láu lỉnh nói rồi quay sang Nhóc Con. “Phải nói kiểu ấy với trẻ con! Chúng nó thích lắm.”

Đứa nhỏ nín bật vì ngạc nhiên, nhưng khi trấn tĩnh trở lại thì nó gào tướng lên.

“Ngoan-ngoa-ngoan - sau đó làm thế này này,” Karlsson nói.

Ông nhắc phất đứa bé ra khỏi giường và tung nó lên mấy lần liền. Có thể đứa bé thích quá, vì đột nhiên nó toe miệng nở một nụ cười móm mém không răng.

Karlsson kiêu hãnh. “Làm cho trẻ con vui có khó gì đâu,” ông nói. “Người Trông Trẻ Giỏi Nhất Thế...”

Ông bị cắt ngang vì đứa trẻ lại bắt đầu khóc nhe.

“Ngoan-ngoa-ngoan!” Karlsson cúi kính rít lên và tung đứa bé lên cao hơn nữa. “Tao đã nói ‘ngoan-ngoa-ngoan’ và tao cũng muốn mày ngoan!”

Đứa bé khóc thét lên như bò rống và Nhóc Con chìa hai tay ra đón.

“Nào, cho cháu bế được không?” cậu hỏi.

Cậu yêu trẻ con kinh khủng, và khá nhiều lần cậu đã bàn đi bàn lại với bố mẹ có nên đẻ thêm một em gái nhỏ nữa không, một khi bố mẹ đã quyết tâm không tặng cho cậu một con chó. Cậu đón cái bọc nhỏ từ tay Karlsson và âu yếm ôm nó trên tay.

“Ngoan nào, đừng khóc nữa,” Nhóc Con nói.

Đứa bé im bật và nghiêm trang nhìn cậu với cặp mắt trong veo. Rồi nó lại nở nụ cười móm mém không răng và rên rĩ khe khẽ.

“Vì chú nói ngoan-ngoa-ngoan đấy mà,” Karlsson nói. “Cậu nói đó lúc nào cũng công hiệu, chú đã thử hàng nghìn lần rồi.”

“Cháu muốn biết em bé tên là gì,” Nhóc Con nói và lấy ngón trỏ vuốt ve đôi má mềm mại của bé.

“Cục Cưng,” Karlsson nói. “Hầu hết trẻ con được gọi như vậy.”

Chưa bao giờ Nhóc Con thấy đứa trẻ con nào tên là Cục Cưng cả, nhưng cậu tin là Người Trông Trẻ Giỏi Nhất Thế Giới nhất định biết rõ thường thì trẻ em hay được đặt tên gì.

“Này Cục Cưng của anh,” Nhóc Con nói, “em đói rồi phải không?”

Vì Cục Cưng vừa vớ được ngón trỏ của Nhóc Con và định cho vào mồm mút.

“Cục Cưng đói hả? Đây này, ở đây có xúc xích và khoai tây,” Karlsson nói sau khi nhìn vào góc bếp. “Không trẻ em nào phải chịu đói, chừng nào Karlsson còn đủ sức khuân xúc xích và khoai tây đến.”

Nhóc Con không tin là em bé lại ăn được xúc xích và khoai tây.

“Chắc là em bé ăn sữa,” cậu nói.

“Cháu nghĩ là Người Trông Trẻ Giỏi Nhất Thế Giới không biết trẻ em nên ăn gì và không nên ăn gì hay sao?” Karlsson hỏi. “Nhưng thôi, tùy cháu đấy - chú sẽ bay đi kiếm một con bò sữa về.”

Ông nhìn ra khung cửa sổ với vẻ bất bình. “Mặc dù rất khó đưa một con bò lọt qua cái cửa sổ bé tí tẹo này.”

Cục Cưng vẫn hoài công tìm ngón trỏ của Nhóc Con và khóc ngằn ngặt. Nghe có vẻ như nó đói thật.

Nhóc Con lục lọi trong bếp nhưng không thấy sữa. Chỉ có ba lát xúc xích lạnh ngắt trên đĩa.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói. “Chú vừa nhớ ra chỗ nào có sữa. Thỉnh thoảng chú cũng đến đó làm một ngụm. Chú đi vào một cái là về ngay.”

Karlsson vặn nút ở bụng và Nhóc Con chưa kịp chớp mắt thì ông đã bay ù ù qua cửa sổ.

Giờ thì Nhóc Con sợ kinh khủng. Karlsson vẫn có thói quen biến mất tăm hàng tiếng đồng hồ! Và nếu bố mẹ em bé về nhà, gặp Nhóc Con đang bế Cục Cưng của họ trên tay thì biết ăn nói ra sao?

Nhưng Nhóc Con không phải băn khoăn lâu. Lần này Karlsson rất khẩn trương và ù ù bay trở lại, kiêu hãnh như một chú gà trống. Trong tay ông là một cái chai có nút vú cao su mà trẻ em vẫn thường dùng để uống.

“Chú kiểm đầu ra cái này?” Nhóc Con kinh ngạc hỏi.

“Ở nguồn sữa hằng ngày của chú,” Karlsson nói. “Đó là ban công một nhà bên quận Östermalm.”

“Chú *ăn trộm* hả?” Nhóc Con sợ rúm cả người lại.

“Chú mượn về,” Karlsson nói.

“Mượn về - thế thì bao giờ chú đem trả lại?” Nhóc Con hỏi.

“Không bao giờ,” Karlsson nói.

Nhóc Con nghiêm mặt nhìn Karlsson, nhưng ông chỉ phẩy tay nói: “Một chai sữa con con chỉ là chuyện vặt, không đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa! Những người mà chú mượn chai sữa này có con sinh ba, họ để một đồng chai trong mấy cái xô ngoài ban công và rất thích cho chú mượn sữa để Cục Cưng có cái mà uống.”

Cục Cưng với đôi tay nhỏ xíu về phía chai sữa và rên lên vì đói.

“Cháu hâm sữa cho ấm một chút,” Nhóc Con vội nói và để em bé lại cho Karlsson. Ông hét: “Ngoan-ngoa-ngoa!” và tung nó lên tận trần nhà trong khi Nhóc Con vào bếp hâm sữa.

Chỉ mấy phút sau Cục Cưng đã thiêm thiếp ngủ trong giường như một thiên thần nhỏ, no bụng và thỏa mãn. Nhóc Con đắp chăn cho em, còn Karlsson lấy ngón tay chọc chọc vào bụng nó mà gào “ngoan-ngoa-ngoa”, thế mà Cục Cưng vẫn ngủ ngon lành vì đã no nê và quá mệt.

“Trước khi đi khỏi đây, mình sẽ bày một trò chơi khăm,” Karlsson nói.

Ông ra bếp lấy mấy lát xúc xích nguội tanh. Nhóc Con trở mắt theo dõi.

“Chú sẽ cho cháu biết một trò rất khoái,” Karlsson nói và treo một lát xúc xích lên tay nắm cửa bếp.

“Cú thứ nhất,” ông nói và gật gù đầy thỏa mãn, rồi nhanh nhẹn tiến ra bàn làm việc. Ở đó có một con bồ câu trắng bằng sứ. Nhóc Con chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì con bồ câu trắng đã ngậm một lát xúc xích trong mỏ.

“Cú thứ hai,” Karlsson nói. “Còn cú thứ ba dành cho Cục Cưng.”

Ông xiên lát xúc xích vào một que gỗ và đặt vào tay Cục Cưng đang ngủ. Trông buồn cười quá. Người ngoài nhìn vào sẽ cho là Cục Cưng tự đi lấy xúc xích và sau đó ngủ quên. Nhưng Nhóc Con nói:

“Thôi, đừng làm thế.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói. “Có thế thì bố mẹ nó mới bỏ được thói quen đi chơi lằng nhằng buổi tối.”

“Vì sao?” Nhóc Con hỏi.

“Vì người ta sẽ không dám liều mạng bỏ một đứa trẻ ở nhà một mình khi nó đã tự đứng dậy được và đi lấy xúc xích. Có trời biết được lần tới nó sẽ lấy gì - biết đâu nó sẽ uống sạch chỗ bìa của bô nó dành cho Chủ nhật.”

Ông ấn hẳn cái que vào bàn tay nhỏ của Cục Cung cho khỏi tuột ra.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đi,” Karlsson nói. “Chú biết nên làm gì cho đúng, vì chú là Người Trông Trẻ Giỏi Nhất Thế Giới.”

Đúng lúc đó Nhóc Con nghe tiếng chân ngoài cầu thang, cậu sợ tái mét mặt.

“Thôi chết, họ về rồi,” cậu thì thào.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói, rồi cả hai chạy vội ra cửa sổ.

Nhóc Con nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ và tin là chẳng chạy đâu cho thoát được nữa, nhưng rồi cậu vẫn theo Karlsson trườn qua bậc cửa sổ. Vừa vặn cậu nghe tiếng người nói:

“Susanne bé bỏng của mẹ, vẫn ngủ say thế cơ à.”

“Ờ, ngủ say thế,” một giọng khác nói.

Nhưng tiếp theo là một tiếng hét, và Nhóc Con biết bố mẹ của Cục Cung đã phát hiện ra lát xúc xích.

Cậu không đợi xem chuyện gì tiếp diễn mà lao theo Người Trông Trẻ Giỏi Nhất Thế Giới lúc này đang nấp ra sau ống khói.

“Cháu có thích xem hai tên bợm không?” Karlsson hỏi sau khi đã nghỉ lấy hơi. “Chú có hai tên bợm tuyệt vời ở phòng áp mái đầu kia.”

Nghe cứ như hai tên bợm đó là tài sản của Karlsson vậy. Tất nhiên không phải thế, nhưng Nhóc Con vẫn muốn xem mặt mũi chúng ra sao.

Từ phòng của hai tên bợm vẳng ra tiếng nói cười ầm ĩ.

“Lại chề chén rồi,” Karlsson nói. “Ra đây xem bọn chúng có trò gì vui vẻ vậy.”

Hai người rón rén bò dọc theo ống máng. Karlsson ghé cổ ngó vào phòng. Sau cửa sổ có treo rèm nhưng vẫn hở một vệt và có thể nhìn qua được.

“Hai tên này có khách đây mà,” Karlsson thì thầm.

Nhóc Con cũng nhòm vào. Trong phòng có hai người ngồi, chắc đó là hai tên bợm, ngoài ra còn có một người đàn ông lùn tịt dễ thương và hiền hậu, trông có vẻ người nhà quê. Bà Nhóc Con cũng sống ở nông thôn.

“Cháu có biết chú đoán gì không?” Karlsson hỏi. “Nhất định hai tên này đang định bày trò đều cắng gì đó. Nhưng chúng sẽ không có dịp ra tay đâu.”

Ông ngó vào phòng lần nữa.

“Chắc bọn này định chơi khăm người đàn ông tội nghiệp đeo cà vạt đỏ đây,” ông nói thầm với Nhóc Con.

Hai tên bợm và người đeo cà vạt đỏ ngồi quanh chiếc bàn nhỏ kê sát cửa sổ. Đang bữa ăn uống, và hai tên bợm vô vai thân mật người đeo cà vạt đỏ: “Oskar thân mến, thật hân hạnh được làm

quen anh.”

“Tôi cũng rất hân hạnh,” Oskar nói. “Khi ra đến thành phố thì kiếm thêm bạn tốt là chuyện rất hay, vì tôi có cảm giác yên ổn. Nếu không thì làm sao biết được sẽ xảy ra những chuyện gì với mình. Hoàn toàn có thể bị rơi vào tay tội lừa đảo ấy chứ.”

Hai tên bọm gật gù.

“À này, người ta có thể bị rơi vào tay tội lừa đảo, đúng không,” một tên nói. “May cho anh đã gặp Fille và tôi đấy.”

“Phải đấy, không gặp được tôi và Rulle thì biết đâu anh bị đủ chuyện tồi tệ cũng nên,” tên kia nói.

“Nhưng bây giờ thì hãy ăn uống và nghỉ ngơi thoải mái đi,” tên được gọi là Fille nói và vỗ vai Oskar lần nữa.

Nhưng ngay sau đó hắn làm một chuyện khiến Nhóc Con tá hỏa. Hắn làm như vô tình thọc tay vào túi quần sau của Oskar, rút ví tiền ra rồi nhét vào túi quần sau của mình. Oskar chẳng biết gì cả. Có thể vì đồng thời Rulle ôm ông ta và xoa lưng. Khi Rulle đã xoa lưng một hồi và rút tay lại thì đồng hồ của Oskar cũng đi theo luôn. Rulle đút đồng hồ vào túi quần sau và Oskar vẫn chẳng biết gì.

Lập tức Karlsson Trên Mái Nhà thận trọng thò một tay nhỏ mũm mĩm qua khe rèm cửa và rút chiếc ví từ túi quần sau của Fille mà Fille không biết gì. Sau đó Karlsson thò một tay nhỏ mũm mĩm qua khe rèm cửa và rút chiếc đồng hồ từ túi quần sau của Rulle mà Rulle không biết gì.

Một lát sau, khi Rulle, Fille và Oskar đã ăn uống no nê, Fille thò tay vào túi quần sau và phát hiện ra cái ví đã không cánh mà bay. Hắn ném một cái nhìn thịnh nộ sang phía Rulle và nói:

“Này Rulle, ra hành lang với tớ, tớ có chuyện cần nói với cậu!”

Cùng lúc đó Rulle lần mò trong túi quần sau và nhận thấy cái đồng hồ đã không cánh mà bay. Hắn ném một cái nhìn thịnh nộ sang phía Fille và nói:

“Vừa vặn tớ cũng có chuyện cần nói với cậu đây!”

Fille và Rulle cùng đi ra hành lang phía cầu thang, để Oskar tội nghiệp ở lại một mình. Có vẻ như ông ta thấy chán, vì một lát sau ông đứng dậy ra ngoài hành lang xem Rulle và Fille đâu. Lập tức Karlsson trèo thoăn thoắt qua bậc cửa sổ và đặt ví tiền của Oskar vào âu xúp. Tuy nhiên Rulle, Fille và Oskar đã ăn hết xúp nên ví không hề bị ướt. Còn đồng hồ của Oskar thì Karlsson buộc lưng lẳng vào đèn dưới trần nhà. Khi Oskar, Rulle và Fille từ hành lang quay về phòng, cái đầu tiên đập vào mắt là chiếc đồng hồ treo đúng đũa, chứ không nhìn thấy Karlsson vì ông đã chui xuống dưới bàn có trải khăn rủ xuống tận sàn. Lúc này cả Nhóc Con cũng ngồi dưới gầm bàn vì cậu muốn có mặt bên cạnh Karlsson, cho dù rất sợ.

“Ờ, đồng hồ của tôi treo kia kìa,” Oskar nói. “Ma quỷ nào treo nó lên đấy ấy nhỉ?”

Và ông lấy đồng hồ xuống, đút vào túi áo gilê.

“Ờ, đúng là ví của tôi đây này,” ông nói khi nhìn vào âu đựng xúp. “Lạ quá nhỉ!”

Rulle và Fille khâm phục nhìn Oskar cất hai thứ đi, rồi Fille nói:

“Có vẻ như người nhà quê hay giả bộ chứ chẳng ngổ tẹo nào, tớ nghĩ thế.”

Rồi Rulle, Fille và Oskar lại ngồi xuống bàn.

“Oskar thân mến, anh phải ăn thêm uống thêm một chút nữa đi chứ,” Fille nói.

Thế rồi Oskar, Fille và Rulle ăn uống và phát đen đét lên vai nhau. Một hồi sau Fille thò tay xuống khăn bàn và nhẹ nhàng đặt ví tiền của Oskar xuống sàn nhà. Nhất định hẳn cho là cất ở đây chắc chắn hơn trong túi quần sau của mình. Nhầm to, vì Karlsson nhặt ngay cái ví đưa lên cho Rulle. Rulle cầm ví và nói:

“Fille, tớ đã hiểu nhầm cậu, cậu là một người đứng đắn.”

Một lát sau Rulle thò tay xuống khăn bàn và nhẹ nhàng đặt đồng hồ của Oskar xuống sàn nhà. Và Karlsson nhặt đồng hồ lên rồi gãi gãi vào chân Fille và đưa hẳn đồng hồ của Oskar và Fille nói:

“Rulle, không có người bạn nào tốt hơn cậu.”

Nhưng mấy phút sau Oskar nói:

“Ví của tôi đâu? Và đồng hồ của tôi đâu mất rồi?”

Ngay lập tức ví tiền và đồng hồ chui tọt xuống dưới khăn bàn, vì Fille không dám giữ đồng hồ trong người còn Rulle không dám giữ ví trong người, phòng khi Oskar làm ầm lên. Và quả thật Oskar làm ầm lên thật, ông quát tháo đình tai nhức óc, đòi lại ví và đồng hồ. Nhưng Fille nói:

“Chúng tôi làm sao biết được anh vớt cái ví dở hơi của anh vào đâu?”

Và Rulle nói:

“Chúng tôi cũng có thấy đồng hồ của anh đâu. Anh phải tự canh đồ của mình chứ!”

Còn Karlsson thì trước tiên cầm đồng hồ, sau đó cầm ví tiền dúi vào tay Oskar và Oskar đút cả hai thứ vào túi rồi nói:

“Cảm ơn Fille thân mến, và cả Rulle nữa. Nhưng đừng đùa kiểu ấy lần nữa đấy nhé.”

Lập tức Karlsson lấy hết sức bình sinh đá vào cẳng Fille khiến hẳn la toáng lên:

“Tao sẽ cho mày biết tay, Rulle!”

Giờ thì Karlsson lấy hết sức bình sinh đá vào cẳng Rulle, và Rulle la toáng lên:

“Mày điên à, Fille? Sao mày đá tao?”

Thế là Fille và Rulle lao vào đấm đá nhau, làm cho bát đĩa bay tứ tung và vỡ tan tành. Oskar sợ mất mặt, vội nhặt ví và đồng hồ chạy vù khỏi phòng, không bao giờ quay lại nữa.

Nhóc Con cũng sợ nhưng không biết chạy khỏi đây bằng cách nào, cậu đành bịt tai mím miệng nấp dưới gầm bàn.

Fille khỏe hơn Rulle, hẳn dồn Rulle chạy ra ngoài hành lang rồi truy kích để đánh thêm. Thế là Karlsson và Nhóc Con bò từ dưới gầm bàn ra và nhìn thấy tất cả bát đĩa đã thành vô số mảnh

vụn la liệt trên sàn nhà. Karlsson nói:

“Tại sao cái âu đựng súp lại còn nguyên, khi bát đĩa đã vỡ hết? Cái âu súp tội nghiệp này, nó sẽ cảm thấy cô đơn lắm đấy.”

Thế là ông ném cái âu đánh choang xuống đất rồi cùng Nhóc Con lao ra cửa sổ và lấy hết sức trèo ra ngoài thật nhanh. Nhóc Con nghe tiếng Fille và Rulle cùng bước về phòng, và Fille nói:

“Tại sao mày lại trả hấn ví và đồng hồ hả đồ ngu xuẩn kia?”

“Mày có điên không hả?” Rulle nói. “Chính *mày* là người trả lại đấy chứ.”

Karlsson cười rung cả bụng mỡ rồi nói: “Hôm nay chú không thích bày trò nghịch ngợm nữa đâu.”

Nhóc Con cũng cảm thấy thế là đủ rồi.

Lúc này trời đã hơi tối, Nhóc Con và Karlsson nắm tay nhau đi trên mái quay về nhà Karlsson phía trên mái nhà Nhóc Con. Lúc về đến nơi họ nghe tiếng ô tô cứu hỏa hụ còi inh ỏi tiến lại gần.

“Nghe kìa, có đám cháy ở đâu đó,” Nhóc Con nói. “Cứu hỏa đến đấy.”

“Nếu cháy ở chính nhà này,” Karlsson nói đầy thêm thường, “thì họ chỉ cần báo cho chú một câu. Chú có thể giúp họ, vì chú là Lính Cứu Hỏa Giải Nhất Thế Giới.”

Họ thấy xe cứu hỏa đỗ xích dưới phố, ngay trước cửa nhà, và một đám đông tụ tập xung quanh. Nhưng chẳng thấy lửa cháy ở đâu. Bù lại thì đột nhiên một chiếc thang mọc lên hướng mái nhà, một cái thang rút rất dài của lính cứu hỏa.

Nhóc Con bắt đầu thấy ngờ ngợ.

“Liệu có phải... có phải... họ đến vì cháu không nhỉ?” cậu nói.

Vì bỗng nhiên cậu nhớ ra mảnh giấy mình để lại trong phòng. Và lúc này cũng khá muộn rồi.

“Tại sao lại có chuyện kỳ quái thế được?” Karlsson hỏi. “Ai dám phản đối cháu lên mái nhà dạo chơi mấy phút cơ chứ?”

“Ai à? Mẹ cháu chứ ai?” Nhóc Con nói. “Mẹ cháu thần kinh yếu, lúc nào cũng hay xúc động.”

Nghĩ đến đó cậu thương mẹ quá, và cậu rất nhớ mẹ.

“Tất nhiên ta cũng có thể chơi khăm đội cứu hỏa một chút được đấy,” Karlsson đề nghị.

Nhưng Nhóc Con không muốn nghịch ngợm gì nữa. Cậu đứng im đợi người lính cứu hỏa đang trèo thang lên.

“Thôi được,” Karlsson nói, “có lẽ đã đến lúc chú về nhà đi ngủ đây. Mình cũng từ tốn và không nghịch ngợm gì nhiều, nhưng sáng sớm nay chú bị sốt tối thiểu ba mươi, bốn mươi độ, ta không được quên chuyện đó!”

Nói xong ông nhẩy chân sáo đi khỏi.

“Chào Nhóc Con!” ông gào lên.

“Chào Karlsson!” Nhóc Con nói, mắt vẫn không rời người lính cứu hỏa đang tiến lại gần.

“Này Nhóc Con,” ông nói trước khi biến mất sau ống khói, “đừng kể cho lính cứu hỏa là chú ở đây nhé. Vì chú là Lính Cứu Hỏa Giỏi Nhất Thế Giới và họ sẽ suốt ngày réo gọi chú khi ở đâu đó có nhà cháy.”

Người lính cứu hỏa đã leo gần đến nơi.

“Cháu cứ đứng yên tại chỗ nhé,” ông gọi Nhóc Con. “Đừng động đây gì cả, chú sẽ lên đón cháu.”

Chú ấy tốt quá, Nhóc Con nghĩ bụng, nhưng cũng khá vô ích. Cả tối nay Nhóc Con chạy nhảy leo trèo trên mái nhà rồi cơ mà. Mấy bước còn lại cậu tự đi được.

“Mẹ cháu bảo chú lên trên này à?” cậu hỏi khi được người lính cứu hỏa bồng trên tay đưa xuống.

“Chứ còn ai nữa?” người lính cứu hỏa nói. “Này, chú cứ tưởng là lúc nãy trên mái nhà hình như có *hai* đứa bé cơ mà...”

Nhóc Con nhớ lời dặn của Karlsson ban nãy và cậu trả lời nghiêm trang:

“Không, ngoài cháu ra không có *đứa* bé thứ hai nào trên đó nữa.”

Quả là mẹ thần kinh yếu, lúc nào cũng hay xúc động. Mẹ, bố, Birger và Betty cùng một đám đông đứng dưới đường chờ đón Nhóc Con. Rồi mẹ xô đến ôm chầm lấy Nhóc Con, lúc thì cười lúc thì khóc. Sau đó bố bế Nhóc Con lên tận phòng trên gác, ghì chặt Nhóc Con suốt dọc đường. Và Birger nói:

“Em làm mọi người sợ đứng cả tim đấy Nhóc Con ạ.”

Cả Betty cũng khóc và nói:

“Em không được làm chuyện ấy lần nữa, nhớ chưa?”

Và lát sau, khi Nhóc Con đã nằm trên giường, mọi người quây quần xung quanh cậu, cứ như hôm nay là sinh nhật của cậu vậy. Nhưng giọng bố rất nghiêm khắc:

“Con không nghĩ là cả nhà lo lắng hay sao? Con không nghĩ là mẹ khóc và buồn hay sao?”

Nhóc Con quay mặt vào trong.

“Nhưng có lo *đến mức ấy* đâu,” cậu lẩm bẩm.

Mẹ ôm Nhóc Con thật chặt và nói:

“Con thử tưởng tượng nhỡ may bị rơi xuống thì sao! Thử tưởng tượng là cả nhà mất con!”

“Lúc ấy cả nhà sẽ rất buồn chứ gì?” cậu hỏi đầy hy vọng.

“Đúng thế chứ sao nữa?” mẹ nói. “Con biết là cả nhà không muốn mất con, dù bất kỳ giá nào.”

“Ngay cả với giá một trăm nghìn triệu tỉ cu ron?” Nhóc Con hỏi.

“Không, một trăm nghìn triệu tỉ cu ron cũng không.”

“Con giá trị đến thế hả mẹ?” Nhóc Con ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên rồi,” mẹ nói và ôm Nhóc Con lần nữa.

Nhóc Con ngẫm nghĩ. Một trăm nghìn triệu tỉ cu ron - cả một núi tiền chứ chẳng chơi. Chẳng lẽ cậu thực sự có giá trị đến thế hay sao? Trong khi chỉ cần năm mươi cu ron là mua được một con chó con, một con chó thật sự tử tế?

“Bố này,” Nhóc Con nói sau khi đã nghĩ kỹ. “Nếu con có giá trị một trăm nghìn triệu tỉ cu ron thì con có thể xin năm mươi cu ron tiền mặt và mua một con chó con được chứ?”

Karlsson diễn trò ma

Mãi đến bữa ăn tối hôm sau cả nhà mới bắt đầu gắng hỏi Nhóc Con làm cách nào mà leo lên được tận mái nhà.

“Con trèo qua nắp đậy trên tầng mái à?” mẹ hỏi.

“Không, con *bay* lên cùng với Karlsson Trên Mái Nhà,” Nhóc Con nói.

Mẹ và bố đưa mắt nhìn nhau.

“Không, không thể cứ tiếp diễn chuyện này được,” mẹ nói. “Cái tay Karlsson Trên Mái Nhà này làm tôi điên đầu lên mất thôi.”

“Nhóc Con, *không thể* có Karlsson Trên Mái Nhà,” bố nói.

“Không thể có ạ?” Nhóc Con hỏi. “Nhưng hôm qua vẫn có đấy.”

Mẹ lắc đầu.

“May mà sắp đến kỳ nghỉ và con chuẩn bị về chỗ bà,” mẹ nói. “Hy vọng là Karlsson không theo đến đó.”

Thôi chết rồi, đó là một nỗi lo mà Nhóc Con quên bém đi mất. Cả mùa hè cậu sẽ đến ở với bà và không gặp Karlsson hai tháng liền. Không phải là Nhóc Con không thích đến chỗ bà, ở đó lúc nào cũng rất vui - nhưng có lẽ cậu sẽ nhớ Karlsson lắm! Và chẳng may khi cậu quay về mà Karlsson không sống trên mái nhà nữa thì sao?

Nhóc Con ngồi chống cùi tay lên bàn và hai tay ôm đầu, cố tưởng tượng ra cuộc sống thiếu vắng Karlsson sẽ ra sao.

“Không chống cùi tay lên bàn, em biết rồi cơ mà,” Betty nói.

“Không dính dáng gì đến chị,” Nhóc Con nói.

“Không chống cùi tay lên bàn, Nhóc Con,” mẹ nói. “Con ăn một ít súp lơ nhé?”

“Không, thà chết còn hơn,” Nhóc Con nói.

“Bậy bạ quá, ai lại nói thế,” bố nói. “Người ta nói ‘cám ơn mẹ, không ạ’.”

Ở đâu ra cái kiểu quát tháo một nhân-vật-một-trăm-ngàn-triệu-tỉ-cu-ron ấy nhỉ? Nhóc Con nghĩ bụng nhưng không nói ra. Thay vào đó cậu nói:

“Nếu con nói ‘thà chết còn hơn’ thì mọi người phải hiểu là con ám chỉ ‘cám ơn, không ạ’ chứ.”

“Nhưng người lịch sự không nói thế,” bố nhấn nài nói. “Và chắc chắn con muốn làm người lịch sự đúng không, Nhóc Con?”

“Không, con muốn thành một người như bố,” Nhóc Con nói.

Mẹ, Birger và Betty cười. Nhóc Con không hiểu tại sao, nhưng cậu thấy hình như mọi người cười bố, và cậu không thích thế.

“Con muốn giống bố, muốn là người đáng yêu như bố,” cậu nói và âu yếm nhìn bố.

“Cám ơn con trai,” bố nói. “Vậy thì sao nào, con thực sự không muốn ăn thêm súp lơ nữa hay sao?”

“Không, thà chết còn hơn,” Nhóc Con nói.

“Nhưng súp lơ nhiều chất bổ,” mẹ nói.

“Con cũng nghĩ thế,” Nhóc Con nói. “Món nào người ta càng không thích ăn thì món đó càng bổ. Tại sao người ta nhồi nhét vitamin vào những thứ ăn không ngon nhỉ? Thực sự là con rất muốn biết tại sao!”

“Ờ, buồn cười thật đấy,” Birger nói. “Chắc em định nói là nên nhét vitamin vào kẹo hay kẹo cao su thì hơn chứ gì?”

“Lâu lắm mới nghe anh nói được một câu tử tế đấy,” Nhóc Con nói.

Ăn xong cậu về phòng mình. Cậu chỉ tha thiết ngóng đợi Karlsson đến. Nhóc Con sắp đi khỏi đây rồi, và trước khi đi cậu muốn gặp Karlsson càng nhiều càng tốt.

Có thể Karlsson linh cảm được điều đó, vì Nhóc Con vừa thò mũi ra cửa sổ thì ông đã bay đến luôn.

“Hôm nay chú không bị sốt à?” Nhóc Con hỏi.

“Sốt? Chú mà bị sốt?” Karlsson nói. “Chú không bao giờ bị sốt cả. Chỉ là bệnh tưởng thôi.”

“Chú chỉ tưởng tượng ra là bị sốt thôi hay sao?” Nhóc Con sùng sốt.

“Không, không, chú làm cho *cháu* tưởng tượng là chú bị sốt,” Karlsson nói và cười hài lòng. “Người Chơi Khăm Giỏi Nhất Thế Giới - cháu có đoán ra đó là ai không?”

Karlsson không bao giờ yên lấy một giây. Vừa nói ông vừa tung tăng chạy khắp phòng và tọc mạch sờ mó vào mọi đồ vật, mở tung tất cả tủ và ngăn kéo mà ông nhìn thấy, và ngắm nghía mọi thứ với vẻ quan tâm vô hạn.

“Không, hôm nay chú không sốt,” ông nói. “Hôm nay chú khỏe như lực sĩ và muốn đùa nghịch một chút.”

Nhóc Con cũng muốn đùa nghịch một chút. Nhưng cái cậu muốn nhất là bố mẹ, Birger và Betty được thấy mặt Karlsson để rồi cuộc có thể chấm dứt trò ca cẩm về chuyện Karlsson không có thật.

“Chú đợi cháu một lát,” cậu vội nói. “Cháu quay lại ngay.”

Và cậu chạy vút qua phòng khách. Birger và Betty vừa ra khỏi nhà, bức quá đi mất, nhưng ít nhất thì bố mẹ đang ngồi ở đó và Nhóc Con vội nói:

“Mẹ và bố có thể đi cùng ngay sang phòng con được không?”

Cậu không dám nêu tên Karlsson, cứ để bố mẹ không được báo trước mà thấy mặt Karlsson thì hơn.

“Con không thích ra ngồi đây với bố mẹ à?” mẹ hỏi. Nhưng Nhóc Con giật tay áo mẹ.

“Không, bố mẹ phải vào phòng con xem cái này đi.”

Sau một hồi nghe Nhóc Con thuyết phục, bố mẹ đi theo. Nhóc Con hân hoan sung sướng mở cửa. Thế là rốt cuộc đã đạt được mục đích!

Thiếu chút nữa thì Nhóc Con òa lên khóc vì thất vọng. Căn phòng vắng tanh - hết như khi Nhóc Con định giới thiệu Karlsson lần trước.

“Bố mẹ phải xem gì cơ?” bố hỏi.

“À, không có gì đâu,” Nhóc Con lẩm bẩm.

May mà đúng lúc ấy điện thoại đổ chuông, thế là Nhóc Con không việc gì phải giải thích dài dòng. Bố ra ngoài nghe điện thoại, còn mẹ phải ra bếp xem cái bánh nướng trong lò đã chín chưa. Nhóc Con ở lại một mình. Cậu ngồi xuống cạnh cửa sổ và vô cùng bực mình vì Karlsson, quyết định sẽ nói thẳng chuyện đó vào mặt Karlsson nếu Karlsson bay trở lại.

Nhưng làm gì có ai bay đến cơ chứ. Thay vào đó là cửa tủ tường mở tung và Karlsson thò khuôn mặt hân hoan ra.

Nhóc Con sững sốt.

“Chú làm trò gì trong tủ tường của cháu vậy?” cậu hỏi.

“Ấp trứng - không! Ngồi ngẫm nghĩ về tội lỗi của mình - không! Trèo lên ván và nằm nghỉ - đúng!”

Nhóc Con quên bég là mình đã bực mình ra sao. Cậu chỉ vui sướng vì đã thấy Karlsson tái xuất.

“Trong tủ tường mà chơi trò trốn tìm thì rất tiện,” Karlsson nói. “Mình chơi luôn nhé? Chú lại leo lên ván nằm và cháu đoán xem chú trốn đâu.”

Trước khi Nhóc Con kịp trả lời thì Karlsson đã chui tọt vào tủ và Nhóc Con nghe tiếng ông trèo lên tấm ván.

“Tìm đi!” Karlsson kêu to.

Nhóc Con mở toang cửa tủ và lập tức thấy ngay Karlsson nằm chình ịch ra đó.

“Trời ơi, cháu là đồ ăn gian!” Karlsson tru lên. “Lẽ ra *trước tiên* cháu phải tìm trên giường, dưới gầm bàn, hay nơi khác đã chứ. Cháu làm thế thì chú không chơi cùng nữa. Trời ơi là trời, ăn gian thế.”

Ngay lúc ấy có tiếng gõ cửa và sau đó là tiếng mẹ gọi từ hành lang:

“Nhóc Con ơi, có Krister và Gunilla đến chơi kìa.”

Chỉ thế là đủ làm Karlsson tươi tỉnh trở lại.

“Mình sẽ chơi khăm bọn nó nhé,” ông thì thào. “Cháu đóng cửa tủ lại.”

Nhóc Con vừa đóng cửa tủ xong thì Gunilla và Krister bước vào. Hai đứa sống cùng phố với Nhóc Con và học cùng lớp. Nhóc Con rất mến Gunilla, cậu thường kể chuyện cho mẹ nghe về Gunilla, khen cô bé “hơi bị dễ thương”, cậu cũng thích cả Krister và đã tha lỗi cho Krister về cục u trên trán. Nhóc Con và Krister cũng hay đánh nhau, nhưng xong rồi thì hai đứa lại nhanh chóng là bạn thân. Vả lại Nhóc Con không chỉ gây gổ đánh lộn với Krister; cậu đã chiến đấu một mất một còn với hầu hết trẻ con trong phố.

Chỉ với Gunilla là cậu không bao giờ gây sự.

“Lý do gì mà con không bao giờ đánh Gunilla?” có lần mẹ hỏi Nhóc Con.

“Không đâu, nó hơi bị dễ thương, con không gây sự được.”

Nhưng tất nhiên đôi khi Gunilla cũng chọc tức Nhóc Con. Hôm qua, trên đường đi học về, Nhóc Con đã kể về Karlsson Trên Mái Nhà. Gunilla cười phá lên và nói, Karlsson chỉ là chuyện tưởng tượng, chuyện bịa. Và Krister cũng hòa vào, khiến Nhóc Con cáu sùng đấm Krister, cũng vì thế mà Krister ném đá trúng đầu Nhóc Con.

Nhưng hôm nay hai đứa đến thăm Nhóc Con và dắt theo Joffa. Vì Joffa mà Nhóc Con thậm chí quên cả Karlsson đang nằm trên ván trong tủ tường.

Chó là loài động vật đáng yêu nhất thế giới, Nhóc Con tin vậy. Joffa nhảy cẫng lên và sủa, Nhóc Con vòng tay ôm cổ nó vuốt ve. Krister đứng bên cạnh và lẳng lặng quan sát. Nó biết Joffa là *của nó* chứ không thuộc về ai khác, do vậy Nhóc Con muốn vuốt ve con chó bao lâu thì tùy.

Trong khi Nhóc Con đang sung sướng vuốt ve Joffa thì Gunilla cười khúc khích buông lời giễu cợt:

“Cậu giấu lão Karlsson Trên Mái Nhà của cậu đâu rồi? Bọn tớ cứ tưởng là lão ta ở đây chứ.”

Lúc đó Nhóc Con mới sực nhớ ra Karlsson đang nằm trên ván trong tủ. Nhưng do không biết lần này Karlsson bày trò chơi khăm nào nên cậu chỉ nói:

“Quên hẳn trương đi, cậu bảo Karlsson Trên Mái Nhà là tưởng tượng mà. Hôm qua cậu còn nói đó chỉ là chuyện bịa đấy thôi.”

“Chẳng đúng thế hay sao?” Gunilla cười tít mắt, hiện rõ hai lúm đồng tiền trên má.

“Thế mà lại *không đúng* đấy,” Nhóc Con nói.

“Đúng là chuyện bịa,” Krister nói.

“Không bịa tẹo nào,” Nhóc Con nói và ngẫm nghĩ, liêu tiếp tục “bàn bạc tử tế” kiểu này có ý nghĩa gì không, hay cũng chỉ có tác dụng như cho Krister ăn luôn một quả thúi. Nhưng cậu chưa kịp quyết định thì từ trong tủ tường vang lên một âm thanh rõ mồn một:

“Ồ ó o... o!”

“*Cái gì thế?*” Gunilla hỏi, kinh ngạc đến nỗi há hốc cái mồm nhỏ đỏ mọng như trái anh đào. Lại một tiếng “Ồ ó o... o!” nữa vang lên, nghe như của một con gà trống chính cống.

“Cậu có con gà trong tủ đấy à?” Krister ngạc nhiên hỏi.

Joffa gầm gừ. Nhưng Nhóc Con cười ngất. Cậu cười đến nỗi không thốt nên được một lời nào.

Tủ tường lại phát tiếng “Ồ ó o... o!”

“Tớ mở ra xem đây,” Gunilla nói.

Nó mở tủ và nhìn vào. Krister cũng chạy đến cạnh Gunilla và nhìn vào. Thoạt tiên chẳng thấy gì ngoài một đồng quần áo.

Nhưng sau đó chúng nghe tiếng cười khúc khích từ trên cao và khi ngẩng lên nhìn thì chúng phát hiện một người đàn ông lùn tịt béo phịch nằm trên ván ngăn. Ông nằm thoải mái trên đó, chống cùi tay và đung đưa một cái chân ngắn ngủn mũm mĩm. Đôi mắt xanh của ông rực sáng vui nhộn.

Gunilla và Krister im thin thít, chỉ có Joffa gầm gừ. Khi đã trấn tĩnh trở lại Gunilla hỏi:

“Ai đấy?”

“Một chuyện tưởng tượng vớ vẩn ấy mà,” hình hài bí ẩn trên ván ngăn nói và đung đưa chân mạnh hơn. “Một chuyện tưởng tượng vớ vẩn đang nằm nghỉ trên này. Tóm lại là - một chuyện bịa.”

“Đó là... đó là...” Krister lắp bắp.

“Một chuyện bịa đặt vớ vẩn, đang nằm đây và gáy như gà, đúng thế, rất đơn giản,” người đàn ông lùn tịt trả lời.

“Karlsson Trên Mái Nhà đấy phải không?” Gunilla thì thào.

“Chứ sao nữa, cô bé?” Karlsson nói. “Cô bé tưởng đây là bà cụ Gustafsson ở nhà số 92 lên vào nằm ngủ hay sao?”

Nhóc Con không nhịn được cười khi thấy Krister và Gunilla đứng ngây thộn và há hốc mồm, trông ngố không chịu được.

“Chú nghĩ là các cháu đã bị cấm khẩu rồi,” rốt cuộc Karlsson nói.

Karlsson nhảy từ trên ván xuống. Ông đi đến chỗ Gunilla và nghịch ngợm véo má cô bé.

“Có đúng đây là một chuyện bịa ngớ ngẩn không nhỉ?” ông hỏi.

“Bọn cháu...” Krister cất tiếng.

“Cháu còn tên gì nữa ngoài tên August?” Karlsson hỏi.

“Tên cháu không phải August,” Krister nói.

“Tốt thôi, cứ tiếp tục thế,” Karlsson nói.

“Các bạn cháu là Gunilla và Krister,” Nhóc Con nói.

“Ờ, thật khó tin những gì đã xảy ra với mọi người,” Karlsson nói. “Nhưng các cháu không việc

gì phải buồn cả - tiếc là không thể có chuyện tất cả đều mang tên Karlsson được.”

Ông tò mò ngó quanh rồi nói tiếp mà không lấy hơi:

“Chú cảm thấy thích nghịch ngợm một trò nào đó. Hay là chúng mình ném mấy chiếc ghế ra cửa sổ đi, hoặc trò gì tương tự thế?”

Nhóc Con đoán là việc ấy không tốt, và cậu tin chắc bố mẹ cũng cho rằng việc ấy không tốt.

“Ôi ôi, ai lạc hậu thì cứ lạc hậu mãi thôi,” Karlsson nói, “không sao sửa được. Thế thì chúng mình phải nghĩ ra chuyện khác, vì chú nhất định phải làm trò gì đó. Không thì chú không chơi cùng nữa đâu,” ông nói, mồm mím lại một cách lì lợm.

“Vâng, có lẽ chúng mình phải nghĩ ra chuyện khác vậy,” Nhóc Con khấn khoản.

Nhưng Karlsson nhất định không thôi càu nhàu.

“Cứ dờ hờn, không thì chú bay mất đấy,” ông nói.

Nhóc Con, Krister và Gunilla hiểu rõ hậu quả bất hạnh đó, cả bọn năn nỉ xin Karlsson hãy ở lại.

Karlsson ngồi yên một chỗ, vẫn giữ vẻ mặt lì lợm.

“Không chắc đâu,” ông nói, “nhưng nếu cô bé kia vỗ về chú và bảo ‘Karlsson yêu quý’ thì cũng *có thể* chú sẽ ở lại đây,” ông nói và chỉ ngón trỏ ngẩn tũn mồm mím vào Gunilla.

Và Gunilla vội vàng vỗ về Karlsson.

“Karlsson yêu quý, chú hãy ở lại đây để chúng mình cùng nghĩ ra trò vui gì đó nhé,” cô bé nói.

“Thôi được, chiều các cháu, chú ở lại vậy,” Karlsson nói và lũ trẻ lấy lại được hy vọng - song hình như hơi quá vội.

Thỉnh thoảng bố mẹ Nhóc Con đi dạo một vòng buổi tối. Và đúng lúc đó mẹ gọi từ hành lang vào:

“Tạm biệt nhé. Krister và Gunilla được phép ở lại đến tám giờ thôi. Sau đó con đi ngủ ngay nghe chưa, Nhóc Con. Lát nữa mẹ sẽ vào chúc con ngủ ngon.”

Họ nghe tiếng cửa phòng ngoài đóng lại.

“Mẹ cháu không nói là *chú* được phép ở lại bao lâu,” Karlsson nói và bấu môi dưới ra. “Thế là không công bằng, chú không chơi cùng nữa.”

“Chú muốn ở lại bao lâu thì ở,” Nhóc Con nói.

Karlsson càng bấu môi dưới ra dài hơn.

“Tại sao *chú* không bị tống ra lúc tám giờ giống như những người khác?” Karlsson nói. “Chú không chơi cùng nữa đâu...”

“Cháu sẽ xin mẹ tống chú ra lúc tám giờ,” Nhóc Con vội nói. “Bây giờ mình nghĩ ra trò vui nào đây?”

Tâm trạng buồn bã của Karlsson đột ngột biến mất.

“Chúng mình hóa trang thành ma để dọa mọi người sợ chết khiếp đi nhé,” ông nói. “Các cháu không tưởng tượng được là chú có thể làm gì với một tấm khăn trắng đâu. Cứ dọa một người chết khiếp mà được nhận 5 xu thì chú mua được cả đồng kẹo. Chú là Con Ma Kinh Khủng Nhất Thế Giới,” Karlsson nói và mắt ông ánh lên vui sướng.

Nhóc Con, Krister và Gunilla muốn đóng vai ma, nhưng Nhóc Con nói: “Cơ mà không nhất thiết phải sợ đến mức *kinh khủng* lắm!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói. “Cháu không phải dạy Con Ma Kinh Khủng Nhất Thế Giới trò ma quỷ. Chú chỉ làm cho người ta sợ chết khiếp *một tí tẹo* thôi mà. Không hề hấn gì đâu.”

Karlsson ra chỗ giường Nhóc Con và lột khăn trải giường ra.

“Chú sẽ làm một bộ trang phục ma thật ngon lành,” ông nói.

Trong ngăn kéo bàn của Nhóc Con ông tìm được thỏi than chì và dùng nó vẽ một khuôn mặt ma rùng rợn lên khăn trải giường. Rồi ông lấy kéo của Nhóc Con cắt hai lỗ để nhìn qua, trước khi Nhóc Con kịp ngăn lại.

“Miếng vải trải giường này - ôi dào, không đáng để vĩ nhân đếm xỉa,” Karlsson nói. “Và con ma phải nhìn thấy đường chứ, nếu không nó bay lung tung và đổ xuống Ấn Độ hoặc đâu đó thì hỏng việc.”

Nói xong ông trùm miếng vải lên đầu như một tấm áo choàng. Chỉ có mấy ngón tay ngắn tũn mồm mím của ông là thò ra hai bên. Mặc dù lũ trẻ biết đó chỉ là Karlsson núp dưới khăn trải giường nhưng chúng vẫn thấy hơi rờn rợn, và Joffa bật sữa lên ông ồng. Tình hình còn tồi tệ hơn khi con ma bật động cơ rồi bay vòng quanh ngọn đèn treo dưới trần nhà, và gió thổi tấm khăn lật phật bay qua bên này rồi sang bên kia.

“Chú là con ma gắn động cơ, rất máu, nhưng đẹp,” Karlsson nói.

Bọn trẻ im thin thít và khiếp đảm quan sát Karlsson. Joffa sữa.

“Thật ra đến đâu chú cũng thích có tiếng nổ phành phạch,” Karlsson nói. “Nhưng nếu chú là một con ma thì có lẽ tốt hơn hết là gắn ống bô giảm thanh vào. Nhìn đây này!”

Sau đó ông lượn lờ gần như không tiếng động, nom còn ma quái hơn khi nãy. Giờ đã đến lúc đi tìm ai đó để diễn trò ma.

“Chú có thể làm ma trong khoang cầu thang, ở đó hay có người đi lại, và người đó sẽ sợ đến già,” Karlsson nói.

Điện thoại réo chuông, nhưng Nhóc Con không thích ra nghe máy và cứ để nó réo chuông tiếp.

Karlsson bắt đầu tập phát âm vài tiếng rên rĩ và thở dài. Ông cả quyết rằng ma mà không biết rên rĩ hay thở dài thì thực là vô dụng. Đó là bài đầu tiên mà một con ma con phải học ở trường ma.

Mọi việc đều mất thì giờ. Rốt cuộc khi tất cả ra đến hành lang và sẵn sàng xuống cầu thang để bắt đầu làm trò ma thì họ nghe tiếng cào loẹt xoẹt rất lạ ở cửa. Và Nhóc Con chợt nhớ một chuyện mới đây bố đọc trên báo cho mẹ nghe. Bài báo đó nói về tình hình trong thành phố

hiện nay có nhiều kẻ trộm đột nhập vào nhà. Bọn trộm rất láu: trước tiên chúng gọi điện xem có ai ở nhà không. Nếu không ai nhấc máy thì chúng tìm ngay đến căn hộ có số điện thoại đó. Chúng mở cửa bằng một thủ thuật nào đó, rồi vào nhà khoắng hết mọi đồ giá trị.

Khi hiểu ra là có kẻ trộm định vào nhà, Nhóc Con sợ vô cùng, cả Krister và Gunilla cũng phát hoảng. Giờ thì Krister hối hận vì lúc nãy đã nhốt Joffa vào phòng Nhóc Con để nó dùng sữa khi diễn trò ma.

Chỉ có một người không hề sợ, đó là Karlsson.

"Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào," ông nói thầm. "Khi có sự cố kiểu này thì thứ tốt nhất người ta có thể có là một con ma. Ra đây, mình luồn vào phòng khách, vì nhất định bố cháu giấu các thỏi vàng và kim cương ở đó," ông nói với Nhóc Con.

Karlsson, Nhóc Con, Krister và Gunilla lần mò vào phòng khách, nhẹ nhàng, cẩn trọng và nhanh nhẹn hết mức. Họ bò ra sau các đồ gỗ trốn thật kỹ. Karlsson trèo vào cái tủ cũ rất đẹp mà mẹ vẫn dùng để đựng quần áo và kéo cửa lại cho kín. Vừa làm xong thì bọn trộm mò vào tới nơi. Nhóc Con nằm sau sofa cạnh lò sưởi cẩn thận liếc ra xem.

Hai tên trộm đứng giữa phòng, trông rất ghê rợn. Và - có lẽ chẳng ai đoán ra - đó chính là Rulle và Fille.

"À ha, bây giờ ta phải tìm xem nhà này cất vàng bạc châu báu ở đâu," Fille khế nói, giọng khàn khàn.

"Tất nhiên là ở trong kia," Rulle nói và chỉ vào cái bàn giấy cổ có rất nhiều ngăn kéo nhỏ. Nhóc Con biết là mẹ cất tiền đi chợ vào một trong những ngăn kéo ấy, trong ngăn khác đựng chiếc nhẫn đẹp quý giá và ghim cài quà bà tặng cho mẹ. Cả chiếc huy chương vàng mà bố được nhận trong môn bắn súng cũng để ở đấy.

Nếu bọn trộm lấy cắp hết thì tệ quá, Nhóc Con nghĩ bụng và ứa nước mắt trong khi nằm phục sau sofa.

"Cậu xử lý cái này nhé," Fille nói. "Trong lúc đó tớ vào bếp lục xem họ có thìa đĩa bạc không."

Fille biến mất và Rulle bắt đầu lôi các ngăn kéo ra. Hắn huýt sáo vẻ hài lòng. Chắc chắn là hắn tìm được chỗ tiền đi chợ rồi, Nhóc Con nghĩ và thấy buồn ơì là buồn.

Rulle kéo ngăn tiếp theo và lại huýt sáo lần nữa. Nhất định là hắn vừa phát hiện ra chiếc nhẫn và ghim cài.

Nhưng Rulle không huýt sáo được nữa, vì từ trong tủ một con ma lao vút ra với tiếng thở dài cảnh báo khe khẽ. Khi Rulle quay lại nhìn thấy con ma hắn học lên một tiếng, thả hết tiền, nhẫn và ghim cài rơi xuống đất. Con ma bay phành phạch quanh Rulle và rên rĩ, thở dài rồi đột ngột bay vèo vào bếp. Một tích tắc sau Fille chạy học tốc ra, mặt trắng bệch như vôi, và hét:

"Ru-ru-ru, m-m-m!"

Hắn định nói "Rulle, ma!" nhưng sợ lú lẫm đến độ nói thành "Ru-ru-ru, m-m-m!" Hắn sợ đến mức ấy cũng chẳng có gì lạ, vì con ma đuổi sát gáy hắn và rên rĩ, thở dài rất kinh rợn. Rulle và Fille lao ra cửa, con ma lượn phành phạch quanh chúng. Bọn trộm chạy ra hành lang và biến qua cửa. Nhưng con ma vẫn theo kịp truy kích dọc cầu thang và hét theo với một giọng ma lạnh ngắt, rùng rợn:

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào! Ta sẽ đuổi kịp chúng bay ngay đây, lúc đó tha hồ mà vui!”

Song con ma cũng hơi chán chuyện này rồi nên quay lại phòng khách.

Nhóc Con đã nhặt tiền đi chợ, nhấn và ghim cài lên cất lại chỗ cũ. Gunilla và Krister thu dọn chỗ thìa đĩa bạc mà Fille đánh rơi khi chạy đi chạy lại giữa bếp và phòng khách.

“Con Ma Kinh Khủng Nhất Thế Giới, đó là Karlsson Trên Mái Nhà,” con ma nói và cởi bộ trang phục ma ra.

Bọn trẻ cười rất vui và Karlsson nói:

“Khi nào cần đuổi trộm thì không có gì tốt hơn một con ma. Nếu mọi người biết công dụng tốt đến thế thì họ sẽ buộc vào mỗi tủ tiền trong khắp thành phố một con ma nhỏ dữ dằn.”

Nhóc Con vui đến nỗi cậu nhảy căng lên, vì tiền đi chợ, nhấn, ghim cài của mẹ cùng huy chương vàng của bố và tất cả chỗ thìa đĩa bạc đã được cứu thoát. Cậu nói:

“Thử nghĩ xem mọi người ngốc đến chừng nào khi họ tin là có ma! Không có gì gọi là siêu nhiên hết, bố đã nói rồi.” Cậu gật gù nhấn mạnh. “Bọn trộm ngốc thật, chúng tưởng cái từ trong tủ bay ra là một con ma, trong khi không phải thế lực siêu nhiên nào mà chỉ là Karlsson Trên Mái Nhà.”

Karlsson diễn ảo thuật với chú chó Ahlberg

Sáng sớm hôm sau một hình hài lùn tịt, ngái ngủ, tóc tai bù xù, mặc đồ ngủ sọc xanh và xiêu vẹo đi chân đất ra bếp tìm mẹ. Birger và Betty đã đi học, bố đã đến văn phòng. Nhưng Nhóc Con không cần đi sớm như thế, thật là may, vì cậu còn muốn được bên mẹ một mình thêm chút nữa trong buổi sáng tinh mơ này. Mặc dù đã khá chững chạc và là học sinh rồi, Nhóc Con vẫn rất khoái ngồi trong lòng mẹ nếu không bị ai nhìn thấy. Tha hồ tán gẫu, và nếu có nhiều thì giờ thì mẹ và Nhóc Con còn hát và kể cho nhau nghe khối chuyện.

Mẹ đang ngồi ở bàn bếp uống cà phê sáng và đọc báo. Nhóc Con lặng lẽ leo lên lòng rúc vào vòng tay mẹ. Mẹ ôm Nhóc Con thật chặt như vậy, cho đến khi cậu tỉnh ngủ hẳn.

Tối qua bố mẹ đi dạo lâu hơn dự định một chút, khi họ về tới nhà thì Nhóc Con đã nằm trên giường ngủ. Nhóc Con đập tung hết chăn ra, và khi mẹ định đắp lại cho cậu thì bỗng nhìn thấy hai lỗ khoét xấu xí trên khăn trải giường, đã thế khăn lại còn rất bẩn vì ai đó lấy than vẽ lên. Thảo nào Nhóc Con vội ngủ thiếp đi nhanh thế, mẹ nghĩ bụng.

Nhưng giờ thì thủ phạm đang ngồi trong lòng mẹ đây rồi và nhất định mẹ sẽ không buông cu cậu ra mà không được nghe một lời giải thích.

“Nhóc Con này,” mẹ nói, “mẹ thực sự muốn biết ai đã cắt hai lỗ thủng trên khăn trải giường. Mà chớ có kể với mẹ đó là Karlsson Trên Mái Nhà đấy nhé!”

Nhóc Con im lặng suy nghĩ rất lung. *Chính* Karlsson Trên Mái Nhà là người làm thủng khăn trải giường, nhưng cậu không thể nói ra được! Vậy thì tốt nhất là im luôn chuyện bọn ăn cắp, vì mẹ cũng sẽ chẳng tin đâu.

“Thế nào?” mẹ gắng hỏi khi không được trả lời.

“Mẹ đi mà hỏi Gunilla ấy,” Nhóc Con trả lời mẹo.

Gunilla có thể kể cho mẹ nghe mọi chuyện đầu đuôi xuôi ngược ra sao. Chắc nó nói thì mẹ phải tin hơn.

À ra vậy, Gunilla là thủ phạm vụ làm thủng khăn trải giường, mẹ nghĩ. Và mẹ thấy Nhóc Con như vậy là rất đúng đắn - không hót lẻo, mà để Gunilla tự kể ra tội lỗi của mình. Mẹ quyết định không nói gì thêm về vụ này nữa, nhưng sẽ thẩm tra Gunilla đến nơi đến chốn khi có dịp.

“Hình như con yêu Gunilla lắm, đúng không?” mẹ hỏi.

“Vâng, hơi hơi...” Nhóc Con nói.

Mẹ lại liếc qua tờ báo, còn Nhóc Con im lặng ngồi trong lòng mẹ và suy nghĩ. Thực ra cậu yêu ai nhỉ? Trước tiên yêu mẹ - sau đó yêu bố. Birger và Betty thì cậu cũng thỉnh thoảng yêu - nhất là Birger, song đôi khi cậu ghét cay ghét đắng cả hai! Cậu yêu Karlsson Trên Mái Nhà. Cả Gunilla nữa - cũng khá là yêu. Có thể một ngày nào đó khi đã lớn, cậu sẽ cưới Gunilla, vì hình như người ta bắt buộc phải có vợ, dù muốn hay không. Mặc dù cậu thích cưới mẹ nhất - nhưng chuyện đó hình như không làm được.

Nghĩ đến đây chợt Nhóc Con chợt nhớ ra một điều làm cậu băn khoăn. “Mẹ ơi, khi nào anh Birger lớn và chết thì con có phải cưới vợ của anh ấy không?”

Mẹ ngạc nhiên đặt tách cà phê xuống.

“Trời đất quỷ thần ơi, sao con nghĩ đến chuyện đó?” mẹ hỏi.

Dường như mẹ sắp phì cười thì phải. Nhóc Con sợ mình vừa nói ra điều gì đó ngốc nghếch và định chấm dứt chuyện này. Nhưng mẹ gắng hỏi tiếp:

“Sao con lại nghĩ thế?”

“Con chả đi cái xe đạp cũ của Birger là gì?” Nhóc Con miễn cưỡng nói. “Cả bàn trượt tuyết cũ của anh ấy nữa... giày trượt băng mà anh ấy đã dùng hồi còn bé như con... mấy bộ đồ ngủ, giày thể thao và mọi thứ ngày xưa của anh ấy.”

“Nhưng con không phải lấy vợ cũ của anh ấy đâu, mẹ hứa với con thế,” mẹ nói. Và mẹ không cười, may thế cơ chứ.

“Thay vào đó, con có được cưới mẹ không?” Nhóc Con đề nghị.

“Mẹ không biết làm sao bây giờ,” mẹ nói. “Bố cưới mẹ rồi còn gì.”

Ờ, đúng thế thật...

“Thật là rủi ơi là rủi, bố và con lại cùng yêu một người,” giọng Nhóc Con chán nản.

Giờ thì mẹ cười và nói:

“Không đâu, mẹ thấy như thế hóa ra lại hay đấy.”

“Vâng, đó là ý mẹ,” Nhóc Con nói. “Nhưng nếu thế thì con phải lấy Gunilla,” cậu nói thêm. “Vì hình như người ta phải cưới một người nào đó thì phải.”

Cậu lại ngẫm nghĩ tiếp và thấy chung sống với Gunilla chẳng thú vị chút nào. Đôi khi nó rất khó chịu. Vả lại cậu thích sống chung với mẹ, bố, Birger và Betty hơn. Cái mà cậu tìm thì không nhất định phải là một cô vợ.

“Con thích có một con chó hơn là có vợ,” cậu nói. “Mẹ ơi, con có được nuôi một con chó không?”

Mẹ thở dài. Nhóc Con lại bắt đầu lôi câu chuyện cổ hữu về chó má ra rồi đấy! Nó làm mệt đầu không kém chuyện Karlsson Trên Mái Nhà tí nào.

“À này, Nhóc Con ơi, mẹ nghĩ là con phải dậy đi mặc quần áo rồi đấy,” mẹ nói. “Kéo lại muộn giờ đến trường.”

“Lần nào cũng thế,” Nhóc Con nhăn nhó. “Cứ lần nào con nói đến con chó của con là mẹ lại bắt đầu giở chuyện học hành ra.”

Tuy nhiên hôm nay đi học sẽ rất vui, vì Nhóc Con có nhiều chuyện để kể với Krister và Gunilla. Như mọi bữa, cả bọn cùng đường về nhà và từ rất lâu rồi Nhóc Con không thấy đường về vui như hôm nay, vì Gunilla và Krister đã quen Karlsson Trên Mái Nhà rồi.

“Tớ thấy chú ấy cực hay,” Gunilla nói. “Cậu có nghĩ là hôm nay chú ấy cũng đến không?”

“Tớ không biết,” Nhóc Con nói. “Chú ấy chỉ nói là đến vào *khoảng* nào đó, nghĩa là vào bất cứ lúc nào.”

“Tớ mong là chú ấy sẽ đến vào khoảng hôm nay,” Krister nói. “Gunilla và tớ sẽ cùng về nhà cậu. Có được không?”

“Tớ thì đồng ý cả hai tay,” Nhóc Con nói.

Hình như còn có ai đó muốn về cùng thì phải! Lúc cả bọn đang định qua đường thì một con chó xù nhỏ màu đen chạy ra với Nhóc Con. Nó đánh hơi ở khoeo chân cậu và sủa thân mật.

“Trông kìa, con chó con dễ thương quá đi mất,” Nhóc Con hân hoan tột độ. “Xem này, chắc là nó sợ xe cộ và muốn cùng tớ băng ngang đường!”

Nhóc Con sung sướng đến nỗi có thể dẫn nó băng qua cả trăm đường cũng được. Có lẽ chú chó linh cảm được điều đó, vì thế nó chạy cùng qua ngã tư và nép sát vào chân Nhóc Con.

“Dễ thương quá đi mất,” Gunilla nói. “Lại đây nào, bé Gâu-gâu của chị!”

“Không, nó muốn ở cạnh tớ cơ,” Nhóc Con nói và giữ chặt chú chó. “Nó thích tớ mà.”

“Nó cũng thích tớ không kém đâu,” Gunilla nói.

Trông chú chó con có vẻ như thích bất kỳ ai trên thế giới này, nếu người ấy thích nó. Và Nhóc Con thích nó, trời ơi, thích không chịu nổi! Cậu cúi xuống vuốt ve và gọi nó, hàng nghìn lời âu yếm để thể hiện rằng chú chó xù con này là chú chó yêu yêu yêu nhất trên đời. Nó vẫy đuôi trông có vẻ chia sẻ nhận định đó. Nó sủa và nhong nhong chạy theo khi cả bọn rẽ vào khu phố nhà mình.

Bất chợt trong Nhóc Con tràn đầy một hy vọng điên rồ.

“Có thể nó không có nhà,” cậu nói. “Có thể nó không có chủ.”

“Quên đi, nhất định nó có chủ,” Krister nói.

“Cậu im mồm đi,” Nhóc Con cáu sừng. “Làm sao mà cậu biết được?”

Krister đã có Joffa rồi, làm sao nó biết được thảm cảnh khi người ta không có chó, không có một con chó duy nhất nào trên đời này?

“Lại đây nào chó con,” Nhóc Con gọi và mỗi lúc một tin hơn là chú chó xù này không có nhà.

“Cẩn thận kéo nó theo cậu về tận nhà đấy,” Krister nói.

“Tại sao không,” Nhóc Con nói. “Tớ muốn nó theo về nhà tớ đấy.”

Và con chó chạy theo. Đến tận cửa nhà Nhóc Con. Nhóc Con bế nó và vác lên cầu thang.

“Tớ hỏi mẹ xem có thể được giữ nó không nhé?” Nhóc Con hỏi hộp.

Nhưng mẹ không có nhà. Trên mặt bàn bếp có mảnh giấy, mẹ viết là đang ở dưới phòng giặt và nếu cần gì thì Nhóc Con cứ xuống đó tìm mẹ. Nhưng con chó phi như tên vào thẳng phòng Nhóc Con. Nhóc Con, Krister và Gunilla hộc tốc chạy theo. Nhóc Con sượng phát điên lên.

“Nhất định là nó muốn ở với tớ rồi,” cậu nói.

Đúng lúc ấy có tiếng động cơ và Karlsson Trên Mái Nhà bay qua cửa sổ vào phòng.

“Xin chào,” ông hét to. “Các cháu giết con chó làm nó co lại như thế kia à?”

“Đây không phải là Joffa, chú không thấy à?” Nhóc Con nói. “Đây là chó của cháu.”

“Không đúng,” Krister nói.

“Cậu làm gì có chó,” Gunilla nói.

“Nhưng chú có, chú có hàng nghìn con chó trên nhà,” Karlsson nói. “Người Nuôi Chó Giỏi Nhất Thế...”

“Hôm ở trên nhà chú, cháu có thấy con chó nào đâu?” Nhóc Con nói.

“Chúng nó đang đi vắng, bay lượn tứ tung bên ngoài,” Karlsson cam đoan. “Chó của chú biết bay.”

Nhóc Con không nghe Karlsson. Hàng nghìn con chó bay cũng không sánh nổi chú chó con đáng yêu này.

“Tớ nghĩ con chó này vô chủ,” cậu nhắc lại lần nữa.

Gunilla cúi xuống nhìn con chó.

“Trên vòng cổ có chữ Ahlberg đây này,” cô bé nói.

“Vậy thì cậu phải hiểu rằng đó là chủ nhân của con chó này,” Krister nói.

“Có thể Ahlberg chết rồi cũng nên,” Nhóc Con nói.

Bất kỳ Ahlberg là ai thì Nhóc Con cũng không ưa người ấy. Chợt cậu nảy ra một ý hay.

“Có thể đó là tên con chó chẳng, nó là Ahlberg,” cậu nói rồi nhìn Krister và Gunilla với ánh mắt cầu khẩn.

Hai đứa cười giễu.

“Chú có mấy con chó tên là Ahlberg,” Karlsson nói. “Xin chào Ahlberg!”

Chú chó xù nhảy một bước về hướng Karlsson và sủa vui vẻ.

“Thấy chưa?” Nhóc Con reo lên, “nó tự biết tên nó là Ahlberg đấy. Lại đây nào Ahlberg yêu!”

Gunilla giữ nó lại. “Trên vòng cổ ghi cả một số điện thoại” - quả là một phát hiện tàn nhẫn.

“Đó là điện thoại riêng của con chó đấy,” Karlsson nói. “Bảo nó gọi điện cho người quản gia và báo là bị lạc đường. Chó của chú cũng hay làm thế khi bị lạc.”

Ông vuốt ve con chó bằng đôi tay ngắn tũn mồm mĩm của mình.

“Mới đây, một trong những con chó tên là Ahlberg của chú có lần bị lạc đường,” Karlsson nói.

“Nó bèn gọi về nhà để báo tin. Nhưng nó bấm sai số, và thay vì điện thoại về nhà thì người bắt máy lại là một bà thiếu tá già ở bán đảo Kungsholmen. Khi thấy đầu kia là một con chó, bà ấy nói: ‘Nhầm số rồi’ - ‘Thế thì tại sao bà còn trả lời’, con Ahlberg nói ngay, nó đúng là con chó thông thái.”

Nhóc Con không lắng nghe Karlsson nói. Bây giờ cậu chẳng quan tâm đến gì khác ngoài chú chó con, và cũng chẳng ngẩng lên khi ông nói là thích bày trò vui. Karlsson xịu mặt xuống nói:

“Chú không chơi cùng nữa đâu, vì cháu chỉ chăm chú đến con chó thôi. Chú cũng phải được phép vui chơi một chút chứ!”

Krister và Gunilla hoàn toàn đồng tình.

“Mình có thể trình diễn ảo thuật,” Karlsson nói, sau khi đã thôi ca cẩm. “Nhà Ảo Thuật Giỏi Nhất Thế Giới - các cháu đoán xem đó là ai!”

Nhóc Con, Krister và Gunilla đồng thanh hô lên: “Nhất định là Karlsson rồi!”

“Vậy thì chúng ta ra nghị quyết: trình diễn ảo thuật,” Karlsson nói.

“Vâng,” bọn trẻ đáp lời.

“Và chúng ta ra nghị quyết: vé vào cửa là một viên kẹo,” Karlsson nói.

“Vâng,” bọn trẻ nói đồng tình.

“Và chúng ta ra nghị quyết: tất cả chỗ kẹo đó được đem dùng vào mục đích từ thiện,” Karlsson nói.

“Ô...” bọn trẻ hơi lưỡng lự.

“Và chỉ có một mục đích từ thiện *duy nhất*: đó là Karlsson Trên Mái Nhà,” Karlsson nói.

Lũ trẻ nhìn nhau.

“Cháu... cháu không hiểu lắm...” Krister lên tiếng.

“Đó là *ng nghị quyết* của chúng ta,” Karlsson quát, “không thì chú không chơi cùng nữa.”

Và thế là quyết định cuối cùng tất cả kẹo được đưa cho Karlsson Trên Mái Nhà.

Krister và Gunilla chạy xuống dưới phố và thông báo cho tất cả trẻ con là trên phòng Nhóc Con sắp có một buổi trình diễn ảo thuật hoành tráng. Tất cả những đứa nào còn đủ 5 xu sót lại từ tiền tiêu vặt liền chạy ra cửa hiệu mua kẹo làm vé vào cửa.

Gunilla đứng ở cửa phòng Nhóc Con đón khách và thu kẹo, đút vào chiếc hộp đề chữ: “Vì mục đích từ thiện”.

Krister kê một dãy ghế giữa phòng, đó là chỗ cho khán giả ngồi. Một cái chăn treo tại góc phòng, từ đó người ta nghe tiếng thì ào và tiếng chó sủa.

“Bọn này được xem biểu diễn gì đây?” một thằng bé tên là Kirre hỏi. “Nếu toàn trò vớ vẩn là tao đòi lại kẹo đấy nhé.”

Cả Nhóc Con lẫn Gunilla và Krister đều không ưa Kirre, vì nó là một thằng ngạo mạn.

Nhóc Con tiến ra từ chỗ nấp sau tấm chăn, ôm con chó trên tay. “Quý vị sẽ được xem Nhà Ảo Thuật Giỏi Nhất Thế Giới và chú chó ảo thuật Ahlberg,” cậu nói.

“Như đã nói - Nhà Ảo Thuật Giỏi Nhất Thế Giới,” một giọng nói vang lên sau tấm chăn và Karlsson xuất hiện.

Ông đội trên đầu chiếc mũ trụ của bố Nhóc Con, khoác trên vai cái tạp dề ca rô của mẹ Nhóc Con được buộc dưới cằm bằng một dải ruy băng mỏng. Cái tạp dề này thế chỗ cho cái áo choàng đen quen thuộc của các nhà ảo thuật.

Tất cả vỗ tay, tất cả, trừ Kirre. Karlsson cúi chào, trông ông rất mãn nguyện. Rồi ông ngả mũ để cho thấy bên trong không có gì, hết như mọi nhà ảo thuật vẫn hay làm.

“Xin thưa các quý vị, hãy nhìn đây,” ông nói, “không có gì trong này cả, hoàn toàn không!”

Bây giờ có lẽ ông sẽ làm một con thỏ xuất hiện, Nhóc Con nghĩ bụng, vì trò ảo thuật này cậu đã được xem biểu diễn một lần rồi. Cậu tin là sẽ rất thú vị khi Karlsson cho một con thỏ hiện ra.

“Như đã nói... trong này không có gì cả,” Karlsson nói giọng bí hiểm. “Và cũng sẽ chẳng có gì trong này cả nếu các quý vị không cho gì vào,” ông nói tiếp. “Tôi thấy một lũ trẻ con tham lam ngồi đây ăn kẹo. Ta sẽ chuyển cái mu này khắp phòng và mỗi người thả một viên kẹo vào, vì một mục đích rất từ thiện.”

Nhóc Con cầm mũ đi vòng quanh, chẳng mấy chốc đã có một đồng kẹo lùm lùm trong mũ. Cậu đưa mũ cho Karlsson.

“Kêu lộc xọc dữ quá,” Karlsson lắc mũ và nói, “nếu mũ đầy kẹo thì đã không có tiếng lộc xọc.”

Ông dứt một viên kẹo vào mồm và nhai.

“Quả là một cảm giác từ thiện *đích thực*,” ông nói và khoan khoái nhai tiếp.

Kirre không thả viên kẹo nào vào mũ, mặc dù nó có cả một túi kẹo đầy.

“Vâng, các bạn thân mến của tôi - và cả Kirre nữa,” Karlsson nói. “Các bạn đang thấy đây chú chó ảo thuật Ahlberg, nó biết làm đủ mọi thứ: gọi điện thoại, bay lượn, nướng bánh mì, nói chuyện, nhắc căng - đủ thứ!”

Quả thực đúng lúc đó chú chó xù đang đứng bên cạnh ghế của Kirre nhắc chân lên, và trên sàn nhà xuất hiện một vũng nhỏ.

“Các bạn thấy tôi có nói quá lời đâu,” Karlsson nói, “chú chó này thực sự biết làm mọi thứ.”

“Ôi dào,” Kirre bĩu môi và dịch ghế ra khỏi vũng nước, “con cầu nào mà chẳng đái được. Thử cho nó nói xem sao nào, cái ấy chắc hơi bị khó đấy, ha ha ha!”

Karlsson quay sang chú chó. “Ahlberg, mày có thấy nói là một việc khó không?”

“Khó gì,” Ahlberg trả lời. “Trừ phi tôi vừa nói vừa hút xì gà.”

Nhóc Con, Krister và Gunilla giật bắn mình, vì nghe như chính chú chó xù cất tiếng nói vậy. Nhóc Con nghĩ bụng, chắc đó là Karlsson, và ông có mẹo gì đó. Thế thì càng hay, vì Nhóc Con

muốn có một con chó bình thường, chứ không phải một con chó biết nói.

“Ahlberg ngoan lắm,” Karlsson nói. “Mày có thể kể cho tất cả các bạn ở đây - và cả Kirre nữa - nghe vài chuyện trong cuộc đời của một con chó không?”

“Được quá đi chứ,” Ahlberg nói.

Và nó bắt đầu kể.

“Mới đây tôi đi vào rạp xem phim,” vừa kể nó vừa đùa giỡn chạy quanh Karlsson.

“Ái chà chà, mày vào rạp xem phim cơ đấy?”

“Vâng, và ngồi cạnh tôi trên cùng hàng ghế có hai con bộ chó,” Ahlberg nói.

“Ê, thật chứ?” Karlsson hỏi.

“Vâng, và khi rời khỏi rạp ra đến đường tôi nghe một con bộ chó nói với con kia: ‘Mình định đi bộ về nhà hay cưới một con chó?’ ”

Tất cả lũ trẻ đều thích buổi biểu diễn, dù không có nhiều trò ảo thuật lắm. Chỉ một mình Kirre ngồi đó mà làm bộ mặt khinh khỉnh.

“Bây giờ bảo nó nướng bánh mì xem sao!” Kirre nhạo báng.

“Mày có thích nướng bánh mì không, Ahlberg?” Karlsson hỏi.

Ahlberg ngáp và nằm soài ra sàn.

“Không, tôi không làm được,” nó nói.

“Ha ha ha, tớ biết ngay mà!” Kirre nói.

“Ô hay, trong nhà không có bột nở thì nướng bánh làm sao?” Ahlberg nói.

Cả lũ trẻ con cười váng lên. Chúng khoái Ahlberg quá. Chỉ có Kirre là tiếp tục xử sự một cách ngu ngốc.

“Bù lại thì cho nó bay vậy,” nó nói. “Bay thì khỏi cần bột nở.”

“Ahlberg, mày có thích bay không?” Karlsson hỏi.

Trông Ahlberg gần như đã ngủ thiếp đi, nhưng mỗi khi Karlsson hỏi thì nó vẫn trả lời.

“Xin vâng, tôi thích bay lắm,” nó nói. “Nhưng ông phải bay cùng cơ, vì tôi đã hứa với mẹ là không tự ý bay một mình.”

“Thế thì ra đây, Ahlberg ngoan quá,” Karlsson nói rồi bế Ahlberg lên tay.

Một giây sau Karlsson và Ahlberg bay. Thoạt tiên họ bay bổng lên đến trần nhà và lượn mấy vòng quanh ngọn đèn, sau đó bay thẳng qua cửa sổ. Bây giờ thì cả Kirre cũng tái mét mặt vì sùng sốt.

Tất cả bọn trẻ đổ xô ra cửa sổ và đứng đó quan sát Karlsson cùng Ahlberg bay lượn trên các

mái nhà. Riêng Nhóc Con thì hét lên: “Karlsson, Karlsson, đem con chó của cháu bay về đây ngay!”

Karlsson làm theo. Ông bay trở lại và đặt Ahlberg xuống sàn. Ahlberg rùng mình, tỏ vẻ ngạc nhiên, đến độ người ta có thể nghĩ rằng đó là chuyến bay đầu tiên trong đời nó.

“Vâng, hôm nay thế là chấm dứt, chúng tôi hết trò biểu diễn rồi,” Karlsson nói. “Nhưng *cháu* vẫn còn gì đó,” ông nói tiếp và huých khê vào Kirre.

Kirre không hiểu Karlsson nói gì.

“Kẹo!” Karlsson nói.

Kirre lôi túi kẹo ra và đưa hết cho Karlsson sau khi đã nhón ra một viên cho mình.

“Đồ tham ăn tục uống!” Karlsson nói. Sau đó mắt ông sục sạo tìm quanh. “Cái hộp từ thiện đâu rồi?” ông hỏi.

Gunilla đem hộp tới. Nó nghĩ là bây giờ Karlsson có nhiều kẹo thế thì sẽ mời tụi này một viên. Nhưng Karlsson không làm thế. Ông vớ lấy cái hộp và hì hụi đếm lại chỗ kẹo.

“Mười lăm,” ông nói. “Đủ cho bữa tối! Xin chào nhé, chú phải về nhà ăn tối đây!”

Rồi Karlsson biến mất qua cửa sổ.

Tất cả lũ trẻ phải về nhà, Gunilla và Krister cũng thế. Nhóc Con và Ahlberg ở lại một mình, rất đúng ý của Nhóc Con. Cậu bế con chó lên, ngồi chuyện trò thì thầm với nó. Con chó liếm mặt cậu rồi thiếp đi, vừa ngủ vừa thở pho pho.

Nhưng sau đó mẹ từ phòng giặt lên và mọi chuyện trở nên vô cùng buồn thảm. Đơn giản là mẹ không tin con chó vô gia cư. Mẹ gọi số điện thoại ghi trên vòng cổ thông báo là Nhóc Con tìm thấy một con chó xù nhỏ màu đen.

Nhóc Con bế Ahlberg đứng bên cạnh điện thoại, liên tục thì thầm cầu nguyện: “Lạy Trời hãy làm cho con chó này không phải là của họ!”

Nhưng nó là *của họ* thật.

“Con trai yêu quý,” mẹ nói sau khi đã đặt ống nghe xuống, “có một đứa bé tên là Staffan Ahlberg, và Bobby là của nó.”

“Bobby nào cơ?” Nhóc Con hỏi.

“Đó là tên con chó. Staffan khóc cả buổi chiều. Bảy giờ tối cậu ấy sẽ đến đón Bobby.”

Nhóc Con không nói câu nào, nhưng mặt cậu trắng bệch và mắt cậu đờ ra. Cậu ghì con chó vào ngực và nói khẽ để mẹ không nghe thấy:

“Ahlberg ngoan ơi, giá mà mày là của tao nhỉ...”

Nhưng đúng bảy giờ Staffan Ahlberg đến đón Bobby về. Nhóc Con nằm trên giường khóc, tựa như tim cậu đã tan nát.

Karlsson dự lễ sinh nhật

Mùa hè đã đến, học sinh được nghỉ và Nhóc Con sẽ đến chỗ bà. Nhưng trước đó còn một sự kiện rất quan trọng nữa: Nhóc Con lên tám. Trời ơi, Nhóc Con đã đợi sinh nhật này lâu lắm rồi, gần như từ hôm mà Nhóc Con vừa tròn bảy tuổi!

Kể cũng buồn cười, từ sinh nhật này đến sinh nhật sau sao mà lâu thế, gần lâu như giữa các lễ Giáng sinh.

Buổi tối trước sinh nhật một hôm, Nhóc Con nói chuyện một lúc với Karlsson.

“Mai là sinh nhật cháu,” Nhóc Con nói. “Gunilla, Krister sẽ đến và trong phòng cháu sẽ bày một bàn...”

Nhóc Con chợt im lặng, trông cậu rất buồn.

“Đáng lẽ cháu cũng muốn mời chú,” cậu nói, “nhưng...”

Mẹ rất giận Karlsson Trên Mái Nhà. Hỏi xin phép mẹ để mời Karlsson dự lễ sinh nhật chắc cũng uống công thôi.

Karlsson bĩu môi ra và cầu nhàu dữ hơn mọi khi.

“Ừ ừ, chú không chơi cùng nữa nếu không được tham dự,” ông nói. “*Chú* cũng phải có lần được vui chơi chứ.”

“Được, được mà, chú cứ đến đi,” Nhóc Con vội nói. Cậu muốn nói chuyện với mẹ - bất kể mọi chuyện ra sao thì ra. Không thể vui sinh nhật mà thiếu Karlsson được.

“Có đồ ăn gì không?” Karlsson hỏi sau một hồi ca cẩm.

“Tất nhiên là có bánh kem,” Nhóc Con nói. “Cháu sẽ có một chiếc bánh kem với tám ngọn nến cắm trên đó.”

“Hừm,” Karlsson nói. “Vậy thì chú có một đề nghị!”

“Gì cơ ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Cháu có thể xin mẹ làm tám cái bánh và một ngọn nến được không?”

Nhóc Con không tin là mẹ sẽ đồng ý.

“Cháu có được vài món quà tử tế không?” Karlsson hỏi.

“Cháu không rõ,” Nhóc Con thở dài nói. Dĩ nhiên cậu có một ước nguyện mà chẳng có gì trên thế gian này sánh nổi. Nhưng cậu sẽ chẳng thể nào có được nó đâu.

“Có lẽ cho đến chết cháu cũng sẽ không được tặng một con chó,” cậu nói. “Nhưng tất nhiên cháu sẽ được nhận nhiều quà khác. Và cháu sẽ phải vui vẻ và cả ngày không được nghĩ đến chó, cháu đã quyết tâm như thế.”

“Không sao, cháu có chú mà,” Karlsson nói. “Và chú tin là sự có mặt của chú sẽ làm cháu thỏa mãn hơn là một con chó!”

Ông ngoẹo đầu ngẩng Nhóc Con.

“Chú rất muốn biết cháu sẽ được quà gì đấy,” ông nói. “Chú rất tò mò xem cháu có được tặng kẹo không! Nếu có thì chú nghĩ là hãy đem kẹo dùng ngay vào mục đích từ thiện.”

“Vâng, nếu cháu được tặng một túi kẹo thì cháu sẽ đưa cho chú,” Nhóc Con nói.

Nhóc Con có thể làm *mọi thứ* vì Karlsson. Hơn nữa hai người cũng sắp phải chia tay rồi còn gì.

“Chú Karlsson ơi, ngày kia cháu sẽ đến chỗ bà cháu và ở đó suốt cả mùa hè,” Nhóc Con nói.

Trông Karlsson hơi có vẻ chán nản, nhưng rồi ông nói kiểu quan trọng hóa:

“*Chú* cũng đi đến chỗ bà *của chú*, bà chú còn ra dáng bà hơn cả bà cháu nữa kia.”

“Bà của chú sống ở đâu?” Nhóc Con hỏi.

“Trong một ngôi nhà,” Karlsson trả lời. “Cháu tưởng bà chú chạy nhông nhông cả đêm ngoài trời hay sao?”

Sau đó hai người không trò chuyện gì thêm về bà của Karlsson hay quà sinh nhật hay gì gì đó nữa, vì cũng khá muộn rồi và Nhóc Con phải đi ngủ để dậy sớm đúng giờ khi mai là ngày sinh nhật.

Đó là những phút sớm mai của ngày sinh nhật, nằm trên giường đợi cửa mở ra và cả nhà cùng nhau ùa vào - bùng một khay bánh kẹo và quà tặng, thật là sướng không chịu nổi. Nhóc Con cồn cào cả ruột gan vì hồi hộp.

Cả nhà đến rồi kìa, tất cả cùng hát trước cửa phòng “Happy Birthday!” Cửa mở ra, bố mẹ, Birger và Betty bước vào phòng.

Nhóc Con ngồi hãnh diện trên giường, mắt sáng lên. “Chúc mừng Nhóc Con, con trai yêu nhất nhà,” mẹ lên tiếng.

Lần lượt từng người nói “chúc mừng”. Chiếc bánh kem với tám ngọn nến cùng khay quà được bùng đến.

Nhiều quà lắm. Mặc dù không nhiều như Nhóc Con *quen* nhận được vào dịp sinh nhật. Chỉ vón vẹn bốn gói quà, đếm đi đếm lại vẫn thế. Nhưng bố nói:

“Từ giờ đến tối có thể còn nhiều quà nữa. Không nhất thiết mới sáng sớm đã phải nhận được tất cả đâu.”

Nhóc Con rất vui khi nhận được bốn gói quà. Một hộp màu nước, một khẩu súng lục đồ chơi, một quyển sách và một chiếc quần bò, cái gì cũng đẹp. Ai cũng đáng yêu, bố, mẹ, Birger và Betty! Không ai có bố mẹ và anh chị đáng yêu như Nhóc Con.

Nhóc Con bắn thử mấy phát súng lục, kêu văng cả tai. Cả nhà ngồi ở mép giường lắng nghe. Ôi, tất cả mới đáng yêu làm sao!

“Nhanh thật, kể từ khi cu cậu này có mặt trên đời đã được tám năm rồi đấy,” bố nói.

“Ừ,” mẹ nói, “thời gian trôi đi nhanh thật! Bố nó có nhớ ở Stockholm hôm ấy trời mưa không?”

“Mẹ ơi, con sinh ra ở Stockholm?” Nhóc Con nói.

“Đúng, tất nhiên rồi,” mẹ nói.

“Còn Birger và Betty thì sinh ra ở Malmö?”

“Đúng thế.”

“Còn bố, bố có kể là sinh ra ở Göteborg.”

“Đúng, bố là một đứa trẻ Göteborg,” bố nói.

“Mẹ sinh ra ở đâu hả mẹ?”

“Ở Eskilstuna,” mẹ nói.

Nhóc Con vòng tay ôm cổ mẹ thật chặt.

“Thế mà cả nhà mình tìm được nhau, thực là may mắn quá mẹ nhỉ!”

Mọi người đều tán thành ý đó. Và tất cả cùng hát “Happy Birthday!” rồi Nhóc Con lại bắn súng kêu diếc hết cả tai.

Từ sáng đến tối, trong khi đợi bắt đầu liên hoan sinh nhật cậu còn mấy lần có dịp bắn súng lục nữa. Và cậu có nhiều thời gian để nghĩ xem bố ám chỉ gì - “từ giờ đến tối có thể còn nhiều quà nữa.” Đã có một giây hạnh phúc thoáng qua khi cậu nghĩ rằng biết đâu sẽ xảy ra một điều kỳ diệu và cậu sẽ được tặng một con chó. Nhưng cậu biết đó là chuyện không tưởng. Và cậu tự giận mình - chả phải cậu đã quyết tâm cả ngày hôm nay phải vui vẻ mặc dù không nghĩ đến chỗ là gì?

Và Nhóc Con vui vẻ đến *gần hết ngày*. Buổi chiều mẹ bắt đầu trang trí chiếc bàn trong phòng Nhóc Con thật đẹp. Mẹ đặt rất nhiều hoa lên bàn và bộ cốc màu hồng đẹp nhất - ba cái cả thảy.

“Mẹ ơi, phải bốn cốc mới đúng,” Nhóc Con nói.

“Tại sao?” mẹ ngạc nhiên hỏi.

Nhóc Con đã nhớ mồm, giờ thì cậu bắt buộc phải kể là đã mời Karlsson Trên Mái Nhà mặc dù biết là mẹ có thể không đồng ý.

“Karlsson Trên Mái Nhà cũng đến,” Nhóc Con nói và nhìn thẳng vào mắt mẹ.

“Hừm,” mẹ nói, “hừm! Nhưng thôi được, hôm nay là sinh nhật của con mà.”

Mẹ vuốt vuốt mái tóc sáng màu của Nhóc Con.

“Con nghĩ ra lắm chuyện ngớ ngẩn quá, Nhóc Con à. Không ai nghĩ là con đã tám tuổi rồi đâu đấy. Con mấy tuổi rồi nhỉ?”

“Con là một người đàn ông ở tầm tuổi phong độ nhất,” Nhóc Con trang trọng nói, hết như Karlsson.

Sinh nhật lễ mờ trôi đi với tốc độ rùa bò. Đã gần hết đoạn “từ giờ đến tối” rồi mà Nhóc Con vẫn chưa nhận được thêm món quà nào nữa cả.

Rốt cuộc cậu cũng được thêm một món quà. Birger và Betty đi học về (cả hai đều chưa được nghỉ hè) là chui ngay vào phòng Birger rồi đóng cửa lại. Nhóc Con không được theo vào. Cậu nghe hai anh chị khúc khích trong đó và tiếng giấy sột soạt. Nhóc Con tò mò đến phát điên lên được.

Một lúc lâu sau hai người mới ra, Betty cười và trao cho Nhóc Con một gói lớn. Nhóc Con mừng quá, định xé ngay giấy gói. Nhưng Birger nói:

“Em phải đọc bài thơ viết trên đó trước đã.”

Bài thơ được viết bằng chữ in to tướng để Nhóc Con tự đọc được, và cậu đọc:

Ngày lại ngày, thậm chí từng giờ

Chẳng nói chuyện gì ngoài chuyện chó

Birger, Betty chạy một phò

Vì quà sinh nhật cho em đó

Mua một con thú thật tuyệt vời

Để tặng sinh nhật cho em chơi

Chó bông bé nhỏ ngoan và béo

Không chạy lung tung, không đánh hơi

Không sủa lảng nhăng, không ỉa đái

Không tắm mà thơm nhất trần đời.

Nhóc Con đứng im và không thốt ra lời nào.

“Mở gói ra đi chứ!” Birger nói.

Nhưng Nhóc Con ném nó xuống đất, nước mắt lã chã tuôn rơi.

“Ơ kìa Nhóc Con, có chuyện gì vậy?” Betty thất thanh.

“Em làm sao thế?” Birger buồn ra mặt.

Betty ôm Nhóc Con vào lòng.

“Xin lỗi, anh chị chỉ đùa thôi, em hiểu chưa?”

Nhóc Con vùng ra, nước mắt chảy xuống má.

“Mọi người biết rồi,” cậu nức nở, “mọi người biết là em muốn có một con chó *chính cống*, thế thì tại sao còn chọc tức em nữa?”

Cậu chạy thẳng về phòng và ngã vật ra giường. Birger, Betty theo chân Nhóc Con và mẹ cũng vội chạy lại.

Nhưng Nhóc Con không thêm để ý đến họ. Cậu khóc nức lên, rung cả người. Cả ngày sinh nhật thế là vụt đi. Cậu đã quyết tâm vui vẻ ngay cả khi không được tặng một con chó, nhưng nếu Birger và Betty đem tặng một con *chó bông* thì thật quá đáng... Nghĩ đến đây thì tiếng khóc chuyển sang tiếng kêu gào, và Nhóc Con dụi mặt thật sâu vào gối. Mẹ, Birger và Betty đứng quanh giường cũng buồn lắm.

“Mẹ gọi điện báo bố hôm nay về sớm hơn một chút có được không?” mẹ nói.

Nhóc Con khóc - bố về nhà thì phỏng có ích gì cơ chứ? Giờ thì tất cả đều chán chường và sinh nhật coi như hồng tiết, không gì cứu vãn nổi nữa rồi.

Nhóc Con nghe tiếng mẹ đi ra ngoài gọi điện - và cậu khóc tiếp. Cậu nghe ca tiếng bố về sau đó ít lâu - và cậu khóc tiếp. Sẽ không bao giờ cậu có thể vui được nữa.

“Nhóc Con à, ngoài hành lang có ai đợi con kìa,” bố gọi.

Nhóc Con không đáp. Bố lay vai Nhóc Con.

“Ngoài hành lang có một người bạn tốt đợi con, con không nghe thấy gì à!”

“Đó là Gunilla hay Krister?” Nhóc Con nhăn nhó làu bàu.

“Không, một bạn tên là Bimbo,” mẹ nói.

“Con không có bạn nào tên là Bimbo cả,” Nhóc Con càng cau có hơn.

“Có thể con nói đúng,” mẹ nói. “Nhưng bạn ấy muốn làm quen với con.”

Từ hành lang vẳng vào tiếng chó sủa gắt.

Nhóc Con căng người lên và quặp ngón tay vào gối - không, đây thực sự không phải lúc cậu tưởng tượng ra một điều ngốc nghếch!

Nhưng lại một tiếng sủa khe khẽ nữa vang lên. Nhóc Con ngồi bật dậy trên giường.

“Có phải chó không?” cậu hỏi. “Có phải một con chó *chính cống* không?”

“Đúng, chó *của con* đấy,” bố nói.

Birger lao ra hành lang và một giây sau quay lại, trên tay bế - trời ơi, thật hay là mơ thế nhỉ? - một chú chó lùn nhỏ lông ngắn.

“Một con chó chính cống, của con?” Nhóc Con thì thào.

Mắt cậu vẫn nhắm nước khi ôm Bimbo. Nhóc Con run rẩy tựa như cậu sợ trong giây phút tới chú chó lùn sẽ tan thành mây khói và biến mất.

Nhưng Bimbo không biến mất. Bimbo nằm trên tay Nhóc Con, liếm mặt cậu rồi rên ư ử và sủa, độp vào tai cậu. Bimbo là một sinh vật năng động kiệt xuất.

“Bây giờ con đã vui chưa, hả Nhóc Con?” bố hỏi.

Nhóc Con thở dài đánh thượt. Bố việc gì phải hỏi nhỉ? Cậu vui đến nỗi có gì nhói đau trong tâm hồn hay trong bụng hay ở đâu đó khi người ta cực kỳ vui sướng.

“Con chó bông kia, em biết không, chỉ là đồ chơi cho Bimbo thôi,” Betty nói. “Anh chị đâu muốn chọc tức em - ít nhất là cũng không chọc tức đến mức ấy,” Betty nói thêm.

Nhóc Con không giận gì nữa. Vả lại cậu cũng có nghe thấy Betty nói gì đâu, vì còn mãi nói chuyện với Bimbo.

“Bimbo ơi, Bimbo, mày là *của tao* đấy!”

Rồi cậu nói với mẹ: “Con thấy Bimbo còn đáng yêu hơn cả Ahlberg. Chó lùn lông ngắn là loại chó đáng yêu nhất trên đời.”

Cậu chợt nhớ là Gunilla và Krister có thể tới bất cứ lúc nào. Trời ơi, không thể tin được là người ta có thể được chứng kiến *hiều* niềm vui đến như vậy trong một ngày duy nhất! Cứ nghĩ đến chuyện các bạn sắp thấy cậu có một con chó, một con chó *thật sự* là của riêng, con chó yêu yêu yêu nhất thế gian.

Bỗng nhiên cậu thấy bồn chồn.

“Mẹ ơi, con có được đem Bimbo cùng đến chỗ bà không?”

“Tất nhiên rồi, con cho nó vào cái giỏ nhỏ này và đem lên tàu hỏa,” mẹ nói, chỉ vào cái giỏ mà Birger vừa đem từ hành lang vào.

“Ôi,” Nhóc Con reo lên.

Có tiếng chuông cửa. Gunilla và Krister đến đây mà. Nhóc Con chạy ra kêu lên:

“Tớ được tặng một con chó! Nó là của tớ!”

“Ôi, dễ thương quá,” Gunilla nói. Chợt cô bé nghĩ lại và nói: “Xin chúc mừng cậu! Đây là quà chung của tớ và Krister.”

Gunilla trao một gói kẹo rồi ngồi sụp xuống với Bimbo và thốt lên lần nữa: “Ôi, dễ thương quá.”

Nhóc Con nghe rất sướng tai.

“Gần dễ thương bằng Joffa,” Krister nói.

“Dễ thương hơn một tí,” Gunilla nói. “Thậm chí dễ thương hơn cả Ahlberg.”

“Đúng đấy, dễ thương hơn Ahlberg nhiều,” Krister nói.

Nhóc Con thấy Gunilla và Krister hôm nay cực kỳ đáng yêu. Và cậu mời hai bạn ngồi xuống bàn tiệc sinh nhật.

Mẹ vừa bung vào phòng rất nhiều bánh mì bơ kẹp thịt hấp cùng pho mát ngon tuyệt và bánh quy. Giữa bàn là chiếc bánh kem sinh nhật cắm tám cây nến.

Mẹ còn lấy trong bếp ra một ấm ca cao to và rót ngay ra các cốc.

“Có lẽ mình đợi Karlsson đến đã chứ nhỉ?” Nhóc Con dè dặt hỏi.

Mẹ lắc đầu.

“Mẹ nghĩ là cả nhà không phải quan tâm đến Karlsson. Con biết không, mẹ gần như tin chắc là Karlsson không đến nữa đâu. Từ giờ trở đi mình không cần quan tâm đến Karlsson nữa, vì bây giờ con có Bimbo rồi.”

Đúng rồi, bây giờ cậu đã có Bimbo - mặc dù vậy Nhóc Con vẫn muốn Karlsson có mặt trong lễ sinh nhật của mình.

Krister, Gunilla ngồi xuống bàn và mẹ đem đĩa bánh mì mời vòng quanh. Nhóc Con đặt Bimbo vào cái giỏ nhỏ xinh rồi cũng ra bàn ngồi. Sau đó mẹ ra ngoài để lũ trẻ một mình với nhau.

Birger thò đầu vào phòng và kêu:

“Nhớ để dành lại một ít bánh kem đấy nhé, Betty và anh cũng muốn ăn một miếng!”

“Vâng, em sẽ để phần,” Nhóc Con nói. “Nhưng thực ra đó là một chuyện bất công, vì hai anh chị đã ngốn bao nhiêu bánh kem bảy, tám năm rông khi em chưa có mặt trên thế giới này.”

“Đừng có giở trò ấy ra! Anh muốn một miếng bánh kem thật to!” Birger nói rồi đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng lại thì tiếng ù ù quen thuộc vang lên và Karlsson bay vào.

“Các cháu đã bắt đầu rồi ư?” ông hét lên. “Ăn hết bao nhiêu rồi?”

Nhóc Con an ủi ông rằng tất cả chưa hề ăn lấy một miếng.

“Thế thì tốt,” Karlsson nói.

“Chú không nói ‘chúc mừng’ với Nhóc Con à?” Gunilla nói.

“À quên, phải rồi, chúc mừng nhé,” Karlsson nói. “*Chú* ngồi đâu?”

Chẳng có chiếc cốc nào cho Karlsson cả, khi nhận ra điều đó thì Karlsson bấu môi càu nhàu.

“Chú không chơi cùng nữa đâu, thật là bất công quá lắm, tại sao *chú* lại không có cái cốc nào thế hả?”

Nhóc Con vội đẩy cốc của mình sang cho Karlsson. Rồi cậu rón rén đi ra bếp lấy cho mình một chiếc cốc khác.

“Karlsson, cháu được tặng một con chó,” Nhóc Con nói khi trở về phòng. “Nó nằm kia kìa, tên là Bimbo.”

Nhóc Con chỉ vào Bimbo đã ngủ thiếp đi trong giỏ.

“Thế hả, dễ thương ra phết,” Karlsson nói. “Cái bánh mì bơ này là của *chú*, vì chú đã sờ tay vào - và cái này, cả cái này nữa.”

“À quên mất,” sau đó ông nói, “chú có đem theo quà sinh nhật cho cháu đấy. Chú là Người Đáng Yêu Nhất Trên Đời mà.”

Ông lôi trong túi quần ra một cái còi nhỏ và trao cho Nhóc Con. “Tặng cháu, cháu có thể thổi còi gọi Bimbo. Chú cũng thế. Chú luôn huýt còi gọi bọn chó nhà chú, mặc dù tất cả đều tên là Ahlberg và đều biết bay.”

“Tất cả đều tên là Ahlberg ạ?” Krister hỏi.

“Ừ, cả một nghìn con,” Karlsson nói. “Bao giờ thì ta xử lý chỗ bánh kem đây?”

“Rất cảm ơn, chú Karlsson thân mến, cảm ơn chú tặng cái còi,” Nhóc Con nói. Ôi, lúc nào thổi còi gọi Bimbo chắc là tuyệt lắm.

“Nhưng thỉnh thoảng nhớ cho chú mượn dĩa nhé,” Karlsson nói. “Thậm chí chú sẽ mượn rất thường xuyên,” ông nói và cứ nhấp nhả nhấp nhồm không yên: “Cháu có được tặng kẹo không đấy?”

“Tất nhiên là có chứ,” Nhóc Con nói. “Của Gunilla và Krister tặng cháu.”

“Ta sẽ dùng kẹo ngay vào mục đích từ thiện,” Karlsson nói và chộp lấy túi kẹo, nhồi nó vào túi rồi quay sang vồ lấy mấy cái bánh mì bơ.

Gunilla và Krister phải rất nhanh tay để không bị đói. Nhưng may mà mẹ Nhóc Con đã làm một đĩa dĩa tú hụ.

Bố mẹ, Betty và Birger ngồi trong phòng khách.

“Nghe kìa, lũ trẻ trong phòng vui vẻ quá,” mẹ nói. “Thật may mắn là Nhóc Con nhận được con chó. Nó sẽ vất vả với con chó, nhưng phải ráng chịu thôi.”

“Ừ, có thể thì cu cậu mới quên đi được mấy trò tưởng tượng ngốc nghếch về Karlsson Trên Mái Nhà, đúng không nào?” bố nói.

Có tiếng cười nói xôn xao từ phòng Nhóc Con, và mẹ nói:

“Có lẽ ta nên qua đó xem bọn trẻ đang làm gì? Bọn nó dễ thương quá.”

“Đúng đấy, ta qua phòng Nhóc Con xem đi,” Betty nói.

Và tất cả cùng nhau sang phòng Nhóc Con. Bố mẹ, Birger và Betty, mọi người đều muốn thăm đám khách sinh nhật của Nhóc Con.

Bố là người mở cửa phòng. Nhưng mẹ là người đầu tiên rú lên. Vì mẹ là người đầu tiên thấy một người đàn ông lùn tịt béo tròn ngồi cạnh Nhóc Con.

Một người đàn ông lùn tịt béo tròn, lấm lem bánh kem đến tận tai. “Ôi, tôi sắp ngất rồi,” mẹ nói.

Bố, Birger, Betty thì đứng ngẩn ra và trố mắt nhìn.

“Mẹ thấy chưa, Karlsson vẫn đến đấy thôi,” Nhóc Con nói đầy mãn nguyện.

Hay quá, thế mới gọi là sinh nhật chứ!

Người đàn ông lùn tịt phục phịch quẹt qua loa chỗ bánh kem dính đầy quanh miệng rồi vẩy vẩy bàn tay ngẩn tũn mồm mồm gọi bố, mẹ, Birger và Betty, khiến kem sữa bắn tứ tung.

“Xin chào,” ông hét toáng lên. “Chắc hẳn các người chưa từng hân hạnh gặp tôi phải không? Tôi là Karlsson Trên Mái Nhà đây - ầy, ngừng tay đã nào Gunilla, đừng xúc nhiều thế! Chú cũng phải được phép ăn chút bánh kem chứ!”

Ông túm cổ tay Gunilla đang xúc bánh kem và ép cô bé phải thả tay ra.

“Đã ai được thấy một con bé phàm ăn tục uống như thế này chưa?” ông hỏi.

Và ông tự xúc cho mình một miếng to.

“Người Ăn Bánh Kem Giỏi Nhất Thế Giới - đó là Karlsson Trên Mái Nhà,” ông nói và nở nụ cười tươi nhất trên đời.

“Đi, ta đi thôi,” mẹ thì thào.

“Phải rồi, tôi đâu cần các người,” Karlsson nói.

“Mẹ nó hãy hứa với bố một điều,” bố nói với mẹ khi ra khỏi cửa. “Tất cả hãy hứa một điều, các con cũng thế, Birger và Betty! Không được kể cho *bất cứ ai* biết chuyện này, *tuyệt đối không* kể gì hết!”

“Sao lại không ạ?” Betty hỏi.

“Vì sẽ không ai tin cả,” bố nói. “Và *nếu* có ai tin thì chúng ta sẽ không còn lấy nổi một phút yên tĩnh trong phần đời còn lại nữa đâu. Ông ta sẽ được lên ti vi, mọi người rõ chưa? Nhà mình sẽ vấp phải cáp truyền hình và đoàn làm phim ngoài cầu thang, cứ nửa tiếng lại có phóng viên nhiếp ảnh của báo chí đến xin chụp ảnh Karlsson và Nhóc Con. Thằng bé Nhóc Con tội nghiệp sẽ được gọi là ‘Cậu bé phát hiện ra Karlsson Trên Mái Nhà’ - và chúng ta sẽ suốt đời không còn một giây phút thanh bình nào nữa cả.”

Bố mẹ, Birger và Betty đưa tay ra thề sẽ không kể cho bất kỳ người nào biết về người bạn kỳ quái mà Nhóc Con đã kiếm được để chơi cùng.

Và họ giữ lời. Không một người nào nghe họ nói lấy một câu về Karlsson. Và chính vì vậy mà Karlsson được phép trụ lại trong căn nhà bé xiu của mình mà không ai biết đến, mặc dù nó được dựng trên một mái nhà bình thường trên một ngôi nhà bình thường ở một đường phố bình thường của Stockholm. Karlsson cứ thế tiếp tục có điều kiện dạo chơi thoải mái và bày trò nghịch ngợm, và ông làm thế thật. Vì ông là Người Bày Trò Chơi Khăm Giỏi Nhất Thế Giới.

Khi họ đã ăn sạch sành sanh bánh mì bơ và bánh quy cùng bánh kem, Krister và Gunilla đã về

nhà, Bimbo đã ngủ, lúc ấy Nhóc Con chia tay Karlsson. Karlsson ngồi trên bệ cửa sổ chuẩn bị cất cánh. Rèm cửa phơ phất lay động, không khí ấm áp - hè đã đến rồi.

“Chú Karlsson thân mến ời, có thật chắc chắn là chú vẫn sống trên mái nhà khi cháu từ chỗ bà quay về không?” Nhóc Con hỏi.

“Bình tĩnh đã, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói. “Nếu bà chú thả chú ra! Nhưng không chắc lắm đâu. Vì ba cho rằng chú là đứa Cháu Ngoan Nhất Thế Giới.”

“Chú có đúng thế không ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Chứ còn ai vào đây nữa? Cháu có nghĩ ra ai khác không?” Karlsson hỏi. “Do đó người ta không bao giờ biết chắc... Bà chú có đại đâu ma thả cho đứa Cháu Ngoan Nhất Thế Giới đi, đúng không nào!”

Nói rồi đoạn ông xoay cái núm ở giữa rốn. Động cơ rùng lên và kêu ù ù.

“Khi nào quay về, mình sẽ ăn thật nhiều bánh kem,” ông hét lên. “Vì cái bánh hôm nay không làm người ta béo được. Xin chào Nhóc Con!”

“Xin chào Karlsson,” Nhóc Con cũng hét lên.

Và Karlsson bay mất.

Bimbo nằm ngủ trong chiếc giỏ bé tí cạnh giường Nhóc Con. Cậu cúi xuống ngắm nó, ngủ ngủ, đôi tay nhỏ rập vuốt ve đầu chú chó con.

“Bimbo, mai bọn mình sẽ đi đến chỗ bà,” cậu nói. “Ngủ ngoan nhé, Bimbo! Chúc Bimbo một đêm tốt lành!”

Karlsson lại bay tiếp

Hôm sau Nhóc Con đi về nhà bà. Cậu đem Bimbo theo. Ở nông thôn thích thật. Nhóc Con chơi cả ngày và không hay nghĩ đến Karlsson lắm. Nhưng khi kỳ nghỉ hè đã qua và Nhóc Con quay về Stockholm thì chưa kịp qua cửa cậu đã hỏi thăm Karlsson ngay tắp lự.

“Mẹ ơi, mẹ có nhìn thấy Karlsson bao giờ không?”

Mẹ lắc đầu. “Không, mẹ không thấy Karlsson. Chắc là chú ấy chuyển đi rồi.”

“Sao mẹ lại nói thế,” Nhóc Con nói. “Con *muốn* chú ấy sống mãi trên mái nhà cơ. Chú ấy nhất định *phải* quay lại cơ.”

“Nhưng con đã có Bimbo rồi còn gì,” mẹ tìm cách an ủi Nhóc Con. Thoát được Karlsson thì mẹ thấy rất hay. Nhóc Con vuốt ve Bimbo. “Thì tất nhiên rồi. Bimbo rất đáng yêu. Nhưng nó không có cánh quạt và không biết bay, chơi với Karlsson thích hơn nhiều.”

Nhóc Con chạy về phòng mình mở cửa sổ.

“Karlsson, chú có ở trên đó không?” cậu hét đến hụt hơi. Nhưng không có tiếng trả lời. Mai Nhóc Con lại phải đi học rồi. Bây giờ cậu đã lên lớp Hai. Chiều nào cậu cũng ngồi làm bài tập về nhà trong phòng. Cậu mở cửa sổ để nghe có tiếng động cơ nào đó kêu ù ù như tiếng Karlsson không. Nhưng tiếng ầm ào duy nhất mà cậu nghe được là của ô tô chạy dưới phố và đôi khi của một chiếc phi cơ bay trên cao, chứ chẳng bao giờ là tiếng động cơ của Karlsson cả.

“Vâng, chắc chú ấy chuyển đi mất rồi,” Nhóc Con buồn rầu nói một mình. “Chẳng bao giờ chú ấy trở lại nữa đâu.”

Mỗi tối đi ngủ cậu lại nghĩ đến Karlsson và thỉnh thoảng lại trộm chần khóc khe khẽ một hồi vì Karlsson đã đi mất. Ngày lại ngày cứ thế trôi qua, chỉ có trường lớp và bài tập về nhà mà không có Karlsson.

Một buổi chiều Nhóc Con đang ngồi trong phòng bận bịu với bộ sưu tập tem. Cậu đã có rất nhiều tem trong sổ, nhưng còn nhiều tem vẫn chưa được dán vào. Nhóc Con bắt tay vào việc, chẳng mấy chốc cậu đã dán xong. Chỉ còn một con tem nằm ngoài, đó là con tem đẹp nhất mà cậu để dành đến cuối cùng, một con tem của Đức với hình Cô bé quàng khăn đỏ và con sói. Chà chà, sao mà Nhóc Con yêu con tem này thế cơ chứ. Cậu đặt nó lên mặt bàn ngắm nghía.

Đúng lúc đó cậu nghe tiếng gì ù ù ngoài cửa sổ. Tiếng động này nghe giống như - ừ, đúng thế, nghe như động cơ của Karlsson. Và đó cũng *chính là* Karlsson. Ông vừa lạch xạch bay qua khung cửa sổ vào phòng vừa kêu:

“Xin chào, Nhóc Con!”

“Xin chào Karlsson!” Nhóc Con reo lên.

Cậu nhảy dựng dậy sung sướng quan sát. Karlsson bay mấy vòng quanh ngọn đèn dưới trần nhà trước khi hạ cánh đánh phịch bên cạnh Nhóc Con. Đợi Karlsson tắt động cơ xong xuôi, Nhóc Con định lao vào ôm chầm lấy Karlsson. Nhưng ông đã lấy đôi tay ngắn tũn mũm mĩm đẩy Nhóc Con ra và nói:

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào! Có gì ăn được không? Vài viên thịt hoặc món gì tương tự? Hoặc một miếng bánh kem thì càng hay!”

Nhóc Con lắc đầu. “Không ạ, hôm nay mẹ không làm món thịt viên. Và bánh kem thì chỉ có vào hôm sinh nhật thôi.”

Karlsson hậm hực. “Cái gia đình này mới lạ chứ! ‘Chỉ có vào hôm sinh nhật’ nghĩa là thế nào? Thế nếu có một người bạn cũ thân thiết đến thăm sau bao nhiêu tháng không gặp mặt thì sao? Thế mà chú cứ tưởng mẹ cháu là người chu đáo lắm.”

“Vâng, nhưng nhà cháu không biết trước...” Nhóc Con lên tiếng.

“Không biết trước,” Karlsson nói. “Nhưng nhà cháu ít nhất cũng phải biết hy vọng, phải biết hy vọng là một ngày nào đó chú sẽ đến chứ. Và thế là đủ để mẹ cháu một tay viên thịt còn tay kia đánh kem làm bánh chứ.”

“Trưa nay nhà cháu ăn xúc xích rán,” Nhóc Con ngượng ngịu nói. “Có thể chú muốn...”

“Xúc xích rán! Mời một người bạn cũ thân thiết đến thăm sau bao nhiêu tháng không gặp mặt món xúc xích rán hay sao?”

Karlsson lại hậm hực. “Mà thôi, ai muốn giao lưu trong ngôi nhà này thì cũng phải biết học cách cần răng chịu đựng mọi điều khổ ải... Đem xúc xích ra đây!”

Nhóc Con chạy như gió vào bếp. Mẹ vắng nhà vì đang khám bác sĩ, do vậy cậu không hỏi xin được. Nhưng cậu biết mình được phép mời Karlsson ăn xúc xích. Trên đĩa có năm cái xúc xích còn thừa và cậu lấy hết cho Karlsson. Và Karlsson lao bổ vào như một con ó. Ông nhồi đầy một mồm xúc xích và tỏ ra rất mãn nguyện.

“Thôi được,” ông nói, “kể ra cũng không phải là dở. Tất nhiên không ngon bằng thịt viên, nhưng ta cũng không nên mong đợi quá nhiều ở một số người.”

Nhóc Con hiểu rằng mình là “một số người”, vì vậy cậu vội lái câu chuyện qua hướng khác.

“Ở chỗ bà chú có thích không?” cậu hỏi.

“Thích đến nỗi không lời nào tả nổi,” Karlsson nói.

Và ông lại ngẫu nhiên cắn xúc xích.

“Ở chỗ bà cháu cũng thích,” Nhóc Con nói. Cậu bắt đầu kể cho Karlsson nghe những gì mình đã làm trong thời gian ở nhà bà.

“Bà cháu đáng yêu lắm lắm,” Nhóc Con nói, “và chú không thể tưởng tượng là bà vui ra sao khi cháu đến. Bà ôm cháu chặt không chịu nổi.”

“Tại sao?” Karlsson hỏi.

“Vì bà yêu cháu. Chú không hiểu sao?” Nhóc Con nói.

Karlsson ngừng nhai.

“Và tất nhiên cháu cho rằng bà chú không yêu chú lắm, đúng chưa? Tất nhiên cháu không tin rằng bà lao đến ôm chầm lấy chú, khiến mặt chú tái mét vì ngạt thở, chỉ vì bà rất yêu chú. Cháu

không tin, đúng chưa? Thế thì chú cho cháu rõ một điều: bà chú có hai nắm tay nhỏ nhưng cứng như sắt, có nghĩa là nếu bà chỉ yêu chú mạnh mẽ hơn một tí tẹo nữa thôi thì giờ này chú đã không còn ngồi đây nữa, mà đã chết bẹp rồi.”

“Đúng thế,” Nhóc Con nói, “cac bà của chú và của cháu quả là ôm rất chặt.”

Thực ra bà Nhóc Con cũng có ôm cậu chặt đến thế đâu, song bà yêu cậu thật và luôn chiều cậu. Nhóc Con giải thích cho Karlsson rõ.

“Nhưng bà cháu cũng là người hay ca cẩm thuộc loại nhất thế giới,” Nhóc Con nói sau khi suy nghĩ một lát. “Lúc nào bà cháu cũng ca cẩm, bắt cháu phải thay tất mới, mắng mỗ vì cháu đánh nhau với Lasse Jansson và mấy chuyện đại loại như thế.”

Đĩa đồ ăn đã nhăn thín, và Karlsson quẳng nó xuống đất.

“Và tất nhiên cháu không tin rằng bà chú không có tính ca cẩm, đúng chưa? Tất nhiên cháu không tin rằng bà chú đặt đồng hồ báo thức để sáng sớm nào cũng nhao khỏi giường lúc năm giờ, thế thì mới đủ thời gian để ca cẩm trong ngày, bắt chú nào là phải thay tất mới, nào là không được đánh nhau với Lasse Jansson.”

“Chú lại cũng quen Lasse Jansson hay sao?” Nhóc Con kinh ngạc hỏi.

“Ờn Chúa, may mà chú không quen nó,” Karlsson nói.

“Thế thì tại sao bà chú lại nói là...” Nhóc Con hỏi.

“Vì bà chú là Người Ca Cẩm Ghê Gớm Nhất Thế Giới,” Karlsson nói. “Hy vọng là rốt cuộc cháu cũng đã hiểu ra. Cháu thì quen Lasse Jansson, nhưng có gì cháu dám cả quyết là bà cháu ca cẩm không ai bằng? Nhưng bà chú ấy à, bà chú ca cẩm từ sáng đến tối là chú không được đánh nhau với Lasse Jansson, mặc dù chú có biết nó là ai đâu, và chú cũng ước gì không bao giờ phải nhìn thấy mặt nó.”

Nhóc Con nhăn mặt nghĩ. Lạ thật đấy: cậu không thích bà kêu ca về mình, nhưng đột nhiên cậu có cảm giác là phải vượt mặt Karlsson bằng cách biến bà mình thành một người ca cẩm ghê gớm hơn sự thật.

“Cháu chỉ cần dây một giọt nước vào chân thôi là bà đã kêu ca ngay, bắt cháu thay tất mới,” Nhóc Con cả quyết.

Karlsson gật đầu.

“Và tất nhiên cháu tin rằng bà chú không muốn bắt chú thay tất, đúng chưa? Tất nhiên cháu không tin rằng bà chú phi dục xóm khi chú chạy chơi bên ngoài và giẫm vào vũng nước, để rồi kêu ca rác cả tai: ‘Thay tất đi, Karlsson bé bỏng, thay tất đi!’ Chắc cháu không tin chứ gì?”

Nhóc Con cố tránh đối đầu. “Có chứ, chuyện ấy có thể quá đi chứ...”

Karlsson ấn Nhóc Con ngồi xuống ghế rồi đứng trước mặt cậu, hai tay chống nạnh.

“Không, cháu không tin. Nhưng giờ thì lắng nghe này, chú sẽ kể cho cháu nghe mọi chuyện ra sao. Chú chơi bên ngoài và giẫm vào vũng nước - hiểu chưa nào? Và chú thích ơ là thích. Thế là giữa chừng thì bà chú xộc đến và quát to đến nỗi cả làng nghe tiếng: ‘Thay tất đi, Karlsson bé bỏng, thay tất đi!’”

“Còn chú thì nói gì?” Nhóc Con hỏi.

“Chú nói: ‘Cháu không làm đâu’, vì chú là Người Không Vâng Lời Nhất Thế Giới,” Karlsson khẳng định. “Do đó chú chạy tuốt khỏi vòng kiểm soát của bà rồi trèo lên cây, thế là xong.”

“Chắc là bà chú ngó người ra nhỉ,” Nhóc Con nói.

“Đúng là cháu không hiểu gì về bà chú cả,” Karlsson nói. “Bà chú lên theo ngay.”

“Theo lên cây?” Nhóc Con sững sốt hỏi.

Karlsson gật đầu. “Tất nhiên cháu không tin rằng bà chú biết trèo cây, đúng chưa? Nhưng bà biết quá đi chứ, nếu muốn la mắng là bà chú trèo tít lên cây, cao đến mức không ai tin được. ‘Thay tất đi, Karlsson bé bỏng, thay tất đi,’ bà nói và leo dọc cái cành cây mà chú đang ngồi.”

“Lúc đó chú làm gì?” Nhóc Con hỏi.

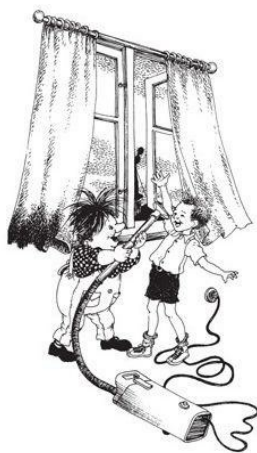
“Chà, chú biết làm gì đây,” Karlsson nói. “Chú thay tất mới chứ làm gì được bây giờ. Tít trên ngọn cao, chú ngồi trên một cành cây khăng khiu và thay tất trong khi có thể lộn cổ xuống đất bất cứ lúc nào.”

“Nói dối, chú nói dối nhé,” Nhóc Con nói. “Trên ngọn cây thì chú lấy đâu ra tất mới mà thay?”

“Sao cháu có thể dốt nát như vậy nhỉ,” Karlsson nói. “Chú mà lại không có tất để thay à?”

Ông kéo ống quần lên và chỉ vào đôi chân ngắn tũn mập mạp đi tất sọc ngang đã tụt xuống.

“Thế gì đây?” ông nói. “Đây không phải tất thì là gì? Hai chiếc, nếu chú không nhầm. Và có đúng là chú ngồi trên cành cây và xỏ chân trái vào tất phải, sau đó xỏ chân phải vào tất trái không nào? Có đúng không? Chỉ để chiều lòng bà cụ nhà chú thôi đấy.”

“Vâng, nhưng có phải nhờ thế mà chân chú khô hơn đâu?” Nhóc Con nói.

“Đó đâu phải là mục đích của chú,” Karlsson nói. “Đúng không nào?”

“Vâng, nhưng thế thì...” Nhóc Con lắp bắp, “thế thì chú thay tất cũng như không!”

Karlsson gật đầu. “Giờ thì cháu đã nhận ra ai có người Bà Ca Cẩm Ghê Góm Nhất Thế Giới rồi chứ? Bà cháu ca cẩm khi cần thiết, khi có một đứa cứng đầu như cháu. Nhưng bà *của* chú là Người Ca Cẩm Ghê Góm Nhất Thế Giới và la mắng chú một cách không cần thiết. Liệu đầu óc tối tăm của cháu rốt cuộc có hiểu ra điều đó không?”

Nhưng rồi Karlsson cười phá lên và huých nhẹ vào sườn Nhóc Con.

“Xin chào Nhóc Con,” ông nói. “Giờ thì khẩn trương quên các bà già nhà mình đi nhé! Ta hãy nghỉ ngơi thoải mái đi đã nào, chú cho là thế.”

“Xin chào Karlsson, cháu cũng nghĩ vậy,” Nhóc Con nói.

“Cháu có được tặng một chiếc máy hơi nước mới không?” Karlsson hỏi. “Cháu còn nhớ trò vui của chúng mình khi cái máy cũ nổ tung lên không? Cháu có máy mới không? Nếu có thì mình sẽ lặp lại trò cũ.”

Nhưng Nhóc Con làm gì có máy hơi nước mới. Trông Karlsson có vẻ không hài lòng lắm; may quá, ông nhìn thấy cái máy hút bụi mà mẹ Nhóc Con để quên sau khi làm vệ sinh phòng trước đó ít lâu.

Ông khẽ reo lên sung sướng và nhảy phắt ra ấn nút bật điện.

“Người Điều Khiển Máy Hút Bụi Giỏi Nhất Thế Giới - cháu đoán xem là ai!”

Và ông bắt đầu hút bụi tán loạn.

“Nếu xung quanh chú mọi thứ không sạch sẽ thì chú sẽ không bằng lòng,” ông nói. “Gia đình cháu thật may mắn vì có Người Điều Khiển Máy Hút Bụi Giỏi Nhất Thế Giới ở đây.”

Nhóc Con biết rõ mẹ đã hút bụi rất kỹ càng khắp phòng rồi, và cậu cũng nói cho Karlsson biết. Nhưng ông chỉ cười nhạo.

“Đàn bà con gái thì làm sao sử dụng được kỹ thuật cao này, đó là điều ai cũng biết. Không, phải làm thế này cơ,” Karlsson nói và tiến đến hút bụi trên mấy tấm rèm cửa trắng mỏng tang. Và một tấm bị hút tụt một nửa vào ống hút bụi.

“Không, không được làm thế!” Nhóc Con hét lên. “Rèm cửa mỏng lắm. Chú không thấy nó bị hút tụt vào máy hút bụi hay sao? Đừng làm thế!”

Karlsson nhún vai.

“Tùy cháu thôi, nếu cháu thích sống trong bụi bặm bẩn thỉu thì tùy,” ông nói.

Ông không tắt máy hút bụi mà cứ thế mồm môi mồm lợi kéo tấm rèm, nhưng nó bị kẹt chặt và máy hút bụi nhất định không nhả nó ra.

“Mày nhầm rồi nhé,” Karlsson nói với máy hút bụi, “mày không biết đối thủ của mày là Karlsson Trên Mái Nhà, Người Kéo Co Giỏi Nhất Thế Giới hay sao?”

Karlsson rút thật mạnh và lấy được tấm rèm ra khỏi máy hút bụi. Nhưng nó đã lấm lem và bị rách mấy chỗ.

“Ôi, xem kìa, trông kinh quá,” Nhóc Con buồn rầu nói. “Cái rèm đen thui rồi!”

“Thấy chưa đồ bẩn thỉu, thế mà cháu tin là một cái rèm thế này không xứng đáng đem ra hút bụi hay sao?” Karlsson nói.

Ông xoa đầu Nhóc Con.

“Nhưng cháu đừng buồn, dù vậy cháu vẫn có thể trở thành một đấng nam nhi tử tế, mặc dù cháu sống khá bẩn. Có lẽ chú cũng nên hút bụi trên người cháu một tí. Hay là mẹ cháu đã làm thế rồi?”

“Không ạ, nhất định mẹ cháu chưa làm chuyện đó bao giờ,” Nhóc Con nói.

Karlsson vác máy hút bụi xông đến bên Nhóc Con.

“Thấy chưa, đúng là đồ đàn bà con gái,” ông nói. “Nhớ hút bụi cả phòng thì lại quên mất chỗ bẩn thỉu nhất! Nào, ta bắt đầu hút ở tai!”

Cả đời Nhóc Con chưa bao giờ bị hút bụi trên người, hôm nay là lần đầu tiên và cậu bị nhột đến mức cười phá lên. Karlsson làm rất kỹ, ông hút bụi ở tai, tóc, cổ và khắp người, hút cả dưới nách, trên lưng, trên bụng và xuống tận bàn chân.

“Đó là Chiến Dịch Vệ Sinh Mùa Thu,” Karlsson nói.

“Nhột như là cù vào nách ấy,” Nhóc Con nói.

“Đúng đấy, lẽ ra cháu phải trả thêm tiền mới phải,” Karlsson nói.

Sau đó Nhóc Con định tiến hành Chiến Dịch Vệ Sinh Mùa Thu trên người Karlsson.

“Bây giờ đến lượt cháu. Nào, cháu hút bụi ở tai chú nhé!”

“Không cần,” Karlsson nói. “Chú vừa rửa tai hồi tháng Chín năm ngoái. Ở đây còn mấy thứ đáng tổng vệ sinh hơn nhiều.”

Ông nhìn ngó quanh phòng và phát hiện ra con tem của Nhóc Con nằm trên bàn.

“Chỗ nào cũng có giấy vụn, khiếp quá,” ông nói. Và trước khi Nhóc Con kịp ngăn thì ông đã hút luôn Cô bé quàng khăn đỏ.

Nhóc Con choáng người.

“Tem của cháu!” cậu hét lên. “Thế là chú hút Cô bé quàng khăn đỏ vào máy rồi. Cháu không bao giờ tha cho chú lỗi này.”

Karlsson tắt máy và khoanh tay trước ngực.

“Tha lỗi cho tôi,” ông nói. “Hãy tha lỗi cho một người tốt bụng, sẵn sàng giúp đỡ mọi người, thích sạch sẽ và cả đời muốn cống hiến hết sức lực của mình. Tha lỗi cho tôi!”

Giọng ông như sắp òa lên khóc.

“Có ích gì đâu cơ chứ,” ông nói, giọng run run. “Tôi có bao giờ được nghe lấy nổi một lời cảm ơn nào đâu - mà lúc nào cũng chỉ bị mắng chửi thôi.”

“Thôi,” Nhóc Con nói, “thôi mà, chú đừng buồn. Nhưng chú cũng phải hiểu cháu chứ, Cô bé quàng khăn đỏ...”

“Khăn đỏ với khăn xanh gì khiến cháu phải nhặng lên như thế?” Karlsson hỏi khi đã nín khóc.

“Cô bé quàng khăn đỏ ở trên tem ấy,” Nhóc Con nói. “Con tem đẹp nhất của cháu.”

Karlsson đứng yên nghĩ ngợi. Đột nhiên mắt ông sáng lên và ông cười hóm hỉnh.

“Người Sáng Tác Trò Chơi Giỏi Nhất Thế Giới - cháu đoán xem là ai! Và đoán xem mình sắp chơi trò gì: ‘Cô bé quàng khăn đỏ và chó sói’! Mình sẽ chơi thế này: máy hút bụi là chó sói, và chú là người thợ săn rạch bụng sói. A lê hấp, thế là Cô bé quàng khăn đỏ chui ra.”

Ông nhanh nhẩu ngó quanh. “Cháu có cái riu nào ở đâu đây không? Cái máy hút bụi này cứng như thép ấy.”

Nhóc Con không có riu, và cậu cũng thấy mừng vì điều đó. “Mình cứ mở cái máy hút bụi ra và giả vờ như rạch bụng con sói cũng được.”

“Nếu định chơi ăn gian thì làm thế,” Karlsson nói. “Song đó không phải là cách mổ bụng sói *của chú*. Nhưng hình như trong cái nhà dặt dẹo này không có dụng cụ gì thì phải, thế thì mình đành phải giả vờ vậy!”

Ông chộp lấy cái máy hút bụi và cắn vào quai xách.

“Con sói ngu xuẩn kia!” ông rít lên. “Cớ gì mà mày hút Cô bé quàng khăn đỏ vào bụng?”

Nhóc Con thấy Karlsson thật là ngớ ngẩn khi chơi cái trò trẻ ranh này, nhưng xem ông diễn cũng thú vị ra phết.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào, Cô bé quàng khăn đỏ ơi,” Karlsson gọi. “Quàng khăn lên đi, và xỏ ủng cao su vào, vì bây giờ cô chui ra được rồi đấy!”

Nói xong Karlsson mở máy hút bụi và đổ hết mọi thứ trong đó ra thảm - một đồng xám xịt bắn thủ khủng khiếp.

“Thôi chết rồi, đáng lẽ chú trút vào cái túi giấy có hơn không?” Nhóc Con nói.

“Túi giấy - truyện cổ tích có nói đến cái túi giấy nào không, hả?” Karlsson hỏi. “Trong truyện có nói là thợ săn rạch bụng chó sói rồi trút Cô bé quàng khăn đỏ vào một túi giấy không? Có hay không nào?”

“Không...” Nhóc Con nói, “không hẳn thế...”

“Thấy chưa, vậy thì im mồm đi,” Karlsson nói. “Đừng có bịa ra thứ gì không có trong truyện, không thì chú không bằng lòng nữa đâu đấy!”

Karlsson không thể nói tiếp được nữa, vì đúng lúc ấy một làn gió từ cửa sổ thốc vào cuốn bụi bay mù che lấp cả ông. Ông hắt hơi toáng lên, hắt hơi vào giữa đám mây bụi. Nhờ vậy mà một miếng giấy tí tẹo bay lên, chao đảo trong phòng và rơi ngay trước chân Nhóc Con.

“Trông kìa, Cô bé quàng khăn đỏ đây rồi!” Nhóc Con reo lên và nhanh tay nhặt con tem bám đầy bụi.

Karlsson rất hài lòng.

“Đó là cách của chú đấy,” ông nói. “Chú hắt hơi độc một lần thôi, và mọi thứ hiện ra ngay. Bây giờ có lẽ cháu thôi không kêu ca chuyện Cô bé quàng khăn đỏ nữa chứ!”

Nhóc Con phủi sạch bụi trên con tem, vẻ mừng lắm.

Karlsson hắt hơi lần nữa, và một đám mây bụi bay từ sàn nhà lên.

“Người Hắt Hơi Giỏi Nhất Thế Giới - cháu đoán xem đó là ai!” Karlsson nói. “Chú có thể hắt hơi để toàn bộ bụi bám lại quay về chỗ cũ lúc nãy. Cháu xem đây nhé.”

Nhóc Con có nghe gì đâu, cậu đang mãi dán con tem vào sổ.

Còn Karlsson đứng giữa đám mây bụi hắt hơi hết lần nọ đến lần kia. Và khi ông ngừng hắt hơi thì toàn bộ đám bụi đã biến mất.

“Cháu thấy chưa, cần gì đến cái túi giấy?” Karlsson nói. “Giờ thì toàn bộ bụi bám lại trở về chỗ cũ rồi nhé. Phải có trật tự chứ, chú thích thế. Nếu xung quanh chú không sạch sẽ lắm là chú không bằng lòng đâu!”

Nhưng Nhóc Con chỉ để tâm ngắm những con tem của mình. Tất cả đã được dán vào sổ, đẹp ơi là đẹp!

“Chú có phải hút bụi trong tai cháu lần nữa không đấy?” Karlsson hỏi. “Cháu chẳng để ý nghe chú nói gì cả.”

“Chú vừa nói gì cơ,” Nhóc Con hỏi.

“Chú vừa nói là tại sao chú lại phải vất vả một mình, lao động rệp cả tay lên như thế này. Ở đây chú làm vệ sinh cho cháu suốt buổi, vậy thì không có gì mà cháu lại không lên làm vệ sinh ở nhà chú.”

Nhóc Con quăng sổ tem xuống bàn. Cùng Karlsson lên mái nhà - không có gì trên đời làm cậu sượng hơn! Cậu mới được lên căn nhà tí xíu của Karlsson trên mái có một lần duy nhất. Hồi ấy mẹ làm một trận kinh thiên động địa, gọi cả lính cứu hỏa đưa cậu xuống.

Nhóc Con suy nghĩ. Chuyện ấy xảy ra lâu rồi, bây giờ cậu đã lớn và có thể trèo lên mái nhà nào cũng được. Cậu không rõ mẹ có hiểu thế không. Mẹ đi vắng nên không xin phép được. Có lẽ tốt hơn cả là không nên tự ý làm gì.

“Thế nào, cháu có đi cùng không?” Karlsson hỏi.

Nhóc Con nghĩ lại lần nữa.

“Nếu chú thả cháu rơi trong khi bay thì sao?” cậu lo lắng.

Chỉ có Karlsson là chẳng lo gì cả.

“À, nếu chuyện đó xảy ra thì,” ông nói, “trên đời này thiếu gì trẻ con. Thêm một đứa hay bớt một đứa chỉ là chuyện vặt, không đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa.”

Nhóc Con giận Karlsson quá. “Nếu cháu bị rơi xuống thì có lẽ đáng để một bậc vĩ nhân đếm xỉa đấy...”

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói và xoa đầu Nhóc Con. “Cháu không rơi đâu. Chú giữ cháu thật chặt, giống như bà chú giữ chú. Mặc dù cháu chỉ là một thằng cu lấm lem bẩn thỉu nhưng không hiểu sao chú vẫn cứ khoái cháu. Nhất là lúc này, sau khi cháu đã được tẩy rửa sạch sẽ.”

Ông lại xoa đầu Nhóc Con lần nữa. “Ờ, buồn cười thật, nhưng chú thích cháu, mặc dù cháu là một thằng bé ngốc nghếch. Đợi đấy, lên đến mái nhà chú sẽ ôm cháu thật chặt cho đến khi mặt cháu tái mét vì ngạt thở, hết như bà chú đã từng làm với chú.”

Ông xoay cái núm giữa bụng, động cơ chạy và Karlsson nắm thật chặt Nhóc Con. Rồi họ bay qua cửa sổ ra không trung trong xanh. Tấm rèm cửa rách tươm hơi phồng lên phấp phới như một cánh tay vẫy chào tạm biệt.

Ở nhà Karlsson

Những căn nhà nhỏ trên mái nhiều khi rất ấm cúng, nhất là những căn giống như nhà của Karlsson. Nhà Karlsson có cửa sổ xanh lá cây và mấy bậc tam cấp nhỏ hay một khoảnh thềm trước cửa, ngồi ở đó rất thú vị. Tối đến người ta có thể ngồi ngắm trời sao, ban ngày có thể uống nước quả và ăn bánh quy - dĩ nhiên chỉ khi người ta có bánh quy trong nhà. Người ta có thể qua đêm ở đó nếu trong nhà nóng quá, và khi thức dậy vào sáng sớm hôm sau có thể ngắm mặt trời lên cao tỏa sáng xuống những mái nhà của quận Östermalm.

Đúng thế, ngôi nhà thật ấm cúng, nó núp giữa ống khói và một bức tường ngăn lửa, khó có ai nhìn thấy được. Trừ phi người ta tình cờ đi lại trên mái và ngẫu nhiên vòng ra sau ống khói. Nhưng có mấy ai làm thế bao giờ.

“Trên này cái gì cũng khác,” Nhóc Con nói khi cùng Karlsson hạ cánh xuống bậc thềm trước nhà.

“Ừ, rất may,” Karlsson nói.

Nhóc Con nhìn quanh.

“Nhiều mái nhà hơn, và những thứ tương tự,” cậu nói.

“Hàng cây số mái nhà,” Karlsson nói, “để ta đi dạo và bày những trò chơi khăm đến mệt nghỉ.”

“Mình bày một trò chơi khăm nào đó đi?” Nhóc Con hăm hở đề nghị. Cậu nhớ lại lần cuối thật hồi hộp, khi cậu và Karlsson cùng nhau nghịch ngợm.

Nhưng Karlsson nghiêm khắc nhìn Nhóc Con.

“Để cháu khỏi phải làm vệ sinh chứ gì? Thoạt tiên là chú phải làm mưa mặt để phòng cháu sạch sẽ được đôi chút kết quả, bây giờ thì cháu đi chơi đến hết ngày và bày trò nghịch ngợm. Kế hoạch của cháu là thế phải không?”

Nhóc Con đâu có kế hoạch gì.

“Nếu cần thì cháu sẽ giúp chú cùng làm vệ sinh,” cậu nói.

“A, có thể chứ,” Karlsson nói.

Karlsson mở cửa nhà mình và Nhóc Con bước vào nhà của Karlsson Số Một Thế Giới.

“Vâng, nhất định mà,” Nhóc Con nói, “nếu cần thì cháu sẽ...”

Cậu im bặt và đứng ngây ra hồi lâu, mắt nhìn không chớp.

Trong nhà Karlsson chỉ có một phòng. Trong phòng Karlsson đặt một máy bào gỗ, vừa để bào vừa để làm bàn ăn vừa để chứa đồ. Ngoài ra còn một ghế sofa, vừa để ngủ vừa để nhảy nhót vừa để chứa đồ. Còn hai ghế đầu nữa, vừa để ngồi vừa để chứa đồ vừa để trèo lên mỗi khi ông định nhét đồ đạc gì đó vào tủ. Nhưng nhét gì vào được nữa khi tủ đã chật cứng những đồ đạc sau khi không tìm được chỗ trên sàn nhà hay trên đỉnh đóng vào tường. Vô thiên lủng đồ đạc. Karlsson có một lò sưởi và có thể nấu đồ ăn trên vỉ sắt. Trên lò sưởi cũng đầy những đồ. Chỉ có

trần nhà là hầu như không treo được đồ đạc gì nữa cả, ngoài một mũi khoan, một túi đầy hạt dẻ, một khẩu súng lục bắn nút bấc, một cái kim nhổ đinh, một đôi giày trong nhà, một cái cửa, một chiếc áo ngủ của Karlsson, một cái giẻ rửa bát, một que còi lò, một ba lô nhỏ và một túi anh đào khô, ngoài ra không có gì cả.

Nhóc Con đứng im một hồi ở ngưỡng cửa và ngó quanh.

“Cháu ngạc nhiên không thốt nên lời, đúng chưa?” Karlsson nói. “Ở đây cực nhiều đồ đạc, không giống như dưới phòng cháu chẳng có gì mấy.”

“Vâng, đúng thế, nhiều đồ thật,” Nhóc Con nói. “Nhưng cháu hiểu là chú định làm vệ sinh.”

Karlsson ngả mình xuống sofa và lựa thế nằm cho thoải mái.

“Đừng có mà khôn lỏi,” ông nói. “*Chú* không muốn làm vệ sinh. Mà *cháu* muốn - sau khi chú đã lao động đến kiệt sức dưới phòng cháu. Hay chú nói không đúng?”

“Chú không muốn giúp một tay hay sao?” Nhóc Con rụt rè hỏi.

Karlsson cuộn người lại trên gối và rên ư ử một cách khoái trá.

“Tất nhiên chú sẽ giúp,” ông nói sau một hồi rên rỉ.

“Thế thì tốt,” Nhóc Con nói. “Thế mà cháu đã sợ là chú định...”

“Có chứ, nhất định chú sẽ giúp,” Karlsson nói. “Chú sẽ hát cho cháu nghe suốt buổi để động viên cháu. Vèo vèo, việc cứ thế mà đi như gió.”

Lý lẽ đó không thuyết phục Nhóc Con lắm. Cả đời cậu đã mấy khi biết làm vệ sinh là gì. Tuy cậu luôn phải dọn dẹp đồ chơi của mình sau khi bị mẹ nhắc ba, bốn, năm lần và cũng chẳng vui vẻ gì và cũng cho đó là việc tương đối vô ích, nhưng dọn nhà cho Karlsson là chuyện khác hẳn.

“Cháu nên bắt đầu từ đâu đây?” Nhóc Con hỏi.

“Đồ ngốc ạ, tất nhiên là cháu phải dọn chỗ vỏ hạt dẻ đi trước đã,” Karlsson nói. “Cháu không cần phải làm kỹ lắm đâu, vì nói cho đúng là chú luôn tay dọn dẹp chứ không để mọi thứ ngồn ngộn lên bao giờ cả. Cháu chỉ cần làm mấy việc chi tiết thôi.”

Đồng vỏ hạt dẻ nằm trên sàn nhà, lẫn trong đám vỏ táo, hạt anh đào, vỏ xúc xích, giấy vụn và que diêm đã cháy cùng trăm thứ tương tự.

“Chú có máy hút bụi không?” Nhóc Con hỏi sau một lát suy nghĩ.

Dễ nhận ra rằng câu hỏi này không làm Karlsson vừa ý. Ông ngán ngẩm nhìn Nhóc Con.

“Chú buộc phải nói là có những người lười chầy thây ra! Chú có Cái Chổi Tốt Nhất Thế Giới và Cái Xẻng Hót Tốt Nhất Thế Giới, nhưng bọn lười nhác này cho rằng thế còn quá ít. Ồi giờ ơi, thì ra chúng muốn có máy hút bụi cơ, để chúng chẳng phải làm gì cả.”

Karlsson hậm hực. “Nếu thực sự muốn thì chú có thể có hàng nghìn máy hút bụi. Nhưng bản chất chú không giống một số kẻ lười nhác khác. Chú muốn vận động cơ thể hơn.”

“Cháu cũng thế,” Nhóc Con nói để xin lỗi. “Nhưng - à quên mất, chú cũng làm gì có điện để cắm máy hút bụi.”

Cậu nhớ ra là nhà Karlsson rất cổ lỗ. Ở đây không có dây điện mà cũng chẳng có ống dẫn nước. Karlsson có một ngọn đèn dầu để thắp vào buổi tối, còn nước thì ông lấy từ thùng hứng nước mưa kê ở góc nhà.

“Chú cũng không có ống đổ rác,” Nhóc Con nói. “Kỳ thực chú rất cần nó đấy.”

“Chú mà lại không có ống đổ rác à,” Karlsson nói. “Cháu thì biết quái gì? Cứ quét dọn rác lại đi, rồi chú chỉ cho cháu xem Ống Đổ Rác Tốt Nhất Thế Giới.”

Nhóc Con thở dài. Rồi cậu lấy chổi bắt đầu quét dọn. Karlsson chấp hai tay ra sau gáy theo dõi với vẻ hài lòng. Và, như đã hứa, ông hát cho Nhóc Con nghe:

“Công việc ban ngày đã sắp xong

Việc chi phải suy nghĩ lòng vòng

Ai chịu khó luôn luôn chăm chỉ

Sẽ được nghỉ ngơi thật thoải mái.”

“Đúng thế đấy,” Karlsson nói và cựa quậy chìm sâu thêm vào đồng gối để nằm cho êm. Rồi ông lại hát, và Nhóc Con cứ thế quét dọn. Giữa lúc cậu đang hăng hái quét thì Karlsson lên tiếng:

“Đằng nào cũng đang dở tay làm việc, cháu pha luôn cà phê cho chú được không?”

“Cháu pha?” Nhóc Con hỏi.

“Ừ, chú nhờ cháu,” Karlsson nói. “Nhưng chú không muốn bắt cháu phải cố gắng quá sức. Cháu chỉ cần nhóm lò sưởi lên và đi lấy chút nước để nấu cà phê. Cà phê pha xong rồi thì chú tự mình uống được.”

Nhóc Con chán nản nhìn sàn nhà vẫn chưa sạch sẽ được bao nhiêu.

“Chú có thể pha cà phê trong lúc cháu quét nhà được không?” Nhóc Con đề nghị.

Karlsson thở dài sườn sượt.

“Trời đất ơi, làm thế nào để người ta trở thành một kẻ lười biếng như cháu được nhỉ?” ông hỏi. “Đằng nào thì cháu cũng đang dở tay làm việc, khó khăn gì đâu mà không pha được chút cà phê?”

“Không, tất nhiên là không khó,” Nhóc Con nói. “Nhưng nếu *cháu* được phép nhận xét...”

“Nhưng cháu lại không được phép,” Karlsson nói. “Cháu không việc gì phải nhận xét cho mệt! Tốt hơn cả là hãy đem lại niềm vui cho người đã lao động mưa nắng vì cháu, hút bụi ở tai cháu và hàng nghìn việc khác nữa.”

Nhóc Con đặt chổi xuống. Cậu vớ cái xô và chạy ra ngoài lấy nước. Cậu rút củi từ đống củi cao ngất cho vào lò sưởi, sau đó làm mọi cách để châm lửa, nhưng không thành công.

“Cháu chưa quen làm,” cậu thanh minh. “Chú có thể... cháu định nhờ chú châm lửa thôi.”

“Lại thế nữa?” Karlsson nói. “Ừ, nếu chú đang đứng thì có thể được đấy, chú có thể chỉ cho cháu làm việc đó ra sao. Nhưng tình cờ chú lại đang nằm đây, cháu không thể đòi hỏi chú làm hết mọi việc cho cháu được.”

Nhóc Con hiểu rồi. Cậu thử lần nữa, đột nhiên có tiếng lách tách và lửa bén lên củi.

“Cháy rồi!” Nhóc Con mãn nguyện nói.

“Thấy chưa! Người ta chỉ cần có chút nghị lực,” Karlsson nói. “Giờ thì cháu đặt nước pha cà phê rồi bày biện một cái khay tử tế, tìm thêm bánh quế nữa. Sau đó cháu lại quét nhà tiếp, trong khi đợi nước pha cà phê sôi.”

“Cà phê thì... Chú có chắc chắn là tự uống một mình được không?” Nhóc Con hỏi.

Đôi khi quả là Nhóc Con có miệng lưỡi châm chọc đáo để.

“Dĩ nhiên là chú uống một mình được,” Karlsson nói. “Nhưng cháu cũng được uống một ngụm, vì chú là người hiếu khách kinh khủng.”

Và khi Nhóc Con quét nhà xong, hót đồng vỏ hạt dẻ, hạt anh đào và giấy vụn vào thùng rác to đùng của Karlsson thì hai người ngồi ở mép giường của Karlsson cùng uống cà phê, ăn rất nhiều bánh quế. Nhóc Con thấy rất dễ chịu khi ở nhà Karlsson, mặc dù dọn vệ sinh cho kỹ cũng rất mệt.

“Ổng đổ rác của chú ở đâu?” Nhóc Con hỏi sau khi ăn miếng bánh cuối cùng.

“Chú chỉ cho cháu xem,” Karlsson nói. “Xách thùng rác đi theo chú!”

Ông đi trước dẫn Nhóc Con ra chỗ bậc tam cấp.

“Kia kìa,” ông chỉ vào ống máng.

“Sao cơ - chú bảo sao?” Nhóc Con hỏi.

“Đi ra kia đi,” Karlsson nói. “Đó là Ống Đổ Rác Tốt Nhất Thế Giới đấy.”

“Nghĩa là cháu đổ rác ra *phố* hay sao?” Nhóc Con nói. “Không được làm thế.”

Karlsson giật thùng rác khỏi tay Nhóc Con. “Chú chỉ cho mà xem. Đi nào!”

Ông lao bổ ra mái nhà với thùng rác trong tay. Nhóc Con giật bắn mình vì sợ - nhớ đâu chú ấy không kịp dừng lại trước máng nước!

“Phanh lại!” Nhóc Con hét lên. “Phanh lại ngay!”

Và Karlsson phanh lại, vừa vặn ở sát rìa mái.

“Còn đợi gì nữa hả cháu? Lại đây nào!” Karlsson gọi.

Nhóc Con ngồi bệt xuống và cẩn thận trượt xuống phía máng nước.

“Ổng Đồ Rác Tốt Nhất Thế Giới - từ đây xuống đến đất là hai chục mét rơi tự do,” Karlsson nói và dốc ngược thùng rác. Một dòng rác rưởi toàn những vỏ hạt dẻ, hạt anh đào, vỏ táo, giấy vụn tuôn vào Ổng Đồ Rác Tốt Nhất Thế Giới, rơi xuống mặt phố và trúng đầu một ông lịch sự vừa đi trên vỉa hè vừa hút xì gà.

“Chết rồi,” Nhóc Con nói. “Chết rồi, trông kìa, ông kia bị rơi trúng đầu.”

Karlsson nhún vai. “Ai khiến ông ấy đi đúng vào dưới ống đổ rác nhà chú? Đúng lúc giữa Chiến Dịch Vệ Sinh Mùa Thu nữa chứ!”

Nhóc Con tỏ vẻ ngần ngại. “Vâng, nhưng bây giờ ông ấy có vỏ hạt dẻ dính trên sơ mi và hạt anh đào trong tóc, kể ra không được dễ chịu lắm.”

“Vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vặt,” Karlsson nói. “Nếu trên đời này người ta không còn nỗi lo nào khác ngoài mấy vỏ hạt dẻ trên áo và hạt anh đào trong tóc thì nên vui mừng mới đúng.”

Tuy nhiên khó nhận thấy người đàn ông hút xì gà đang ở tâm trạng đặc biệt vui mừng. Có thể thấy ông rùng mình, sau đó người ta nghe tiếng ông hô cảnh sát.

“Tại sao người ta có thể ầm ĩ lên vì mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy,” Karlsson nói. “Ông ấy nên cảm ơn mới phải. Nếu hạt anh đào bắt rể vào tóc thì trên đầu ông ấy sẽ mọc lên một cây anh đào nhỏ xinh xắn, thế là suốt ngày ông ấy có thể ngắt anh đào ăn và nhổ hạt.”

Không thấy dưới phố có cảnh sát đến. Ông hút xì gà phải về nhà với vỏ hạt dẻ trên áo sơ mi và hạt anh đào trong tóc.

Karlsson và Nhóc Con lại trèo qua mái về nhà Karlsson.

“À này, chú cũng thích nhổ hạt anh đào,” Karlsson nói. “Đằng nào thì cháu cũng đang dở tay làm việc, cháu vào nhà lấy hộ chú túi anh đào treo dưới trần nhà xuống nhé.”

“Chú nghĩ là cháu có với tới không?” Nhóc Con hỏi.

“Trèo lên bệ máy bào gỗ ấy,” Karlsson nói.

Nhóc Con làm theo lời ông. Sau đó Karlsson và Nhóc Con ngồi ăn anh đào khô trên bậc thềm và nhổ hạt ra tứ phía. Hạt anh đào lăn trên mái nhà gây ra tiếng loong coong khe khẽ vui tai trước khi rơi xuống dưới.

Trời bắt đầu ngả tối. Ánh hoàng hôn của tiết thu mềm mại và ấm áp trùm lên các mái nhà. Nhóc Con ngồi xích lại gần Karlsson. Ngồi trên bậc thềm và nhổ hạt anh đào trong khi trời tối dần thật là thích. Nhà cửa đột nhiên trông khác lạ, tăm tối và bí hiểm, cuối cùng thì đen kịt. Đường như ai đó lấy một chiếc kéo khổng lồ cắt hình chúng bằng giấy đen và dán thêm mấy ô chữ nhật màu vàng làm cửa sổ. Ngày càng nhiều ô chữ nhật tỏa sáng nổi bật trên nền đen, vì giờ là lúc mọi người bật đèn trong nhà. Nhóc Con cố đếm số ô cửa. Mới đầu chỉ có ba ô, sau đó

là mười, và cuối cùng thì nhiều không kể xiết. Có thể thấy đằng sau các cửa sổ có người đi lại hoặc làm việc này nọ, và ta có thể tự hỏi: họ đang làm gì, họ là ai, tại sao họ ở cái nhà đó mà không ở nơi khác.

Nhưng chỉ có Nhóc Con tự hỏi như vậy thôi, chứ Karlsson thì không.

“Họ phải có nơi nào đó để sống chứ, những kẻ tội nghiệp,” Karlsson nói. “Không thể tất cả đều có nhà trên mái được. Không thể ai cũng là Karlsson Số Một Thế Giới được.”

Trò chọc nguẩy bánh quế của Karlsson

Trong khi Nhóc Con ở trên nhà Karlsson thì mẹ đến bác sĩ. Hôm nay khám bệnh lâu hơn dự tính, và rốt cuộc khi về đến nhà thì mẹ thấy Nhóc Con đang ngồi trong phòng riêng chăm chú ngắm nghía những con tem.

“Nhóc Con của mẹ ơi,” mẹ nói, “con lại xem tem đấy à?”

“Vâng mẹ ạ,” Nhóc Con nói, và đó là sự thật. Chỉ cách đây mấy phút cậu còn ở tận trên mái nhà, nhưng Nhóc Con không kể cho mẹ biết. Mẹ là người thông minh và thông cảm với hầu hết mọi chuyện, nhưng nếu Nhóc Con chạy nhảy trên mái nhà thì không chắc là mẹ sẽ chấp nhận đâu. Nhóc Con quyết định không nói gì về Karlsson hết. Chưa nói. Ít nhất là khi gia đình chưa tụ họp đầy đủ. Bữa tối nay sẽ là một cú ngạc nhiên ra trò. Nhưng trông mẹ có vẻ không vui. Một nếp nhăn sâu giữa hai lông mày, bình thường đâu có thấy. Nhóc Con tự hỏi tại sao.

Lần lượt mọi người trong gia đình về nhà. Đã đến giờ ăn tối và tất cả quây quần quanh bàn ăn - bố, mẹ, Birger, Betty và Nhóc Con. Hôm nay có món bắp cải cuốn thịt và như thường lệ Nhóc Con bóc lớp bắp cải ra.

Cậu không khoái ăn bắp cải. Chỉ thích cái nhân bên trong thôi. Nhưng dưới gầm bàn, Bimbo nằm bên chân cậu, hầu như thứ gì nó cũng ngốn tất. Nhóc Con cuộn lá bắp cải thành một nhúm bèo nhèo và đưa xuống cho Bimbo.

“Mẹ ơi, mẹ bảo Nhóc Con không được làm thế nữa đi,” Betty nói. “Con Bimbo ngày càng khó bảo, giống hệt Nhóc Con đấy.”

“Ừ ừ,” mẹ nói, “ừ ừ!”

Có vẻ như mẹ chẳng lắng nghe thì phải.

“Hồi còn bé cái gì *con* cũng phải ăn cả,” Betty nói.

Nhóc Con lè lưỡi ra trêu Betty. “Thật thế hả! Thế mà chẳng thấy điều đó có lợi gì cho chị cả.”

Chợt mắt mẹ có ngấn nước.

“Các con đừng cãi nhau nữa!” mẹ nói. “Mẹ không có tâm trí nào nữa đâu.”

Và bây giờ mới lộ ra lý do tại sao mẹ lo lắng như vậy.

“Bác sĩ nói là mẹ thiếu máu. Căng thẳng quá mức, ông ấy nói thế. Mẹ phải nghỉ ngơi ở nơi nào đó xa nhà. Nhưng làm thế nào bây giờ?”

Xung quanh bàn im lặng. Không ai nói lời nào một lúc lâu. Thật là một tin không vui! Mẹ bị ốm, thật là buồn, ai cũng cảm thấy thế. Đã thế lại còn phải đi xa, Nhóc Con thấy chuyện ấy còn đáng buồn hơn.

“Con muốn hôm nào cũng thấy mẹ trong bếp khi con đi học về, mẹ mặc tạp dề, và nướng bánh quế,” Nhóc Con nói.

“Em chỉ biết nghĩ đến mình thôi,” Betty nghiêm giọng.

Nhóc Con nhích sát vào người mẹ.

“Thế thì mới có bánh quế mà ăn chứ,” cậu nói. Nhưng lúc này mẹ cũng không chú ý nghe mà đang nói chuyện với bố.

“Mình phải tìm một bà giúp việc, mặc dù em vẫn không biết kiếm đâu ra.”

Trông mặt bố mẹ đầy lo âu. Bữa tối nay không ấm cúng như mọi hôm. Nhóc Con tự nhủ, ai đó phải khuấy động không khí lên cho vui mới được. Và ai làm chuyện đó giỏi hơn chính cậu?

“Đổ mọi người một chuyện nhé,” cậu nói. “Đoán xem ai vừa quay về!”

“Ai cơ? Ôi, nhưng không phải là Karlsson đấy nhé,” mẹ nói. “Chớ có nói với mẹ là bây giờ lại còn thêm một vấn đề phải lo nữa đấy.”

Nhóc Con nhìn mẹ đầy trách móc.

“Sao lại phải lo? Con thấy chuyện Karlsson vui đấy chứ.”

Birger bật cười. “Lại có chuyện tung bưng trong nhà này rồi đây. Mẹ đi vắng. Chỉ có Karlsson và một bà giúp việc tung hoành ra sao tùy hứng.”

“Con đừng làm mẹ phải sợ thêm,” mẹ nói. “Thử nghĩ xem, nếu bà giúp việc nhìn thấy Karlsson thì sẽ có hậu quả gì?”

Bố quay sang nhìn Nhóc Con với ánh mắt nghiêm khắc. “Chẳng có ‘hậu quả’ gì cả. Bà giúp việc sẽ không nghe và cũng không nhìn thấy Karlsson. Hứa với bố đi, Nhóc Con!”

“Karlsson bay đến chỗ nào chú ấy muốn,” Nhóc Con nói. “Nhưng con hứa sẽ không kể gì về chú ấy cả.”

“Không kể với bất cứ *người* nào,” bố nói. “Đừng quên là mình đã thống nhất điều đó.”

“Không kể với bất cứ người nào,” Nhóc Con nói. “Tất nhiên là chỉ kể với cô giáo ở trường.”

Nhưng bố lắc đầu. “Cô giáo cũng không! Cô giáo lại càng không!”

“Thế ư,” Nhóc Con bĩu môi. “Thế thì con cũng không kể gì về bà giúp việc, vì bà giúp việc còn tệ hơn Karlsson.”

Mẹ thở dài. “Mình còn chưa biết có kiếm được bà giúp việc hay không nữa cơ,” mẹ nói.

Ngay hôm sau mẹ đăng báo tìm người. Chỉ có một người duy nhất trả lời. Đó là bà Bock. Và mấy tiếng đồng hồ sau bà Bock muốn đến nhà tự giới thiệu.

Nhóc Con đang bị đau tai và chỉ muốn ở bên cạnh mẹ, nhất là ngồi vào lòng mẹ, mặc dù cậu đã lớn quá rồi.

“Nhưng nếu bị đau tai thì phải được ngồi vào lòng mẹ chứ,” Nhóc Con nói và trèo lên ngồi vào lòng mẹ.

Có tiếng chuông ngoài cửa. Bà Bock đến. Nhóc Con không được ngồi lòng mẹ nữa. Nhưng suốt thời gian bà Bock ở đó cậu được đứng cạnh ghế mẹ và áp bên tai đau vào vai mẹ, đôi khi tai

đau nhói và cậu khẽ rên rĩ.

Trước đó Nhóc Con đã mong bà Bock trẻ, xinh và dễ mến, đại khái như cô giáo ở trường. Nhưng bà Bock đã khá già và cau có, điệu bộ cương nghị, bà cao lớn và to ngang, có hai ba cầm và còn thêm cặp mắt dữ dằn khiến Nhóc Con rất sợ. Cậu có ngay cảm giác không thích bà Bock. Rõ ràng Bimbo cũng thấy thế, nó sủa nặng lên.

“À, nhà này có chó,” bà Bock nói.

Mẹ tỏ vẻ bất an.

“Chị không thích chó à, chị Bock?” mẹ hỏi.

“Có chứ, nếu nó được dạy dỗ tử tế,” bà nói.

“Tôi cũng không biết Bimbo có thể gọi là được dạy dỗ tử tế không,” mẹ bối rối nói.

Bà Bock gật đầu dứt khoát. “Rồi nó sẽ được dạy dỗ tử tế, nếu tôi quyết định nhận việc này. Tôi đã nhiều lần xử lý bọn chó rồi.”

Nhóc Con ước sao bà Bock đừng quyết định nhận việc này. Đúng lúc đó tai cậu đau nhói và cậu không nén nổi tiếng rên khe khẽ.

“Thế đấy, chó kêu điếc tai, còn trẻ con thì tai điếc,” bà Bock nói và nhếch mép. Có lẽ đó là một câu đùa, nhưng Nhóc Con không thấy buồn cười tí nào, và cậu nói khẽ như với chính mình:

“Giày của mình cũng kêu cọt kẹt điếc tai.”

Mẹ nghe thấy, mặt đỏ dừ lên vội nói:

“Chị Bock ạ, hy vọng là chị yêu trẻ con. Đúng thế không ạ?”

“Có chứ, nếu chúng được dạy dỗ tử tế,” bà Bock vừa nói vừa nhìn xoáy vào mắt Nhóc Con.

Một lần nữa mẹ lại bối rối.

“Tôi cũng không biết có thể gọi Nhóc Con là được dạy dỗ tử tế không nữa,” mẹ lúng búng.

“Rồi cu cậu sẽ được dạy dỗ tử tế, chị cứ đợi xem. Tôi đã nhiều lần xử lý bọn trẻ con rồi.”

Nhóc Con phát hoảng. Cậu thấy thương hại những đứa trẻ đã từng được bà Bock xử lý. Giờ thì cậu sẽ thành một trong số chúng, nên chẳng có gì lạ khi cậu sợ ra mặt.

Có vẻ như mẹ cũng thấy có gì đó không ổn. Mẹ vuốt tóc Nhóc Con và nói:

“Với Nhóc Con thì thái độ thân mật sẽ có hiệu quả nhất đấy.”

“Không phải bao giờ cũng vậy, tôi đã rút kinh nghiệm rồi,” bà Bock nói. “Trẻ con cũng cần một bàn tay sắt.”

Sau đó bà Bock thông báo mức lương mà bà yêu cầu, rồi đòi mọi người gọi bà là “quản gia” thay vì “người giúp việc”, và hai bên đi đến thống nhất.

Vừa lúc bố từ văn phòng về nhà, mẹ liền giới thiệu: “Đây là bà Bock, quản gia của nhà mình!”

“Quản Tù thì có,” Nhóc Con nói. Noi xong cậu chạy vù ra cửa thoát thân. Bimbo vừa lao theo vừa sửa văng tai.

Ngày hôm sau mẹ đến chỗ bà. Ai cũng khóc khi mẹ đi xa, nhất là Nhóc Con.

“Con không thích ở nhà một mình với Quản Tù đâu,” cậu nức nở.

Nhưng sẽ chẳng có gì thay đổi, cậu biết thế. Birger và Betty sẽ ở trường đến tận cuối buổi chiều, còn bố cũng không từ văn phòng về nhà trước năm giờ. Hằng ngày Nhóc Con sẽ phải đơn thương độc mã chiến đấu với Quản Tù bao nhiêu giờ đồng hồ. Vì vậy cậu khóc.

Mẹ hôn Nhóc Con.

“Hãy cố dũng cảm lên - vì mẹ! Con muốn làm gì thì làm, nhưng đừng gọi bà Bock là Quản Tù!”

Ngày hôm sau, khi Nhóc Con từ trường về đến nhà thì cuộc đời khốn khổ đã bắt đầu. Không có mẹ trong bếp làm sẵn ca cao và bánh quế, mà chỉ có bà Bock, và trông bà chẳng vui vẻ chút nào khi thấy Nhóc Con.

“Ăn giữa bữa làm giảm sự ngon miệng,” bà nói. “Quên bánh quế đi!”

Trong khi bà đã *nướng xong* bánh quế rồi! Một khay bánh đầy tú hụ nằm trên bậu cửa sổ mở toang cho nguội bớt.

“Vâng, nhưng...” Nhóc Con nói.

“Không ‘nhưng’ gì sất,” bà Bock nói. “À, bác không ưa có trẻ con trong bếp đâu nhé. Biến vào phòng và làm bài tập đi, treo áo khoác lên rồi rửa tay đi!”

Nhóc Con vào phòng riêng, vừa cúi vừa đói. Bimbo đang nằm ngủ trong giỏ chồm dậy khi thấy Nhóc Con về. Ít nhất thì cũng có ai đó vui mừng đón cậu. Nhóc Con ôm Bimbo vào lòng.

“Mày có ghét bà ấy không? Ôi, tao không chịu nổi! ‘Treo áo khoác lên rồi rửa tay đi’ - tao có nên rũ áo quần và rửa cả chân nữa không? *Tao* bao giờ chả treo áo lên, không cần ai nhắc cả, đúng không nào?”

Nhóc Con ném áo khoác vào giỏ của Bimbo, và con chó nằm luôn lên đó, gặm gặm vào một ống tay áo.

Nhóc Con bước tới cửa sổ và nhìn ra ngoài. Bây giờ cậu mới cảm thấy rõ mình buồn và nhớ mẹ xiết bao. Đột nhiên cậu thấy một thứ làm cậu tỉnh hẳn. Phía trên mái nhà bên kia đường Karlsson đang tập bay. Ông lượn đi lượn lại giữa các ống khói, thỉnh thoảng lại làm một cú nhào lộn trong không trung.

Nhóc Con rối rít vẫy tay và Karlsson bay đến với tốc độ chóng mặt, lao qua khung cửa sổ, khiến Nhóc Con phải nhảy tránh qua một bên để khỏi bị va vào đầu.

“Xin chào Nhóc Con,” Karlsson nói. “Chú đã làm gì cháu, hay vì sao cháu mang bộ mặt cáu kỉnh như vậy? Cháu không ổn à?”

“Không, đúng là không ổn,” Nhóc Con nói. Rồi cậu thuật lại cho Karlsson nghe về nỗi buồn phiền của mình. Chuyện mẹ đi xa và thay vào đó cậu được nhận một Quản Tù chỉ biết la mắng và chửi rửa, lại còn keo kiệt không cho cậu ăn bánh quế khi đi học về, mặc dù cả một khay bánh

mới nướng đầy ụ nằm trên bậu cửa sổ.

Mắt Karlsson chớp sáng.

“May cho cháu đấy,” ông nói, “Người Xử Lý Quản Tù Giỏi Nhất Thế Giới - cháu đoán xem đó là ai!”

Nhóc Con đoán ra ngay đó nhất định là Karlsson. Nhưng cậu không thể tưởng tượng ra Karlsson sẽ xử lý Quản Tù bằng cách nào.

“Việc đầu tiên là chú sẽ chọc nguấy bà ta,” Karlsson nói.

“Chú định nói là ‘chọc ngoáy’,” Nhóc Con nói.

Karlsson không ưa những câu nhận xét ngu ngốc kiểu này. “Nếu chú ám chỉ ‘chọc ngoáy’ thì chú cũng đã nói từ ấy, ‘chọc nguấy’ cũng gần giống như thế, chỉ hơi mạnh hơn, cháu nghe là nhận ra ngay.”

Nhóc Con lẩm nhẩm thử và phải công nhận Karlsson có lý. Từ “chọc nguấy” nghe mạnh hơn thật.

“Chú nghĩ là sẽ bắt đầu với trò chọc nguấy bánh quế,” Karlsson nói. “Và cháu phải giúp chú.”

“Giúp thế nào ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Đơn giản là cháu cứ vào bếp và chuyện trò với Quản Tù.”

“Được, nhưng...” Nhóc Con nói.

“Không ‘nhưng’ gì hết,” Karlsson nói. “Cứ trò chuyện để bà ấy đừng nhìn đến khay bánh quế một lát.”

Karlsson cười khùng khục trong cổ. Rồi ông xoay núm khởi động và động cơ phát tiếng ù ù. Vừa cười đắc chí Karlsson vừa bay ra cửa sổ.

Và Nhóc Con đang hoảng đi vào bếp. Bây giờ cậu đã có Người Xử Lý Quản Tù Giỏi Nhất Thế Giới và chẳng phải sợ gì nữa.

Lần này bà Bock còn kém vui hơn khi thấy mặt Nhóc Con. Vì bà đang đun nước pha cà phê cho mình, và Nhóc Con nhận thấy bà sửa soạn nghỉ ngơi một lát với cà phê và bánh quế mới nướng. Có vẻ như chỉ trẻ con mới không nên ăn gì giữa các bữa thì phải.

Bà Bock phật ý nhìn Nhóc Con.

“Cháu muốn gì?” bà hỏi với giọng bức bối không khác khuôn mặt bà.

Nhóc Con ngẫm nghĩ. Quan trọng là phải bắt chuyện được. Khỉ thật, biết nói gì bây giờ.

“Bác Bock này, bác đoán xem cháu sẽ làm gì khi lớn như bác!” rốt cuộc cậu cũng lên tiếng.

Đúng lúc đó cậu nghe tiếng ù ù phía bên ngoài cửa sổ, cậu quen tiếng động này nhưng không trông thấy Karlsson đâu cả. Cái duy nhất mà cậu nhìn thấy là một bàn tay mũm mĩm thò vào từ bậu cửa sổ và nhón một chiếc bánh quế trên khay. Nhóc Con cười khúc khích, bà Bock chẳng trông thấy gì.

“Cháu định làm gì khi lớn lên?” bà sốt ruột hỏi. Mà bà cũng chẳng thực sự muốn biết. Bà chỉ muốn tổng khứ Nhóc Con càng nhanh càng tốt.

“Bác thử đoán xem,” Nhóc Con nói.

Lại lần nữa cậu thấy bàn tay nhỏ mũm mĩm thoáng qua và cầm đi một chiếc bánh quế trên khay. Và Nhóc Con lại cố gắng lắm cũng không nhìn được cười. Bà Bock bức bối nhìn cậu. Chắc bà cho cậu là đùa quấy nhiều nhất thế giới. Vừa lúc bà định nghỉ ngơi uống cà phê mới khốn nạn chứ!

“Bác Bock, bác đoán xem cháu sẽ làm gì khi lớn như bác!” cậu nói và lại phải khúc khích cười. Vì cậu vừa thấy hai bàn tay nhỏ vơ sạch chỗ bánh quế còn lại trên khay.

“Bác không có thì giờ đứng vẩn vơ ở đây để nghe mấy chuyện ngu xuẩn của cháu,” bà Bock nói. “Và bác cũng chẳng quan tâm xem cháu sẽ làm gì khi lớn lên. Nhưng chừng nào cháu còn bé thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, làm bài tập và biến khỏi bếp.”

“Vâng, tất nhiên,” Nhóc Con nói và cười sảng sặc đến nỗi phải dựa vào cánh cửa. “Nhưng nếu cháu lớn bằng bác, bác Bock ạ, thì cháu sẽ nhin ăn cho giảm cân, đó là điều chắc chắn.”

Trông bà Bock như chuẩn bị nhảy bổ vào Nhóc Con, đúng lúc ngoài cửa sổ có tiếng bò rống ầm lên. Bà Bock quay phắt lại, giờ thì bà thấy đồng bánh quế đã không cánh mà bay.

Bà Bock rú lên. “Lạy Trời, bánh quế của tôi đâu rồi?”

Bà đâm sầm ra cạnh cửa sổ. Có thể bà tính đến hình ảnh một thằng ăn trộm ôm đồng bánh đang chạy khỏi. Nhưng gia đình Svantesson sống trên tầng bốn và lấy đâu ra kẻ trộm chân dài thế, chuyện đó thì bà phải biết chứ.

Bà Bock thả mình xuống ghế, hoàn toàn tê liệt.

“Hay là bọn bò câu nhỉ?” bà lẩm bẩm.

“Nghe như tiếng bò rống thì đúng hơn,” Nhóc Con nói. “Có thể hôm nay có một con bò bay lượn bên ngoài và nó thích chén bánh quế.”

“Đừng kể chuyện ngớ ngẩn,” bà Bock nói.

Nhóc Con lại nghe bên ngoài có tiếng Karlsson bay ngang cửa sổ. Để bà Bock không nghe thấy tiếng đó, cậu gân cổ lên hát hết sức mình:

“Một con bò tung cánh trên trời

và lượn ngang cửa sổ nhà ta

thấy khay bánh quế đang nằm đó

liền nhón trộm luôn một, hai, ba.”

Đôi khi Nhóc Con tập gieo vần với mẹ, và bài con bò này chính cậu cũng thấy hay. Bà Bock thì không khoái.

“Im mồm đi, đừng nói mấy chuyện ngu xuẩn ấy nữa!” bà rít lên.

Lúc đó có tiếng gì đó va nhẹ vào cửa sổ, cả hai giật mình rúm cả người lại. Rồi họ nhận ra cái gì gây ra tiếng động: một đồng 5 xu nằm trên cái khay trống trơn.

Nhóc Con lại cười khúc khích.

“Thật là một con bò tuyệt vời,” cậu nói. “Nó trả tiền chỗ bánh quế đấy.”

Mặt bà Bock đỏ lựng vì cáu.

“Cái trò đùa ngu xuẩn gì thế này,” bà hét lên rồi lao đến bên cửa sổ. “Chắc chắn là ai đó sống bên trên nhà mình bày trò nghịch ngợm ăn trộm bánh quế rồi ném đồng 5 xu xuống.”

“Trên nhà mình làm gì còn ai,” Nhóc Con nói. “Nhà mình sống tận trên cùng, trên nữa chỉ là mái nhà thôi.”

Bà Bock không sao trấn tĩnh được nữa.

“Tôi không hiểu,” bà kêu lên, “tôi không hiểu gì cả.”

“Đúng vậy, cháu cũng đã nhận ra điều đó,” Nhóc Con nói. “Nhưng bác đừng phiền lòng, làm sao mà tất cả mọi người đều thông minh được.”

Và cậu ăn luôn một bạt tai.

“Bác sẽ dạy cháu thế nào là lão toét,” bà Bock rít lên.

“Đừng, bác đừng làm thế,” Nhóc Con nói, “kẻo hôm nào mẹ cháu về lại không nhận ra cháu.”

Nhóc Con đã rung rung muốn khóc. Cả đời cậu chưa bao giờ bị ăn tát cả, cậu cáu lắm. Cậu nhìn bà Bock với ánh mắt giận dữ. Bà tóm tay cậu và đẩy cậu về phòng riêng.

“Bây giờ thì ngồi xuống đây mà xấu hổ đi,” bà nói. “Bác sẽ khóa cửa lại và rút chìa ra, có thể thì cháu mới không ra bếp được nữa.”

Bà nhìn đồng hồ đeo tay.

“Chắc một tiếng là đủ để cháu ngoan ngoãn trở lại. Ba giờ bác sẽ quay lại mở khóa. Cho đến lúc

đó thì hãy nghĩ xem xin lỗi cách nào cho tử tế.”

Và bà Bock đi khỏi. Nhóc Con nghe tiếng bà xoay chìa khóa. Giờ thì cậu bị nhốt ở đây và không ra ngoài được nữa. Quả là một cảm giác tệ hại. Nhóc Con cúi phát điên lên. Nhưng đồng thời cậu cũng hơi áy náy, vì chính cậu cũng xử thế không được đẹp đẽ cho lắm. Nếu mẹ ở nhà thì nhất định sẽ bảo là cậu chọc tức bà và có thái độ hỗn láo.

Nhớ đến mẹ, cậu suy nghĩ xem có nên khóc một tí không.

Vừa lúc có tiếng động cơ vang lên và Karlsson bay qua cửa sổ vào phòng.

Karlsson mời dự tiệc bánh quế

“Ta làm một bữa ăn dăm nho nhỏ được không nhỉ?” Karlsson hỏi. “Ca cao và bánh quế ở thềm trước nhà chú - chú mời!”

Nhóc Con ngáy người nhìn Karlsson. Ôi, không ai tuyệt vời được như Karlsson cả! Cậu chỉ muốn ôm chầm lấy Karlsson, nhưng ông đẩy cậu ra.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào! Cháu có phải đang ở nhà bà cháu đâu. Nào, có đi cùng chú không?”

“Tất nhiên là có rồi,” Nhóc Con nói. “Nhưng cháu đang bị nhốt, có thể nói chính xác là đang bị tù.”

“Có lẽ Quản Tù đang nghĩ thế,” Karlsson nói. “Cứ để bà ấy nghĩ thế thêm một lát nữa.”

Mắt ông bắt đầu sáng lên tinh nghịch và ông vui vẻ nháy chồm chồm mấy bước đến trước mặt Nhóc Con.

“Này cháu, mình chơi trò này nhé: cháu đang ngồi trong ngục, cháu vô cùng khổ sở vì bị mụ Quản Tù độc ác cầm tù, rồi một hôm có một siêu nhân vô cùng dũng cảm, mạnh mẽ và béo vừa xoắn tới cứu cháu.”

“Siêu nhân nào cơ?” Nhóc Con hỏi.

Karlsson nhìn cậu với ánh mắt trách móc.

“Đoán xem, nếu cháu biết đoán!”

“À, đó là chú!” Nhóc Con nói. “Thế thì chú cứu cháu luôn bây giờ đi, cháu thích thế cơ.”

Karlsson thấy thế cũng được.

“Siêu nhân là một người hùng mạnh,” Karlsson nhấn mạnh. “Nhanh như con ó, thật thế, dũng cảm, mạnh mẽ, đẹp trai và béo vừa xoắn. Siêu nhân lao vù tới và cứu cháu - đó là Người Dũng Cảm Nhất Thế Giới. Kia, siêu nhân tới rồi!”

Karlsson túm lấy Nhóc Con và lao vút lên không trung. Bimbo sủa ầm lên khi thấy Nhóc Con vút qua cửa sổ, nhưng Nhóc Con kêu: “Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Tao sẽ quay về ngay mà.”

Ở trước thềm nhà Karlsson mười cái bánh quế nằm thành một hàng ngay ngắn, trông phát thèm.

“Tất cả đều được thanh toán sòng phẳng, từng cái một,” Karlsson nói. “Ta chia nhau công bằng, cháu bảy cái, chú bảy cái.”

“Làm sao chia thế được,” Nhóc Con nói. “Bảy cộng bảy là mười bốn, mà ở đây có mười cái bánh thôi.”

Karlsson thoăn thoắt dồn bảy cái bánh thành một đồng con con.

“Nhất định đây là phần của chú cái đã,” ông nói và lấy bàn tay ngắn tũn mồm mĩm đập lên đồng

bánh. “Thời buổi này các cháu học tính ở trường dốt lắm. Nhưng chú không nhất thiết phải là nạn nhân của lối giáo dục đó. Chú đã nói là mỗi người được bảy cái bánh, và đây là phần của chú.”

Nhóc Con gật đầu. “Đằng nào cháu cũng không ăn nổi quá ba cái. Nhưng còn ca cao chú để đâu?”

“Ở dưới nhà, chỗ Quán Tù ấy,” Karlsson nói. “Bây giờ ta đi lấy.”

Nhóc Con hoảng hốt nhìn Karlsson. Cậu không có hứng thú gặp lại bà Bock bây giờ, nhớ đâu lại ăn thêm vài cái tât nữa. Cậu cũng không nghĩ ra cách nào để lấy được hộp ca cao, vì nó có trên bầu cửa sổ mở như khay bánh lúc nay đâu, mà lại ở trên giá tường cạnh bếp lò, ngay trước mắt bà Bock.

“Lấy kiểu gì bây giờ ạ?” Nhóc Con hỏi.

Karlsson cười khoái trá.

“Ha ha, tất nhiên làm sao cháu nghĩ ra được, cậu bé ngốc nghếch kia! Tình cờ Người Bày Trò Chơi Khăm Giỏi Nhất Thế Giới sẽ đảm nhận vụ này, vì vậy cháu cứ yên tâm đi.”

“Vâng, nhưng làm sao...” Nhóc Con thốt lên.

“Này cháu,” Karlsson nói, “cháu có thấy chỗ nào trong nhà cháu cũng có ban công đứng để đập thảm không?”

Tất nhiên là Nhóc Con thấy. Mẹ thường rũ mấy tấm thảm chùi chân ở ban công. Rất tiện, chỉ cần ra cửa sau và đi lên nửa cầu thang.”

“Đúng mười bậc thang kể từ cửa sau nhà cháu,” Karlsson nói. “Ngay cả một con rùa lè mề như cháu cũng chạy kịp lên đó trong nháy mắt.”

Nhóc Con không hiểu gì cả. “Tại sao cháu phải chạy lên ban công?”

Karlsson thở dài. “Tại sao cứ phải giải thích cho cháu từng ly từng tí thế hả đồ ngốc nghếch? Thôi, đồng tai ra mà nghe kế hoạch của chú đây này!”

“Vâng, cháu nghe đây,” Nhóc Con nói.

“Thế này nhé,” Karlsson nói. “Phi cơ Karlsson chở thằng bé ngốc nghếch hạ cánh xuống ban công, nó chạy xuống nửa cầu thang và bấm chuông âm ỉ thật lâu. Rõ chưa? Quán Tù đang trong bếp, nghe tiếng chuông bực mình đi huỳnh huých ra mở cửa - nghĩa là lúc đó không có người trong bếp! Siêu nhân dừng cảm và béo vừa xoắn bay qua cửa sổ vào bếp và lúc bay ra đã cầm hộp ca cao trong tay. Thằng bé ngốc nghếch bấm chuông lần nữa để chọc tức rồi chạy trở lại ban công. Quán Tù bực mình ra mở cửa và càng bực mình hơn vì không có ai đứng ngoài cửa ôm một bó hoa hồng tặng. Quán Tù rống lên và sập cửa lại. Thằng bé ngốc nghếch cười sặc sụa ngoài ban công cho đến khi siêu nhân dừng cảm và béo vừa xoắn đến đón nó lên xơi bánh quế trên mái nhà. Xin chào Nhóc Con, đoán xem ai là Người Bày Trò Chơi Khăm Giỏi Nhất Thế Giới nào! Ta đi thôi!”

Và Nhóc Con chưa kịp lấy hơi thì đã lên đường rời mái nhà xuống ban công. Karlsson bay bổ nhào một cú, khiến Nhóc Con thấy gió rít vù vù bên tai và râm ran trong bụng, sợ hơn cả trò tàu lượn siêu tốc ở công viên. Mọi việc sau đó diễn ra đúng như đã định. Karlsson lao về phía cửa sổ và Nhóc Con chạy xuống bấm chuông rền rền ở cửa. Lập tức cậu nghe tiếng bước chân

từ phía hành lang lại gần. Nhóc Con cười khúc khích và chạy ngược lên ban công. Một giây sau cửa mở, bà Bock ngó đầu ra. Cậu có thể nhìn thấy bà khi rón rén nhòm qua cửa kính ban công. Quả thế thật, đúng như Karlsson đã nói: Quán Tù giận dữ lại càng giận dữ hơn khi không thấy ai đứng bên ngoài. Bà chửi rủa một mình rồi đứng lại trong khung cửa, tựa như muốn đợi xem người bấm chuông có đột ngột hiện ra không. Nhưng người bấm chuông lúc này đang khúc khích cười ngoài ban công. Và cứ thế tiếp tục, cho đến khi siêu nhân béo vừa xoắn đến đón cậu lên xoi bánh quế trên bậc thềm trước nhà.

“Mỗi một vụn bánh nhỏ tí đều được thanh toán tử tế bằng những đồng 5 xu nằm trên bàn bếp,” Karlsson nói. “Đã là người thật thà thì luôn luôn thật thà, không sao khác được.”

“Chú lấy đâu ra lắm đồng 5 xu thế?” Nhóc Con tò mò muốn biết.

“Trong ví tiền chú bắt được ngoài phố mới đây,” Karlsson nói. “Đầy những đồng 5 xu và các loại tiền khác.”

“Tội nghiệp cho người mất ví,” Nhóc Con nói. “Chắc người ấy buồn lắm đấy.”

“Đáng đời,” Karlsson nói, “lái xe taxi thì phải biết giữ đồ của mình chứ!”

“Sao chú biết đó là một người lái taxi?” Nhóc Con ngạc nhiên hỏi.

“Thì chính mắt chú thấy người ấy đánh rơi ví mà,” Karlsson nói. “Có thể nhận ra người lái taxi qua huy hiệu trên mũ. Chú có ngu ngốc đâu cơ chứ.”

Nhóc Con giận Karlsson lắm. Người ta không được làm như vậy với những đồ nhặt được, nhất định cậu *phải* nói cho Karlsson biết. Nhưng cậu không nhất thiết phải nói ra ngay lúc này - đợi lần khác cũng được! Bây giờ cậu chỉ thích ngồi trên bậc thềm trước nhà tận hưởng ánh mặt trời cùng bánh quế, ca cao và Karlsson.

Chẳng mấy chốc Karlsson đã xoi sạch bảy cái bánh quế của mình. Nhóc Con không thể ăn nhanh như thế. Cậu mới ăn đến cái thứ hai. Cái thứ ba còn nằm trên bậc tam cấp.

“Ôi, cháu thấy trong người khỏe khoắn quá đi mất,” Nhóc Con nói.

Karlsson vươn người ra nhìn chòng chọc vào mắt cậu.

“Không, không đúng. Cháu làm sao mà khỏe được cơ chứ!”

Ông áp một tay lên trán Nhóc Con.

“Đúng như chú chẩn đoán. Triệu chứng đặc trưng của sốt bánh quế.”

Nhóc Con sùng sốt. “Đó là bệnh gì vậy? Sốt bánh quế là gì?”

“Người ta bị bệnh này khi ăn quá nhiều bánh quế.”

“Thế thì chú mới là người bị sốt bánh quế,” Nhóc Con nói.

“Đó là cháu nghĩ thế thôi,” Karlsson nói. “Cháu biết không, chú đã từng bị sốt bánh quế hồi lên ba tuổi, và người ta chỉ bị bệnh ấy một lần trong đời thôi, giống như bệnh sởi hay ho gà ấy mà.”

Nhóc Con thấy trong người hoàn toàn khỏe khoắn và cậu cố gắng giải thích cho Karlsson biết. Nhưng Karlsson bắt cậu nằm xuống bậc thềm và liên tục phun ca cao lên mặt cậu.

“Để cháu không bị ngứa,” Karlsson nói rồi chộp luôn chiếc bánh quế cuối cùng của Nhóc Con.

“Chấm dứt vụ bánh quế này, không thì cháu sẽ chết đấy! Nhưng cháu phải biết là chiếc bánh quế nhỏ bé tội nghiệp này may mắn làm sao vì đã có chú đây, vì nếu không nó sẽ phải nằm trơ trọi một mình trên bậc thềm,” Karlsson nói và nhanh chóng đưa nó xuống dạ dày.

“Giờ thì nó còn không cô đơn nữa,” Nhóc Con nói.

Karlsson khoan khoái xoa bụng.

“Đúng thế, nó đang vui vầy cạnh bảy người bạn thân của nó!”

Nhóc Con cũng vui. Cậu nằm trên bậc thềm và thấy rất khỏe mặc dù bị sốt bánh quế. Cậu no căng và rất vui vẻ nhường cho Karlsson chiếc bánh cuối cùng.

Tình cờ cậu ngó nhìn đồng hồ. Mấy phút nữa là đến ba giờ. Nhóc Con bật cười.

“Sắp đến lúc bà Bock đến mở cửa phòng rồi đấy. Ôi, ước gì cháu được thấy bà ấy đi vào phòng và không thấy cháu ở đó!”

Karlsson thân mật vỗ vai Nhóc Con.

“Khi nào cháu có ước muốn gì thì cứ yên tâm nói với chú, chú sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện cho cháu. Chạy vào nhà lấy cho chú chiếc ống nhòm, nó treo phía trên sofa, trên cái đỉnh số mười bốn tận trên cao. Cháu phải trèo lên bàn máy bào.”

Nhóc Con cười khúc khích. “Được thôi, nhưng cháu đang bị sốt bánh quế cơ mà! Bệnh nhân phải nằm yên chứ?”

Karlsson lắc đầu.

“Nằm yên và cười - cháu cứ tưởng thế là tốt khi bị sốt bánh quế hả! Ngược lại, cháu càng chạy nhảy trên mái nhà và trèo tường bao nhiêu thì càng nhanh khỏi sốt bấy nhiêu; sách bác sĩ nào cũng viết như vậy.”

Nhóc Con cũng muốn khỏi sốt bánh quế thật nhanh nên cậu ngoan ngoãn chạy vào nhà, leo lên bàn máy bào và lấy ống nhòm trên cái đỉnh số mười bốn xuống. Trên cái đỉnh đó còn treo bức

tranh có con gà trống nhỏ màu đỏ ở góc do Karlsson tự vẽ. Nhóc Con sức nhớ Karlsson Họa Sĩ Vẽ Gà Giỏi Nhất Thế Giới và đặt tên bức tranh là “Chân dung chú gà trống đỏ rất cô đơn”. Đúng thế thật, chú gà trống cô đơn hơn, nhỏ hơn và đỏ hơn bất kỳ chú gà trống nào khác Nhóc Con từng thấy trong đời. Nhưng cậu không còn thì giờ ngắm bức tranh lâu hơn, sắp ba giờ rồi, phải nhanh chân lên mới kịp.

Karlsson đã vào vị trí cất cánh khi Nhóc Con đem ống nhòm đến, và hai người bay vút ngang đường trước khi Nhóc Con kịp định thần rồi hạ xuống mái nhà đối diện.

Nhóc Con hiểu ngay mọi chuyện. “Ôi, đây là điểm quan sát tuyệt diệu, khi có trong tay một chiếc ống nhòm thì có thể nhìn thẳng vào phòng cháu.”

“Cầu được ước thấy nhé,” Karlsson nói và đưa ống nhòm lên mắt.

Sau đó đến lượt Nhóc Con được nhìn. Cậu thấy phòng mình rõ mồn một, tựa như đang đứng trong đó vậy. Bimbo nằm ngủ trong giường, góc kia là giường Nhóc Con, kia là bàn học với chồng sách giáo khoa và trên tường là chiếc đồng hồ. Đồng hồ gõ chuông ba giờ, nhưng không thấy bà Bock đâu cả.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào,” Karlsson nói. “Bà ấy đang đến đây, chú nhận ra vì cảm thấy gai gai ở sống lưng và nổi da gà.”

Ông giật ống nhòm từ tay Nhóc Con và đưa lên mắt.

“Chú nói đúng chưa? Cửa vừa mở ra và bà ấy đi vào, trông dễ thương và nhân hậu như tù trưởng bộ lạc ăn thịt người vậy.”

Ông cười sặc sụa. “Xem kìa, bà ấy đang trở mặt ra! Nhóc Con đâu mất rồi? Nó mà ngã qua cửa sổ thì chết!”

Có lẽ bà Bock nghĩ thế thật, vì bà hoảng hốt lao đến gần cửa sổ. Nhóc Con thương bà quá. Bà Bock nhoài hẳn người ra cửa sổ ngó xuống phố, cứ như sẽ tìm thấy Nhóc Con dưới đó vậy.

“Không, Nhóc Con không ở đây đâu,” Karlsson nói. “Thế mới chán chứ lì!”

Trông bà Bock rất lo lắng, và bà quay vào phòng.

“Bà ấy đang tìm kìa,” Karlsson nói. “Tìm trên giường - sau bàn - và cả *dưới gầm* giường, ha ha, hi hi. Trông kìa, bà ấy còn chui vào tủ tường! Nhất định bà ấy nghĩ cháu đang nằm cuộn trong đó mà khóc.”

Karlsson lại phá lên cười.

“Đã đến lúc chúng ta bày một trò chơi khăm,” ông nói.

“Trò gì ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Thế này nhé,” Karlsson nói. Nhóc Con chưa kịp định thần thì Karlsson đã túm lấy cậu rồi bay vút qua đường và quẳng vào phòng.

“Xin chào Nhóc Con, hãy đối xử thân thiện với Quản Tủ nhé!” Karlsson nói rồi bay mất.

Nhóc Con thấy kiểu chơi khăm bà Bock như thế này cũng không tốt lắm, nhưng cậu không có cách nào khác là phải bằng lòng. Thế nên cậu rón rén đi tới ngòai ở bàn học và mở sách làm

toán. Cậu nghe tiếng bà Bock lục lọi trong tủ tường và hồi hộp đợi lúc bà chui ra.

Và bà chui ra. Cái đầu tiên đập ngay vào mắt bà là Nhóc Con. Bà bật ngửa vào cánh tủ, đứng đó như trời trồng và không thốt nên lời. Bà nhìn Nhóc Con chòng chọc, mắt hấp háy mấy lần để chắc chắn không phải là ảo ảnh.

“Cháu trốn ở tận xó xỉnh nào chui ra vậy?” rốt cuộc bà hỏi.

Nhóc Con ngẩng mặt khỏi sách toán, nhìn cậu thật ngoan đạo.

“Cháu có trốn đâu. Cháu chỉ ngồi đây làm bài tập toán thôi mà. Cháu không biết là bác đang chơi trốn tìm. Nhưng tại sao lại không nhĩ... Bác cứ chui vào tủ lần nữa để cháu đi tìm.”

Bà Bock ngậm miệng không trả lời. Bà vẫn đứng im ngẫm nghĩ.

“Mình có bị ốm không nhĩ,” bà lẩm bẩm. “Trong nhà này nhiều chuyện kỳ quái xảy ra quá.”

Đúng lúc đó Nhóc Con nghe tiếng ai đó nhè nhẹ khóa cửa từ bên ngoài. Cậu cười khúc khích. Chắc chắn là Người Xử Lý Quản Tủ Giỏi Nhất Thế Giới đã bay qua cửa sổ vào nhà để dạy cho Quản Tủ thấy thế nào là bị giam trong phòng.

Bà Bock không để ý. Bà chỉ đứng chờ ra đó, mặt lộ vẻ dăm chiêu suy nghĩ. Rốt cuộc bà nói:

“Lạ quá! Thôi được, bây giờ cháu có thể ra ngoài chơi trong khi bác nấu ăn.”

“Thế ạ, thích quá, cháu cảm ơn bác,” Nhóc Con nói. “Nghĩa là cháu không bị nhốt trong phòng nữa?”

“Không, cháu không bị nhốt nữa,” bà Bock nói và đi ra cửa. Bà đặt tay lên nắm cửa và ấn xuống, một lần, lại một lần nữa. Nhưng cửa không chịu mở ra. Bà lấy hết sức bình sinh tì vào cửa. Nhưng cũng chẳng nên cơm cháo gì. Cửa cứ đóng im ỉm.

Bà Bock hét lên.

“Ai khóa cửa thế?” bà hét.

“Chắc là bác đã khóa lại, bác Bock ạ,” Nhóc Con nói.

Bà Bock thở hỗn hển.

“Vô lý! Làm sao có thể khóa từ bên ngoài trong khi bác đang ở trong phòng!”

“Cháu không rõ,” Nhóc Con nói.

“Hay đó là Birger hoặc Betty?” bà Bock hỏi.

“Không, anh chị cháu còn ở trường,” Nhóc Con cả quyết.

Bà Bock thả người đánh phịch xuống ghế. “Cháu có biết bác đang nghĩ gì không?” bà nói. “Bác tin là trong nhà này có ma.”

Nhóc Con gật đầu. Nếu bà Bock tin Karlsson là ma thì hay thật đấy! Vì như vậy có thể bà sẽ biến khỏi đây. Nhất định bà sẽ không thích ở một ngôi nhà có ma.

“Bác có sợ ma không?” Nhóc Con hỏi.

“Trái lại,” bà Bock nói. “Bác thích ma là đằng khác! Cháu nghĩ xem, có thể bác sẽ được lên ti vi kể về những lần gặp ma, những lần nghe tiếng ma nói chuyện, và khối chuyện khác nữa. Giờ thì bác sẽ hạ bệ Frieda một cách ngoạn mục.”

Trông bà Bock cực kỳ mãn nguyện.

“Bà chị gái Frieda của bác sẽ tức lắm đây. Cháu biết không, Frieda đã từng được lên ti vi kể về những lần gặp ma, những lần nghe tiếng ma nói chuyện, và khối chuyện khác nữa. Giờ thì bác sẽ hạ bệ Frieda một cách ngoạn mục.”

“Bác có nghe thấy tiếng ma nói không?” Nhóc Con hỏi.

“Có chứ, cháu quên là lúc nãy có tiếng bò rống ngoài cửa sổ lúc khay bánh quế biến mất à? Bác sẽ cố gắng bắt chước tiếng ấy trên ti vi để mọi người cùng biết.”

Và bà Bock rống lên như bò khiến Nhóc Con nhảy bật dậy khỏi ghế.

“Đại khái như thế,” bà Bock hài lòng. Lập tức bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng bò rống to hơn, và bà Bock tái mét mặt.

“Nó trả lời bác đấy,” bà thì thào. “Ma trả lời bác đấy. Bác sẽ kể lại trên ti vi. Lạy Trời, Frieda sẽ tức lắm đây.”

Và bà thuật lại cho Nhóc Con biết Frieda đã huênh hoang khoe những gì trên ti vi.

“Nếu người ta tin được lời bác ấy thì có lẽ cả quận Vasa này nhan nhản ma quỷ, và đa số bọn chúng lượn lờ trong nhà bác. Nhưng chẳng bao giờ ở phòng bác, chỉ ở phòng Frieda thôi. Cháu thử tưởng tượng mà xem, một buổi tối, một bàn tay ma đã viết lời cảnh cáo Frieda lên tường! Thật là đáng đời nhé!” bà Bock nói.

“Cảnh cáo thế nào cơ?” Nhóc Con hỏi.

Bà Bock nghĩ ngợi.

“Chà, như thế nào ấy nhỉ? À, nó viết là: ‘Mi hãy coi chừng! Hãy nghiêm túc hơn chút nữa trong những ngày vô cùng ngắn ngủi của mi!’”

Nhóc Con làm ra bộ chẳng hiểu tí gì trong chuyện của bà Bock, và quả thực cậu cũng chẳng hiểu gì cả. Bà Bock phải giải thích rõ.

“Đó là lời cảnh cáo Frieda hãy tự thay đổi và bắt đầu một cuộc đời tử tế hơn, chớ làm mấy chuyện xằng bậy nữa!”

“Và Frieda có nghe lời không?” Nhóc Con hỏi.

Bà Bock hậm hực. “Không, theo bác đánh giá thì không. Chắc chắn là bà ấy vẫn ngạo mạn và tự coi mình là ngôi sao màn ảnh nhỏ, mặc dù mới được lên ti vi có đúng một lần. Giờ thì bác biết một người có thể vượt mặt bà ấy.”

Bà Bock xoa tay. Rốt cuộc bà sẽ hạ bệ được Frieda và quên rằng là đang bị nhốt trong phòng cùng Nhóc Con. Bà rất thỏa mãn và so sánh chuyện ma của Frieda với chuyện của mình, cho

đến khi Birger đi học về.

Nhóc Con gọi to: “Lại đây mở cửa đi! Em đang bị nhốt trong phòng cùng Quăn... cùng bác Bock!”

Birger mở khóa và ngạc nhiên vô cùng.

“Ai khóa mọi người vào phòng thế này?” cậu hỏi.

Bà Bock làm vẻ mặt bí hiểm.

“Sắp tới cháu sẽ được biết trên ti vi.”

Và bà vội vàng rào cẳng chạy ra bếp để nấu ăn cho kịp.

Một giây sau trong bếp có tiếng rú lên. Nhóc Con vội chạy đến.

Bà Bock đang ngồi trên ghế đầu, mặt tái hơn lúc nãy, thẳng thốt chỉ tay lên tường.

Quả thật, không chỉ một mình Frieda nhận được lời cảnh cáo do bàn tay ma quỷ viết ra. Trên tường là một lời cảnh cáo viết bằng những chữ cái to tướng, nhìn thấy từ xa:

MI HÃY COI CHÚNG!
TRONG MÓN BÁNH QUẾ
ĐẶT LỜI MẮT CỦA MI
CÒN THIẾU KHÁ NHIỀU
BÁNH QUẾ!

Karlsson và cái thùng ti vi

Bố về đến nhà và ngồi vào bàn ăn tối với một nỗi lo mới.

“Các con của bố vất vả quá, tình hình có thể là các con phải tự lập vài hôm. Bố bất ngờ phải đi công tác ở London. Các con xem liệu có vấn đề gì không?”

“Mọi việc sẽ ổn thôi,” Nhóc Con nói. “Nếu bố đừng lại gần cánh quạt máy bay quá.”

Bố cười. “Bố không ngại chuyện đó, chỉ lo ở nhà sẽ ra sao khi không có mặt bố mẹ.”

Ý Birger và Betty là mọi chuyện sẽ hoàn toàn ổn. Thậm chí còn vui nữa đằng khác, khi tình cờ cả bố lẫn mẹ đều vắng nhà.

“Tốt thôi, nhưng phải nghĩ đến Nhóc Con chứ,” bố nói.

Betty âu yếm vuốt mái tóc vàng của Nhóc Con.

“Con sẽ trông em như một người mẹ,” Betty hứa. Nhưng bố không tin lắm, Nhóc Con cũng vậy.

“Khi nào thật cần chị thì chị toàn đi chơi với bọn con trai thôi,” Nhóc Con làu bàu.

Birger cố gắng an ủi Nhóc Con. “Thế thì đã có anh.”

“Co anh ngoài sân thể thao Östermalm chứ gì!” Nhóc Con nói.

Birger cười. “Thế thì chỉ sót lại Quán Tù. Bà ấy không đi chơi với bọn con trai, mà cũng chẳng biết đá bóng.”

“Ừ, tiếc nhỉ,” Nhóc Con nói.

Nhóc Con suy nghĩ xem cậu không ưa bà Bock đến mức nào. Nhưng đột nhiên cậu nhận ra một chuyện đáng nói - cậu không ghét bà nữa. Chẳng ghét tí tí nào cả. Nhóc Con kinh ngạc. Sao lại thế nhỉ? Người ta chỉ cần bị nhốt chung với một người khác hai tiếng đồng hồ là đã nhận ra có thể chịu đựng được người đó? Cũng chẳng phải là bỗng dưng cậu mến bà Bock, nói thế là sai toét - nhưng cậu thấy bà trở nên gần gũi hơn. Tội nghiệp bà Bock phải sống với cái bà Frieda nọ! Nhóc Con hiểu quá rõ nỗi khổ khi có một bà chị lắm mồm. Cho dù Betty không tệ đến mức ba hoa chuyện ma quỷ trên ti vi như Frieda.

“Bố không muốn các con ngủ một mình buổi đêm mà không có ai trong nhà,” bố nói. “Tốt nhất là bố sẽ hỏi bác Bock xem bác có ngủ ở đây trong thời gian bố đi vắng được không.”

“Chẳng lẽ con lại bị hành hạ cả ngày lẫn đêm sao?” Nhóc Con nói. Nhưng tận đáy lòng cậu thấy yên tâm khi có ai đó trong nhà, kể cả khi đó chỉ là Quán Tù.

Và bà Bock cũng thích qua đêm ở chỗ tụi trẻ. Bà giải thích cho Nhóc Con rõ tại sao, lúc hai người ở nhà một mình.

“Ma hay hiện ra nhất vào buổi đêm. Và bác muốn sưu tầm các chi tiết để lên kể trên ti vi cho Frieda tức nổ ruột ra mà chết khi thấy bác trên màn hình.”

Nhóc Con thấy thiếu yên tâm. Nếu bà Bock đưa một đồng người của truyền hình vào nhà trong khi bố vắng nhà, và bọn họ thấy mặt Karlsson nữa thì chết! Lúc đó Karlsson sẽ lên ti vi, đó là điều chắc chắn, cho dù ông đâu phải là ma quỷ gì mà chỉ đơn giản là Karlsson. Và như thế nhà này sẽ không bao giờ yên lấy một phút - đó chính là điều mà bố mẹ vẫn lo từ trước đến nay. Nhóc Con hiểu là phải cảnh báo Karlsson và đề nghị ông nên cẩn trọng.

Phải đến tối mới làm việc ấy được. Đó là lúc Nhóc Con đang một mình. Bố đã bay sang London, Birger và Betty đang bận gì đó, còn bà Bock vội đi đến chỗ Frieda ở quận Frejgatan một lát để hỏi xem Frieda mới đây có thấy ma không.

“Bác về ngay ấy mà,” bà nói với Nhóc Con lúc ra khỏi nhà. “Và nếu lúc bác vắng nhà mà ma hiện ra thì bảo nó cứ ngồi chơi đợi bác nhé, ha ha ha!”

Bà Bock hiếm khi nói đùa, và tuyệt đối không bao giờ cười. Một khi chuyện đó xảy ra thì người ta mong sao nó đừng lặp lại lần nữa. Nhưng dạo này bà Bock đang trong trạng thái kích động. Nhóc Con còn nghe thấy bà cười tận dưới nhà, vọng oang oang qua cầu thang.

Ngay lúc đó Karlsson bay qua cửa sổ vào phòng.

“Xin chào Nhóc Con, chúng mình làm gì bây giờ nào?” ông hỏi. “Cháu còn cái máy hơi nước nào để mình làm nổ tung lên không, hay một Quán Tù để mình chọc nguấy, gì cũng được, cốt là chú thấy vui, nếu không thì chú không bằng long nữa đâu.”

“Mình cùng xem ti vi được không?” Nhóc Con đề nghị.

Té ra Karlsson chẳng biết ti vi là gì! Cả đời ông chưa hề nhìn thấy một chiếc ti vi. Nhóc Con dẫn ông vào phòng khách hãnh diện khoe chiếc ti vi mới tinh của gia đình.

“Chú nhìn xem!”

“Cái thùng gì thế kia?” Karlsson hỏi.

“Không phải là cái thùng, mà là ti vi,” Nhóc Con giải thích.

“Thế cái thùng ấy dùng để đựng gì?” Karlsson hỏi. “Đựng bánh quế à?”

Nhóc Con cười ngất. “Chán quá! Cháu chỉ cho chú xem đây là gì nhé.”

Cậu ấn một nút trên ti vi, đột nhiên một người đàn ông xuất hiện trên màn hình và thông báo về tình hình thời tiết ở Norrland trên miền Bắc.

“Nhà cháu đút ông ấy vào thùng như thế nào?”

Nhóc Con cười khanh khách. “Chú nghĩ là như thế nào? Ông ấy tự chui vào hõn còn bé tí, tất nhiên.”

“Nhưng nhà cháu cần ông ấy làm gì?” Karlsson hỏi gặng.

“Thôi, chú không nhận thấy cháu nói đùa à?” Nhóc Con nói. “Tất nhiên là ông ấy không chui vào hõn còn bé, và nhà cháu cũng *không cần* ông ấy để làm việc gì cả. Đơn giản là ông ấy có mặt, chú hiểu không? Ông ấy nói cho mọi người biết thời tiết ngày mai ra sao. Đó là Ông Thời Tiết đấy chú ạ.”

Karlsson cười sảng sặc. “Nhà cháu đút hẳn một ông vào cái thùng này chỉ để ông ấy báo ngày

mai thời tiết như thế nào sao? Đẳng nào đến mai chả biết? Hoặc hỏi chú đây này. Trời sẽ có giông và mưa, mưa đá, bão và động đất, cháu đã vừa lòng chưa?”

“Ngày mai, vùng ven biển Norrland có thể có bão và mưa,” Ông Thời Tiết trên màn hình nói.

Karlsson cười mãn nguyện. “Thấy chưa, chú đã nói rồi - bão và mưa!”

Ông tiến sát tới màn hình và ấn mũi mình lên mũi của Ông Thời Tiết.

“Và chớ quên là còn có cả động đất nữa! Tội nghiệp cho những người ở Norrland, bị thời tiết xấu quá! Nhưng họ cũng phải mừng vì có thời tiết. Cháu thử tưởng tượng xem, nếu họ không có cả thời tiết nữa thì sẽ ra sao.”

Ông vuốt lên má Ông Thời Tiết trên màn hình một cách thân mật.

“Ông này dễ thương đấy,” Karlsson nói. “Nhỏ hơn cả chú. Vì thế chú thích ông ấy.”

Rồi ông quỳ xuống đất và ngấm chiếc ti vi từ bên dưới.

“Ông ấy chui vào đường nào nhỉ?”

Nhóc Con cố giải thích cho Karlsson biết đó là hình ảnh chứ không phải người bằng xương bằng thịt, nhưng chỉ làm Karlsson phát bần lên.

“Đồ ngốc, cháu đem chuyện ấy đi mà kể cho người khác nghe nhé. Nếu mắt chú còn tinh thì ông ấy vừa động đây xong. Và thời tiết ở Norrland trên miền Bắc nữa - có người chết nào lại đi kể chuyện ấy không?”

Nhóc Con không hiểu nhiều về kỹ thuật truyền hình, nhưng cậu cố hết sức giải thích cho Karlsson rõ. Và nhân dịp này cậu cũng muốn cảnh báo Karlsson.

“Chú này, bà Bock muốn rất thích lên ti vi đấy,” cậu bắt đầu, nhưng Karlsson cười phá lên như hóa điên.

“Bà Quản Tủ và cái thùng nhỏ tí này! Một thân hình phì nộn như bà ấy thì phải gấp lại cho nhỏ đã.”

Nhóc Con thở dài. Rõ ràng Karlsson mù tịt chẳng hiểu gì cả. Nhóc Con lại phải nói từ đầu. Có lẽ chẳng nên cơm cháo gì, nhưng ít nhất thì rốt cuộc Karlsson cũng lĩnh hội được phần nào về cách hoạt động kỳ lạ của chiếc máy. Bà Bock không cần chui vào ti vi mà cứ thoải mái ngồi cách đó hàng cây số mà người ta vẫn thấy bà trên màn hình, Nhóc Con cả quyết như vậy.

“Một bà Quản Tủ hiển hiện - ối dà, khiếp quá,” Karlsson nói. “Nhà cháu nên đem cái thùng này đổi lấy một cái bánh quế còn lợi hơn.”

Ông chưa dứt lời thì trên màn ảnh hiện lên một cô dẫn chương trình xinh đẹp. Cô mỉm cười rất thân thiện khiến Karlsson trở mắt lên.

“Nhưng,” ông nói, “phải là bánh quế thật đặc biệt thì hãy đổi - nhìn xem kìa. Vì như chú thấy, trong thùng này còn nhiều thứ hơn là người ta có thể mừng tượng trước.”

Cô dẫn chương trình vẫn không ngừng mỉm cười với Karlsson và Karlsson mỉm cười đáp lại. Ông còn huých vào cạnh sườn Nhóc Con. “Nhìn cô gái xinh tươi kia kìa! Cô ấy thích chú! Đúng thế, và cô ấy đã nhận ra rằng chú là người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn

ở tầm tuổi phong độ nhất.”

Cô dẫn chương trình đột ngột biến mất, thay vào đó là hai người đàn ông nghiêm nghị xấu xí, họ nói và nói và nói không ngừng. Karlsson không thích. Ông bắt đầu vặn đủ các núm có trên máy.

“Đừng, đừng làm thế,” Nhóc Con nói.

“Tại sao không, chú muốn gặp lại cô gái xinh tươi ban nãy,” Karlsson nói.

Ông vặn các nút như phá, nhưng cô dẫn chương trình không xuất hiện trở lại. Chuyện duy nhất xảy ra là hai người đàn ông xấu xí giờ đây càng xấu xí hơn. Chân họ trở nên nhỏ tí ngắn tũn và trần thì rất cao, khiến Karlsson bật cười. Tiếp theo đó, ông bật, tắt, bật, tắt liên tục.

“Hai thằng cha này đến rồi đi, đúng như chú muốn,” ông hài lòng nhận xét.

Hai người đàn ông lại nói và nói và nói, chùng nào Karlsson cho họ cơ hội.

“Về phần tôi thì tôi nhận định rằng...” một người đàn ông nói.

“Rằng cái gì chả thế,” Karlsson nói. “Đi về nhà ngủ đi!”

Ông tắt ti vi và cười khoan khoái.

“Cháu thấy chưa, hắn ta sẽ rất bức mình vì không được kể là mình nhận định cái gì!”

Giờ thì Karlsson đã chán ngấy cái máy ti vi và muốn bày trò vui khác.

“Quản Tù đi đâu rồi? Gọi bà ấy ra đây để chú cho bà ấy thượng đài.”

“Thượng đài nghĩa là gì ạ?” Nhóc Con lo lắng.

“Có ba phương pháp,” Karlsson nói, “để xử lý các Quản Tù. Người ta có thể chọc nguấy hay làm họ mắc lõm hay cho thượng đài. Ờ, thật ra cả ba phương pháp đều là một. Nhưng nếu cho Quản Tù thượng đài thì gọi là so găng trực tiếp mới đúng.”

Nhóc Con càng lo hơn. Nếu Karlsson và bà Bock so găng trực tiếp thì bà sẽ nhìn thấy Karlsson, mà chuyện đó thì không được phép xảy ra. Nhóc Con phải canh chừng Karlsson trong khi bố mẹ vắng nhà, bất kể nhiệm vụ đó khó khăn đến đâu. Phải làm cách nào đó dọa cho Karlsson sợ, để Karlsson tự hiểu ra vấn đề và tránh mặt bà Bock. Nhóc Con suy nghĩ rồi bày mẹo:

“Chú Karlsson này, chú có thích lên ti vi không?”

Karlsson lắc đầu quầy quậy. “Chui vào cái thùng này chứ gì? Không! Chùng nào chú còn đủ sức tự vệ!”

Nhưng rồi ông tỏ vẻ dăm chiêu. “Nhưng nếu... nếu cô gái xinh tươi lúc nãy cũng cùng có mặt ở đó...”

Nhóc Con khẳng khẳng khuyên Karlsson nên quên chuyện đó đi. Không thể được. Nếu Karlsson lên ti vi thì nhất định phải lên cùng với Quản Tù.

Karlsson rúm người lại. “Quản Tù và chú cùng ở trong thùng - ối giời ơi, nếu từ xưa đến nay ở Norrland chưa có động đất thì lúc ấy sẽ xảy ra, chú thề với cháu như vậy. Cháu đang nghĩ

chuyện điên rồ gì vậy?”

Nhóc Con bèn kể hết về chương trình nói chuyện ma mà bà Bock định tham gia trên ti vi để Frieda tức nổ ruột ra mà chết.

“Quản Tù đã nhìn thấy ma rồi hay sao?” Karlsson hỏi.

“Không, không *nhìn thấy*,” Nhóc Con nói. “Nhưng đã từng *nghe thấy* tiếng bò rống ngoài cửa sổ. Bà ấy tưởng chú là ma.”

Và Nhóc Con giải thích tường tận mối liên quan giữa Frieda, Quản Tù, Karlsson và ti vi. Nhưng không như cậu tưởng, Karlsson chẳng lấy đó làm sợ. Karlsson vỗ bành bạch lên đầu gối và rên lên vì sung sướng. Sau khi đã rên xong, ông vỗ lưng Nhóc Con.

“Cháu chú ý Quản Tù nhé! Bà ấy là báu vật giá trị nhất trong nhà đấy. Hãy chú ý Quản Tù, vì bây giờ chúng mình sẽ *thực sự* có trò vui đây.”

“Như thế nào cơ?” Nhóc Con hỏi đầy lo sợ.

“Ha ha,” Karlsson nói. “Bây giờ thì không chỉ Frieda sẽ tức nổ ruột ra mà chết! Không, chú ý nhé, hồi tất cả các Quản Tù và Người Trong Ti Vi! Các người sẽ được thấy một nhân vật hiện diện!”

Nhóc Con càng lo sợ hơn. “Ai hiện diện cơ?”

“Con ma nhỏ của quận Vasa!” Karlsson hét lớn. “Ha ha!”

Nhóc Con đành bỏ cuộc. Cậu đã cảnh báo và cố gắng làm đúng lời bố mẹ dặn. Giờ thì phải để Karlsson muốn làm gì thì làm. Vì từ xưa đến nay có bao giờ cậu can được đâu. Cứ để Karlsson chơi khăm, diễn trò ma và cho người khác thưởng đài bao nhiêu thì tùy, Nhóc Con sẽ không can ngăn gì nữa. Và sau khi đã hạ quyết tâm, cậu thấy mọi việc có lẽ sẽ rất thú vị. Cậu nhớ lại lần Karlsson làm ma truy kích hai tên trộm định ăn cắp tiền đi chợ và đồ trang sức của mẹ. Karlsson cũng không quên.

“Cháu có nhớ hồi ấy chúng mình vui thế nào không?” ông nói. “À, cái bộ trang phục ma của chú dạo trước đâu rồi ấy nhỉ?”

Nhóc Con buộc phải thú nhận là mẹ đã lấy tấm vải trải giường đi và khá bức mình khi thấy nó bị cắt thủng lỗ. Nhưng sau đó mẹ đã vá hai lỗ thủng lại và biến bộ trang phục ma trở lại thành vải trải giường.

Karlsson thở phì phò giận dữ khi nghe kể lại. “Chú rất ghét cái trò lục lọi này. Ở cái nhà này người ta không bao giờ giữ được cái gì riêng cho mình cả.”

Ông ngồi xuống ghế càu nhàu. “Thế thì chú sẽ không chơi cùng nữa. Mọi người hãy tự đi mà kiếm ma riêng của mình, kiếm được bao nhiêu thì tùy.”

Song ông chạy lại tủ quần áo và mở ra.

“May quá, ở đây còn nhiều vải trải giường.”

Ông lôi một tấm từ chồng vải lanh tốt nhất của mẹ ra, lập tức Nhóc Con lao bổ đến.

“Không được, cái này không được! Chú bỏ ra! Chú lấy mấy tấm cũ bỏ đi kia cũng còn tốt chán.”

Nét mặt Karlsson không hài lòng.

“Vải cũ bỏ đi! Chú tưởng là con ma nhỏ của quận Vasa phải có vài cái áo đẹp diện Chủ nhật chứ. Mà thôi, hy vọng gì ở cái nhà lổm khổm này... Nào, đưa miếng giẻ rách ấy đây!”

Nhóc Con rút mấy tấm vải sồn rách ra đưa cho Karlsson.

“Nếu *chú* khâu liền mấy miếng lại thì sẽ có một bộ áo ma đẹp đấy,” cậu nói.

Karlsson mặt mũi lăm lì, tay cầm mấy tấm vải.

“Nếu chú khâu liền mấy miếng lại! Cháu định nói là nếu *cháu* khâu thì đúng hơn. Nào, mình bay lên trên nhà chú đi, để phòng Quản Tù ập vào trong lúc đang khâu vá.”

Cả tiếng đồng hồ sau đó Nhóc Con ngồi trên nhà Karlsson khâu bộ trang phục ma. Trong tiết học thủ công ở trường cậu đã học các đường chỉ, may thẳng, may đột và chéo chữ thập, nhưng chưa ai dạy cậu khâu nối hai miếng vải trải giường rách bươm lại thành một bộ trang phục ma cả. Cậu phải tự nghĩ ra. Nhóc Con rút rờ thử đề nghị Karlsson giúp đỡ.

“Ít nhất thì chú cũng có thể đo cắt các mảnh chứ,” Nhóc Con nói.

Karlsson lắc đầu. “Nếu chú phải cắt thì chú sẽ cắt đôi mẹ cháu ra. Tại sao mẹ cháu lại lấy bộ trang phục ma của chú đi? Vậy thì bù lại cháu phải khâu cho chú một bộ mới. Bắt đầu đi và đừng ta thán nữa.”

Ngoài ra, Karlsson nói, ông không có phút nào rảnh cả, vì ông phải vẽ một bức tranh, ngay lập tức.

“Đó là việc phải làm ngay, khi người ta chộp được cảm hứng nghệ thuật, cháu hiểu chưa, và cảm hứng nghệ thuật vừa đến với chú. Bùm! - thế là nó đến, cảm hứng nghệ thuật ấy mà.”

Nhóc Con không hiểu cảm hứng nghệ thuật là gì. Nhưng Karlsson giải thích, đó là một căn bệnh mà các họa sĩ đều mắc phải. Đã bị bệnh này thì họ cứ thế vẽ cả ngày cả đêm, thay vì ngồi khâu trang phục ma.

Nhóc Con ngồi khoanh chân trên bàn máy bào vừa ghim vừa khâu như một ông thợ may, trong khi Karlsson chui vào góc cạnh lò sưởi vẽ tranh. Ngoài cửa sổ trời đã tối thui, nhưng trong nhà Karlsson sáng sủa và ấm áp, đèn dầu leo lắt và lò sưởi bập bùng.

“Hy vọng là cháu chăm học môn thủ công,” Karlsson nói. “Vì chú nhất định phải có một bộ trang phục ma tử tế. Nếu được một đường diềm quanh cổ hoặc một dòng thêu xương cá thì chú thích lắm.”

Nhóc Con không trả lời. Cậu chăm chú khâu. Lửa vẫn réo phần phật và Karlsson tiếp tục vẽ.

“Chú vẽ gì đấy?” Nhóc Con hỏi.

“Khi nào xong thì cháu sẽ được biết,” Karlsson nói.

Rốt cuộc Nhóc Con cũng xiên xẹo khâu xong bộ áo ma và thấy rằng nó cũng không đến nỗi nào. Karlsson ước mớm thử vẽ rất hài lòng. Ông bay mấy vòng trong phòng để khoe.

Nhóc Con nổi da gà. Cậu thấy Karlsson bí hiểm, đúng là một con ma thật. Bà Bock thật đáng thương, nhưng chính bà ấy muốn gặp ma, và sẽ được gặp một con ma thực thụ khiến ai cũng phát hoảng.

“Bây giờ cho bà Bock gọi người của ti vi đến là vừa,” Karlsson nói. “Vì con ma của quận Vasa sắp hiện ra, một con ma lắp động cơ, máu me, đẹp đẽ và cực kỳ nguy hiểm.”

Karlsson bay lượn lung tung trong nhà, miệng thở phì phò khoái trá. Ông chẳng để ý gì đến bức tranh nữa. Nhóc Con ra xem Karlsson đã vẽ gì.

Tên dưới lề tờ giấy có hàng chữ “Chân dung các chú thỏ của tôi”. Nhưng chỉ thấy một con vật bé tí màu đỏ, trông tựa tựa một con cáo.

“Đây là con cáo phải không ạ?” Nhóc Con hỏi.

Karlsson lượn xuống đứng cạnh cậu. Ông ngoẹo đầu ngắm nghía.

“Ừ, tất nhiên đó là một con cáo. Hiển nhiên là một con cáo, tác phẩm của Họa Sĩ Vẽ Cáo Giỏi Nhất Thế Giới.”

“Vâng,” Nhóc Con nói, “nhưng bức tranh tên là ‘Chân dung các chú thỏ của tôi’ cơ mà - thỏ đi đâu hết thế chú?”

“Ở trong bụng cáo cả rồi,” Karlsson nói.

Đường dây chuông của Karlsson

Sáng sớm hôm sau Birger và Betty ngủ dậy, khắp người toàn những vết mẩn đỏ.

“Sốt phát ban rồi,” bà Bock nói sau khi quan sát kỹ cả hai đứa. Ông bác sĩ được gọi đến nhà xác nhận chẩn đoán đó.

“Sốt phát ban! Vào bệnh viện ngay.” Rồi ông chỉ vào Nhóc Con. “Còn cháu bé kia phải cách ly trong thời gian tới.”

Nhóc Con khóc òa lên. Cậu không thích bị cách ly. Thật ra cậu không hiểu cách ly nghĩa là gì, nhưng nghe chữ ấy rất kỳ bí.

“Có gì đâu,” Birger nói khi bác sĩ đã đi khỏi, “cách ly chỉ có nghĩa là em không phải đến trường nữa, và không được chơi chung với các bạn khác. Vì có nguy cơ lây nhiễm, hiểu chưa?”

Betty nằm trên giường, mắt đầy nước.

“Thương Nhóc Con quá,” Betty nói, “em sẽ cô đơn lắm đấy. Hay là mình gọi điện cho mẹ?”

Bà Bock hoàn toàn không tán thành.

“Không thể được! Bà Svantesson đang cần yên tĩnh. Các cháu nghĩ xem, mẹ các cháu cũng đang ốm. Bác sẽ chăm sóc Nhóc Con cho.”

Bà gật đầu về phía Nhóc Con đang đứng khóc nức nở cạnh giường Betty.

Sau đó là hết thì giờ để trò chuyện. Xe cứu thương đến đón Birger và Betty. Nhóc Con khóc. Tất nhiên đôi khi cậu rất bực mình với anh chị, nhưng cậu rất yêu cả hai và rất buồn khi họ phải vào bệnh viện.

“Tạm biệt Nhóc Con,” Birger nói khi được y tá dẫn đi.

“Tạm biệt Nhóc Con bé bỏng yêu quý. Đừng buồn nhé! Anh chị sẽ chóng về nhà thôi,” Betty nói.

Nhóc Con khóc nức lên. “Ai bảo chị thế! Nhỡ anh chị chết cả thì sao!”

Sau đó bà Bock mắng cho cậu một trận nên thân. Ai lại dốt nát thế không biết, sốt phát ban thì làm sao mà chết được.

Nhóc Con đi về phòng mình. Bimbo của cậu đang nằm đó, và cậu bế nó lên.

“Bây giờ tao chỉ còn mày thôi,” Nhóc Con nói và ôm chặt Bimbo. “Và tất nhiên là cả Karlsson nữa.”

Có vẻ như Bimbo nhận ra Nhóc Con đang buồn. Nó liếm mặt Nhóc Con, tựa như muốn thốt lên: “Vâng, ít nhất thì cậu chủ cũng còn có tôi. Và Karlsson.”

Nhóc Con ngồi thừ hồi lâu suy nghĩ, may mà mình có Bimbo. Mặc dù vậy, đúng lúc này cậu rất nhớ mẹ. Cậu chợt nhớ là đã hứa viết thư cho mẹ và quyết định làm luôn.

“Mẹ yêu,” cậu viết, “có vẻ như da đing ta đã chấm dứt hoàn toàn, Birger và Betty bị sốt đá banh và đi bệnh viện rồi con bị cách ly Cách ly thì không bị đau nhưng chắc con cũng sẽ bị sốt đá banh thôi và Bô đang ở London nếu vẫn còn sống nếu con chưa nghe bố có ồm không nhưng chắc bố cũng ồm vì mọi người đều ồm Con nhớ mẹ mẹ có khỏe không À chắc mẹ ồm lắm hả mẹ? Có vấn đề với Karlsson con muốn kể cho mẹ nghe nhưng mà thôi không kể nữa vì mẹ cần yên tĩnh và hòa bình Quản Tù nói thế Bà ấy không ồm Karlsson cũng không ồm nhưng cả hai nhất định sắp ồm.

Tạm biệt mẹ yêu, chúc mẹ an nghỉ!”

“Thế là đủ, tao không viết thêm nữa đâu,” Nhóc Con nói với Bimbo. “Tao không muốn làm mẹ lo lắng.”

Nói xong cậu bước ra cửa sổ và giật chuông nhà Karlsson. Đúng đấy, cậu giật chuông thật đấy! Hôm qua Karlsson đã nghĩ ra một ý tưởng rất sáng giá. Ông lắp một đường dây chuông từ nhà mình trên mái xuống đến cửa sổ của Nhóc Con.

“Không thể để ma xuất hiện một cách vô tổ chức được,” Karlsson nói. “Nhưng bây giờ Karlsson đã đặt xong Đường Dây Chuông Tốt Nhất Thế Giới, từ giờ trở đi cháu có thể giật chuông và gọi ma khi Quản Tù đang ngồi ở một vị trí thuận lợi và ngó ra ngoài trời tìm chú, con ma nhỏ của quận Vasa.”

Đường dây cầu tạo từ một quả chuông đeo cổ bò treo ở rìa mái nhà Karlsson và một sợi dây từ quả chuông nối xuống cửa sổ phòng Nhóc Con.

“Cháu kéo cái dây này,” Karlsson nói, “chuông trên nhà chú sẽ kêu, vèo một cái, con ma nhỏ của quận Vasa bay xuống và Quản tù lăn đùng ra ngất. Có tuyệt vời không nào?”

Tất nhiên là tuyệt vời, Nhóc Con cũng thấy thế, và không chỉ vì chuyện ma. Trước đây cậu cứ phải ngồi đợi tái tê cho đến khi Karlsson có ý định đến thăm. Bây giờ cậu chỉ kéo chuông gọi Karlsson đến mỗi khi cảm thấy cần nói chuyện với ông.

Và đúng lúc này Nhóc Con cảm thấy phải trò chuyện với Karlsson thật. Cậu mắt môi giật dây và nghe tiếng chuông đeo cổ bò kêu loạn lên trên nhà Karlsson.

Chẳng mấy chốc có tiếng động cơ của Karlsson kêu ù ù. Nhưng Karlsson hiện ra đầy vẻ ngái ngủ và cau có khi bay qua cửa sổ vào nhà.

“Cháu tưởng đó là đồng hồ báo thức hay sao?” ông cau kỉnh nói.

“Ồ, cháu xin lỗi,” Nhóc Con nói. “Chú đang ngủ ạ?”

“Cháu nên hỏi câu đó trước khi giật chuông thì đúng hơn. Cháu thì lúc nào ngủ lăn ngủ lóc như cóc bơi vôi, chẳng thêm biết thương những người tội nghiệp không bao giờ chợp được mắt. Nếu họ rớt cuộc ngủ thiếp đi thì ít nhất cũng có quyền hy vọng là các bạn của mình im lặng và nín thở đứng đợi, thay vì giật chuông ầm ĩ như gọi cứu hỏa đến vì nhà cháy chứ.”

“Chú khó ngủ lắm à?” Nhóc Con hỏi.

Karlsson nhăn nhó gật đầu. “Thế đấy cháu ạ, chú khó ngủ lắm.”

Nhóc Con buồn thay cho ông quá. “Thế thì cháu rất thương chú. Chú thực sự kém ngủ đến thế cơ à?”

“Kém lắm,” Karlsson nói. “Nghĩa là thế này. Đêm đến thì chú ngủ say như chết, cả buổi sáng

cũng vậy. Nhưng buổi chiều thì, ôi thôi, tình hình vô cùng thảm hại, chú cứ nằm mở chong chong hai mắt, quay hết bên nọ qua bên kia.”

Ông im lặng một lát, dường như bực bội vì sự khó ngủ của mình, rồi sau đó lại hí hoáy ngó khắp phòng.

“Nếu chú được tặng một món quà nho nhỏ thì có lẽ chú sẽ không bực mình nữa vì tội cháu đã đánh thức chú.”

Nhóc Con không muốn Karlsson phải buồn, cậu bắt đầu lục lọi trong đồng hồ của mình. “Đây là kèn ắc-mô-ni-ca của cháu đấy, chú có thích không?”

Karlsson chớp lấy cái kèn. “Ôi, chú vẫn luôn mong có một nhạc cụ, thích quá, cảm ơn cháu, cho chú nhé - vì chắc cháu cũng chẳng có cái piano nào ở đây.”

Ông đưa kèn lên môi và thổi vài âm thanh như đấm vào tai. Rồi mắt ông sáng rực nhìn Nhóc Con.

“Cháu nghe chưa? Chú vừa thổi một giai điệu hay chưa? Tên là ‘Tiếng ma gào’.”

Nhóc Con nói, tiếng ma gào thì quá hợp với nhà này, vì mọi người trong nhà đều bị ốm. Cậu kể cho Karlsson biết về chứng sốt phát ban.

“Thương Birger và Betty quá,” Nhóc Con nói.

Nhưng Karlsson nói, sốt phát ban không phải là chuyện đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa, chẳng việc gì phải lo cả. Vả lại Birger và Betty phải nằm viện cũng hay, vì bây giờ đúng là lúc ma xuất hiện trong nhà.

Ông chưa nói dứt lời thì Nhóc Con giật bắn mình. Cậu nghe tiếng bà Bock đi tới trước cửa và biết là bà sẽ bước vào phòng bất kỳ lúc nào. Karlsson cũng hiểu ra rằng phải vắt chân lên cổ biển ngay. Ông lăn đùng ra sàn và cuộn như một quả bóng to đùng lăn xuống gầm giường Nhóc Con. Nhóc Con ngồi ngay lên mép giường, tãi chiếc áo choàng mặc trong nhà lên đầu gối và để nó rủ xuống để che chắn cho Karlsson khỏi bị lộ.

Vừa vặn cửa mở tung và bà Bock tiến vào, trong tay cầm chổi con và xẻng hót rác.

“Bác tổng vệ sinh ở đây,” bà nói, “trong lúc ấy cháu ra bếp đi!”

Nhóc Con giật mình, đổ mồ hôi hột vì lo.

“Không, cháu không thích,” cậu nói. “Cháu phải ngồi cách ly ở đây.”

Bà Bock giận dữ nhìn cậu.

“Cháu có biết dưới gầm giường cháu có gì không?” bà hỏi.

Mặt Nhóc Con đỏ dừ. Quản Tù đã phát hiện ra Karlsson rồi sao?

“Dưới... dưới gầm giường cháu có gì đâu?” cậu lúng búng.

“Nhất định là có,” bà Bock nói. “Có đầy bụi bặm và bác phải quét đi. Tránh ra nào!”

Nhóc Con cuống quýt.

“Không, cháu phải ngồi cách ly ở đây,” cậu hét lên.

Bà Bock vừa càu nhàu vừa bắt đầu quét phía đầu kia căn phòng.

“Tùy thôi, cháu thích thì cứ ngồi đấy, chờ đến khi bác quét xong góc này. Xong rồi thì ngoan ngoãn đi ngồi cách ly ở góc khác, rõ chưa hả đồ đầu bò đầu bướu!”

Nhóc Con gặm móng tay và suy nghĩ. Chết rồi, làm sao bây giờ?

Đột nhiên cậu rúm người lại phì cười. Karlsson vừa cù vào khoeo chân của cậu, và Nhóc Con vốn có máu buồn.

Bà Bock nghiêm khắc nhìn Nhóc Con. “Giỏi nhỉ, cứ cười cho sướng đời đi, mẹ cháu và anh chị cháu thì ốm đau khổ sở. Kể ra cũng có nhiều người vô tâm vô tính thật đấy!”

Nhóc Con lại thấy Karlsson cù vào khoeo chân mình, lần này cậu cười ngặt nghẽo, thiếu chút nữa thì ngã khỏi mép giường.

“Cháu có thể cho bác biết có gì hay ho để cười không?” bà Bock hỏi, giọng khá bức bối.

“Hi hi,” Nhóc Con nói, “cháu vừa nhớ ra một truyện tiểu lâm rất buồn cười...” cậu cố vắt óc nghĩ ra một chuyện gì đó.

“Chuyện một con bò mộng đuổi con ngựa, con ngựa sợ hết hồn leo phứa lên cây. Bác đã nghe chuyện ấy chưa, bác Bock?”

Đây là chuyện Birger hay đem ra kể, nhưng Nhóc Con chưa bao giờ thấy buồn cười vì cậu thương con ngựa tội nghiệp phải trèo cây.

Bà Bock cũng không cười. “Đừng có lòi mảy chuyện ngớ ngẩn ấy ra đây mà kể nhé. Cháu biết rõ là ngựa không thể trèo cây được cơ mà.”

“Đúng, ngựa thì không biết trèo,” Nhóc Con nói, hệt như Birger vẫn nói. “Nhưng bị một con bo mộng hung dữ đuổi theo thì nó biết làm quái gì khác được?”

Birger nói là người ta *được phép* nói chữ “quái” khi kể lại một truyện trong đó có từ “quái”, nhưng bà Bock không nhất trí. Bà nhìn Nhóc Con chăm chăm, mặt lộ vẻ kinh tởm.

“Cháu ngồi đó mà cười và văng tục, trong khi mẹ cháu và anh chị cháu ốm đau khổ sở. Bác buộc phải nói là bác rất ngạc nhiên...”

Đúng lúc bà nói đến đây thì bị ngắt lời. “Tiếng ma gào” chọt vang lên từ phía giường, vài âm thanh ngắn và đanh, nhưng cũng đủ để bà Bock rúm người lại.

“Lạy Trời, tiếng gì thế nhỉ?”

“Làm sao mà cháu biết được?” Nhóc Con nói.

Nhưng bà Bock biết!

“Đó là tiếng động từ thế giới bên kia, chắc chắn là thế.”

“Từ thế giới bên kia - nghĩa là thế nào ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Từ thế giới của ma quỷ,” bà Bock nói. “Trong phòng này chỉ có hai người, bác và cháu, không ai có thể tạo ra âm thanh đó. Đó không phải là tiếng người, mà là tiếng ma. Cháu không nghe thấy hay sao? Nghe như tiếng một linh hồn gặp nạn.”

Bà nhìn Nhóc Con, mắt mở trừng trừng.

“Trời ạ, bây giờ bác *phải* viết thư ngay lên truyền hình.”

Bà quẳng luôn chổi và xẻng hót xuống đất rồi ra bàn Nhóc Con ngồi. Bà kiểm giấy bút. Và nhẩn nại ngồi viết một hồi lâu. Sau đó bà đọc lên cho Nhóc Con nghe.

“Nghe đây!”

Kính gửi Đài truyền hình Thụy Điển. Chị gái tôi Frieda Bock đã tham gia loạt chương trình của quý vị về ma quỷ. Frieda muốn kể chuyện gì thì kể, tôi thấy chương trình không hay. Người ta nhất định phải làm cái gì tử tế hơn và cũng có đủ điều kiện. Vì chính bản thân tôi đã vào một nhà ma chính cống, và sau đây là danh sách những trải nghiệm ma quỷ của tôi.

- 1. Tiếng bò rống bí hiểm ngoài cửa sổ nhưng không có bò, vì nhà chúng tôi trên tầng bốn.*
- 2. Nhiều đồ vật biến mất một cách khó hiểu, ví dụ như bánh quế và đĩa bé bị nhốt trong phòng.*
- 3. Cửa bị khóa từ bên ngoài, trong khi tôi đang ở trong phòng. Nếu có thể, quý vị hãy giải thích điều đó!*
- 4. Dòng chữ ma kinh dị trên tường bếp.*
- 5. Bỗng dưng có tiếng nhạc đám ma trong khi tổng vệ sinh, làm người ta buồn phát khóc lên được.*

Đề nghị quý vị đến đây ngay, vì có đủ điều kiện làm một chương trình khiến mọi người chú ý.

Kính thư

Hildur Bock

Tái bút: Quý vị nghĩ gì mà lại đi mời Frieda lên ti vi cơ chứ?

Sau đó bà Bock xăng xái chạy đi bỏ thư. Nhóc Con ngó xuống tìm Karlsson. Ông nằm thu lu dưới gầm giường, mắt sáng quắc. Rồi ông vui vẻ bò ra.

“Ha ha,” ông kêu lên, “cứ đợi đến tối nay, khi trời tối hẳn! Quản Tù sẽ được chứng kiến một chuyện còn xứng đáng cho ti vi hơn nhiều.”

Nhóc Con lại cười khúc khích, cậu âu yếm nhìn Karlsson.

“Ở cách ly thích thật, nhất là ở cách ly cùng với chú,” Nhóc Con nói.

Cậu thoáng nhớ đến Krister và Gunilla là những bạn hằng ngày cùng chơi. Lẽ ra cậu phải buồn mới đúng, vì trong thời gian tới cậu không được đi chơi cùng các bạn. Nhưng không sao cả, chơi với Karlsson rất thích, Nhóc Con nghĩ bụng.

Nhưng lúc này Karlsson không có thì giờ chơi bời. Ông nói là phải về nhà để chữa bộ phận

giảm thanh.

“Không thể để con ma quận Vasa nổ máy ầm ầm như một thùng rác di động được, đúng không nào? Không, nó phải khẽ khàng, rùng rợn và ma quái cơ, có thể thì mới làm Quần Tù dựng tóc gáy lên được.”

Rồi ông thống nhất với Nhóc Con các tín hiệu chuông đặc biệt.

“Nếu cháu kéo chuông *một lần*,” Karlsson nói, “thì có nghĩa là: ‘Chú hãy đến ngay’, kéo chuông hai lần có nghĩa là: ‘Chú không được phép xuất hiện’, và ba hồi chuông nghĩa là: ‘Chú ơi, trên thế giới này chỉ có duy nhất một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất, đó là chú Karlsson.’”

“Tại sao vì thế mà lại phải kéo chuông?” Nhóc Con hỏi.

“Ơ kìa, cứ năm phút một lần người ta nên nói với bạn mình những lời khen ngợi đồng viên như thế, mà chú thì có phải lúc nào cũng bay đến nghe cháu nói được đâu, cháu phải hiểu chứ.”

Nhóc Con tư lự nhìn Karlsson. “Cháu cũng là bạn chú, đúng không? Nhưng cháu chưa thấy *chú* nói những lời ấy với cháu bao giờ.”

Karlsson cười phá lên. “Có sự khác biệt ở đây, cháu ạ. Cháu chỉ là một đứa bé ngốc nghếch thôi.”

Nhóc Con gật đầu. Cậu biết là Karlsson nói đúng. “Nhưng tuy vậy chú vẫn yêu cháu chứ?”

“Ồ, đúng thế, đúng thế thật,” Karlsson cả quyết. “Bản thân chú không biết vì sao, nhưng chú vẫn cố lý giải chuyện đó trong những buổi chiều nằm trần trọc mất ngủ.”

Ông vỗ má Nhóc Con. “Tất nhiên là chú yêu cháu và chuyện này hẳn phải có nguyên nhân nào đó - có thể vì cháu hoàn toàn khác chú, cháu bé tội nghiệp ạ.”

Ông bay ra cửa sổ và vẫy tay từ biệt.

“Còn nếu cháu giật chuông liên hồi như gọi cứu hỏa,” ông nói, “thì một là nhà bị cháy *thật*, hai là: ‘Cháu vừa làm chú thức dậy, chú Karlsson yêu quý, chú hãy đến đây với cháu và nhỏ đem theo một cái túi to để đựng tất cả đồ chơi của cháu đem đi - cháu sẵn sàng cho chú hết đây.’”

Rồi ông bay mất.

Bimbo phủ phục trước chân Nhóc Con và khe khẽ quật đuôi xuống thảm. Đó là cách nó muốn nói rằng nó rất mến mọi người và mọi người nên chú ý đến nó. Nhóc Con nằm xuống cạnh Bimbo. Nó nhảy cẫng lên sung sướng và sữa, rồi rúc vào vòng tay Nhóc Con và nhắm mắt lại.

“Chắc mày nghĩ tao không đi học và ngồi cách ly ở nhà là hay,” Nhóc Con nói. “Này Bimbo, nhất định mày nghĩ tao là Người Tốt Nhất Thế Giới, đúng không?”

Con ma nhỏ của quận Vasa

Ngày hôm nay mới dài dằng dặc và cô đơn làm sao. Nhóc Con chỉ nóng lòng đợi đến buổi tối. Giống như buổi tối trước lễ Giáng sinh vậy. Nhóc Con chơi với Bimbo, xem bộ tem sưu tập và làm vài bài toán để không bị tụt lại nhiều quá so với các bạn ở lớp. Đợi đến giờ Krister đã về đến nhà, cậu gọi điện kể về sốt phát ban.

“Tớ không đi học được, tớ bị cách ly, cậu hiểu không!”

Nhóc Con nghe mình nói câu ấy rất nghiêm trọng, rõ ràng Krister cũng thấy vậy nên im bật.

“Cậu cứ kể cho Gunilla biết nhé,” Nhóc Con nói.

“Cậu có thấy chán không?” Krister hỏi khi đã trấn tĩnh trở lại.

“Hoàn toàn không,” Nhóc Con nói, “vì tớ đã có...”

Nhóc Con vội bưng mồm. Suýt nữa cậu định nói “Karlsson” nhưng bố đã dặn không được nói. Tuy là hồi mùa xuân Krister và Gunilla đã vài lần gặp Karlsson, nhưng hồi đó bố *chưa* dặn là không được phép kể chuyện Karlsson với bất kỳ ai. Bây giờ nhất định Krister và Gunilla đã dần dần quên Karlsson rồi, thế là tốt.

Vì bây giờ Karlsson là báu vật riêng bí mật của mình, Nhóc Con nghĩ. Cậu vội chia tay với Krister.

“Tạm biệt nhé, tớ đang rất vội.”

Thật ngán ngẩm khi ngồi ăn một mình với bà Bock, nhưng bà rán món thịt viên rất ngon. Nhóc Con ăn thật nhiều. Món tráng miệng là bánh táo nướng với nước sốt va ni. Giờ thì cậu cũng bắt đầu lờ mờ nghĩ rằng bà Bock có khi cũng không tệ lắm.

Mặt tốt nhất của bà Bock là bánh táo nướng, Nhóc Con nghĩ, và mặt tốt nhất của bánh táo nướng là nước sốt va ni, và mặt tốt nhất của nước sốt va ni là đang được ta xúc vào mồm.

Tuy nhiên bữa ăn chẳng vui vẻ gì khi nhiều chỗ quanh bàn để trống. Nhóc Con nhớ mẹ, bố, Birger và Betty quá - theo đúng thứ tự ấy. Không, đúng là chẳng vui vẻ gì. Thêm vào đó là bà Bock suốt buổi nói về Frieda khiến Nhóc Con ngấy đến tận cổ.

Rồi thì cũng đến buổi tối. Lúc này đã vào thu, trời rất nhanh tối. Nhóc Con đứng trước cửa sổ ngắm những ngôi sao lấp lánh trên mái nhà mặt nhợt nhạt vì hồi hộp. Cậu đợi. Còn *tệ* hơn cả đêm trước Giáng sinh khi người ta ngồi đợi ông già Nôen, nhưng ông già Nôen đã là gì so với con ma nhỏ của quận Vasa cơ chứ... hoàn toàn không so sánh được! Nhóc Con bồn chồn gặm móng tay. Cậu biết là lúc này Karlsson đang đợi ở đâu đó trên mái nhà. Bà Bock đang ngồi trong bếp ngâm chân như mọi hôm. Nhưng sau đó bà ấy sẽ vào phòng chúc Nhóc Con ngủ ngon như đã hứa. Đó là lúc Nhóc Con sẽ kéo dây chuông. Rồi thì - lạy Trời, như bà Bock vẫn hay thốt lên - lạy Trời, lúc đó mới gọi là hồi hộp chứ!

“Nếu bà Bock không đến thì mình sẽ đứt dây thần kinh mất!” Nhóc Con lẩm bẩm.

Bà Bock vào phòng. Bà đi qua cửa, chân trần vừa rửa sạch sẽ, và Nhóc Con giật bắn mình như bị điện giật mặc dù cậu đã đợi suốt buổi và biết chắc bà sẽ đến.

Bà Bock nghiêm khắc nhìn Nhóc Con. “Tại sao cháu còn đứng trước cửa sổ sau khi đã mặc quần áo ngủ? Lên giường ngay lập tức!”

“Cháu... cháu chỉ ngắm sao thôi,” Nhóc Con lắp bắp. “Bác cũng thích nhìn trời sao chứ ạ?”

Cậu nói rất mẹo để kích bà Bock đi ra cửa sổ, đồng thời bí mật luồn tay ra sau rèm cửa - nơi giấu dây chuông - và kéo thật mạnh. Nhóc Con nghe tiếng chuông kêu trên mái nhà, và bà Bock cũng nghe thấy.

“Bác nghe tiếng chuông trong vũ trụ,” bà nói. “Lạ quá nhỉ!”

“Vâng, lạ thật đấy,” Nhóc Con nói.

Nói xong cậu nín thở. Vì đúng lúc ấy một con ma nhỏ trắng ớn tròn tròn lượn từ trên mái xuống. Nó xuất hiện trong tiếng nhạc. Nghe rất khẽ và buồn thảm, đó chính là giai điệu “Tiếng ma gào” xuyên qua buổi tối mùa thu, không thể lẫn được.

“Kìa - ô kìa, trông kìa - ôi - lạ Trời,” bà Bock thốt lên. Mặt bà tái mét, bà buông mình đánh phịch xuống ghế. Thế mà mọi hôm bà vẫn nói không sợ ma!

Nhóc Con tìm cách trấn an bà Bock. “Vâng, bây giờ thì cháu cũng tin là có ma thật,” cậu nói. “Nhưng con ma này nhỏ tí ấy mà, chắc nó không nguy hiểm lắm đâu.”

Bà Bock không chịu tin. Bà trân trân nhìn ra cửa sổ, ánh mắt khiếp hãi của bà dõi theo con ma đang thực hiện những cú bay lượn kinh hoàng.

“Cút đi! Cút đi!,” bà khò khè rên lên.

Nhưng con ma nhỏ của quận Vasa đâu chịu cút. Nó lượn đi lượn lại, nhao lên rồi bổ xuống, thỉnh thoảng làm cú lộn nhào trong không trung. Ngay cả khi lộn nhào, nó vẫn không ngừng phát ra tiếng nhạc gào rú.

Nhóc Con thấy cảnh nay thật đẹp và hào hứng, con ma nhỏ trắng ớn trên nền trời sao cùng tiếng nhạc ma quái. Nhưng bà Bock không thấy thế, bà kéo Nhóc Con giật lại.

“Nào! Ta chạy vào phòng ngủ để trốn, nhanh lên!”

Căn hộ của gia đình Svantesson có năm phòng, ngoài phòng bếp, hành lang và phòng tắm. Birger, Betty và Nhóc Con mỗi người có một phòng nhỏ riêng của mình, mẹ và bố có phòng ngủ, ngoài ra còn phòng khách lớn nữa. Trong khi bố mẹ vắng nhà, bà Bock ở phòng ngủ của họ. Phòng này có cửa sổ quay ra sân, còn phòng Nhóc Con nhìn ra phố.

“Đi nào,” bà Bock rên rỉ, “mình trốn vào phòng ngủ đi.”

Nhóc Con không chịu. Sao lại chạy đi, khi trò ma vừa mới bắt đầu! Nhưng bà Bock không nhân nhượng.

“Cháu nhanh chân lên, bác sắp bắt tỉnh rồi!”

Và mặc dù Nhóc Con không muốn, cậu vẫn bị lôi vào phòng ngủ. Cửa sổ ở đây mở toang, nhưng bà Bock đã lao đến đóng lại đánh rầm. Bà thả cả mảnh sáo chấn nằng xuống và khép rèm cẩn thận. Rõ ràng là bà không đời nào dám nhìn thấy con ma dù chỉ một lần nữa.

Nhóc Con không hiểu nổi. Trước đó bà còn nóng ruột đợi ma cơ mà. Cậu ngồi trên mép giường của bố mẹ, quan sát bà Bock hồn hển chạy đi chạy lại, và lắc đầu.

“Frieda nhất định sẽ không sợ đến mức ấy,” cậu nói.

Chính bây giờ là lúc bà Bock không muốn nghe gì về Frieda cả. Bà tiếp tục đẩy đồ gỗ. Tủ đứng, bàn và tất cả các ghế đầu, thêm một giá sách nhỏ nữa. Cả một chiến lũy hùng vĩ mọc lên chặn cánh cửa.

“Được đấy,” bà Bock tươi tỉnh nói. “Bác nghĩ là mình có thể yên tâm được rồi.”

Chợt dưới giường ngủ vang lên một giọng đùng đục và còn tươi tỉnh hơn: “Được đấy! Tôi nghĩ là mình có thể yên tâm được rồi. Giờ thì tất cả cùng bị giam cả đêm trong này!”

Dứt lời, con ma nhỏ bay vụt ra như cơn lốc.

“Cứu tôi với!” bà Bock rú lên. “Cứu tôi với!”

“Sao mà phải cứu?” con ma hỏi. “Cứu để khỏi phải đẩy đồ gỗ hả? Tôi có phải là dịch vụ chuyển nhà đâu?”

Câu hỏi khô hài khiến chính con ma cười mãi không thôi. Chỉ có bà Bock là không cười nổi. Bà lao ra cửa và bắt đầu xô đẩy đồ gỗ sang hai bên khiến ghế đầu văng tứ tung. Thoắt một cái, chiến lũy đã tan tành, và bà Bock vừa gào thét vừa xông ra hành lang. Con ma bay theo sát nút. Nhóc Con cũng bám theo. Bimbo chạy đoạn hậu và sủa nhặng lên. Nó đánh hơi nhận ra con ma, vì vậy nó thấy trò chơi này cực kỳ lý thú. Con ma cũng vậy.

“Ha ha!” con ma hét to và bay phành phạch xung quanh bà Bock. Đôi khi nó để bà chạy trước một đoạn để cuộc rượt đuổi căng thẳng hơn. Cả hai chạy tít mù khắp nhà, đầu tiên là bà Bock, con ma ngay sau lưng, vào bếp rồi lại ra khỏi bếp, vào phòng khách rồi lại ra khỏi phòng khách, vào phòng Nhóc Con rồi lại ra khỏi phòng Nhóc Con, vòng đi rồi vòng lại.

Bà Bock thét gào luôn miệng, rớt cuộc thì con ma cũng phải trấn an bà:

“Thôi, thôi nào! Đừng gào lên thế! Chuyện vui ấy mà!”

Nhưng nào có ích gì? Bà Bock vẫn không ngừng gào thét và chạy biến vào bếp. Dưới đất vẫn còn chậu nước ngâm chân. Con ma bay theo sát gáy.

“Ha ha!” nó phả vào tai bà Bock và bà vấp đánh rầm vào chậu nước ngâm chân. Một tiếng rú chói tai như còi cứu hỏa.

Con ma nói: “Yên nào! Bà làm tôi và hàng xóm sợ vỡ tim mất thôi. Nếu bà không chịu im đi thì cảnh sát sẽ đến đấy!”

Sàn nhà ướt lênh láng, còn bà Bock nằm lăn quay giữa vũng nước. Song bà vùng phất dậy với tốc độ không ngờ và chạy khỏi bếp, gấu váy ướt quật đen đét vào bắp chân.

Con ma không chịu bỏ lỡ cơ hội giẫm bành bạch mấy lần vào cái chậu hầy còn đọng chút nước.

“Cho nước bắn hết lên tường đi,” con ma nói với Nhóc Con. “Ai mà chả thích giẫm vào chậu nước, có gì bà ấy làm ầm ĩ lên thế cơ chứ?”

Con ma lại giẫm vào chậu nước lần nữa rồi toan tiếp tục truy kích bà Bock. Không thấy bà đâu, nhưng dấu chân ướt của bà còn in rõ trên nền hành lang.

“Tên Quân Tù này,” con ma nói. “Dấu chân còn mới, ta sẽ tìm ngay ra mi thôi. Thử đoán xem ai là Người Dò Dấu Vết Giỏi Nhất Thế Giới!”

Dấu chân đi về phía phòng tắm. Bà Bock đã khoá trái cửa từ bên trong. Có thể nghe rõ môn một tiếng cười đắc thắng của bà.

Con ma nhỏ đập cửa.

“Mở cửa ngay, ta ra lệnh!”

Từ trong phòng tắm lại vang lên tiếng cười ngạo nghễ.

“Mở cửa ra, không thì ta không bằng lòng đâu!” con ma rít lên.

Bà Bock im lặng, nhưng không chịu mở cửa. Con ma bèn quay sang Nhóc Con lúc này đang hực hơi vì chạy đuổi.

“Cháu nói với bà ấy đi! Chơi ăn gian kiểu này thì còn gì là vui vẻ nữa!”

Nhóc Con ngập ngừng gõ cửa.

“Cháu đây mà,” cậu nói. “Bác còn định ở trong ấy bao lâu nữa hả bác Bock?”

“Suốt đêm nay, cháu tin hay không thì tùy,” bà Bock nói. “Bác đang lấy khăn tắm lót vào bồn tắm để làm giường đây.”

Con ma nổi cơn thịnh nộ. “Thôi được, cứ làm thế đi! Cứ ăn gian thế đi, để chúng ta *mất hết* cả vui. Nhưng thử đoán xem ai sẽ bay đến chỗ Frieda và bày trò ma ở đó!”

Trong phòng tắm im ắng một hồi lâu. Nhất định bà Bock đang ngồi suy nghĩ về chuyện khủng khiếp vừa nghe được. Cuối cùng thì bà cũng lên giọng eo éo thảm hại:

“Ồ không, đừng làm thế, tôi xin mà. Tôi... tôi không muốn thế đâu.”

“Thế thì ra đi,” con ma nói. “Không thì ta bay ngay sang phố Frejgatan, và Frieda nhất định sẽ được vào thùng ti vi lần nữa đây.”

Tiếng bà Bock thở dài mấy lần liền. Rồi bà gọi:

“Nhóc Con, cháu áp tai vào lỗ khóa để bác nói cái này.”

Nhóc Con làm theo yêu cầu của bà. Cậu áp tai vào lỗ khóa nghe bà Bock thì thào:

“Bác cứ tưởng mình chẳng biết sợ ma quỷ là gì, nhưng thật sự là bác sợ. Còn cháu là người rất dũng cảm. Cháu có thể bảo con ma khủng khiếp kia biến đi và hôm khác sẽ quay lại, khi bác đã hơi quen quen hiện tượng này không? Nhưng bảo nó *đừng* bay sang chỗ Frieda. Cháu bắt nó hứa như thế bằng được nhé!”

“Bác để cháu thử làm xem sao,” Nhóc Con nói.

Cậu quay lại định nói chuyện với con ma, nhưng con ma đã biến đâu mất.

“Nó đi rồi!” Nhóc Con kêu to. “Chắc nó bay về nhà nó rồi. Bác yên tâm ra được rồi đấy!”

Nhưng bà Bock vẫn không dám lộ mặt ra, trước khi Nhóc Con lục lọi khắp nhà và tin chắc con ma đã đi khỏi.

Sau đó bà Bock còn ngồi lâu trong phòng Nhóc Con và run như cầy sấy. Dần dần bà cũng trấn tĩnh trở lại, trấn tĩnh đến mức khó ngờ.

“Eo ôi, khiếp quá đi mất,” bà nói. “Cháu hãy thử tưởng tượng, hãy thử tưởng tượng mà xem, việc này sẽ đem đến một chương trình ti vi tuyệt vời! Frieda chưa bao giờ chứng kiến một vụ tương tự đâu!”

Bà ngồi đó hân hoan như một đứa trẻ. Chỉ đôi khi bà thoáng rung mình nhớ lại vụ bị ma săn đuổi ban nãy.

“Nói thực lòng thì chừng ấy chuyện ma thế là đủ lắm rồi,” bà nói. “Ước gì đừng bao giờ thấy lại đồ ôn vật ấy lần nữa.”

Chưa dứt lời thì một tiếng bò rống vẳng ra từ trong tủ tường của Nhóc Con, và bà Bock lại một lần nữa rú lên.

“Cháu nghe chưa? Đúng là con ma trong tủ tường nhà mình rồi! Ôi, bác chết mất thôi!”

Nhóc Con thương bà Bock quá, nhưng cậu biết cách an ủi bà.

“Không phải đâu,” cậu nói. “Đó không phải là ma đâu. Biết đâu chỉ là một con bò thôi. Hy vọng đó là một con bò.”

Một giọng nói trong tủ vang lên:

“Không phải bò đâu! Đừng tưởng bở!”

Cửa tủ mở ra và con ma nhỏ của quận Vasa xuất hiện trong chiếc áo choàng trắng do Nhóc Con khâu. Vừa cất giọng ta thán khàn khàn con ma vừa dang cánh bay sát vòng quanh ngọn đèn trên trần nhà.

“Ha ha, đây là Con Ma Nguy Hiểm Nhất Thế Giới chứ không phải con bò!”

Bà Bock hét lên. Con ma tăng tốc, bay mỗi lúc một nhanh hơn, bà Bock hét mỗi lúc một to hơn, và con ma mỗi lúc một ghê rợn hơn.

Nhưng chợt có chuyện xảy ra. Con ma bay sát ngọn đèn quá, và đột nhiên chiếc áo choàng của nó vướng phải một cái móc thò ra ở góc đèn.

Tấm vải đã cũ kêu đánh roạt, áo choàng tụt ra và treo lơ lửng trên móc, giờ thì hiện nguyên hình Karlsson trong chiếc quần xanh lam tầm thường, áo ca rô và tất sọc đỏ. Bản thân Karlsson không chú ý đến chuyện gì xảy ra vì quá bận tâm diễn trò ma, ông vẫn bay tiếp và thở dài, than vãn kinh rợn hơn cả lúc này. Bay đến vòng thứ tư, đột nhiên ông phát hiện ra có gì đó treo trên móc và bay phồng lên mỗi khi ông lượn qua.

“Này, các người treo tấm vải nào lên đèn thế kia?” ông hỏi. “Màn chống muỗi hay cái gì vậy?”

Nhóc Con chỉ còn biết rên lên.

“Không, Karlsson, không phải màn chống muỗi đâu.”

Karlsson ngó xuống thân hình mập mạp của mình và nhận ra tai họa vừa xảy ra, ông nhận ra cái quần xanh, nhận ra mình không phải là con ma nhỏ của quận Vasa nữa mà chỉ là Karlsson.

Ông hạ cánh đánh phịch trước mặt Nhóc Con, lộ rõ vẻ ngượng ngịu.

“Thôi được,” ông nói, “đây là một minh chứng là giỏi mấy thì cũng có lần sẩy tay làm hỏng việc. Không sao, bậc vĩ nhân không đếm xỉa đến mấy chuyện vặt!”

Bà Bock mặt trắng bệch, ngồi đờ ra nhìn Karlsson. Bà ngáp ngáp như con cá mắc cạn. Rồi thì bà cũng cố gắng thốt lên:

“Ai - ai - ai thế này hả Trời?”

Nhóc Con cố kìm nước mắt ghen ngào nói:

“Karlsson Trên Mái Nhà đấy.”

“Karlsson Trên Mái Nhà là ai?” bà Bock thở gấp gấp.

Karlsson uốn lưng.

“Là một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất. Chính ta đây!”

Karlsson không phải ma, mà chỉ là Karlsson

Nhóc Con không thể nào quên được buổi tối hôm ấy. Bà Bock ngồi khóc trên ghế, còn Karlsson đứng cách một đoạn và hơi có vẻ ngượng ngập. Không ai nói một lời. Buồn thảm tột độ.

Vì những vụ kiểu này mà sinh ra tóc bạc đấy, Nhóc Con nghĩ bụng, vì đôi lúc mẹ hay nói câu ấy. Ví dụ như khi Birger bị ba điểm kém liền, hay Betty muốn có một cái áo khoác ngắn bằng lông cừu mà bố thì vừa phải chi tiền mua cái ti vi, hoặc Nhóc Con ném đá ở sân trường làm vỡ cửa kính là lúc ấy mẹ lại thở dài và nói: “Vì những vụ kiểu này mà tóc tôi bạc hết rồi.”

Và đó cũng chính là tâm trạng của Nhóc Con lúc này. Trời ơi, ruột gan cứ rối bời hết cả lên! Bà Bock khóc, nước mắt tuôn thành dòng. Vì sao? Chỉ vì Karlsson không phải là ma.

“Thế là chương trình kể chuyện ma của tôi đi tong,” bà nói và trừng mắt giận dữ nhìn Karlsson. “VẬY mà tôi đã trót kể với Frieda rằng...”

Bà lấy hai tay bưng mặt, và khóc rung rức, khiến chẳng ai hiểu là bà đã trót kể với Frieda chuyện gì.

“Nhưng tôi là một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất,” Karlsson cố an ủi bà Bock. “Tôi hoàn toàn có thể dễ dàng chui vào cái thùng ti vi kia - nếu có một cô nàng xinh đẹp nào đó vào cùng...”

Bà Bock thả hai tay đang ôm mặt ra nhìn Karlsson và bĩu môi.

“Một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất, rất hợp với ti vi! Ở đó người ta có hàng đồng người như vậy rồi nhé.”

Bà nhìn Karlsson một cách căm tức và ngờ vực. Một tên ôn vật béo ị. Nhất định đây là một thằng bé, nhưng mặt mũi thì lại trông như người lớn còi cọc. Bà hỏi Nhóc Con:

“Tên này chui từ đâu ra thế?”

Và Nhóc Con trả lời đúng sự thật:

“Đó là bạn cùng chơi với cháu.”

“Thảo nào, biết ngay mà,” bà Bock nói.

Rồi bà lại khóc tiếp. Nhóc Con ngạc nhiên quá. Bố mẹ cứ tưởng tượng ra rằng nếu ai đó trông thấy Karlsson thì sẽ xảy ra toàn chuyện động trời, tất cả sẽ xúm đông xúm đỏ lại xem, rồi sẽ đưa Karlsson lên ti vi. Nhưng người duy nhất nhìn thấy Karlsson chỉ biết khóc và cho rằng Karlsson là đồ vô giá trị. Bà cũng chẳng thèm khâm phục Karlsson có cánh quạt trên lưng và biết bay.

Karlsson bay lên rút tấm áo choàng ma bị móc trên đèn ra, nhưng bà Bock chỉ lườm ông giận dữ hơn và nói:

“Thời buổi ngày nay trẻ con đòi bằng được có cánh quạt và mọi đồ cơ khí vớ vẩn cùng trăm thứ khác nữa! Có lẽ sắp tới chúng nó sẽ bay lên mặt trăng trước khi vào lớp Một cũng nên.”

Càng nói bà càng cáu hơn, vì bây giờ bà đã ngộ ra ai là kẻ trộm bánh quế, làm tiếng bò rống ngoài cửa sổ và viết câu ma quái lên tường nhà bếp. Không thể hiểu nổi tại sao lại có người mua cho trẻ con mấy thứ máy móc để chúng bay lượn vòng quanh và chọc tức người già cơ chứ! Toàn bộ chuyện ma mà bà đã viết cho Đài truyền hình Thụy Điển té ra chỉ là một trò chơi khăm của tụi trẻ con. Và bà không thể nhìn mặt cái đồ vô dụng còi cọc nay thêm lấy một giây nào nữa.

“Cút ra khỏi nhà, thằng... à, tên mày là gì?”

“Karlsson,” Karlsson nói.

“Biết rồi,” bà Bock càng cáu hơn, “nhưng mày còn có tên họ nữa chứ?”

“Tên tôi là Karlsson và họ tôi là Karlsson,” Karlsson nói.

“Đừng chọc tức tao, vì tao đã tức sẵn rồi đây,” bà Bock nói. “Tên tức là cái người ta vẫn dùng để gọi nhau - không hiểu à? Bố mày gọi mày ra sao?”

“Quý Con,” Karlsson đặc chí nói.

Bà Bock gật đầu ưng ý. “Bố mày đặt cái tên chí lý quá.”

Karlsson cũng tán thưởng ý bà. “Vâng, đúng thế, khi người ta còn bé thì đúng là Quý Con thật! Nhưng đó là chuyện xa xưa rồi, hôm nay ta là Người Ngoan Nhất Thế Giới!”

Nhưng bà Bock có để ý nghe gì nữa đâu. Bà ngồi im lặng suy ngẫm và có vẻ đã bình tâm lại đôi chút.

“Thôi được,” rốt cuộc bà lên tiếng, “nhưng ít nhất thì tôi cũng biết một người sẽ khoái chuyện này.”

“Ai hả bác?” Nhóc Con hỏi.

“Frieda,” bà Bock cau có trả lời. Rồi bà thở dài sườn sượt đi vào bếp lau vũng nước trên sàn và thu dọn chậu ngâm chân.

Karlsson và Nhóc Con ở lại một mình với nhau, và cả hai đều thích thế.

“Người ta ầm ĩ lên vì mấy chuyện nhỏ nhặt,” Karlsson nhún vai nói. “Chú có làm gì bà ấy đâu?”

“Thật không?” Nhóc Con nói. “Chỉ chọc nguấy một tẹo thôi chứ gì? Thôi, bây giờ chúng mình ngoan trở lại nhé.”

Karlsson cũng đồng ý. “Tất nhiên bây giờ chúng mình ngoan. Chú luôn là Người Ngoan Nhất Thế Giới. Nhưng chú phải làm trò gì vui cơ, không thì chú không chơi cùng nữa.”

Nhóc Con suy nghĩ, cố tìm ra một trò vui cho Karlsson. Nhưng đó là chuyện vô ích, vì Karlsson đã tự lo cho mình. Ông chạy ra mở tủ tường của Nhóc Con và chui vào.

“Đợi tí, lúc diễn trò ma ban nãy chú nhìn thấy một vật rất kỳ quái trong này.”

Ông quay ra với cái bẫy chuột trong tay. Cái bẫy này Nhóc Con tìm thấy ở nhà bà hồi về quê và cầm theo lên đây.

“Con muốn bắt sống một con chuột và thuần dưỡng nó, và nó sẽ là của riêng con,” Nhóc Con giải thích cho mẹ biết. Nhưng mẹ nói, may mắn thay, nhà thành phố không có chuột, ở nhà này lại càng không. Nhóc Con kể lại với Karlsson, nhưng ông nói:

“Chuột có thể xuất hiện mà ta không nhận ra. Sẽ có một con Chuột Bất Ngờ nhảy ra làm mẹ cháu sung sướng.”

Ông giải thích cho Nhóc Con biết tình hình sẽ sáng sủa ra sao khi hai người tóm được con Chuột Bất Ngờ ấy. Karlsson sẽ đem nó về nhà mình trên mái. Và nếu nó đẻ con thì dần dần sẽ phát triển thành một trang trại nuôi chuột.

“Lúc đó chú sẽ đăng quảng cáo trên báo,” Karlsson nói. “Quý vị cần chuột thì gọi điện ngay cho Trại Nuôi Chuột Karlsson!”

“Đúng rồi, lúc đó thì các nhà thành phố cũng sẽ có chuột,” Nhóc Con khoái chí nói. Cậu chỉ cách đặt bẫy cho Karlsson biết.

“Nhưng tất nhiên cần một miếng pho mát hay mỡ để nhử, không thì chuột chẳng đến đâu.”

Karlsson thọc tay vào túi quần lôi ra một rẻo mỡ lợn dính bì.

“May quá, chú đã giữ lại cái này từ bữa ăn trưa, suýt nữa thì chú vứt vào thùng rác.”

Ông gắn miếng mỡ vào bẫy rồi đặt xuống gầm giường của Nhóc Con.

“Xong! Bây giờ chỉ việc đợi chuột đến thôi.”

Họ quên rằng bà Bock nếu không nghe thấy tiếng lạch cạch trong bếp.

“Nghe như là bà ấy đang làm đồ ăn thì phải,” Karlsson nói. “Có tiếng lách chảo trên bếp.”

Đúng thế thật. Chẳng mấy chốc có hương vị của thịt viên rán, nhẹ nhẹ nhưng rất quyến rũ từ bếp bay lên.

“Bà Bock rán lại mấy viên thịt còn thừa từ bữa trưa đấy,” Nhóc Con nói. “Ôi, cháu thấy đói bụng quá.”

Karlsson chạy luôn ra cửa.

“Xung phong! Xung phong xuống bếp nào!” ông hét to.

Nhóc Con thấy Karlsson cực kỳ dũng cảm khi ông dám ra chỗ bà Bock, nhưng cậu không muốn bị thua kém nên cũng rón rén theo đuôi.

Karlsson đã vào bếp.

“Ha ha, tôi nghĩ là đã đến đúng giờ khai mạc một bữa tiệc đêm, đúng không nhỉ?”

Đang đứng cạnh bếp lò và lách chảo thịt viên, bà Bock đặt luôn chảo xuống rồi xông ra chỗ Karlsson. Trông bà rất hung hãn và nguy hiểm.

“Cút đi!” bà hét. “Cút ra khỏi đây!”

Karlsson nhệch mồm ra cầu nhàu.

“Bà mà xấu tính thế thì tôi không bằng lòng đâu. Tôi cũng phải được vài viên thịt chứ. Bà không hiểu là tôi đói meo sau khi chạy nhảy và diễn trò ma cả tối hay sao?”

Ông nhảy một bước đến sát bếp lò rồi chộp một viên thịt trong chảo. Lẽ ra không nên làm như thế. Bà Bock rút lên và tóm lấy Karlsson. Bà nắm cổ áo ông quăng ra cửa sau.

“Cút đi!” bà hét. “Cút về nhà đi, và chớ đại thò mũi vào đây thêm một lần nào nữa!”

Nhóc Con rất bức mình và thất vọng. Sao lại có thể làm chuyện đó với người bạn Karlsson thân yêu của cậu!

“Trời đất ơi, bác ác quá bác Bock ạ,” cậu nói. “Karlsson là bạn cùng chơi với cháu, chú ấy *phải* được phép ở đây chứ.” Cậu đã sắp khóc.

Cậu không nói được thêm, vì cửa sau bung ra và Karlsson lạch bạch đi vào, thịnh nộ như một con ong vò vẽ.

“Tôi không bằng lòng đâu,” ông hét. “Nếu thế này thì tôi không chơi cùng nữa! Quăng tôi ra cửa sau là tôi sẽ không chơi cùng nữa đâu!”

Ông chạy ra trước mặt bà Bock giậm chân thành thịnh.

“Cửa sau! Hèn hạ quá! Tôi muốn bị tống ra cửa trước như những người lịch sự cơ!”

Bà Bock lại tóm lấy cổ áo Karlsson.

“Cầu được ước thấy,” bà nói, và mặc cho Nhóc Con chạy theo sau khóc phản đối bà lôi Karlsson đi dọc suốt căn hộ và quăng ông ra cửa trước, đúng như ông đã mong muốn.

“Xong,” bà nói, “thế đã đủ lịch sự chưa?”

“Vâng, bây giờ thì đủ lịch sự rồi,” Karlsson nói. Bà Bock sập cửa đánh rầm, khiến cả nhà phải rung lên.

“Thế là chấm dứt,” bà nói và quay trở về phòng bếp. Nhóc Con chạy theo kêu ca.

“Khiếp quá, bác rất ác và bất công! Karlsson phải được phép ở trong bếp chứ!”

Và Karlsson cũng ở đó thật! Lúc bà Bock và Nhóc Con vào bếp thì Karlsson đang đứng cạnh chảo ăn thịt viên.

“Tôi muốn bị quăng qua cửa trước,” ông giải thích, “để lại luôn qua cửa sau vào nhà và kiểm vài viên thịt rán ngon lành.”

Bà Bock liền tóm gáy Karlsson và tống Karlsson ra khỏi nhà lần thứ ba, lần này qua cửa sau.

“Thật không sao chịu nổi,” bà nói. “Như một con nhặng xanh vậy! Nhưng tao sẽ khóa trái cửa để mày hết đường vào!”

“Hãy đợi đấy xem sao nhé,” Karlsson từ tốn nói.

Cửa đóng sập sau lưng Karlsson và bà Bock kiểm tra cẩn thận xem đã khóa chặt chưa.

“Trời ơi, bác ác quá bác Bock à,” Nhóc Con nói. Nhưng bà không nghe cậu. Bà đi thẳng đến cạnh bếp, nơi chảo thịt viên đang xèo xèo ngon lành.

“Giờ thì có lẽ ta mới được một viên thịt sau buổi tối khủng khiếp như hôm nay,” bà nói.

Một giọng nói vang lên từ phía cửa sổ mở. “Xin chào tất cả. Có ai ở nhà không? Còn thừa viên thịt rán nào không đấy?”

Karlsson ngồi trên bậu cửa sổ, mỉm cười đắc thắng. Nhóc Con cũng cười phá lên. “Chú bay từ ban công lên à?”

Karlsson gật đầu. “Chính xác. Và chú lại có mặt ở đây rồi. Chắc mọi người đều vui mừng cả chứ - nhất là cái bà đứng bên bếp lò kia kìa!”

Bà Bock đứng đó với một viên thịt trong tay, vừa định bỏ vào mồi, nhưng khi nhìn thấy Karlsson thì bà chững lại há hốc mồm nhìn ông.

“Tôi chưa bao giờ thấy đàn bà con gái nào mà lại tham ăn đến thế,” Karlsson nói và bay vào một vòng trên đầu bà. Lúc bay qua, ông gỡ viên thịt từ tay bà bỏ tọt vào mồi rồi bay lên sát trần nhà.

Lúc này bà Bock đã định thần trở lại. Bà thét lên, vớ cây đập thảm truy kích Karlsson.

“Đồ quái vật, tao thề sẽ tổng được mày ra khỏi đây!”

Karlsson vừa cười khanh khách vừa bay quanh ngọn đèn.

“Ha ha, chúng ta lại muốn chiến đấu lần nữa hả?” ông kêu lên. “Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ tôi khoái như hôm nay, từ khi bố tôi cầm vĩ ruồi đuổi tôi vòng quanh hồ Mlar. Ha ha, hồi ấy sao vui thế không biết!”

Karlsson lượn ra hành lang, và cuộc đuổi bắt kịch liệt bắt đầu. Karlsson bay trước, cười khúc khích sung sướng, bà Bock chạy theo với cây đập thảm trong tay, sau nữa là Nhóc Con và Bimbo chạy sau chót sữa văng tãi.

“Ha ha!” Karlsson hét.

Bà Bock đã đuổi gần kịp Karlsson, nhưng khi bà tiến sát được thì Karlsson lại tăng tốc bay lên sát trần nhà. Và bà Bock có cố gắng vung cây đập thảm đến mấy cũng chẳng bao giờ với được quá đế giày của Karlsson.

“Hi hi, hô hô,” Karlsson nói, “đừng cù vào bàn chân tôi, nhột lắm, tôi không chơi cùng nữa đâu.”

Bà Bock vừa thở hổn hển vừa chạy, đôi chân bè bè của bà giậm bành bịch trên nền nhà - thật đáng thương, bà không kịp có thời gian cởi giày tất ra trước khi bị ma đuổi và đuổi ma tối nay. Sau một hồi, bà cũng mệt bã rồi, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc.

“Hãy đợi đấy,” bà hét và tiếp tục đuổi theo Karlsson. Chốc chốc bà lại nhảy lên quật cây đập thảm vào Karlsson, nhưng Karlsson cười ré lên và bay vụt đi mất. Nhóc Con cũng cười không sao nhịn nổi. Cậu cười đến nỗi bụng đau quặn, và khi hai người đuổi nhau qua phòng cậu đến lần thứ ba thì Nhóc Con phải lăn ra giường nghỉ một chốc. Cậu mệt bỏ hơi tai nhưng không thể ngừng cười khi thấy bà Bock chạy dọc tường nhà truy đuổi Karlsson.

“Ha ha,” Karlsson réo to.

“Tao sẽ cho mày biết thế nào là ha ha,” bà Bock thở hổn hển. Bà vung loạn xạ cây đập thảm và quả thật cũng dồn được Karlsson vào góc phòng ngay cạnh giường Nhóc Con.

“A, bây giờ thì ta đã tóm được mày!” bà Bock nói.

Bỗng dưng bà hét lên một tiếng xé màng tai. Nhóc Con đang cười lập tức im bật.

Chết rồi, cậu nghĩ, giờ thì Karlsson bị tóm rồi!

Nhưng người bị tóm lại không phải là Karlsson. Mà là bà Bock. Ngón chân cái của bà bị kẹp vào cây chuột.

“A a a a,” bà Bock than vãn, “đau quá...”

Bà rút chân lên và ngó chăm chăm vào cái đồ vật kỳ quái đang dùng đưa trên ngón chân cái của mình.

“À, bác đợi cháu một tí,” Nhóc Con nói, “cháu gỡ ra cho. Cháu xin lỗi bác, đây không phải là chuyện cố ý.”

“A a a a,” bà Bock kêu lên khi được Nhóc Con giải phóng ngón chân và lại nói nên lời. “*Tại sao* cháu lại có cây chuột dưới giường?”

Nhóc Con thực sự thương bà, cậu lúng búng nói:

“Vì chúng cháu... vì chúng cháu... chúng cháu định rình bắt một con Chuột Bất Ngờ.”

“Nhưng không phải một con chuột to như thế này,” Karlsson nói, “chỉ một con nho nhỏ đáng yêu có cái đuôi dài thôi.”

Bà Bock lườm Karlsson và nói. “Mày... mày... ra khỏi đây ngay!”

Và bà lại vớ cây đập thảm đuổi theo Karlsson.

“Ha ha,” Karlsson hét.

Ông bay ra hành lang. Cuộc săn đuổi lại tiếp diễn, vào phòng khách rồi lại ra khỏi phòng khách, vào bếp rồi lại ra khỏi bếp, vào phòng ngủ...

“Ha ha,” Karlsson hét.

“Tao sẽ cho mày biết ngay ha ha là gì,” bà Bock thở hỗn hển và nhảy một cú thật cao để quật cho trúng Karlsson. Nhưng bà đã quên mất mấy thứ đồ gỗ mà chính bà đã đẩy ra chặn cửa phòng, rồi khi nhảy lên bà lao đầu vào gia sách và lăn đánh huych ra sàn nhà.

“Ồi giờ ời, lại có trận động đất ở Norrland trên miền Bắc rồi!” Karlsson nói.

Nhóc Con sợ cuống lên, cậu chạy ra đỡ bà Bock.

“Bác có bị sao không?” cậu hỏi, “ôi, thương bác Bock quá!”

“Bác phải ra giường nằm thôi, giúp bác một tí nào,” bà Bock nói.

Nhóc Con giúp bà, ít nhất là cậu cũng cố gắng nhưng bà Bock là người to béo nặng nề còn Nhóc Con thì quá nhỏ. Cậu không làm nổi, và Karlsson bay sà xuống.

“Đừng có tinh tướng,” ông nói với Nhóc Con, “chú cũng muốn giúp cơ. Vì chú là Người Ngoan Nhất Thế Giới chứ không phải cháu!”

Karlsson và Nhóc Con cố hết sức mình, và rốt cuộc họ cũng đẩy được bà Bock lên giường.

“Thương bác Bock quá,” Nhóc Con nói. “Bác thấy trong người ra sao? Có đau ở chỗ nào không ạ?”

Bà Bock nằm im thin thít một lát, vẻ như đang tìm chỗ đau.

“Nhất định là trong người bác không còn cái xương nào chưa bị gãy cả,” rốt cuộc bà nói. “Nhưng thực ra không đau lắm, trừ khi bác cười.”

Và bà bắt đầu cười đến rung cả giường.

Nhóc Con kinh hãi nhìn bà. Đây là chứng bệnh gì thế nhỉ?

“Muốn nói gì thì nói,” bà Bock nói. “Tối nay bác đã phải chạy thể thao mấy vòng. Lạy Trời, người ngợm khỏe hẳn lên!”

Bà gật đầu khẳng định. “Hãy đợi đấy! Frieda và bác đều đi tập ở nhóm thể thao cho các bà nội trợ. Hãy đợi đến buổi tập tới. Frieda sẽ thấy bác chạy nhanh đến mức nào.”

“Chính thế,” Karlsson nói. “Bà nhớ cầm theo cây đập thảm nhé, để có cái mà đập Frieda và đuổi bà ấy chạy khắp phòng tập.”

Bà Bock nghiêm khắc nhìn Karlsson.

“Nói năng với tao cho tử tế! Im mồm đi, và chạy ra bếp lấy cho tao mấy viên thịt rán!”

Nhóc Con mừng quá.

“Đúng rồi, chạy lắm nên bây giờ muốn ăn quá!” cậu nói.

“Đoán xem ai là Người Bưng Thịt Viên Giỏi Nhất Thế Giới nào!” Karlsson vừa nói vừa chạy ra bếp. Sau đó Karlsson, Nhóc Con và bà Bock ngồi ở mép giường ăn một bữa nho nhỏ ngon lành. Karlsson còn bưng một khay to tương từ bếp vào.

“Tôi còn thấy bánh táo và nước sốt va-ni nên đem nốt vào đây, còn có cả một ít giấm bông, pho

mát, xúc xích, dưa chuột muối, mấy con cá trích và một chút pa-tê gan. Còn món bánh kem thì bà giấu ở tận đầu tận đầu rồi?”

“Không có bánh kem,” bà Bock nói.

Karlsson xịu mặt xuống. “Thế thì làm sao mà no bụng được với mấy viên thịt rán cùng bánh táo, nước sốt và-ni, giấm bông, pho mát, xúc xích, dưa chuột muối và mấy con cá trích bé tin hìn thế này?”

Bà Bock nghiêm nghị nhìn Karlsson.

“Không là không,” bà gằn giọng. “Còn pa-tê gan kia kìa.”

Nhóc Con không nhớ đã bao giờ được ăn ngon miệng đến thế chưa. Trong không khí ẩm cúng, cậu, bà Bock và Karlsson quây quần ngồi mâm mâm ngon lành. Đột nhiên bà Bock lên tiếng:

“Lạy Trời, Nhóc Con đang bị cách ly, thế mà mình lại cho người này vào nhà!” Bà chỉ vào Karlsson.

“Mình có cho Karlsson vào nhà đâu, Karlsson tự đi vào đấy chứ,” Nhóc Con nói. Tuy nhiên cậu cũng thấy lo. “Thôi chết rồi, nếu chú Karlsson cũng bị sốt phát ban thì sao nhỉ?”

Karlsson đang đầy mồm bánh táo nên mãi một lúc sau mới nói được. “Sốt phát ban thì thấm gì nào! Đối với người từng bị chứng sốt bánh quế kinh khủng nhất thế giới mà không chết thì sốt phát ban chỉ là chuyện vặt.”

“Thế thì chán quá,” bà Bock thở dài nói.

Karlsson tọng nốt viên thịt rán cuối cùng vào mồm, liếm ngón tay và nói:

“Kho dự trữ thực phẩm của nhà này khá dặt dẹo, ngoài ra tôi không có gì phải phàn nàn cả. Vì lý do đó mà có lẽ tôi cũng xin được cách ly ở đây.”

“Lạy Trời,” bà Bock thốt lên. Bà ném một tia nhìn giận dữ sang phía Karlsson và khay thức ăn nhăn nhó.

“Nơi nào mày ra tay là nơi đó tan hoang,” bà nói.

Karlsson đứng dậy khỏi mép giường, lấy tay xoa bụng.

“Tôi không bỏ mửa bao giờ,” ông nói. “Thứ duy nhất mà tôi không ăn là cái bàn.”

Nói đoạn ông xoay núm khởi động máy, động cơ bắt đầu chạy lạch xạch và Karlsson nặng nề cất cánh bay về hướng cửa sổ mở.

“Xin chào,” ông kêu to, “trong thời gian tới các người sẽ phải liệu mà xoay xở khi không có mặt tôi, bây giờ tôi rất vội!”

“Xin chào Karlsson,” Nhóc Con nói. “Chú đã phải đi thật rồi sao?”

“Thật?” bà Bock cau có nói.

“Ừ, chú đang vội,” Karlsson hét, “không thì chú sẽ về muộn bữa tối ở nhà! Ha ha!”

Và ông biến mất.

Thị nữ kiêu hãnh bay lượn

Sáng sớm hôm sau Nhóc Con ngủ dậy muộn. Bị chuông điện thoại đánh thức, cậu chạy ra hành lang nhấc máy. Mẹ gọi.

“Con trai yêu quý - Trời ơi, khủng khiếp quá!”

“Chuyện gì vậy mẹ?” Nhóc Con hỏi với giọng ngái ngủ.

“Những chuyện con viết trong thư ấy! Mẹ thực sự lo lắng.”

“Tại sao vậy?” Nhóc Con hỏi.

“Con không tự hiểu ra hay sao?” mẹ nói. “Con trai tội nghiệp của mẹ! Nhưng mai mẹ đã về đến nhà rồi.”

Nhóc Con vui quá và tỉnh ngủ hẳn. Mặc dù cậu vẫn chẳng rõ tại sao mẹ gọi mình là “con trai tội nghiệp của mẹ” cả.

Nhóc Con vừa đặt ống nghe xuống thì điện thoại lại đổ chuông. Bố gọi điện từ London về.

“Con có khỏe không?” bố hỏi. “Birger và Betty cũng ngoan chứ?”

“Con đoán là không,” Nhóc Con nói. “Nhưng con không biết gì cả, vì cả hai đều ở trong bệnh viện.”

Nhóc Con nhận thấy bố giật mình. “Bệnh viện! Con định nói chuyện gì vậy?”

Khi được nghe Nhóc Con giải thích, bố cũng nói giống hệt như mẹ. “Con trai tội nghiệp của bố. Mai bố sẽ về đến nhà.”

Cuộc nói chuyện chấm dứt. Nhưng điện thoại lại réo chuông lần nữa. Birger gọi.

“Em nói với Quản Tù và ông bác sĩ đỡ hơi của bác ấy rằng họ cũng là người có hiểu biết đôi chút, nhưng chắc chắn mù tịt về sốt phát ban. Mai Betty và anh sẽ về nhà.”

“Anh chị không bị sốt phát ban hay sao?” Nhóc Con hỏi.

“Chính thế đấy. Anh chị có bị sao đâu, chỉ uống nhiều ca cao và ăn nhiều bánh quế quá thôi, bác sĩ ở đây nói thế. Đó là nguyên nhân mẩn ngứa, nếu người ta quá mẫn cảm.”

“Nghĩa là một triệu chứng đặc trưng của sốt bánh quế,” Nhóc Con nói.

Nhưng Birger đã ngắt máy.

Mặc quần áo xong xuôi, Nhóc Con ra bếp báo cho bà Bock biết là vụ cách ly đã chấm dứt.

Bà đã bắt tay vào nấu bữa trưa. Cả bếp nồng nặc mùi gia vị.

“Được thôi,” bà Bock nói sau khi Nhóc Con kể rằng mai cả nhà sẽ lại đông đủ. “Tốt đấy, bác cũng phải ngừng làm việc ở đây trước khi phát điên lên.”

Bà quấy sùng sục trong nồi đặt trên bếp. Có món gì đó đang hầm trong nước xốt đặc quánh, và bà cho thêm rất nhiều muối, hạt tiêu và cà ri.

“Được,” bà nói. “Phải cho rất nhiều muối, hạt tiêu và cà ri thì mới ngon.”

Sau đó bà ngó sang nhìn Nhóc Con với ánh mắt lo ngại. “Cháu không định nói là cái thằng Karlsson chết tiệt ấy hôm nay lại đến đây chứ? Kể cũng khó tin nếu những giờ phút cuối cùng của bác ở đây lại trôi qua một cách êm thấm.”

Trước khi Nhóc Con kịp mở miệng trả lời thì ngoài cửa sổ vang lên một giọng tươi vui:

“Ôi mặt trời yêu dấu của ta

Hãy ngó vào phòng và hát ca...”

Karlsson ở ngoài bậu cửa sổ. “Xin chào, Mặt trời yêu dấu của các bạn đã tới rồi đây! Chúng ta hãy vui lên nào!”

Nhưng bà Bock xua tay lia lịa. “Không, không, không! Muốn làm gì thì làm, nhưng không nhất thiết phải vui đâu!”

“Không sao, tất nhiên là phải ăn trước đã,” Karlsson nói và lao ngay về phía bàn ăn. Bà Bock đã bày bát đĩa tử tế cho mình và Nhóc Con. Karlsson ngồi ngay xuống ghế và vớ lấy dao đĩa.

“Bắt đầu nào! Cho thức ăn ra đi!” ông hân hoan gật đầu về phía bà Bock. “Bà có thể ra ngồi cùng nếu muốn. Nào, lấy thêm đĩa và ra ngồi đây đi!”

Ông phồng mũi lên đánh hơi. “Hôm nay có món gì thế?”

“Có món roi vào đấy!” bà Bock nói và quấy mạnh hơn nữa trong nồi. “Món này *phải* dành cho mày mới đúng, nhưng hôm nay tao thấy người ngợm rã rời, tao sợ sẽ không chạy nhảy khắp nhà được nữa đâu.”

Bà múc món hầm ra một cái âu và đặt lên bàn.

“Ăn đi,” bà nói. “Tao đợi rồi ăn sau. Bác sĩ nói là tao phải được yên lặng trong khi ăn.”

Karlsson gật đầu.

“Thôi được, thế nào cũng còn vài lát bánh mì khô trong cái lọ nào đấy, tha hồ cho bà gặm sau khi hai chúng tôi đã ăn hết đồ trên bàn này. Bà cứ yên tâm ăn một mẩu bánh mì đi!”

Ông xúc một đĩa đầy tú hụ. Nhóc Con thì ngược lại, chỉ lấy một thìa con. Cậu hay sợ một món ăn nào chưa biết. Cái món hầm này đúng là cậu chưa thấy bao giờ.

Karlsson bắt đầu lấy thức ăn làm thành một ngọn tháp nho nhỏ có hào nước chạy quanh. Trong khi ông đang bận làm việc đó, Nhóc Con dè dặt ném miếng đầu tiên. Huuu! Nhóc Con ngáp ngáp lấy hơi và giàn giụa nước mắt. Miệng cậu rất bỏng như bắt lửa. Nhưng bà Bock đã ra đứng cạnh nhìn cậu đầy mong đợi, vì vậy Nhóc Con nuốt đánh ực rồi không nói gì nữa.

Karlsson bỏ dở việc xây tháp, ngẩng lên nhìn.

“Cháu làm sao thế? Sao cháu lại khóc?”

“Cháu... cháu vừa nghĩ đến một chuyện buồn,” Nhóc Con lắp bắp.

“Ra thế,” Karlsson nói và nhồm nhoàm thanh toán ngọn tháp. Nhưng chưa nuốt hết miếng thứ nhất thì ông đã rú lên, nước mắt tuôn lũ chã.

“Chuyện gì vậy?” bà Bock hỏi.

“Hình như là thuốc diệt chuột! Nhưng chắc bà biết rõ nhất, vì chính tay bà đã trộn thứ này,” Karlsson nói. “Nhanh lên, lấy bình cứu hỏa to vào đây, trong hòng tôi đang bốc lửa!”

Ông lấy tay chùi nước mắt.

“Tại sao chú khóc?” Nhóc Con hỏi.

“Chú cũng vừa nghĩ đến một chuyện buồn,” Karlsson nói.

“Chuyện gì buồn cơ?” Nhóc Con hỏi.

“Đó là món ăn này,” Karlsson nói.

Bà Bock phật lòng. “Hai đứa này không biết xấu hổ là gì! Hàng nghìn đứa trẻ ở khắp thế giới sẽ vô cùng sung sướng nếu được ăn một món ngon như thế này.”

Karlsson thọc tay vào túi quần lấy ra một quyển sổ tay và bút chì. “Cho phép tôi được biết địa chỉ của hai đứa trẻ trong sổ đó được không?” ông nói.

Nhưng bà Bock chỉ làu bàu mà không cho địa chỉ.

“Chắc đó là những đứa trẻ biết trò nuốt lửa, tôi nghĩ vậy,” Karlsson nói, “cả đời chúng nó không ăn gì ngoài lửa và lưu huỳnh.”

Đúng lúc đó có tiếng chuông bên ngoài, bà Bock đi ra mở cửa.

“Bọn mình cũng cùng ra xem ai đến đi,” Karlsson rủ. “Có thể đó là một trong hàng nghìn đứa trẻ biết nuốt lửa vô cùng sung sướng khi được chén món Cháo Lửa của Quán Tù. Mình phải chú ý chớ để bà ấy bán món này quá rẻ - sau khi đã tẩm nhiều thuốc diệt chuột đắt tiền vào đến thế.”

Ông theo chân bà Bock, Nhóc Con cũng thế. Cả hai núp ngay sau lưng bà Bock ngoài hành lang khi bà mở cửa. Karlsson và Nhóc Con nghe thấy giọng nói bên ngoài:

“Tên tôi là Peck. Tôi là người của Đài phát thanh và truyền hình Thụy Điển.”

Nhóc Con thấy lạnh dọc sống lưng. Cậu cẩn thận thò đầu ra nhòm từ sau váy bà Bock. Trước cửa là một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất, như rất nhiều người ở đài truyền hình mà bà Bock đã nhắc đến.

“Bà Hildur Bock có nhà không ạ?” ông Peck hỏi.

“Chính tôi đây,” bà Bock nói. “Nhưng tôi đã trả lệ phí radio và ti vi đầy đủ rồi mà.”

Ông Peck mỉm cười lịch thiệp. “Không, tôi không đến đây vì chuyện lệ phí, tôi đến đây vì những chuyện ma mà bà đã viết đến trong thư. Chúng tôi muốn làm một buổi truyền hình về đề tài

này.”

Mặt Bock đỏ lựng. Bà không nói gì.

“Có chuyện gì thế, bà không được khỏe ạ?” rốt cuộc ông Peck hỏi.

“Vâng,” bà Bock nói, “tôi thấy khó ở. Đây là giờ phút kinh khủng nhất trong đời tôi.”

Nhóc Con đứng ngay sau lưng bà và cậu cũng có cảm giác giống hệt. Lạy Trời, thế là điềm dữ đã xảy ra! Một giây nữa thôi, và cái ông Peck này sẽ phát hiện ra Karlsson. Và ngày mai khi bố mẹ về thì nhà đã đầy những dây điện, máy quay phim và những người đàn ông béo vừa xoắn. Và trong nhà sẽ không còn một phút nào yên lành nữa. Lạy Trời, *làm sao* mà giấu được Karlsson đi đây?

Chợt cậu nhìn thấy cái rương gỗ cũ rích ở hành lang mà Betty vẫn hay cất những đạo cụ diễn kịch của mình bên trong. Betty và các bạn gái có một câu lạc bộ ngớ ngẩn nào đó, thỉnh thoảng họ họp mặt ở đây, hóa trang, chạy nhảy lung tung và làm bộ như họ là những người hoàn toàn khác chứ không phải là mình nữa - họ gọi đó là diễn kịch, và Nhóc Con thấy trò ấy ngốc nghếch làm sao. Nhưng may quá, đúng lúc này thì cậu lại thấy cái rương ấy bên cạnh!

Nhóc Con mở nắp rương và cuống quýt rí tai Karlsson:

“Nhanh lên! Chú trốn vào rương đi!”

Mặc dù Karlsson chẳng hiểu vì *có gì* mà phải trốn, nhưng chẳng bao giờ ông từ chối tham gia một trò nghịch ngợm nào đó. Ông nháy mắt ranh mãnh với Nhóc Con và nhảy tọt vào rương. Nhóc Con nhanh chóng đóng ập nắp rương. Rồi cậu lo lắng quan sát hai người bên cửa. Liệu họ có nhận thấy gì không?

Ông Peck và bà Bock không nhận thấy gì cả. Họ đang trò chuyện về tình trạng khó ở của bà Bock.

“Đó *không* phải là chuyện ma,” bà Bock nói rầm rút như sắp òa khóc. “Mà chỉ là mấy trò chơi khăm khôn nạn của bọn trẻ.”

“Thì ra vậy, nghĩa là không phải chuyện ma,” ông Peck nói.

Giờ thì bà Bock khóc thật. “Không, không phải chuyện ma - và tôi sẽ chẳng bao giờ được lên ti vi nữa cả - chỉ có Frieda thôi!”

Ông Peck vỗ vai an ủi bà.

“Bà không việc gì phải buồn bã quá nhiều, bà Bock thân mến. Biết đâu lại có thể làm một chương trình khác.”

“Không, thế là hết rồi,” bà Bock nói. Bà ngồi phịch xuống nắp rương, hai tay bưng mặt. Bà ngồi đó khóc mãi không thôi. Nhóc Con thương bà quá, cậu thấy xấu hổ, tựa như chính cậu có lỗi gây ra mọi chuyện.

Từ trong rương vẳng ra tiếng lục đục.

“Ôi, xin lỗi,” bà Bock nói, “đó là tiếng sôi bụng đấy, vì tôi đói quá.”

“Khi đói là dạ dày hay sôi lắm,” ông Peck thân mật nói. “Nhưng hình như bữa trưa đã nấu xong rồi thì phải. Tôi ngửi thấy mùi thơm quá. Bà vừa nấu món gì thế?”

“Chỉ là một món hầm có nhiều gia vị thôi,” bà Bock vừa nói vừa nức nở. “Do tôi tự phát kiến ra đấy - tôi gọi món này là ‘Linh Tinh Thập Cẩm Hảo Hạng Kiểu Hildur Bock.’”

“Mùi thơm không tả nổi,” ông Peck nói, “ngửi là thấy đói ngay tắp lự.”

Bà Bock đứng dậy khỏi rương.

“Có lẽ ông muốn nếm một chút, ông Peck nhỉ? Đằng nào thì bọn trẻ cũng không ăn.”

Ông Peck tỏ vẻ ngượng ngập một tí và nói, ấy chết ai lại làm thế, nhưng cuối cùng vẫn vào bếp với bà Bock.

Nhóc Con lật nắp rương lên thấy Karlsson đang nằm đó rên hừ hừ.

“Chú phải nằm im ở đó cho đến lúc ông ấy đi khỏi nhé,” Nhóc Con nói, “không thì chú sẽ phải chui vào thùng ti vi đấy.”

“Thật thế sao,” Karlsson nói, “chắc cháu nghĩ cái thùng này không đến nỗi chật lắm chứ gì?”

Nhóc Con đóng rương nhưng vẫn hé nắp một chút để Karlsson có không khí mà thở, sau đó cậu vào bếp. Cậu muốn xem bộ mặt của ông Peck ra sao khi ăn món Linh Tinh Thập Cẩm Hảo Hạng Kiểu Hildur Bock.

Nhưng, quả là không sao tin nổi. Ông Peck ăn lấy ăn để và nói, đây là món ngon nhất mà ông từng được ăn từ khi ra đời. Mắt ông hoàn toàn không chảy nước. Nhưng mắt bà Bock thì có. Dĩ

nhiên không phải vì ăn cay, không, mà vì bà không thể nín khóc từ khi biết chương trình kể chuyện ma đã đi tong. Ông Peck khoái món Cháo Lửa của bà đến mấy thì điều đó cũng chẳng an ủi bà được. Bà vẫn buồn lắm.

Đột nhiên một chuyện bất ngờ xảy ra. Ánh mắt ông Peck bỗng dừng dỗi về xa xăm. “Giờ thì tôi nhớ ra rồi! Tối mai bà sẽ tham gia.”

Bà Bock nhìn ông với cặp mắt sưng húp vì khóc.

“Tối mai tôi tham gia cái gì cơ?” bà rầu rĩ hỏi.

“Trên ti vi chứ sao nữa,” ông Peck nói. “Trong chương trình ‘Công thức hay nhất của tôi’ bà sẽ chỉ cho toàn dân Thụy Điển cách nấu món ‘Linh Tinh Thập Cẩm Hảo Hạng Kiểu Hildur Bock.’”

Một tiếng “Huỵch!” rõ to. Bà Bock lăn đùng ra ngất.

Nhưng bà hồi lại rất nhanh và nhóm dậy. Mắt bà long lanh.

“Tối mai? Trên ti vi? Món Linh Tinh Thập Cẩm của tôi... sẽ được nấu nướng trước mắt toàn bộ nhân dân Thụy Điển? Lạy Trời! Thử nghĩ xem, Frieda không hề biết nấu ăn là gì và gọi món Linh Tinh Thập Cẩm của tôi là cám lợn.”

Nhóc Con căng tai lên nghe. Thú vị quá. Cậu đã suýt quên bằng Karlsson trong rương. Giờ thì có tiếng chân ngoài hành lang. Thôi chết, đúng Karlsson rồi! Cửa bếp đang mở và Nhóc Con phát hiện ra Karlsson từ xa, trước khi ông Peck và bà Bock kịp để ý.

Đúng là Karlsson! Nhưng lại không phải Karlsson! Lạy Trời, trông kỳ khôi quá, Karlsson mặc trang phục diễn kịch cũ rích của Betty, chiếc áo dài nhung xúng xính, đầu đội mũ đính đăng ten phía trước và phía sau! Trông ông giống như một bà lão lùn tịt xằng xái. Và bà lão xằng xái tiến lại gần, không sao cản nổi. Nhóc Con tuyệt vọng vẫy tay ra hiệu cho Karlsson không được vào bếp! Nhưng hình như Karlsson không hiểu, ông vẫy tay đáp lại - và tiến vào bếp.

“Thị nữ kiêu hãnh tiến vào yết kiến vua,” Karlsson nói.

Ông đứng trong khung cửa với bộ trang phục đăng ten. Cảnh này khiến ông Peck há hốc mồm nhìn.

“Ai vậy? Cô bé khôi hài này ở đâu ra vậy?” ông hỏi.

Bà Bock chột tỉnh táo trở lại. “Cô bé khôi hài! Không, đó là thằng ranh con láo xược nhất mà tôi từng thấy trong đời. Đồ khốn kiếp, biến khỏi đây ngay!”

Nhưng Karlsson không nghe lời bà.

“Thị nữ kiêu hãnh khiêu vũ và hân hoan,” ông nói.

Rồi ông bắt đầu nhảy múa, Nhóc Con chưa bao giờ thấy cảnh ấy, có lẽ ông Peck cũng chưa.

Karlsson uốn gối nhảy múa quanh phòng. Thỉnh thoảng ông nhún một bước tung người lên và vẩy dải đăng ten.

Trông thật điên rồ, Nhóc Con nghĩ bụng. Nhưng thế cũng được, cốt là bây giờ Karlsson đừng bay. Ồi, đừng bay lên nhé!

Nhóc Con vui mừng vì Karlsson quần nhiều lớp đăng ten quanh người, không ai có thể nhìn thấy cánh quạt. Nhưng nếu Karlsson đột ngột bay lên thì ông Peck sẽ lẫn ra bất tỉnh mất, và sau đó, chừng nào tỉnh dậy ông sẽ đưa nhóm quay phim đến.

Ông Peck theo dõi màn múa kỳ dị và cười ngày càng to.

Karlsson cũng cười và nháy mắt với ông Peck khi điếu qua mặt ông rồi vẫy dải đăng ten.

“Quả là một đứa bé khôi hài,” ông Peck nói. “Có lẽ nên cho nó tham gia một chương trình truyền hình dành cho thiếu nhi mới được.”

Câu này của ông Peck làm bà Bock điên tiết chưa từng thấy.

“*Thằng này* mà lên ti vi hả! Vậy thì tôi xin phép vắng mặt. Nhưng có một điều chắc chắn: nếu ông cần một người biết quậy phá tan hoang đài truyền hình thì sẽ không kiếm được ai hơn *thằng này* cả đâu.”

Nhóc Con gật đầu. “Vâng, đúng đấy. Và sau khi quậy phá tan hoang đài truyền hình, người này sẽ nói là vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vật. Ông phải cẩn thận với người này.”

Ông Peck đành nhượng bộ.

“Không, không, đó chỉ là đề nghị thôi! Thiếu gì trẻ con khác nữa.”

Ông Peck cũng đang vội. Ông có công chuyện phải đi ngay. Nhóc Con thấy Karlsson lần tìm đến núm bật động cơ, cậu sợ hết hồn. Chẳng lẽ đến phút chốt còn hỏng việc?

“Không, Karlsson! Karlsson, không được!” Nhóc Con lúng túng thì thào.

Karlsson vẫn tiếp tục lần mò tìm núm bật. Ông không thể tìm thấy ngay vì mặc nhiều lớp áo phủ lên quá.

Ông Peck đã ra đến cửa khi động cơ của Karlsson bắt đầu kêu ù ù.

“Thế mà tôi không biết là từ sân bay Stockholm có chuyến bay ngang quận Vasa,” ông Peck nói. “Tôi thấy thế là không tốt. Vậy nhé, xin tạm biệt bà Bock, mai chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Rồi ông đi. Karlsson bay lên đến trần nhà. Ông vui vẻ bay quanh ngọn đèn và vẫy dải đăng ten về phía bà Bock.

“Thị nữ kiêu hãnh bay lượn, ha ha,” ông nói.

Đẹp trai, thông thái và béo vừa xoắn...

Suốt buổi chiều Nhóc Con ở nhà Karlsson trên mái. Cậu giải thích cho Karlsson rõ tại sao hai người nên để bà Bock yên thân.

“Bác Bock làm bánh kem vì mai bố mẹ, Birger và Betty về nhà, chú hiểu không?”

Chuyện này thì Karlsson hiểu ngay.

“Ừ, nếu bác ấy làm bánh kem thì ta phải để bác ấy yên thân. Chọc nguấy các Quản Tù trong khi làm bánh kem là nguy hiểm lắm, vì kem sẽ bị vữa và có vị rất khó chịu - và các Quản Tù cũng trở nên khó chịu!”

Nhờ vậy mà những giờ phút cuối cùng của bà Bock ở gia đình Svantesson cực kỳ bình yên, đúng như bà mong muốn.

Khung cảnh trong nhà Karlsson trên mái cũng rất bình yên và ấm cúng. Nhóc Con và Karlsson ngồi trước lò sưởi. Trước đó Karlsson đã bay ừ đến cửa hàng rau quả để mua táo.

“Và chú trả tiền tử tế, chỉ hẵn 5 xu,” ông nói. “Chú không muốn cô bán hàng bị thiệt hại vì chú, vì chú là Người Thật Thà Nhất Thế Giới.”

“Cô bán hàng có nói 5 xu là đủ không ạ?” Nhóc Con muốn biết.

“Chú không hỏi cô ấy được,” Karlsson nói. “Cô ấy vừa ra khỏi quầy đi uống cà phê.”

Karlsson xiên táo vào sợi dây thép rồi nướng trên ngọn lửa.

“Người Nướng Táo Giỏi Nhất Thế Giới, đồ cháu biết là ai!” Karlsson nói.

“Là chú Karlsson,” Nhóc Con nói.

Họ rắc đường lên táo và ngồi ăn trước đồng hồ trong khi hoàng hôn buông xuống. Nhóc Con rất khoái có lửa vì tiết trời đã trở lạnh. Có thể nhận thấy mùa thu đang đến.

“Có lẽ chú sắp phải bay về nông thôn một hôm để mua thêm củ ở nhà người nông dân nào đó,” Karlsson nói. “Nhưng họ canh gác kỹ lắm, có trời mà biết khi nào họ đi uống cà phê.”

Ông dúm thêm mấy thanh gỗ bạch dương lớn vào lò. “Nhưng mùa đông chú ưa nhà ấm, không thì chú không bằng lòng đâu. Mấy ông bà nông dân nên biết điều đó chứ.”

Khi lửa đã tàn, trong ngôi nhà nhỏ của Karlsson rất tối. Ông châm ngọn đèn dầu treo dưới trần nhà bên trên máy bào. Ánh sáng ấm áp dễ chịu tỏa khắp phòng và chiếu sáng mọi đồ vật mà Karlsson chất đồng trên máy bào.

Nhóc Con xin phép làm gì đó với đồng hồ đặc của Karlsson và ông đồng ý.

“Nhưng cháu phải hỏi chú, nếu cháu định mượn đồ gì. Thỉnh thoảng chú nói ừ và thỉnh thoảng chú nói không. Hầu hết là chú nói không, vì dù sao thì đó cũng là đồ đặc của chú và chú muốn giữ chúng, không thì chú không bằng lòng đâu.”

Nhóc Con hỏi mấy lần liền mới mượn được một cái đồng hồ báo thức cũ đã hỏng. Cậu tháo nó ra từng mảnh rồi lắp lại. Thích quá. Nhóc Con không tưởng tượng ra đồ chơi nào thú vị hơn thế.

Nhưng sau đó Karlsson bảo Nhóc Con bỏ đấy để ra làm mộc.

“Làm mộc là vui nhất, vì ta có thể làm ra những đồ rất đẹp,” Karlsson nói. “Ít nhất là chú làm được.”

Ông gạt hết đồ đạc trên máy bào xuống rồi lôi ra một đồng ván và khối gỗ dưới gầm sofa. Hai người bào, cưa, đục đến nỗi đinh tai nhức óc.

Nhóc Con đóng đinh hai miếng gỗ liền vào nhau, đó là chiếc tàu thủy hơi nước. Cậu lấy một mẫu gỗ làm ống khói. Một chiếc tàu thủy rất xinh.

Karlsson nói, ông muốn làm một chuồng chim gắn lên đầu hồi để chim vào ở. Nhưng kết quả không phải chuồng chim mà là một đồ vật kỳ quái không ai biết nên dùng làm gì.

“Cái gì vậy?” Nhóc Con hỏi.

Karlsson ngoẹo đầu ngắm nghía tác phẩm mộc của mình.

“Đó là ... một đồ vật,” ông nói. “Một đồ vật đẹp tuyệt vời. Cháu có biết ai là Người Chế Tạo Đồ Vật Giỏi Nhất Thế Giới không?”

“Là chú Karlsson,” Nhóc Con nói.

Nhưng trời đã tối. Nhóc Con phải về nhà đi ngủ. Cậu phải chia tay Karlsson và căn phòng nhỏ ẩm cúng la liệt đồ vật, máy bào, đèn dầu khói muội mù mịt, lò sưởi còn hồng than ấm sức và tỏa sáng. Thật khó lòng đi khỏi đây, nhưng cậu biết là còn được phép quay lại. Ôi may quá, Karlsson ở chính trên mái nhà cậu chứ không ở trên mái nhà khác!

Karlsson và Nhóc Con đi ra bậc thềm trước cửa. Trên đầu họ là bầu trời sao. Chưa bao giờ Nhóc Con được thấy sao trên trời to, nhiều và gần như lúc này. Không, tất nhiên là không gần lắm, cậu biết rõ chúng ở cách xa hàng nghìn dặm, nhưng dù sao vẫn gần - ôi, ngôi nhà của Karlsson có một mái trời đầy sao, vừa gần lại vừa rất xa!

“Cháu nghiêng ngó gì vậy?” Karlsson hỏi. “Chú đang rét run lên đây. Cháu có định bay không thì bảo?”

“Có chứ, có chứ!” Nhóc Con nói.

Ngày hôm sau - ôi, thích ơ là thích! Trước tiên Birger và Betty về nhà, sau đó là bố, và sau chót là mẹ. Nhóc Con xông vào lòng mẹ ôm thật chặt. Không bao giờ cho mẹ đi xa Nhóc Con nữa. Mọi người quây quần bên nhau: mẹ, bố, Birger, Betty, Nhóc Con, bà Bock và Bimbo.

“Mẹ không bị căng thẳng quá nữa à?” Nhóc Con hỏi. “Sao bệnh ấy chóng hết thế?”

“Bệnh biến mất sau khi mẹ nhận được thư con,” mẹ nói. “Khi biết các con bị ‘sốt đá banh’ và cách ly thì mẹ nhận ra rằng nếu không được về nhà thì mẹ cũng phát sốt theo mốt.”

Bà Bock lắc đầu.

“Chị làm như vậy thực sự là không hay lắm. Nhưng thỉnh thoảng tôi có thể đến đây giúp chị nếu

cần, chị Svantesson ạ. Nhưng bây giờ,” bà Bock nói, “bây giờ tôi phải đi ngay, vì tối nay tôi sẽ lên ti vi.”

Mẹ, bố, Birger và Betty, tất cả đều ngạc nhiên.

“Thật à?” bố hỏi. “Thế thì cả nhà ta sẽ cùng xem! Nhất định là thế!”

Bà Bock ngẩng cao đầu kiêu hãnh.

“Vâng, tôi hy vọng thế. Tôi hy vọng toàn dân Thụy Điển sẽ xem ti vi tối nay.” Nói đoạn bà vội vã quay đi. “Tôi còn phải đi làm tóc, tắm rửa, trang điểm mặt, làm móng tay và thử cái lót giày mới cho người bị bệnh chân bết. Người ta phải xinh xắn khi lên ti vi chứ.”

Betty cười. “Lót giày cho chân bết thì ai nhìn thấy trên ti vi?”

Bà Bock ném một tia mắt áp chế sang Betty. “Bác có nói thế đâu? Đằng nào bác cũng phải thử cái lót giày mới. Và người ta sẽ tự tin hơn khi biết là mọi việc ổn thỏa từ đầu xuống chân. Những người tầm thường chắc không hiểu đâu. Nhưng chúng tôi là người của ti vi, chúng tôi biết rõ.”

Bà vội vàng chia tay rồi chạy ù đi mất.

“Tốt, Quán Tù biến rồi,” Birger nói khi cửa đóng lại sau lưng bà Bock.

Nhóc Con gật đầu tư lự.

“Em rất mến bà Bock,” cậu nói.

Bánh kem do bà Bock làm rất thích mắt, to, dày và ở trên có dừa.

“Mình sẽ ăn bánh tối nay và uống cà phê trong khi xem bác Bock trên ti vi,” mẹ nói.

Cả nhà đều đồng ý. Khi phút hồi hộp sắp đến, Nhóc Con kéo chuông gọi Karlsson. Cậu kéo sợi dây giấu sau rèm cửa, giật mạnh đúng một nhát, nghĩa là: “Đến đây ngay!”

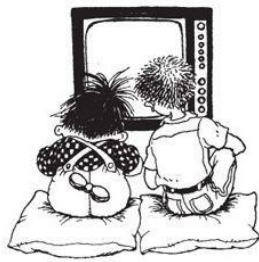
Và Karlsson đến ngay. Cả nhà đã ngồi trước ti vi, khay cà phê bày biện tử tế và bánh kem đặt trên bàn.

“Karlsson và con đã đến,” Nhóc Con nói khi đi vào phòng khách.

“Tôi đã đến,” Karlsson nói rồi nhảy tót lên chiếc ghế bành đẹp nhất. “À, thì ra nhà này cũng có lần làm chút bánh kem đây, đợi mãi. Cho tôi xin một miếng nhỏ được không - miếng to thì tốt hơn!”

“Xếp hàng theo thứ tự đã,” mẹ nói. “À, đây là chỗ của tôi. Hai người có thể ngồi xuống sàn trước ti vi, tôi sẽ đem bánh kem đến cho.”

Karlsson quay sang Nhóc Con.

“Cháu nghe gì chưa? Mẹ cháu vẫn đối xử với cháu như thế hả, tội nghiệp cháu quá?”

Rồi ông mỉm cười thỏa mãn. “Hay quá, mẹ cháu cũng đối xử với chú hết như vậy. Phải công bằng thế chứ, không thì chú không chơi cùng đâu.”

Karlsson và Nhóc Con ngồi dưới sàn nhà trước màn hình ti vi ăn nhiều bánh kem trong khi đợi bà Bock.

“Bác Bock kìa,” bố nói.

Đúng thật, bà Bock xuất hiện! Cả ông Peck nữa. Ông là người dẫn chương trình.

“Đúng là Quán Tù bằng xương bằng thịt,” Karlsson nói. “Ha ha, có vẻ hay đây.”

Bà Bock rúm người lại. Trông cứ như thể bà vừa nghe tiếng Karlsson. Hay bà đang trong trạng thái kích động khi đứng trước toàn bộ nhân dân Thụy Điển và biểu diễn cách làm món “Linh Tinh Thập Cẩm Hảo Hạng Kiểu Hildur Bock”?

“Hãy kể cho tôi nghe,” ông Peck nói, “bà đã nghĩ ra món ‘Linh Tinh Thập Cẩm’ này thế nào?”

“Vâng, để tôi kể,” bà Bock nói. “Khi người ta có một bà chị mù tịt về nấu nướng...”

Bà không nói thêm được câu nào nữa, vì Karlsson thò tay ra tắt ti vi.

“Quán Tù đến khi nào và đi khi nào là do tôi quyết định,” ông nói.

Nhưng mẹ nói: “Bật ti vi lên ngay! Và cấm lặp lại lần nữa, không thì sẽ bị tổng ra cửa.”

Karlsson huých nhẹ vào mạng sườn Nhóc Con thì thầm: “Trong nhà này cái gì cũng bị cấm hả?”

“Im lặng, mọi người đang muốn xem bà Bock,” Nhóc Con nói.

“Phải cho rất nhiều muối, hạt tiêu và cà ri thì mới ngon,” bà Bock nói.

Và bà hăng hái rắc muối, hạt tiêu và cà ri đến nổi bụi mù lên. Khi món Linh Tinh Thập Cẩm nấu xong, bà lấu lỉnh nhìn ra màn hình và nói: “Quý vị có muốn nếm thử không?”

“Tôi xin chịu thôi,” Karlsson nói. “Nhưng nếu bà cho tôi tên và địa chỉ thì tôi sẽ đưa đến cho bà vài đĩa trong số trẻ con chuyên nuốt lửa.”

Sau đó ông Peck cảm ơn bà Bock đã đến chỉ cách nấu món Linh Tinh Thập Cẩm ngon lành này. Rõ ràng buổi truyền hình đã hết, nhưng bà Bock nói:

“À, cho phép tôi gửi lời chào đến chị tôi đang ở nhà ở quận Frejgatan được chứ?”

Ông Peck lưỡng lự. “Hừm - nếu bà nói thật nhanh...”

Bà Bock vẫy vẫy từ màn hình ra nói:

“Chào Frieda, chị có khỏe không? Hy vọng là chị chưa ngã ngựa từ trên ghế xuống.”

“Tôi cũng hy vọng thế,” Karlsson nói. “Một lần động đất ở Norrland trên miền Bắc là đủ lắm rồi.”

“Chú nói thế nghĩa là gì?” Nhóc Con hỏi. “Làm sao chú biết được bác Frieda cũng béo như bác Bock?”

“Biết quá đi chứ,” Karlsson nói. “Chú đã tới Frejgatan và thỉnh thoảng diễn trò ma ở đó mà.”

Sau đó Karlsson và Nhóc Con còn ăn thêm rất nhiều bánh kem rồi xem một nghệ sĩ tung hứng trên ti vi. Ông này tung liền năm cái đĩa lên cao mà chẳng làm rơi cái nào cả. Thực ra Nhóc Con không khoái trò tung hứng, nhưng thấy mắt Karlsson long lanh theo dõi thì cậu rất hạnh phúc. Vui quá, thích quá, khi tất cả quây quần bên nhau, bố, mẹ, Birger, Betty, Bimbo, Nhóc Con - và cả Karlsson nữa.

Khi bánh kem đã hết, Karlsson vớ lấy chiếc đĩa đựng bánh liếm sạch se. Rồi ông ném đĩa lên cao như nghệ sĩ ném đĩa ban này.

“Khá đấy,” ông nói, “cái gã lúc nãy trong thùng không đến nỗi tồi. Nhưng cháu có biết ai là Nghệ Sĩ Tung Đĩa Giỏi Nhất Thế Giới không!”

Ông ném đĩa lên cao, thiếu chút nữa thì chạm trần nhà, làm Nhóc Con phát hoảng.

“Thôi đi, Karlsson, chú đừng có làm thế nữa!”

Mẹ cùng mọi người xem tiếp một cô gái múa trong ti vi nên không nhận thấy Karlsson làm gì. Và mặc cho Nhóc Con nói “đừng có làm thế nữa!” Karlsson vẫn cứ vô tư tung đĩa.

“À, nhà này có cái đĩa đẹp quá,” Karlsson nói và lại tung đĩa lên trần nhà. “*Đã từng có* thì đúng hơn,” ông nói rồi cúi xuống nhặt các mảnh vỡ lên. “Chẳng sao, vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vật...”

Nhưng mẹ đã nghe tiếng loảng xoảng khi đĩa vỡ và hét một phát thật mạnh vào mông Karlsson.

“Đó là cái đĩa bánh ngọt đẹp nhất của tôi, và rất đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa đến,” mẹ nói.

Nhóc Con không tán thành cách mẹ đối xử với Nghệ Sĩ Tung Đĩa Giỏi Nhất Thế Giới, nhưng cậu hiểu là mẹ buồn vì đĩa vỡ nên vội chạy tới an ủi mẹ.

“Con lấy tiền trong lợn tiết kiệm để mua cho mẹ một chiếc đĩa mới nhé?”

Nhưng Karlsson kiêu hãnh thọc tay vào túi rút ra một đồng 5 xu đưa cho mẹ.

“Tôi tự trả tiền cho thứ mình làm hỏng. Đây! Bà cầm đi! Đi mua một cái đĩa mới, và số còn thừa tôi tặng bà luôn đấy.”

“Cám ơn Karlsson thân mến,” mẹ nói.

Karlsson gật đầu hài lòng. “Hoặc là bà mua vài lọ hoa loại rẻ tiền để lấy thứ ném tôi, nếu chẳng

may có lần tôi ghé qua và làm bà nổi cáu.”

Nhóc Con nép vào người mẹ.

“Mẹ không cáu với Karlsson đâu, mẹ nhỉ?”

Mẹ xoa đầu Karlsson và Nhóc Con rồi nói là mình không cáu.

Sau đó Karlsson tạm biệt cả nhà. “Xin chào, bây giờ tôi phải về nhà kéo muộn bữa tối mất.”

“Tối nay chú có món gì?” Nhóc Con hỏi.

“Linh Tinh Thập Cẩm Hảo Hạng Kiểu Karlsson,” Karlsson nói. “Không phải món thuốc chuột như Quán Tù nấu đâu, chú thề với cháu như thế. Đoán xem ai là Người Nấu Linh Tinh Thập Cẩm Giỏi Nhất Thế Giới nào!”

“Là chú Karlsson,” Nhóc Con nói.

Một lát sau, Nhóc Con nằm trên giường và Bimbo nằm trong giỏ cạnh giường. Trước đó, mọi người - bố, mẹ, Birger và Betty - đã vào phòng chúc Nhóc Con ngủ ngon. Dần dần cậu thấy buồn ngủ. Nhưng cậu còn tỉnh và nhớ đến Karlsson rồi tự hỏi giờ này Karlsson đang làm gì. Có thể ông đang làm đồ mộc, một cái chuông chim chẳng hạn.

Ngày mai, Nhóc Con nghĩ bụng, khi nào đi học về cậu sẽ kéo chuông xin phép Karlsson cho mình lên nhà làm đồ mộc. Thật may mà Karlsson đã lắp cái dây chuông này, Nhóc Con tự nhủ. Nếu muốn thì ngay bây giờ mình cũng có thể kéo chuông, cậu nghĩ và chợt thấy đó là một ý tưởng tuyệt vời.

Nhóc Con nhảy khỏi giường và đi chân đất ra cửa sổ kéo dây chuông. Ba lần. Đó là mật hiệu: “Chú ơi, trên thế giới này chỉ có duy nhất một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn, và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất, đó là chú Karlsson!”

Nhóc Con đứng mãi bên cửa sổ, không phải vì đợi câu trả lời, không, chỉ là cậu đứng thế thôi. Nhưng không ngờ Karlsson hiện ra bằng xương bằng thịt.

“Đúng thế,” ông tán thành.

Và không nói thêm lời nào nữa. Rồi ông bay về ngôi nhà nhỏ màu xanh của mình trên mái.

Ai cũng có quyền là Karlsson

Một buổi sáng sớm, vừa thức dậy Nhóc Con đã nghe thấy tiếng bố mẹ nói chuyện trong bếp. Nghe có vẻ như bố mẹ đang bức bối hoặc buồn vì chuyện gì đó.

“Nhất định là thế, phải chấm dứt thôi,” bố nói. “Em xem báo chí viết gì này, em tự đọc đi!”

“Ôi, khủng khiếp quá,” mẹ nói. “Khủng khiếp quá đi mất!”

Nhóc Con nhảy ngay ra khỏi giường. Cậu cũng muốn biết có gì mà khủng khiếp đến vậy.

Và cậu cũng được biết ngay! Trên trang nhất tờ báo là một bài in chữ to:

THÙNG RÁC BAY - HAY LÀ CÁI GÌ?

Bài báo viết tiếp:

Ở Stockholm có một vật kỳ lạ bí hiểm bay lung tung, đó là gì vậy? Nhiều người cả quyết có một thùng rác nhỏ lạ lùng biết bay hay một vật gì đó tương tự lắp động cơ kêu ầm ỉ thỉnh thoảng bay lượn trên các mái nhà quận Vasa. Cục hàng không hoàn toàn không biết gì về các chuyến bay kỳ quái này, do đó người ta nghi rằng đây là một tên gián điệp ngoại quốc kỳ bí bay lượn ở đây để do thám. Phải điều tra vụ này, và phải bắt được vật biết bay lung tung này. Nếu đó là một tên gián điệp kỳ bí thì phải giao cho cảnh sát ngay lập tức. Ai có thể giải đáp câu đố vật biết bay ở quận Vasa? Chúng tôi treo giải thưởng mười nghìn cu ron cho ai bắt được đồ vật kêu ầm ỉ này, bất kể nó là gì. Chỉ cần đem nộp vật ấy ở tòa báo là nhận tiền luôn.

“Tội nghiệp cho Karlsson Trên Mái Nhà,” mẹ nói. “Mọi người sẽ không để Karlsson sống yên lành nữa đâu.”

Nhóc Con vừa sợ run lên vừa buồn lại vừa cáu.

“Tại sao người ta không để Karlsson sống yên lành nhỉ? Chú ấy có động đến ai đâu? Chú ấy chỉ sống trong căn nhà trên mái và thỉnh thoảng bay vài vòng, thế thì có gì là xấu đâu cơ chứ?”

“Không,” bố nói. “Karlsson không làm gì xấu cả. Nhưng chú ấy hơi bị... hừm... khác thường.”

Dĩ nhiên là Karlsson hơi khác thường, chính Nhóc Con cũng phải công nhận. Khác thường ở chỗ có thân hình lùn tịt mũm mĩm lắp động cơ sống trong một căn nhà nhỏ đặc biệt trên mái, có cánh quạt trên lưng và núm khởi động trên bụng.

Karlsson là một người như thế. Và là bạn tốt nhất của Nhóc Con. Thậm chí còn tốt hơn cả Krister và Gunilla, hai đứa bạn mà Nhóc Con rất mến và hay rủ chơi cùng mỗi khi Karlsson đột ngột biến mất tầm hoặc không có thì giờ cho cậu. Karlsson thì nói là Krister và Gunilla chán ngắt, mỗi lần Nhóc Con nhắc đến tên hai bạn ấy là Karlsson lại cáu ra mặt.

“Cháu bỏ cái thói nói tên chú và tên hai đứa nhãi ranh ấy trong cùng một câu đi!” ông nói. “Một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất - cháu thử nghĩ xem, bao nhiêu đứa bé ngốc nghếch trên đời này có được người bạn tốt nhất như vậy, hả?”

“Chẳng có ai ngoài cháu cả,” Nhóc Con nói và mỗi lần như thế cậu lại cảm thấy rạo rực sung

sương. May mắn làm sao, nhà Karlsson ở ngay trên mái nhà *của Nhóc Con*! Ở quận Vasa này thiếu gì những ngôi nhà bốn tầng cũ kỹ xấu xí như ngôi nhà mà gia đình Svantesson đang sống, vậy thì phải nói là quá may mắn khi Karlsson tình cờ chọn đúng mái nhà của họ để ở chứ không ngó ngang tới nơi nào khác.

Ban đầu bố mẹ không phấn khởi lắm khi làm quen Karlsson, cả Birger và Betty cũng không hẳn thân mật với Karlsson. Cả nhà - tất nhiên là trừ Nhóc Con - cho Karlsson là người hư thân mất nết nhất, được chiều chuộng quá đáng nhất, khó chịu nhất và tọc mạch nhất trên hành tinh này. Nhưng gần đây họ đã bắt đầu quen dần với Karlsson. Thậm chí họ đã có chút cảm tình với ông, và trước hết họ nhận ra rằng Nhóc Con cần ông. Tuy cậu đã có một chú chó riêng, một chú chó xinh xắn tuyệt vời tên là Bimbo, nhưng như thế chưa đủ - Nhóc Con cần Karlsson.

“Và em nghĩ là Karlsson cũng cần Nhóc Con,” mẹ nói.

Ngay từ đầu bố mẹ đã định giữ bí mật về Karlsson. Họ thừa biết cuộc sống sẽ bị đảo lộn hết, nếu chẳng may người ta - ví dụ như đài truyền hình - biết đến Karlsson, hoặc khi mấy tờ họa báo viết phóng sự “Đến thăm nhà Karlsson”.

“Ha ha, thế thì chắc sẽ vui lắm đây,” có lần Birger nói. “Nếu trên bìa một tờ họa báo có hình Karlsson đứng trong phòng khách gửi một bông hồng chẳng hạn.”

“Anh ngốc lắm,” Nhóc Con đáp lại. “Karlsson không có phòng khách và cũng chẳng có hoa hồng, chú ấy chỉ có một phòng con tí trông rất buồn cười.”

Chuyện ấy thì Birger biết rồi, vì đã có lần - một lần duy nhất - Birger cùng Betty và bố mẹ leo lên mái xem nhà Karlsson. Từ tầng áp mái, họ trèo qua cửa sổ mái vốn chỉ dành cho thợ nạo ống khói. Nhóc Con chỉ cho mọi người thấy ngôi nhà của Karlsson nắp kín một cách ma mãnh sau ống khói và sát bức tường chặn lửa của nhà bên cạnh.

Mẹ sợ tái mặt khi lên đến mái và nhìn thấy đường phố tí tặn phía dưới. Thiếu chút nữa thì mẹ ngất xỉu, phải bám chặt lấy ống khói.

“Nhóc Con à, con phải hứa với mẹ là *không bao giờ* được lên đây một mình nghe chưa!” mẹ nói.

Nhóc Con suy nghĩ kỹ trước khi trả lời.

“Vâng,” cuối cùng cậu cũng đáp, “không bao giờ con lên đây một mình đâu, mẹ ạ. Nhưng thỉnh thoảng có thể con sẽ *bay* với Karlsson lên đây,” cậu nói rất khề. Nếu mẹ không nghe thấy câu cuối thì đó là lỗi của mẹ. Làm sao mẹ có thể đòi hỏi Nhóc Con không bao giờ được đến thăm Karlsson cơ chứ? Chắc chắn mẹ không thể tưởng tượng được trong căn phòng bé tí buồn cười của Karlsson vui ra sao, khi người ta có trăm thứ bà rần xung quanh mình.

Nhưng bây giờ tất nhiên tất cả sẽ chấm dứt, Nhóc Con cay đắng nghĩ, chỉ vì cái tin ngu xuẩn xuất hiện trên báo.

“Con phải báo cho Karlsson biết để đề phòng,” bố nói. “Trong thời gian tới chú ấy không nên bay lượn nhiều. Con và Karlsson có thể ở trong phòng con, và không ai nhìn thấy chú ấy cả.”

“Nhưng nếu chú ấy nghịch quá là mẹ tổng ra cửa đấy,” mẹ nói.

Mẹ đặt lên bàn bếp cho Nhóc Con một đĩa thạch, Bimbo cũng được một thìa vào âu. Bố nói tạm biệt rồi đi tới văn phòng. Lúc này mẹ nhớ ra là có việc phải vào thành phố.

“Mẹ đảo qua phòng du lịch hỏi xem họ có chuyến du lịch hay hay nào cho nhà mình không, vì

bổ sắp được nghỉ phép,” mẹ nói và hôn Nhóc Con. “Mẹ đi rồi sẽ về ngay.”

Và thế là Nhóc Con ở nhà một mình. Một mình với Bimbo và đĩa thạch cùng những ý nghĩ vẩn vơ. Và với tờ báo. Cậu đặt tờ báo bên cạnh, thỉnh thoảng ngó sang đọc một chút. Dưới mẩu tin về Karlsson là bức ảnh tuyệt đẹp chụp một tàu thủy hơi nước lớn màu trắng vừa ghé vào neo ở cảng Stockholm. Nhóc Con ngắm con tàu. Ôi, đẹp quá! Nhóc Con rất thích được nhìn thấy tận mắt con tàu và đi trên đó ra biển!

Cậu cố tập trung ngắm nhía con tàu, nhưng mắt cậu không tránh được dòng títt báo khủng khiếp:

THÙNG RÁC BAY - HAY LÀ CÁI GÌ?

Nhóc Con lo ngại thực sự. Cậu phải nhanh chóng báo cho Karlsson biết. Mặt khác cậu cũng không được làm Karlsson sợ quá, biết đâu Karlsson hoảng hốt mà bay đến tận đâu tận đâu và không bao giờ quay về nữa thì chết!

Nhóc Con thở dài. Rồi cậu miễn cưỡng xúc một thìa thạch vào miệng. Cậu không nuốt mà để nó trên lưỡi như khi đang nếm thức ăn. Nhóc Con là đứa trẻ còm nhom và biếng ăn, như nhiều đứa trẻ khác. Vào bữa cậu cứ nghịch đồ ăn và ngồi mãi mới ăn xong.

Món thạch này cũng không ngon lắm, Nhóc Con nghĩ. Có thể sẽ dễ nuốt hơn nếu rắc thêm đường. Cậu với tay lấy lọ đường, đúng lúc đó cậu nghe tiếng động cơ ù ù ngoài cửa sổ, và Karlsson bay vèo vào phòng.

Nhóc Con vội nuốt chửng chỗ thạch trong miệng.

“Xin chào Nhóc Con,” ông reo lên, “cháu đoán xem ai là Người Bạn Tốt Nhất Thế Giới, và đoán xem ai vừa vào nhà?”

“Người Bạn Tốt Nhất Thế Giới chính là chú Karlsson, nhưng tại sao chú đến đúng lúc này?”

“Cháu được phép đoán ba lần,” Karlsson đáp. “Lý do thứ nhất là vì chú nhớ cháu, thằng cháu ngốc nghếch của chú ạ, lý do thứ hai là chú bay lạc đường vì thực ra chú định bay vòng quanh Công viên Hoàng gia, hay là lý do thứ ba: chú đánh hơi thấy mùi thạch. Nào, đoán đi!”

Mặt mũi Nhóc Con rạng rỡ.

“Vì chú nhớ cháu,” cậu rụt rè đoán.

“Sai,” Karlsson nói. “Và chú cũng không định đến Công viên Hoàng gia làm gì, cháu chẳng cần đoán cho phí công.”

Đến Công viên Hoàng gia à? Ôi, Karlsson không bao giờ được bay đến đó, Nhóc Con nghĩ bụng. Và cũng không được bay đến nơi nào đông người vì họ có thể nhìn thấy chú ấy. Phải cho Karlsson biết tin ngay thôi.

“Chú Karlsson này,” Nhóc Con lên tiếng nhưng lại im ngay khi nhận ra vẻ mặt cau có của Karlsson. Ông hằm hằm nhìn Nhóc Con và bĩu môi.

“Người ta đến đây với dạ dày lép kẹp,” ông nói, “nhưng nào có ai đón tiếp, mời ngồi, bưng ra một đĩa và đồ dành, ăn một thìa cho mẹ nào, rồi ăn thêm một thìa cho bố nào, rồi ăn thêm một thìa cho cô Augusta...”

“Cô Augusta là ai ạ?” Nhóc Con tò mò hỏi.

“Ai mà biết được,” Karlsson nói.

“Thế thì chú chẳng cần ăn thêm một thìa cho cô ấy đâu,” Nhóc Con nhận xét và cười.

Duy chỉ Karlsson là không cười.

“Thế hả, cháu nghĩ thế chứ gì? Nghĩa là người ta cứ yên tâm mà chết đói nếu không quen tất cả các bà cô trên đời này chứ gì?”

Nhóc Con vội lấy thêm đĩa và bảo Karlsson lấy thạch ăn. Karlsson lấy thạch vào đĩa, mặt vẫn còn hơi cau có. Ông xúc liên tục như máy xúc và còn lấy ngón tay vét sạch vành đĩa.

“Mẹ cháu đáng yêu lắm,” Karlsson nói, “chỉ tiếc rằng mẹ cháu ki bo quá mức. Trong đời chú đã ăn nhiều thạch nhưng chưa bao giờ ăn ít như hôm nay.”

Ông đổ tuột cả lọ đường ra đĩa của mình và ăn tiếp. Mấy phút sau đó trong bếp chỉ còn nghe thấy tiếng chóp chép, đó là thứ âm thanh sinh ra khi người ta ăn thạch với tốc độ tên lửa.

“Tiếc là không còn thìa nào để ăn thêm cho cô Augusta,” Karlsson vừa nói vừa chùi mồm. “Nhưng chú thấy rồi, còn bánh quế nữa! Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào, cô Augusta! Cháu sẽ vì cô mà ăn thêm hai bánh quế! Hoặc có thể ba - hoặc bốn - hoặc năm!”

Trong khi Karlsson ăn bánh quế, Nhóc Con vắt óc nghĩ cách cảnh báo Karlsson thế nào cho tiện nhất. Có lẽ cứ để Karlsson tự đọc báo thì hơn cả, Nhóc Con nghĩ bụng và dè dặt đẩy tờ báo về phía ông.

“Chú đọc trang nhất ấy,” cậu lí nhí nói. Và Karlsson đọc. Ông nhìn rất chăm chú, rồi gí ngón tay trở ngón tay vào hình chiếc tàu thủy hơi nước màu trắng.

“Ồi giờ ời, lại có một tàu thủy nữa bị lật úp kìa,” ông nói. “Ngày nào cũng tai nạn và tai nạn.”

“Không, chú xem báo ngược rồi,” Nhóc Con nói.

Từ lâu Nhóc Con đã nghi là Karlsson không biết đọc chữ thành thạo. Nhưng Nhóc Con là đứa bé nhân hậu không muốn làm ai buồn, với Karlsson lại càng không. Vì thế cậu không nói “eo ời cái đồ mù chữ” mà quay tờ báo lại cho xuôi chiều để Karlsson thấy là không có tai nạn tàu thủy nào xảy ra cả.

“Ở đây còn một tai nạn khác cơ,” Nhóc Con nói. “Chú nghe này!”

Rồi cậu đọc to cho Karlsson nghe về thùng rác bay và tên gián điệp tí hon bí hiểm cần bị tóm cùng phần thưởng và về mọi chuyện.

“Chỉ cần đem nộp vật ấy ở tòa báo là nhận tiền luôn,” cậu chấm dứt bằng một tiếng thở dài.

Nhưng Karlsson không thở dài mà reo lên vui sướng. “Ha ha,” ông hét lên và thích thú nhảy chồm chồm, “ha ha, có thể nói là tên gián điệp tí hon đã gần như sa lưới rồi. Cháu gọi điện cho tòa báo đi, chiều nay chú sẽ đem nộp hần.”

“Chú nói thế nghĩa là sao?” Nhóc Con lo lắng hỏi.

“Người Bắt Gián Điệp Giỏi Nhất Thế Giới - cháu đoán xem là ai nào!” Karlsson nói và tự hào vỗ ngực. “Đã ký: Karlsson. Hãy coi chừng, khi chú ra tay với chiếc vợt bắt bướm khổng lồ của mình! Nếu tên gián điệp tí hon bí hiểm đó bay lung tung ở quận Vasa này thì chú sẽ cho nó vào vợt trước khi trời tối, cháu cứ tin chắc như thế. À này, cháu có cái va li nào đủ to để đựng mười nghìn cu ron không?”

Nhóc Con lại thở dài. Thì ra chuyện này rối rắm hơn cậu nghĩ, vì Karlsson chẳng hiểu gì sất.

“Chú Karlsson thân mến ời, chú không hiểu à? Chính chú là cái thùng rác bay đấy. Chính chú là vật người ta muốn tóm đấy, chú hiểu chưa?”

Đang nhảy nhót, Karlsson đứng khựng lại. Trong người ông có tiếng sôi ùng ục như khi người ta sặc nước. Ông nhìn Nhóc Con đầy giận dữ.

“Thùng rác bay!” ông thét lên. “Cháu gọi *chú* là thùng rác bay hả? Trong khi chú là bạn tốt nhất của cháu, đồ ôn vật!”

Ông vươn người lên như muốn tăng chiều cao, đồng thời thót bụng lại cho thật thon.

“Có thể cháu chưa biết,” ông nói giọng kẻ cả, “rằng chú là một người đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất? Cháu chưa nhận ra điều đó hay sao?”

“Có chứ, chú Karlsson, có chứ,” Nhóc Con lắp bắp. “Nhưng họ viết gì trên báo thì đâu phải là tội của cháu? Nhất định người ta ám chỉ chú đấy.”

Cơn thịnh nộ của Karlsson càng tăng lên.

“Chỉ cần đem nộp vật ấy ở tòa báo!” ông rên rỉ. “Vật ấy!” Karlsson gào lên. “Ai gọi ta là đồ vật,

kẻ ấy sẽ ăn một cú đấm thối sồn vào giữa mồm.”

Ông nhảy mấy bước đầy vẻ đe dọa về phía Nhóc Con. Thật sai lầm, vì lúc đó Bimbo ngẩng phắt dậy. Bimbo không cho phép ai quát tháo cậu chủ của mình như thế bao giờ.

“Thôi, Bimbo, đừng chạm vào Karlsson,” Nhóc Con nói, và Bimbo lại nằm xuống. Nó chỉ hơi gầm gừ để Karlsson hiểu nó nghĩ gì về ông.

Karlsson ngồi xuống ghế, cơn tức giận làm ông run người lên.

“Chú không bằng lòng,” ông nói, “đơn giản là chú không bằng lòng vì cháu rất tệ, cháu gọi chú là đồ vật và xua con chó bec giê ra cắn chú.”

Nhóc Con tuyệt vọng. Cậu không biết phải nói gì hay làm gì cho phải.

“Họ viết gì trên báo thì đâu phải lỗi của cháu chứ,” Nhóc Con lầm bầm.

Rồi cậu im lặng. Karlsson cũng im lặng. Ông ngồi làm mình làm mẩy trên ghế. Không khí trong bếp rất nặng nề.

Chợt Karlsson phá lên cười rất to. Ông đứng phắt dậy khỏi ghế và vui vẻ huých nhẹ vào bụng Nhóc Con.

“Nếu chú đã là một đồ vật,” ông nói, “thì ít nhất cũng là Đồ Vật Tốt Nhất Thế Giới, trị giá mười nghìn cu ron! Cháu đã nghĩ kỹ chuyện này chưa?”

Nhóc Con cũng cười theo. Tuyệt vời thay, khi Karlsson đã vui vẻ trở lại!

“Đúng, đúng thế chú ạ,” Nhóc Con phấn khởi reo lên. “Chú có giá mười nghìn cu ron, hiếm ai giá trị như thế!”

“Không ai trên thế giới này!” Karlsson cả quyết. “Một vật nhỏ tí gầy còm như cháu chẳng hạn, chú đánh cuộc là cháu chỉ có giá tới một cu ron hai mươi lăm xu là cùng.”

Ông xoay núm khởi động và phấn khích bay lên sát trần nhà, rồi vừa hò hét vừa bay mấy vòng danh dự quanh ngọn đèn.

“Ha ha,” ông hét, “đây là Karlsson-mười-ngàn-cu-ron đồng bào ơi. Ha ha!”

Nhóc Con quyết định không dây dưa gì với chuyện này nữa. Thực sự Karlsson không phải là gián điệp và cảnh sát không thể bắt ông chỉ vì ông là Karlsson. Nhóc Con hiểu là bố mẹ nhất định cũng không phải lo chuyện ấy. Tất nhiên bố mẹ chỉ sợ không giữ bí mật được Karlsson lâu hơn nữa, khi mọi người ra tay săn đuổi. Nhưng Nhóc Con tin rằng không thể có chuyện gì thật tệ hại xảy ra với Karlsson.

“Chú đừng sợ,” Nhóc Con an ủi. “Người ta không thể làm gì được chú chỉ vì chú là chú đâu.”

“Không, ai cũng có quyền là Karlsson cả,” Karlsson cả quyết. “Tuy nhiên, cho đến nay mới chỉ có một Karlsson duy nhất vừa đẹp trai vừa thông thái vô hạn lại béo vừa xoắn thối.”

Cả hai lui về phòng Nhóc Con. Karlsson háo hức ngó nghiêng.

“Cháu có cái máy hơi nước nào nữa không, để mình làm nổ, hoặc một thứ gì khác phát nổ cũng được? Phải có gì nổ thật to và phải thật vui, không thì chú không chơi cùng đâu,” ông nói và

đồng thời phát hiện ra cái túi nhỏ trên bàn của Nhóc Con. Ông lao đến như một con ó. Tối qua mẹ để cái túi ở đó, trong túi là một quả đào to và đẹp. Bây giờ quả đào đó đang nằm gọn trong bàn tay mũm mĩm của Karlsson.

“Mình sẽ chia nhau,” Nhóc Con vội đề nghị. Cậu rất thích ăn đào và thừa biết là phải nhanh chân nhanh tay mới hy vọng nhận được một miếng.

“Tùy cháu thôi,” Karlsson nói. “Mình chia nhau. Chú lấy quả đào và cháu lấy cái túi, như vậy là cháu được phần tốt nhất, vì cái túi là một vật rất có ích.”

“Không đâu, cảm ơn chú,” Nhóc Con nói. “Mình chia nhau quả đào, còn cái túi thì chú cứ việc lấy.”

Karlsson lắc đầu quày quẩy.

“Chưa bao giờ chú thấy đứa bé nào phàm ăn tục uống như cháu cả đâu,” ông nói. “Thôi được, tùy cháu đây!”

Cần một con dao để cắt quả đào, vì vậy Nhóc Con chạy qua bếp lấy dao. Khi cầm dao về, cậu không thấy Karlsson đâu cả. Nhưng rồi cậu phát hiện ra ông chui dưới gầm bàn, từ dưới đó phát ra tiếng chóp chép, đó là thứ âm thanh sinh ra khi người ta ăn đào với tốc độ tên lửa.

“Chú Karlsson, chú làm gì dưới đó thế?” Nhóc Con lo lắng hỏi.

“Chú chia quả đào,” Karlsson đáp. Sau một tiếng “ực” cuối cùng thì Karlsson lồm cồm bò ra. Nước đào còn đọng nhoè nhoét dưới cằm. Ông chìa bàn tay nhỏ về phía Nhóc Con và đưa cho cậu hột đào sẵn sùi màu nâu.

“Chú bao giờ cũng muốn dành cho cháu phần tốt nhất,” ông nói. “Nếu cháu ươm hột đào này thì sẽ có cả một cây đào trĩu quả. Có đúng chú là Người Dễ Thương Nhất Thế Giới không nào? Vì chú không trêu chọc ai, mà chỉ được mỗi một quả đào bé tí dặt dẹo.”

Trước khi Nhóc Con kịp đáp lời thì Karlsson đã lao ra phía cửa sổ. Trên bậu cửa sổ có một chậu phong lữ nở hoa hồng thắm.

“Là người dễ thương nên chú sẽ giúp cháu ươm hột đào này,” ông nói.

“Dừng lại!” Nhóc Con nói. Nhưng quá muộn. Karlsson đã nhổ cả cụm phong lữ ra khỏi chậu, và Nhóc Con cũng không kịp cản ông vứt cả túm cây ra cửa sổ.

“Chú làm trò quái gì thế!” Nhóc Con kêu lên, nhưng Karlsson không thềm để ý.

“Một cây đào to tướng! Cháu thử nghĩ xem! Hôm sinh nhật năm mươi tuổi cháu sẽ mời bao nhiêu khách tùy cháu, tất cả sẽ được ăn tráng miệng món đào. Có tuyệt vời không nào?”

“Đúng thế, nhưng sẽ không tuyệt vời lắm khi mẹ cháu thấy chú nhổ cây phong lữ ra,” Nhóc Con nói. “Và nếu chú vừa ném trúng đầu một ông ở dưới đường thì liệu ông ấy sẽ nói gì?”

“Ông ấy sẽ nói cảm ơn bạn Karlsson yêu quý,” Karlsson cả quyết. “Cảm ơn bạn Karlsson yêu quý vì bạn đã nhổ cây phong lữ ra khỏi chậu và không ném nó cùng cái chậu xuống - việc mà bà mẹ ngớ ngẩn của Nhóc Con nhất định sẽ tán thưởng.”

“Nhất định mẹ cháu không tán thưởng,” Nhóc Con cãi lại. “Chú nói thế nghĩa là sao?”

Karlsson ấn hột đào vào chậu hoa rồi hăng hái phủ đất lên.

“Nhất định, nhất định mẹ cháu sẽ nghĩ thế,” ông cả quyết. “Mẹ cháu sẽ hài lòng khi thấy cây phong lữ bám chặt rễ trong chậu, chứ không thềm biết chậu hoa này làm nguy hiểm đến tính mạng của những người dưới phố. Thêm hay bớt một người đàn ông - không phải chuyện để bậc vĩ nhân đếm xỉa, mẹ cháu sẽ nói thế, quan trọng là cây phong lữ không bị nhổ ra.”

Ông nghiêm khắc nhìn Nhóc Con. “Giả sử chú vừa ném cả hoa lẫn chậu xuống thì biết trồng cây đào vào đâu nữa? Cháu nghĩ sao nào?”

Nhóc Con chẳng nghĩ gì, do vậy cậu cũng chẳng trả lời nổi. Thật khó mà tìm được tiếng nói chung với Karlsson trong không khí này. May mà cứ khoảng mười lăm phút tâm trạng của Karlsson lại thay đổi một lần; và đột nhiên cậu nghe tiếng Karlsson cười khùng khục khoái trá.

“Mình vẫn còn cái túi,” ông nói. “Túi làm ra khối trò vui đấy.”

Nhóc Con chưa biết mấy trò ấy.

“Vui thế nào hả chú?” cậu ngạc nhiên hỏi. “Có thể làm gì với cái túi này ạ?”

Mắt Karlsson ánh lên như chớp.

“Phát Đại Bác To Nhất Thế Giới,” ông nói. “Ha ha, một phát đại bác kinh hồn! Và chú sẽ ra tay ngay bây giờ!”

Ông cầm túi đi ra nhà tắm. Nhóc Con tò mò đi theo. Cậu rất muốn biết cách làm Phát Đại Bác To Nhất Thế Giới.

Karlsson vươn người qua bồn tắm, vặn vòi cho nước chảy vào túi.

“Chú làm trò quái gì thế,” Nhóc Con nói. “Không thể rót nước vào túi giấy được! Chú làm gì thế này!”

“Thế cái gì đây?” Karlsson dứ túi giấy tròn căng sắp bục ra trước mũi Nhóc Con. Ông làm thế để chứng minh cho Nhóc Con biết hoàn toàn có thể rót nước vào túi giấy, sau đó ông cầm túi chạy trở lại phòng Nhóc Con.

Nhóc Con lao vút theo, cậu linh cảm có điềm dữ. Đúng thế - Karlsson nhoài hẳn người ra cửa sổ, nhìn từ đằng sau chỉ còn thấy hai quả mòng tròn căng và đôi chân ngẩn tũn mập mập của ông.

“Ha ha,” ông kêu to, “mọi người dưới kia chú ý này, chuẩn bị nổ Phát Đại Bác To Nhất Thế Giới!”

“Dừng lại!” Nhóc Con hét lên và cũng nhoài người ra cửa sổ. “Không, Karlsson, không được!” giọng cậu hốt hoảng. Nhưng quá muộn. Cái túi đã đang rơi xuống. Nhóc Con thấy nó rơi như một quả bom trước chân một bà già tội nghiệp vừa định đi vào cửa hàng sữa bên cạnh. Và có thể nhận thấy bà ta không hề hứng thú chào đón Phát Đại Bác To Nhất Thế Giới.

“Bà ấy kêu ca cứ như thể đó là một chậu hoa,” Karlsson nói. “Trong khi chỉ là một chút nước tầm thường.”

Nhóc Con đóng cửa sổ đánh rầm! Cậu không muốn Karlsson quẳng thêm đồ gì ra cửa sổ nữa.

“Cháu nghĩ là người ta không được làm chuyện ấy,” cậu nói nghiêm túc. Nhưng Karlsson thì lại cười phá lên. Ông bay một vòng quanh ngọn đèn trên trần nhà, vừa cười khúc khích vừa liếc xuống nhìn Nhóc Con.

“Cháu nghĩ là người ta không được làm chuyện ấy,” ông nhại lời Nhóc Con. “Thế *cháu* nghĩ là người ta được làm chuyện gì? Ném túi trứng thối xuống hay sao? Phải chăng đó lại là một ý tưởng kỳ khôi nữa của mẹ cháu?”

Ông bay xuống và hạ cánh đánh phịch trước mặt Nhóc Con.

“Cháu và mẹ cháu là hai Người Kỳ Khôi Nhất Thế Giới,” ông nói và phát khê lên má Nhóc Con. “Nhưng dù vậy chú mẫn cả hai người, thế mới buồn cười chứ lị.”

Nhóc Con đỏ mặt lên vì sung sướng. Thật tuyệt diệu khi Karlsson mẫn cậu và nói cho cùng Karlsson cũng mẫn cả mẹ nữa, cho dù đôi khi người ta không cảm thấy thế.

“Ừ, chú cũng thấy lạ,” Karlsson nói. Ông vẫn phát khê lên má Nhóc Con, một hồi lâu nữa, ngày càng mạnh hơn, rồi cuộc Nhóc Con tưởng mình đang bị ăn bạt tai, sau đó Karlsson nói:

“Ôi, chú dễ thương quá! Chú là Người Dễ Thương Nhất Thế Giới. Vì vậy chú nghĩ là bây giờ mình sẽ chơi một trò thật dễ thương nhé, được không cháu?”

Nhóc Con đồng ý và bắt đầu nghĩ ngợi, liệu có thể chơi trò gì dễ thương với Karlsson được đây?

“Ví dụ,” Karlsson nói, “mình có thể chơi trò này. Cái bàn này là một chiếc bè cứu mình khỏi chết đuối khi bị lũ lụt - và nạn lụt vừa xảy ra kia kìa!”

Ông chỉ vào một vũng nước đang lan ra dưới cửa. Nhóc Con rên lên.

“Chú không khóa vòi nước trong nhà tắm lại à?” cậu hỏi hoảng hốt.

Karlsson ngoẹo đầu âu yếm nhìn Nhóc Con.

“Cháu được phép đoán ba lần là chú có khóa vòi nước hay không!”

Nhóc Con mở cửa ra hành lang. Đúng thế, Karlsson nói đúng. Nạn lụt lớn đã xảy ra. Phòng tắm và hành lang ngập sâm xấp, có thể lội và nghịch nước được - nếu muốn.

Karlsson muốn. Ông giậm cả hai chân xuống nước. “Ha ha,” ông hét lên, “có những ngày toàn trò vui thôi.”

Sau khi Nhóc Con khóa vòi nước trong nhà tắm và xả hết nước trong bồn tắm đi, cậu thả người xuống ghế, tuyệt vọng ngắm nhìn thảm cảnh trong nhà.

“Chết mất thôi,” cậu nói, “chết mất, mẹ sẽ nói gì đây?”

Đang nhảy nhót, Karlsson ngừng lại giậm dứ nhìn Nhóc Con.

“Thôi đi nào,” ông nói, “mẹ cháu được phép ca cẩm bao lâu nào? Chỉ là một chút nước tắm thường thôi mà!”

Ông lại nhảy lên lần nữa, làm nước bắn lên ướt cả Nhóc Con.

“Nước này lại còn dễ chịu nữa chứ,” ông nói. “Lại còn được ngâm chân miễn phí nữa cơ. Mẹ cháu không thích ngâm chân à?”

Ông lại nhảy cú nữa, Nhóc Con càng bị nước bắn ướt thêm.

“Mẹ cháu *không bao giờ* rửa chân hay sao? Từ sáng đến tối mẹ cháu *chỉ* ném chậu hoa xuống đường thôi à?”

Nhóc Con không trả lời. Cậu có khối nỗi lo khác. Bây giờ phải thẩm khô biết bao nhiêu nước trước khi mẹ về.

“Karlsson, chú và cháu phải nhanh tay lên...” cậu nói rồi đứng bật dậy, chạy vào bếp lấy hai giẻ lau ra.

“Chú giúp cháu với,” cậu gọi. Nhưng Karlsson không còn ở đó nữa. Không ở trong phòng tắm, cũng không ở ngoài hành lang, và cũng không có trong phòng Nhóc Con. Nhưng bên ngoài vẳng vào tiếng động cơ. Cậu chạy ra cửa sổ và thấy một vật gì đó bay vút qua, trông giống một thỏi xúc xích tròn căng.

“Thùng rác bay - hay là cái gì?” Nhóc Con lẩm bẩm.

Không, không phải thùng rác bay! Mà đơn giản chỉ là Karlsson đang trên đường trở về ngôi nhà xanh lá cây của mình trên mái.

Karlsson cũng nhìn thấy Nhóc Con. Ông bay bổ nhào và rẽ ngang qua cửa sổ khiến gió rít ào ào. Nhóc Con cuống quýt lấy giẻ lau vẩy vẩy và Karlsson vẩy đáp lại với bàn tay ngấn túm mũm mĩm.

“Ha ha,” ông hét lên, “Karlsson-mười-nghìn-cu-ron đây, ha ha!”

Và ông biến mất. Còn Nhóc Con đi ra hành lang, mỗi tay cầm một giẻ lau và bắt đầu thấm nước.

Karlsson chọt nhớ là mình có sinh nhật

Thực sự là Karlsson gặp may khi ông biến mất trước khi mẹ Nhóc Con từ phòng du lịch về đến nhà. Mẹ rất bực mình, một phần vì chậu hoa phong lữ, phần khác vì nhà bị ướt. May mà Nhóc Con đã lau khô gần hết.

Mẹ biết ngay ai đã đạo diễn trò này. Khi bố đi làm về và ngồi vào bàn ăn tối, mẹ kể hết.

“Em biết, em làm việc này thì tồi tệ quá,” mẹ nói, “dần dần em cũng đã quen sự có mặt của Karlsson, nhưng *đôi khi* em có cảm giác là mình sẵn sàng trả mười nghìn cu ron để tổng khứ hần đi.”

“Ác quá!” Nhóc Con nói.

“Mà thôi, mình không nói chuyện ấy nữa,” mẹ nói, “vì bữa ăn phải đầm ấm chứ.”

Lúc nào mẹ cũng nói thế: “Bữa ăn phải đầm ấm chứ.” Đúng như Nhóc Con vẫn nghĩ. Và không khí thực sự đầm ấm khi tất cả cùng ngồi quanh bàn nói đủ chuyện trên đời. Nhóc Con nói nhiều hơn ăn, nhất là khi có món cá tuyết hấp hay xúp rau hay chả cá trích. Nhưng hôm nay có món sườn bê cùng dậu đất trắng miệng, cũng chỉ vì kỳ nghỉ hè bắt đầu và Birger, Betty sẽ đi xa - Birger học lái thuyền buồm, còn Betty về một nông trang có ngựa. Cả nhà có dịp làm một liên hoan chia tay. Thỉnh thoảng mẹ lại làm một bữa tiệc từng bưng.

“Nhóc Con à, con không việc gì phải buồn đâu nhé,” bố nói. “Mình cũng đi du lịch, bố, mẹ và con.” Và bố kể ngay tin mới. Mẹ đã đến phòng du lịch đặt mua vé đi tàu thủy, giống như con tàu hơi nước mà Nhóc Con đã thấy trên báo. Một tuần nữa họ sẽ khởi hành. Trong mười bốn ngày, con tàu trắng sẽ cập đủ các bến cảng và đưa khách đến nhiều thành phố. Có thích không, mẹ hỏi. Và bố hỏi. Cả Birger và Betty cũng hỏi. “Có hoành tráng không, hả Nhóc Con?”

“Có chứ,” Nhóc Con nói và cảm thấy chuyến đi nhất định rất hoành tráng. Nhưng cậu cũng cảm thấy có gì đó không hay, và cậu cũng biết ngay tại sao: Karlsson! Làm sao cậu có thể để Karlsson ở lại một mình, đúng lúc Karlsson đang thực sự cần cậu cơ chứ! Quả thật Nhóc Con đã suy nghĩ lung lay trong lúc lau khô nước của trần lợp. Ngay cả khi Karlsson không phải gián điệp mà đơn giản chỉ là Karlsson thì vẫn có thể xảy ra những chuyện bất trắc, nếu mọi người ra tay săn đuổi Karlsson để kiếm mười nghìn cu ron tiền thưởng. Có trời mà biết họ sẽ làm những gì! Biết đâu họ sẽ nhốt Karlsson vào một cái chuồng ở công viên hoặc nghĩ ra trò gì đó khủng khiếp hơn. Gì thì gì, nhất định người ta sẽ không cho Karlsson ở nhà mình trên mái nữa, đó là điều chắc chắn.

Vậy là Nhóc Con quyết định ở nhà canh chừng cho Karlsson. Và cậu cũng thông báo thẳng thừng bên bàn ăn trong khi gặm món sườn.

Birger phì cười. “Karlsson trong chuồng ở công viên - ôi ôi ôi! Thử tưởng tượng mà xem, Nhóc Con cùng lớp mình ra công viên, tất cả chạy loăng quăng và Nhóc Con đọc các tấm biển bên cạnh chuồng. Gấu Bắc cực, rồi tuần lộc, chó sói, hải ly, và Karlsson.”

“Im đi,” Nhóc Con nói.

Birger khúc khích cười. “Karlsson, đề nghị không cho ăn - nếu có cái biển ấy thì chắc Karlsson bực mình lắm.”

“Anh ngốc lắm,” Nhóc Con nói. “Ngốc không tưởng tượng được.”

“Nhóc Con nay,” mẹ nói, “nếu con không muốn đi cùng thì bố mẹ cũng không đi được, chuyện ấy con hiểu chứ?”

“Tất nhiên bố mẹ vẫn đi được,” Nhóc Con nói. “Karlsson và con có thể cùng nhau làm mọi việc trong nhà.”

“Ha ha,” Betty nói. “Và gây ra một trận lụt nữa, đúng không nào? Và ném hết giường tủ ra cửa sổ chứ gì?”

“Chị ngốc lắm,” Nhóc Con nói.

Bữa ăn không thể nào đầm ấm như mọi hôm được. Mặc dù Nhóc Con là cậu bé đáng yêu và tốt bụng, đôi khi cậu vẫn cứng đầu không tả nổi. Bây giờ thì cậu rần như đinh và không thể lay chuyển.

“Nhưng, bé con của bố...” bố lên tiếng. Nhưng bố không nói tiếp được nữa, vì đúng lúc đó nắp đậy khe bỏ thư đập mạnh xuống.

Betty đứng phắt dậy mà không xin phép. Cô bé đợi thư của rất nhiều chàng trai tóc dài, vì vậy lúc nào cũng nhanh nhẩu chạy ra hành lang trước tiên. Quả đúng là, trên tấm thảm chùi chân có một lá thư. Nhưng không phải thư của anh bạn trai tóc dài nào gửi Betty cả - ngược lại: thư gửi cho bố, người gửi là bác Julius đầu trọc lông lốc.

“Bữa ăn phải đầm ấm chứ,” Birger nói. “Vì vậy không được nhận thư của bác Julius.”

Bác Julius là người có họ xa lắc xa lơ với bố. Mỗi năm bác ra Stockholm một lần để tư vấn y tế và thăm gia đình Svantesson. Bác Julius không thích ở khách sạn, vì bác nói là đắt quá. Mặc dù có nhiều tiền như cát ngoài sa mạc nhưng bác vẫn rất căn cơ.

Không ai trong gia đình Svantesson thực sự vui mừng khi bác Julius đến cả. Bố lại càng không. Nhưng mẹ thường nói:

“Bố là người họ hàng duy nhất của bác Julius, khổ thân cho bác ấy quá. Nhà mình phải thân mật với bác Julius tội nghiệp.”

Nhưng khi bác Julius tội nghiệp ở nhà vài hôm liền và luôn mồm kêu ca lũ trẻ, chê bai đồ ăn, than phiền đủ chuyện thì giữa hai đầu lông mày của mẹ hằn một nếp nhăn rồi mẹ trở nên kiêu kì và khó hiểu, hết như bố khi bác Julius vừa bước qua ngưỡng cửa vào nhà. Birger, Betty thì tránh xa và hầu như luôn vắng nhà, chừng nào bác Julius có mặt.

“Nhóc Con là người duy nhất khá thân thiện với bác Julius,” mẹ thường nói.

Nhưng đôi khi cả Nhóc Con cũng hết kiên nhẫn. Hồi bác Julius đến nhà lần gần đây, Nhóc Con vẽ chân dung bác ấy vào vở và chú thích xuống dưới: đồ ngốc.

Tình cờ bác Julius nhìn thấy bức vẽ, và bảo:

“Cháu vẽ con ngựa này không đạt lắm!”

Không, hầu như *chẳng có gì* được bác Julius khen là đạt lắm cả. Bác không phải là vị khách dễ chiều, đó là điều chắc chắn, và rất cuộc khi bác sắp xếp va li quay về Vstergtland thì Nhóc Con cảm giác ngôi nhà như sáng bừng lên và mừng rỡ hát một điệu nhạc hân hoan. Ai cũng tươi

tỉnh và hưng phấn, tựa như đang có chuyện gì đó cực kỳ vui vẻ, trong khi thực tình chẳng có gì ngoài việc bác Julius tội nghiệp vừa lên đường về quê.

Nhưng, như đã báo trong thư, bác Julius sắp đến và ở lại ít nhất mười bốn ngày. Nhất định sẽ rất thú vị, bác viết, ngoài ra bác sĩ còn bảo bác phải điều trị và tắm quất, vì sáng nào dậy tay chân bác cũng tê cứng.

“Thôi, thế là chuyển đi biển hồng rồi,” mẹ nói. “Nhóc Con không muốn đi cùng, còn bác Julius thì muốn đến nhà!”

Nhưng lúc đó bố đập bàn nói, bố muốn đi du lịch tàu thủy và muốn đưa mẹ đi cùng, kể cả khi trước đó phải bắt cóc mẹ, Nhóc Con muốn đi cùng hay ở nhà thì tùy, bố cho phép tự quyết định, và bác Julius thích đến ở nhà này và đến bác sĩ bao lâu thì tùy, hoặc nếu muốn thì ở lại luôn Vstergtland cũng được, nhưng bố thì muốn đi tàu thủy hơi nước, kể cả mười bác Julius đến cũng vậy, thế đấy, giờ thì cả nhà đã biết ý bố.

“Thôi được,” mẹ nói, “thế thì mình phải suy tính lại.”

Và khi đã suy tính xong thì mẹ nói sẽ hỏi bà Bock là người giúp việc hồi mẹ dưỡng bệnh trong mùa thu xem liệu bà có đến đây làm việc nhà vài hôm - giúp cho hai người đàn ông độc thân cứng đầu là Nhóc Con và bác Julius được không.

“Cùng một người đàn ông độc thân cứng đầu thứ ba tên là Karlsson Trên Mái Nhà nữa chứ,” bố nói. “Chớ quên Karlsson là người suốt ngày bay ra bay vào ở đây.”

Birger cười sằng sặc suýt ngã khỏi ghế. “Quản Tù, bác Julius và Karlsson Trên Mái Nhà, có lẽ đây là gia đình thú vị nhất mọi thời đại!”

“Và chớ quên Nhóc Con là người luôn có mặt trong vụ này,” Betty nói. Cô bé giữ chặt Nhóc Con bằng cả hai tay và chăm chú nhìn vào mắt cậu. “Thật khó tin rằng cậu Nhóc Con của chị lại ngoan cường như vậy,” cô bé nói. “Thích ở nhà với Quản Tù, bác Julius và Karlsson Trên Mái Nhà hơn là cùng bố mẹ đi một chuyến tàu thủy hoành tráng.”

Nhóc Con vùng ra. “Nếu người ta có một người bạn thân nhất thì cũng phải chăm sóc người ấy chứ,” cậu làu bàu.

Ấy nhưng chớ nghĩ rằng Nhóc Con không biết sự việc rồi sẽ rối rắm ra sao! Sẽ cực kỳ rối rắm khi với Karlsson bay lượn xung quanh bác Julius và bà Bock. Đúng thế, rất cần một người ở nhà lo lắng mọi việc.

“Và người đó chính là tao đấy, hiểu không hả, Bimbo?” Nhóc Con nói khi đã nằm trên giường còn Bimbo thì nằm trong giỏ bên cạnh giường thở phì phò.

Nhóc Con luồn ngón trở gãi dưới vòng cổ của Bimbo.

“Tốt nhất là mình ngủ đi,” cậu nói, “để có sức làm hết mọi việc.”

Đột nhiên có tiếng động cơ kêu ù ù và Karlsson bay vào phòng.

“Thế đấy, thật là quá quất,” ông nói. “Cái gì mình cũng phải để mắt đến! Quả thực là chẳng có ma nào giúp mình lấy một giây!”

Nhóc Con nhóm dậy trên giường. “Giúp việc gì hả chú?”

“Việc chú hôm nay có sinh nhật chứ việc gì nữa! Cả một ngày dài đằng đặc hôm nay là sinh nhật của chú, nhưng chú quên bẵng đi mất, vì không ai chúc mừng chú lấy nửa câu!”

“Thật sao,” Nhóc Con nói. “Làm sao chú lại có sinh nhật vào mừng Tám tháng Sáu được? Như cháu nhớ thì trước lễ Phục Sinh chú đã có sinh nhật rồi mà!”

“Ừ, hồi ấy thì thế,” Karlsson nói. “Nhưng người ta không nhất thiết cứ phải lúc nào cũng có ngày sinh nhật giống nhau, khi một năm có tới 365 ngày. Mừng Tám tháng Sáu là một ngày sinh nhật tốt, có gì mà cháu không bằng lòng nào?”

Nhóc Con cười. “Không, theo cháu thì chú muốn có sinh nhật hôm nào chả được.”

“Vậy thì,” Karlsson nói và ngoẹo đầu với vẻ cầu khẩn, “bây giờ chú muốn có quà sinh nhật.”

Nhóc Con vừa trèo khỏi giường vừa ngẫm nghĩ. Vội vàng kiểm ngay ra một món quà sinh nhật nào đó hợp ý Karlsson đâu có đơn giản. Nhưng cậu sẽ cố gắng.

“Cháu phải lục trong ngăn kéo đã,” cậu nói.

“Ừ, lục đi,” Karlsson nói và đứng chờ. Trong lúc chờ, ông nhìn thấy chậu hoa mà ông đã chôn hạt đào vào, lập tức ông ra xem ngay. Ông chọc ngón tay trở xuống và moi bật hạt lên.

“Chú phải xem nó mọc đến đâu rồi chứ,” ông nói. “Ồ, chú nghĩ là nó mọc dài quá.”

Nói đoạn, ông lại nhanh nhẩu dứt hạt đào vào đất rồi chùi ngón tay lấm lem vào áo ngủ của Nhóc Con.

“Mười, hai mươi năm nữa thì ở đây sẽ đẹp lắm đấy,” ông nói.

“Tại sao?” Nhóc Con hỏi.

“Lúc đó cháu có thể nằm ngủ trưa dưới bóng râm của cây đào. Hạnh phúc là thế đấy! Nhưng cháu phải quăng cái giường khỏi phòng. Không thể kê một đồng hồ gỗ cùng với cây đào được. Nào, tìm được món quà nào chưa đấy?”

Nhóc Con giơ chiếc ô tô nhỏ trong bộ sưu tập lên, nhưng Karlsson lắc đầu. Ô tô không đúng nguyện vọng. Lần lượt Nhóc Con thử đưa hộp xếp ảnh rồi trò chơi Halma rồi một túi đầy bi ve, nhưng lần nào Karlsson cũng lắc đầu. Nhóc Con chợt hiểu ra Karlsson muốn gì: khẩu súng lục! Nó nằm tận cùng trong góc ngăn kéo bên phải bàn học, trong một bao diêm. Đó là khẩu súng lục đồ chơi nhỏ nhất thế giới và cũng tinh xảo nhất. Một lần đi công tác nước ngoài về, bố đã mua cho Nhóc Con, khiến Krister và Gunilla ghen tị mấy ngày liền, vì bọn nó chưa bao giờ nhìn thấy một khẩu súng như vậy. Trông nó giống một khẩu súng lục thật, mặc dù rất nhỏ. Và khi bắn thì tiếng nổ cũng to như súng lục thật. Bố nói, không hiểu tại sao nó lại nổ to như vậy được.

“Con phải cẩn thận,” bố nói khi đưa súng vào tay Nhóc Con. “Con không được cầm súng đi lung tung làm người khác sợ.”

Vì những lý do nhất định mà Nhóc Con không cho Karlsson xem khẩu súng này. Như thế cũng không phải là chơi đẹp, nhưng giấu giếm cũng chẳng ích gì vì hôm qua Karlsson đã phát hiện ra khi lục tung ngăn kéo của Nhóc Con lên.

Karlsson cũng thấy khẩu súng rất đẹp. Có thể đó là lý do tại sao chú ấy có sinh nhật hôm nay, Nhóc Con nghĩ bụng. Cậu khẽ thở dài và lấy bao diêm ra.

“Nhiệt liệt chúc mừng sinh nhật chú,” cậu nói.

Karlsson rút lên súng sừng, rồi ông xông đến hôn chùn chụt vào hai má của Nhóc Con, sau đó ông mở bao diêm lôi khẩu súng lục ra với một tiếng rên đầy cảm xúc.

“Cháu là người tốt nhất trong những Người Bạn Tốt Nhất Thế Giới, Nhóc Con ạ,” ông nói. Bỗng chốc Nhóc Con cảm thấy vui sướng như có đến cả trăm khẩu súng lục vậy. Tuy rất thích khẩu súng này, nhưng cậu rất sẵn sàng nhường nó cho Karlsson.

“Cháu phải thông cảm,” Karlsson nói, “chú thực sự cần nó. Tối đến chú rất cần nó.”

“Tại sao ạ?” Nhóc Con lo lắng hỏi.

“Khi chú nằm trên giường và đếm cừu,” Karlsson nói.

Thỉnh thoảng Karlsson vẫn ta thán với Nhóc Con vì tật mất ngủ của mình.

“Đêm đến thì chú ngủ say như chết,” ông thường nói, “cả buổi sáng cũng vậy. Nhưng buổi chiều thì chú cứ nằm mở chong chong hai mắt, quay hết bên nọ qua bên kia, và đôi khi buổi tối chú cũng không ngủ được.”

Vì thế Nhóc Con đã bày cho ông một mẹo. Nếu không ngủ được, người ta cứ nhắm mắt lại và tưởng tượng ra một đàn cừu nhảy qua hàng rào. Người ta phải lần lượt đếm từng con một, đúng vào lúc nó nhảy qua rào. Làm thế người ta sẽ buồn ngủ và đột nhiên thiếp đi.

“Cháu biết không, tối nay chú không sao ngủ được,” Karlsson kể. “Và thế là chú nằm đếm cừu. Song có một con cừu con khó bảo không chịu nhảy, không, nói thế nào thì nói, nó cũng không chịu nhảy,” Karlsson nói.

Nhóc Con cười. “Tại sao nó không chịu nhảy?”

“Đơn giản là nó muốn chọc tức và gây sự,” Karlsson nói. “Nó đứng cạnh hàng rào và dõ dưng nhất định không chịu nhảy. Thế là chú nghĩ, nếu có một khẩu súng lục thì tao sẽ biết cách bắt mày nhảy. Và chú chợt nhớ là cháu có khẩu súng trong ngăn kéo bàn học, sau đó chú cũng nhớ ra hôm nay có sinh nhật,” Karlsson nói và mê mải vuốt ve khẩu súng.

Rồi Karlsson muốn dùng thử món quà tặng của mình. “Phải nổ thật to và thật vui, không thì chú không bằng lòng đâu.”

Nhưng Nhóc Con kiên quyết phản đối. “Tuyệt đối không được! Cả nhà sẽ bị thức dậy mất.”

Karlsson nhún vai. “Thì đã sao! Vĩ nhân không đếm xỉa chuyện vặt. Ai dậy thì lại ngủ lại! Nếu nhà ai không có cừu để đếm thì chú cho mượn mấy con của chú.”

Mặc dù vậy Nhóc Con vẫn không cho bắn thử, vì thế Karlsson nghĩ ra ý khác.

“Hai chú cháu mình bay lên nhà chú đi,” ông nói. “Chú phải làm một bữa tiệc sinh nhật chứ. Có bánh kem không?”

Nhóc Con phải thú nhận là không có bánh kem, và khi thấy Karlsson phật lòng thì cậu nói rằng chuyện vặt ấy đâu đáng để vĩ nhân đếm xỉa.

“Bánh kem không đáng gì đến vĩ nhân,” Karlsson nói. “Vậy thì mình phải thử tổ chức tiệc với bánh quế xem sao. Cháu lấy tất cả bánh quế có trong nhà ra đây.”

Nhóc Con lên vào bếp rồi quay lại với một ôm bánh quế. Mẹ vẫn luôn cho phép Nhóc Con đưa bánh cho Karlsson khi cần. Và lần này đúng là cần thật.

Ngược lại, mẹ chẳng bao giờ cho phép Nhóc Con cùng bay với Karlsson lên mái nhà cả. Tuy nhiên Nhóc Con quên điều cấm đó và chắc cậu sẽ ngạc nhiên nếu bị ai nhắc nhở. Nhóc Con đã quen bay cùng Karlsson; cậu cảm thấy dễ chịu, an toàn và không thấy giật thột trong bụng khi cùng Karlsson lao vút qua cửa sổ để bay lên căn nhà nhỏ xíu của ông trên mái nữa.

Những đêm tháng Sáu ở Stockholm không thể đem so sánh với thứ gì khác trên thế gian. Không nơi nào bầu trời tỏa xuống thứ ánh sáng lạ lùng đến nhường ấy, không nơi nào hoàng hôn kỳ ảo, yêu kiều và xanh lam đến nhường ấy. Dưới ánh hoàng hôn xanh ấy, thành phố yên tĩnh trải dài bên bờ nước trong vắt, dường như trôi dạt từ một truyền thuyết cổ kính và phi thực.

Những đêm như thế thật lý tưởng cho một bữa tiệc bánh quế trước thềm nhà Karlsson. Hầu như chẳng mấy khi Nhóc Con cảm nhận chút gì từ ánh sáng trên trời hoặc từ hoàng hôn kỳ ảo, và Karlsson cũng đâu thèm quan tâm. Nhưng giờ đây khi họ ngồi cạnh nhau uống nước quả và ăn bánh quế thì ít nhất Nhóc Con cũng có cảm giác đêm nay không thể đem so sánh với những đêm khác. Còn Karlsson thì nhận xét bánh quế của mẹ Nhóc Con không thể đem so sánh với các loại bánh quế khác.

Ngôi nhà nhỏ xíu của Karlsson có lẽ cũng không thể đem so sánh với các nhà khác được, Nhóc Con nghĩ. Không nơi nào có thể tìm ra một ngôi nhà dễ thương ở địa thế đẹp và có tầm nhìn như vậy, và không nơi nào có trăm thứ bà rằn tập trung vào một chỗ như ở đây. Karlsson giống một chú kiến tha mọi thứ chất đầy tổ. Nhóc Con không biết ông lấy đâu ra tất cả những thứ đó, và liên tục có thêm đồ mới. Đa số mọi đồ vật đều được Karlsson treo lên tường cho dễ lấy khi cần.

“Cháu treo các Đồ bên trái và Vật bên phải nhé,” Karlsson giải thích cho Nhóc Con rõ. Giữa Đồ và Vật Karlsson treo hai bức tranh tinh xảo mà Nhóc Con rất thích ngắm. Hai bức này do Karlsson tự vẽ. Một bức vẽ chú gà trống có tên là “Chú gà trống đỏ rất cô đơn”, bức kia vẽ con cáo với tên là “Chân dung các chú thỏ của tôi”. Tuy nhiên chẳng thấy thỏ đâu cả, lý do là thỏ nằm hết trong bụng cáo rồi, Karlsson nói thế.

“Khi nào có thì giờ, chú sẽ vẽ chân dung một con cừu con khó bảo không chịu nhảy,” Karlsson thông báo, mồm đầy bánh quế.

Nhưng Nhóc Con không chú ý nghe. Những thanh âm và hương vị đêm hè quây quanh khiến cậu ngây ngất. Cậu ngửi thấy mùi thơm của cây đoan ngoài phố và nghe tiếng gót giày lách cách khua trên vỉa hè tít tận dưới kia. Mọi người dạo chơi trong đêm tháng Sáu đẹp trời và những tiếng giày khua cũng mang hơi thở mùa hè, Nhóc Con thấy thế. Tiếng nói văng vẳng từ những ngôi nhà hàng xóm, đêm yên tĩnh nên nghe rất rõ mọi tiếng động. Tiếng người nói chuyện, hat hò, quát mắng, kêu la, cười và khóc, tất cả trộn lẫn nhau, và họ không biết rằng trên mái nhà có một cậu bé đang ngồi đỏng tai nghe, dường như đó là một loại âm nhạc.

Không, họ hoàn toàn không biết mình đang ngồi đây với Karlsson thật đầm ấm và ăn bánh quế, Nhóc Con hài lòng nghĩ.

Từ một phòng áp mái xa xa có tiếng quát tháo và hò la ầm ĩ.

“Cháu có nghe tiếng bọn lưu manh trộm cắp không?” Karlsson hỏi.

“Bọn nào cơ? Chú định nói đến Fille và Rulle à?” Nhóc Con hỏi.

“Ừ, chú có quen bọn lưu manh trộm cắp nào khác đâu, chú nghĩ thế,” Karlsson nói.

Nhóc Con cũng biết Fille và Rulle. Đó là hai tên bợm tồi tệ nhất quận Vasa và tất mắt như những con quạ. Do đó Karlsson gọi chúng là lũ lưu manh trộm cắp. Năm ngoái chúng lén vào nhà Svantesson để ăn trộm. Nhưng Karlsson đã diễn trò ma làm chúng sợ đến nỗi hôm nay vẫn chưa hoàn hồn. Hồi đó chúng không lấy cắp được gì.

Nhưng khi Karlsson nghe Fille và Rulle la ó trong căn phòng áp mái của chúng thì ông đứng dậy phúi các vụn bánh quế trên người.

“Chú nghĩ bây giờ tốt nhất chú phải đi hù chúng một chút,” ông nói, “để chúng đừng đi mó máy vào những đồ vật không phải của mình.”

Ông chạy như gió qua mấy mái nhà về phía căn phòng áp mái. Chưa bao giờ Nhóc Con chứng kiến một người chân ngắn như thế mà lại chạy nhanh đến vậy. Ai cũng sẽ khó lòng theo kịp, và Nhóc Con lại càng chưa quen chạy trên mái nhà, nhưng cậu cố sức mò mẫm theo chân Karlsson như mọi khi.

“Bọn lưu manh trộm cắp tởm lắm,” Karlsson vừa chạy vừa nói. “Nếu chú lấy gì thì chú trả ngay một đồng 5 xu, vì chú là Người Thật Thà Nhất Thế Giới. Nhưng số tiền 5 xu của chú sắp hết rồi, chú cũng chẳng biết kiếm đâu ra vài đồng mới cả.”

Cửa sổ phòng Fille và Rulle mở toang hoác, nhưng rèm cửa khép kín. Sau rèm cửa người ta nghe tiếng cười nói la hét vang tai.

“Bây giờ ta sẽ ngó xem có chuyện gì mà vui đến vậy,” Karlsson nói và mở hé một khe rèm, đủ để nhòm qua. Nhóc Con cũng được nhòm cùng, cậu thấy Fille và Rulle nằm sấp trên nền nhà của căn phòng nhem nhuốc, trước mặt chúng là một tờ báo trải rộng. Có lẽ có gì đó trong báo làm chúng phấn khởi.

“Mười nghìn cu ron cậu ạ, ôi, tớ không tin nổi!” Rulle hét to.

“Cái tay dờ hơi này, hấn bay lượn lung tung ở quận Vasa này cậu ạ! Đúng là đồ dờ hơi,” Fille rống lên cười ngặt nghẽo.

“Này Fille,” Rulle nói, “tớ biết có một người sắp kiếm được mười nghìn cu ron đấy, ha ha ha!”

“Này Rulle,” Fille nói, “tớ cũng quen một người như thế đấy, người ấy sắp tóm được một tên gián điệp nhỏ tí bí hiểm, hi hi hi!”

Nghe chúng nói chuyện, Nhóc Con giật mình, mặt tái mét, nhưng Karlsson chỉ cười.

“Còn chú thì biết có một người sắp bày trò nghịch ngợm,” ông nói và bắn luôn một phát súng lục. Tiếng nổ vang xa trên mái nhà, và Karlsson quát:

“Mở cửa ra, cảnh sát đây!”

Trong phòng, Fille và Rulle nháy dựng dậy như vừa ngồi phải lò than.

“Ru-ru-ru, cha-cha-cha!” Fille hét lên.

Hắn định nói “Rulle, chạy đi,” nhưng khi hốt hoảng thì Fille không nói được ra câu.

“Nhanh, chạy vào t-t-tủ tường đi,” hắt rú lên. Fille và Rulle nhảy bổ vào tủ tường rồi đóng cửa lại. Nhưng vẫn có thể nghe tiếng Fille hoảng hốt kêu:

“Ru-ru và Fi-fi không có nhà, họ dặn tôi nói lại là không có nhà, họ đi ra ngoài rồi!”

Về sau, khi hai người quay lại bậc thềm nhà Karlsson, Nhóc Con ngồi thừ ra và chẳng vui vẻ gì. Cậu hiểu là có một giai đoạn gay go trước mắt, khi cậu phải luôn canh chừng vì Karlsson là người thiếu cẩn trọng. Đã thế lại có những kẻ xấu như Rulle và Fille ngay cạnh nhà! Thêm vào đó là bà Bock và bác Julius - ôi, cậu quên chưa kể cho Karlsson biết.

“Chú Karlsson này,” Nhóc Con lên tiếng. Nhưng Karlsson đâu có để ý. Ông đã chăm chú trở lại với bữa tiệc bánh quế và húp nước quả soàn soạt từ cái cốc màu xanh lam mà ngày xưa Nhóc Con tặng nhân sinh nhật cách đây ba tháng. Ông bưng cốc bằng cả hai tay, giống như trẻ con vẫn làm, và mới được một ngụm thì cốc tuột khỏi tay, giống như vẫn hay tuột khỏi tay trẻ con.

“Ồi,” Nhóc Con thốt lên. Cái cốc nhỏ màu xanh rất đẹp rơi xuống, nhưng không vỡ, vì rơi gần xuống chân thì Karlsson lấy ngón chân trở móc lại. Ông đi tắt sọc đỏ nhưng ngón chân trở lại thò ra ngoài qua lỗ thủng như hai mẩu xúc xích nhỏ màu đen.

“Cháu đoán xem ai có hai Ngón Chân Trở Tốt Nhất Thế Giới nào!” Karlsson nói.

Ông âu yếm ngấm hai đoạn xúc xích đen thui và nghịch ngợm vui vẻ hồi lâu bằng cách thò ngón chân trở ra lỗ thủng rồi lại rụt vào.

“Chú Karlsson này,” Nhóc Con lại lên tiếng, nhưng Karlsson ngắt lời cậu.

“Cháu biết làm tính chứ?” ông hỏi. “Khi từ chân lên đầu chú có giá mười nghìn cu ron thì cháu tính xem chú sẽ được nhận bao nhiêu đồng 5 xu cho hai ngón chân trở này?”

Nhóc Con cười. “Cháu không biết. Chú muốn bán chúng đi hay sao?”

“Ừ,” Karlsson nói. “Bán cho cháu. Cháu sẽ được mua với giá tương đối hời, vì chúng đã qua sử dụng một chút rồi. Với lại...” ông tư lự nói tiếp, “chúng cũng khá khá là bền nữa.”

“Chú thật là ngớ ngẩn,” Nhóc Con nói. “Làm sao chú có thể sống thiếu ngón chân trở được!”

“Chú có nói thế đâu hả?” Karlsson hỏi. “Chú vẫn giữ chúng lại chứ, nhưng mặc dù vậy chúng là của cháu. Chú chỉ cho mượn thôi.”

Ông đặt hai chân lên đầu gối Nhóc Con để cậu hiểu là chúng sắp thuộc về cậu, rồi cố thuyết phục:

“Cháu nghĩ mà xem, mỗi lần nhìn chúng là cháu sẽ nói: ‘Hai ngón chân cái đáng yêu này là của mình đây!’, có tuyệt vời không nào?”

Nhưng Nhóc Con không muốn làm cú đổi-chác-ngón-chân-trở này tí nào. Cậu hứa sẽ tặng Karlsson tất cả những đồng 5 xu mình đang có trong con lợn tiết kiệm mà không cần lấy ngón chân. Sau đó thì đến lúc kể chuyện cậu muốn kể từ này.

“Chú Karlsson này,” cậu nói. “Chú có đoán ra ai sẽ trông cháu khi bố mẹ đi du lịch không?”

“Người Trông Trẻ Tốt Nhất Thế Giới, chú đoán thế,” Karlsson nói.

“Chú định nói là chú phải không?” Nhóc Con hỏi, mặc dù cậu biết thừa Karlsson ám chỉ ai. Và Karlsson gật đầu xác nhận.

“Đúng thế, nếu cháu chỉ cho chú một người trông trẻ tốt hơn thì cháu được một đồng 5 xu.”

“Bác Bock,” Nhóc Con nói. Cậu sợ làm Karlsson giận vì mẹ đã mời bà Bock đến, trong khi Người Trông Trẻ Tốt Nhất Thế Giới ở ngay trên mái và có thể đến khẩn trương, nhưng lạ thay, có vẻ như Karlsson rất sung sướng và thích thú.

“Ha ha!” ông chỉ thốt ra một câu. “Ha ha!”

“Chú nói ‘ha ha’ nghĩa là gì?” Nhóc Con lo ngại hỏi.

“Chú nói ‘ha ha’ nghĩa là ha ha,” Karlsson cả quyết và nhìn Nhóc Con, mắt sáng rực.

“Cả bác Julius cũng đến nữa,” Nhóc Con nói. “Bác ấy phải đi bác sĩ chữa bệnh, vì sáng nào dậy tay chân bác ấy cũng tê cứng.”

Cậu kể cho Karlsson nghe bác Julius khó chịu ra sao và bác sẽ sống ở đây suốt thời gian bố mẹ đi trên con tàu hơi nước màu trắng và Birger, Betty không có nhà.

“Cháu thực sự muốn biết rồi sự thể sẽ ra sao,” Nhóc Con lo ngại nói.

“Được rồi,” Karlsson nói. “Họ sẽ có những tuần lễ không thể nào quên.”

“Ai cơ? Mẹ, bố hay Birger và Betty?” Nhóc Con hỏi.

“Chú nói đến Quản Tù và bác Julius,” Karlsson nói.

Giờ thì Nhóc Con càng lo ngại thêm. Nhưng Karlsson đã xoa má cậu an ủi.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào! Mình sẽ chơi vài trò hiền lành với họ, vì chúng mình là những Người Đáng Yêu Nhất Thế Giới - ít nhất là chú.”

Nói đoạn ông bắn một phát súng lục sát tai Nhóc Con khiến cậu giật mình nhảy dựng dậy.

“Bác Julius tội nghiệp cũng không cần phải đi bác sĩ để chữa bệnh cho mất thì giờ,” Karlsson nói. “Để chú làm việc đó cho.”

“Chú làm thế nào?” Nhóc Con hỏi. “Chú có biết điều trị những người bị tê cứng chân tay đâu?”

“Chú ma lại không biết hay sao!” Karlsson kêu lên. “Chú hứa với cháu sẽ làm cho bác Julius khỏe mạnh và nhanh nhẹn như một con béc giê. Có ba phương pháp cả thầy.”

“Phương pháp gì cơ?” Nhóc Con hỏi đầy ngờ vực.

“Chọc nguấy, làm mắc lõm và cho thượng đài,” Karlsson nói. “Không việc gì phải điều trị cả.”

Nhóc Con lo ngại ngó quanh, vì chỗ nào cũng có người thò đầu ra nhìn xem ai vừa bắn, đã thế cậu lại thấy Karlsson đang lên đạn lần nữa.

“Đừng, Karlsson,” cậu nói. “Không, Karlsson, chú đừng bắn nữa!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói. “Cháu này, chú đang suy nghĩ đến chuyện khác. Cháu có nghĩ là Quản Tù cũng hơi bị tê cứng chân tay không?”

Trước khi Nhóc Con kịp đáp lại thì Karlsson đã tung búng chĩa súng lên trời và bóp cò. Tiếng nổ kinh hoàng vang vang trên mái nhà. Từ các nhà lân cận có tiếng người hoảng sợ và bực bội, có ai đó gọi “cảnh sát!”. Nhóc Con bực mình quá. Nhưng Karlsson vẫn ngồi đó nhai miếng bánh quế cuối cùng còn sót lại.

“Có gì mà mọi người phải làm rộn cả lên thế?” ông nói. “Họ không biết là hôm nay chú sinh nhật hay sao?”

Ông nuốt miếng bánh cuối cùng. Và cất tiếng hát một bài. Bài hát vui nhộn và ngân vang tuyệt vời trong đêm hè:

“Phải nổ thật to và thật vui

Đồ rê mi vui quá đi thôi

Bánh quế sinh nhật lại càng hay

Mi pha son ta thấy vui thay

Xin mời quý vị nghe bắn súng

Và yêu tôi đi, thế mới đúng

Pha son la và son la xi

La xi đô ta hãy vui đi.”

Karlsson là học sinh giỏi nhất lớp

Mẹ và bố đến bến tàu thủy vào buổi tối, đúng lúc trời mưa như trút, nước mưa quất đen đét vào cửa kính và chảy ồ ồ trong ống máng. Trước khi bố mẹ đi đúng mười phút, không hơn không kém, bà Bock chạy tới, ướt như chuột lột và mặt mũi cau có như một tên cướp biển.

“Đợi mãi,” mẹ nói. “May quá!”

Mẹ đợi cả ngày và đã phát cuống lên nhưng bà Bock không cần biết. Bà gắt gỏng:

“Tôi không đến sớm hơn được. Đó là lỗi Frieda.”

Lẽ ra có nhiều chuyện mẹ cần bàn với bà Bock nhưng lúc này không còn thì giờ nữa, taxi đã đến đợi dưới phố.

“Quan trọng nhất là Nhóc Con,” mẹ nói, mắt đã ứ nước. “Chị phải cẩn thận không để xảy ra chuyện gì với cháu trong khi chúng tôi vắng nhà.”

“Chỗ nào có tôi thì chỗ đó không xảy ra chuyện gì cả,” bà Bock hứa, và bố đồng tình. Bố tin chắc là mọi việc sẽ trôi chảy cả thôi. Rồi bố mẹ ôm hôn chia tay Nhóc Con trước khi chạy ù ra cửa và biến mất trong thang máy. Giờ thì Nhóc Con ở lại một mình với bà Bock.

Bà Bock ngồi bên bàn bếp, to lớn, thô kệch và cẩu kính. Bà lấy bàn tay thô mập vuốt mái tóc ướt cho thẳng. Nhóc Con rón rén liếc nhìn bà và nhoén miệng cười tỏ vẻ thân thiện. Cậu nhớ lại lần cuối khi bà đến, hồi ấy cậu rất sợ bà ra sao và ban đầu ghét bà thế nào. Bây giờ thì khác, cậu bắt đầu có cảm giác gần như thích thú khi ở cạnh bà. Mặc kệ vấn đề xảy ra giữa bà và Karlsson, Nhóc Con vẫn thấy hàm ơn khi bà đến nhà. Nếu không thì chẳng đời nào mẹ cho phép cậu ở nhà một mình để canh chừng cho Karlsson, đó là chuyện chắc chắn. Do đó, ngay từ đầu Nhóc Con sẽ thân thiện với bà Bock. Cậu lịch sự hỏi:

“Bác Frieda có khỏe không ạ?”

Bà Bock không đáp mà chỉ ậm ừ. Bà Frieda là chị của bà Bock. Nhóc Con chưa thấy bà Frieda bao giờ mà chỉ nghe bà Bock kể. Bà Bock sống cùng bà Frieda trong một căn hộ ở Frejgatan, song có vẻ như chẳng được cơm lành canh ngọt. Nhóc Con hiểu rằng bà Bock không ưa gì bà Frieda, vì bà cho rằng bà Frieda là người kiêu căng và hợm hĩnh. Vì thế mà bà chỉ ậm ừ khi Nhóc Con hỏi thăm sức khỏe của bà Frieda.

“À, cảm ơn, Frieda có vẻ khỏe,” bà Bock trả lời sau một hồi ậm ừ. “Bà ấy vừa đính hôn xong, thật tội nghiệp.”

Nhóc Con không rõ nên đáp lại ra sao cho phải, nhưng cậu phải nói điều gì đó vì cậu muốn tỏ ra là người lịch sự. Vì vậy cậu nói:

“Bác cũng đính hôn rồi, phải không bác Bock?”

Chắc chắn là Nhóc Con không nên đặt câu hỏi này thì hơn, vì bà Bock lập tức đứng phắt dậy và hùng hục bắt tay vào rửa bát, khiến bát đĩa va nhau loảng xoảng.

“Không, có Trời phù hộ,” bà nói. “Và bác cũng chẳng thêm. Không nhất thiết ai cũng điên như Frieda.”

Bà im lặng cọ rửa bát đĩa, làm bọt xà phòng bắn tung tóe. Nhưng sau đó bà chợt nhớ ra một chuyện cần nói và quay sang Nhóc Con.

“Cháu ơi, cái thằng bé ôn vật lùn tịt béo quay đạo nọ hay chơi cùng cháu ấy, hy vọng là nó sẽ không quay lại đây nữa, đúng không cháu?”

Bà Bock hoàn toàn không nhận ra Karlsson là một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất; bà cứ nghĩ rằng đó là một trong những bạn học cùng tuổi với Nhóc Con và cũng lếu lảo như những đứa khác. Bà cũng không để tâm đến chuyện thằng bé lếu lảo đó biết bay. Bà tưởng là có thể mua một cái động cơ như vậy trong mọi cửa hàng đồ chơi nếu người ta có đủ tiền. Và bà chỉ bực bội vì trẻ con thời nay được chiều chuộng quá mức với những đồ chơi đắt tiền.

“Có lẽ sắp tới chúng nó sẽ bay lên mặt trăng trước khi vào lớp Một cũng nên,” bà nói. Và vừa rồi bà còn gọi Karlsson là “thằng bé ôn vật lùn tịt béo quay” nữa chứ - Nhóc Con thấy như thế là không thân thiện lắm.

“Karlsson không phải là đồ ôn vật...” cậu lên tiếng, nhưng đúng lúc đó có tiếng bấm chuông.

“Ô, bác Julius đã đến rồi sao?” Nhóc Con ngạc nhiên chạy ra mở cửa.

Nhưng đó không phải là bác Julius, mà là Karlsson. Ông đứng ướt lướt thướt trong vũng nước mưa và nhìn với ánh mắt oán thán.

“Chú phải bay vòng vèo bao lâu trong mưa và chửi bới ầm ĩ, chỉ vì cháu không chịu để ngỏ cửa sổ, hả?” Karlsson hỏi.

“Sao cơ, chú đã nói là định đi ngủ cơ mà?” Nhóc Con bào chữa, nhưng quả thật đó là lời Karlsson. “Cháu thực sự không nghĩ là tối nay chú còn đến nữa.”

“Ít nhất thì cháu có thể hy vọng chú đến chứ,” Karlsson nói. “Ít nhất cháu cũng có thể nghĩ, biết đâu chú Karlsson yêu quý vẫn đến, ôi, thế thì thích quá, *có thể* chú ấy sẽ đến, vì chú ấy nhất định muốn chào Quản Tủ một câu - lẽ ra cháu có thể nghĩ đến khả năng ấy chứ.”

“Chú muốn chào Quản Tủ thật à?” Nhóc Con hoảng hốt hỏi.

“Ha ha,” Karlsson nói, mắt sáng rực, “ha ha, cháu không tin sao?”

Nhóc Con biết mình không thể mãi mãi ngăn Karlsson và bà Bock gặp nhau, nhưng cậu không chuẩn bị tinh thần đón đợi cú chạm trán ngay buổi tối đầu tiên như thế. Cậu toan bàn bạc với Karlsson nhưng ông đã xăm xăm nhằm hướng nhà bếp, hăm hờ như chó săn đánh hơi thấy mồi.

“Chú Karlsson!” Nhóc Con khấn khoản, “bác ấy tưởng chú học cùng lớp với cháu, vậy theo cháu thì chú cứ để bác ấy nghĩ thế nhé.”

Karlsson dừng phắt lại như mọc rễ. Sau đó từ trong bụng ông vẳng ra tiếng khùng khục, như mỗi lần ông có tâm trạng hưng phấn.

“Bà ấy tưởng là chú còn đi học thật à?” giọng ông đầy phẫn khích.

Nói xong, ông lao vút vào bếp.

Bà Bock nghe thấy có tiếng người bấm bố chạy tới. Bà tự nhủ là bác Julius và sủng sốt khi nghĩ một người lớn tuổi mà còn chạy nhanh được như vậy. Bà háo hức nhìn ra cửa bếp đón đợi vận động viên điền kinh ấy, nhưng khi cửa mở ra và thấy Karlsson lao vào thì bà rú lên như nhìn thấy rắn. Mà rắn là thứ mà bà chắc chắn không muốn thấy trong bếp.

Karlsson không nhận ra điều đó. Nhảy mấy bước là ông tiến sát bà Bock và ngược lên nhìn khuôn mặt khó dăm dăm.

“Bà có biết ai học giỏi nhất lớp không?” ông hỏi. “Bà đoán xem ai học toán giỏi nhất, đọc giỏi nhất, viết giỏi nhất và môn nào cũng giỏi nhất?”

“Vào nhà thì chào hỏi trước đã chứ,” bà Bock nói. “Và tao không hề quan tâm ai là Học Sinh Giỏi Nhất Lớp. Nhất định không phải mày.”

“Sao lại không, chính là tôi đấy,” Karlsson nói, nhưng ông quên bằng mắt mình đang định nói gì. Có vẻ như ông đang cố suy nghĩ.

“Ít nhất là trong môn toán tôi đứng số Một,” ông hậm hực nói sau khi đã nghĩ xong. Nhưng rồi ông nhún vai.

“Mà thôi, không đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa,” ông nói và bắt đầu vui vẻ nhảy tưng tưng quanh bếp. Ông nhảy vòng quanh bà Bock rồi đột nhiên cất giọng hát một bài khá quen tai:

“Phải nổ thật to và thật vui...”

“Không, Karlsson,” Nhóc Con vội nói, “không, không!”

Vô ích.

“Xin mời quý vị nghe bắn súng!” Karlsson hát. Ông vừa hát xong chữ “súng” thì vang lên một tiếng nổ và một tiếng hét. Tiếng nổ phát ra từ khẩu súng lục của Karlsson, còn tiếng hét thì từ bà Bock.

Thoạt tiên Nhóc Con tưởng ba ngất, vì bà gieo mình xuống ghế và ngồi im phăng phắc, nhắm tịt mắt lại. Nhưng khi nghe Karlsson hát tiếp bài “Xin mời quý vị nghe bắn súng” thì bà lại mở mắt và giận dữ nói:

“Tao sẽ cho mày một bài học mà mày không bao giờ quên được, nếu mày còn bắn lần nữa, đồ khỉ gió kia!”

Karlsson không trả lời. Ông gi ngón tay trở ngẩn tũn dưới cằm bà Bock, chỉ vào mặt dây chuyền rất đẹp của bà.

“Ôi đẹp quá,” Karlsson nói. “Bà ăn trộm ở đâu ra thế?”

“Kìa chú Karlsson,” Nhóc Con hốt hoảng nói sau khi thấy bà Bock nổi cơn tam bành.

“Ồ... ồ... ồ láo toét,” bà lấp bắp, hầu như không nói nên lời, nhưng sau đó bà quát: “Cút đi! Tao đã nói là cút cơ mà!”

Karlsson ngạc nhiên nhìn bà.

“Ơ kìa, bà đừng để tâm câu nói,” ông bảo. “Tôi chỉ hỏi thôi, và khi người ta đã hỏi một cách lịch sự thì cũng phải được phép chờ đợi một câu trả lời lịch sự chứ, tôi nghĩ vậy.”

“Cút!” bà Bock quát.

“À này,” Karlsson nói, “còn một việc nữa định hỏi bà. Có phải sáng nào bà cũng tê cứng chân tay không? Tôi nên đến vào giờ nào để cho bà lên võ đài nhỉ?”

Bà Bock mắt môi mắt lợi nhìn quanh kiếm một thứ vũ khí để xua Karlsson ra ngoài. Karlsson ân cần chạy tới túm để chổi và lôi ra cây đập thảm ấn vào tay bà.

“Ha ha,” ông kêu toáng lên rồi chạy vòng tròn trong bếp. “Ha ha, cuộc săn đuổi lại tiếp diễn!”

Nhưng bà Bock vút ngay cây đập thảm xuống. Chắc bà vừa nhớ ra vụ vác cây đập thảm truy kích Karlsson trước đây và không muốn lặp lại lần nữa.

Nhóc Con thấy sự việc bắt đầu không được hay ho lắm, cậu tự hỏi, liệu bà Bock chịu đựng được bao lâu nữa mà không phát rồ lên, khi Karlsson chạy tới chạy lui và hét ha ha. Chắc không lâu nữa, cậu nghĩ bụng. Điều quan trọng nhất bây giờ là phải kiếm cách kéo được Karlsson ra khỏi bếp. Vừa lúc Karlsson chạy đến vòng thứ mười một qua mặt Nhóc Con, cậu liền túm cổ áo ông.

“Karlsson,” cậu nài nỉ, “chú cháu mình vào phòng cháu đi.”

Và Karlsson đi theo, tuy rất miễn cưỡng.

“Đúng lúc chú vừa cho Quán Tù sôi máu lên thì lại nghỉ, thật ngớ ngẩn quá,” ông nói. “Chú chỉ cần tiếp tục trò này một phút nữa thôi là bà ấy sẽ điên tiết vào cuộc, chú tin là như thế.”

Ông ra chỗ chậu hoa và, như mọi khi, bới ngay hột đào lên xem nó đã mọc được đến đâu. Nhóc Con cũng chạy tới xem, khi cậu đứng sát lưng và quàng tay qua vai Karlsson thì mới nhận thấy người ông ướt sũng. Thật tội nghiệp. Chắc chú ấy phải bay lượn rất lâu ngoài trời.

“Người ướt thế chú có thấy lạnh không?” Nhóc Con hỏi.

Có vẻ như từ nãy Karlsson chẳng để ý gì tới chuyện ấy, nhưng ông lập tức sờ khắp người.

“Dĩ nhiên, chú lạnh quá đi chứ,” ông nói. “Nhưng nào có ai quan tâm đâu? Có ai buồn rầu khi thấy người bạn tốt nhất của mình ướt nhẹp và run như cầy sấy khi đến nhà đâu? Có ai giúp bạn thay đồ, treo lên cho khô, mặc cho bạn chiếc áo choàng ấm áp mềm mại, nấu cho bạn một ít ca cao, bung cho bạn một núi bánh quế, cho bạn nằm vào giường và hát cho bạn nghe một bài ca buồn rầu cảm động để bạn nhẹ nhàng ngủ thiếp đi đâu?”

Ông nhìn Nhóc Con đầy oán thán.

“Không, chẳng ai làm thế cả,” ông nói với giọng run rẩy như sắp òa ra khóc đến nơi.

Nhóc Con vội vàng làm ngay những việc mà theo ý Karlsson nhất định phải làm cho người bạn

tốt của mình. Vấn đề lớn nhất là thuyết phục bà Bock nấu cao và mời Karlsson bánh quế, may mà bà Bock chẳng có thì giờ lẫn sức lực đâu nữa mà phản kháng quyết liệt. Bà đang mài rán gà cho bác Julius, vì bác có thể gõ cửa bất cứ lúc nào.

“Cháu phải tự làm đi, đến đâu hay đó,” bà nói. Và Nhóc Con làm luôn. Sau đó Karlsson ngồi chễm chệ trên giường cậu, mập mạp và hồng hào. Ông khoác cái áo choàng trắng ở nhà của Nhóc Con uống ca cao và ăn bánh quế. Sơ mi, quần, đồ lót, giày và tất của ông đã được phơi trong buồng tắm cho khô.

“Cháu không cần phải hát một bài ca buồn,” Karlsson nói. “Nhưng cháu có thể năn nỉ mời chú ngủ lại đây đêm nay.”

“Chú thích ngủ ở đây à?” Nhóc Con hỏi.

Đang mài tọng nguyên một chiếc bánh quế vào mồm, Karlsson không trả lời được. Ông chỉ gật đầu rất cương quyết. Bimbo sữa, nó không thích thấy Karlsson nằm trên giường Nhóc Con. Nhưng Nhóc Con bế nó lên thì thào vào tai:

“Tao có thể ngủ ngoài sofa, mày hiểu chưa, và tao sẽ kê giỏ của mày ngay bên cạnh.”

Bà Bock làm gì đó loảng xoảng trong bếp khiến Karlsson chú ý. Ông phần nộ nói:

“Bà ấy không tin chú là Học Sinh Giỏi Nhất Lớp.”

“Chuyện ấy có gì ghê gớm đâu,” Nhóc Con nói. Cậu biết quá rõ là Karlsson đọc, viết và làm tính kém, kém nhất là toán, mặc dù ông kể cho bà Bock nghe điều ngược lại.

“Chú phải luyện tập,” Nhóc Con nói. “Chú có muốn cháu bày cho chú một chút tính cộng không?”

Karlsson phì cả ca cao ra vì bất bình.

“Còn cháu có muốn chú dạy cho một chút phép hành xử không? Cháu tưởng là chú không biết biết tính cộng... cộng... ờ, cái mà cháu vừa nói ấy!”

Giờ thì chẳng còn thời giờ mà làm bài tập toán nào nữa, vì có tiếng chuông réo ầm ĩ ngoài cửa. Nhóc Con đoán chắc chắn là bác Julius, và cậu vội chạy ra mở cửa. Cậu chỉ muốn một mình ra gặp bác Julius và cậu tưởng Karlsson sẽ nằm lại trên giường. Nhầm to! Ông chạy theo sát gót Nhóc Con, tà áo choàng bay phần phật quần vào đùi.

Nhóc Con mở toang cửa ra, và quả nhiên bác Julius đứng trước cửa, mỗi tay xách một va li.

“Cháu chào bác Ju...” Nhóc Con lên tiếng. Nhưng cậu không nói thêm được lời nào vì đúng lúc đó một tiếng nổ ầm vang và bác Julius lẫn đùng ra ngắt.

“Kìa chú Karlsson,” Nhóc Con tuyệt vọng nói. Ôi, giờ thì cậu hối hận quá chừng vì đã đưa cho Karlsson khẩu súng lục! “Làm sao bây giờ? Tại sao chú lại bắn cơ chứ?”

“Phải bắn một loạt súng chào đón chứ,” Karlsson bao biện, “đúng, *phải* bắn một loạt súng khi có thượng khách và viên chức cao cấp đến thăm.”

Nhóc Con ngán đến mức có thể phát khóc lên được, Bimbo sữa như hóa rồ, bà Bock sau khi nghe tiếng nổ chạy tới và vung cả hai tay lên trời rồi cất giọng thảm thiết gọi bác Julius đang nằm chình ịch trên tấm thảm chùi chân như một cây thông bị đổ trong rừng. Duy chỉ Karlsson là không hề mảy may lúng túng.

“Bình tĩnh đã, bình tĩnh đã nào,” ông nói.

Ông vớ bình tưới mà mẹ Nhóc Con dùng để tưới các chậu hoa và cho bác Julius một chậu tắm vòi hoa sen. Quả thật công hiệu! Bác Julius từ từ mở mắt.

“Trời mưa dai quá đi mất,” bác lẩm bẩm. Khi nhìn các khuôn mặt lo lắng vây quanh thì bác tỉnh hẳn.

“Chuyện... chuyện gì xảy ra vậy?” bác nổi giận quát lên.

“Đó là nghi lễ đón chào,” Karlsson nói. “Tuy nhiên mọi cố gắng đều công toi đối với một số người, khi họ cứ thế là lăn đùng ra ngất.”

Bà Bock chăm sóc bác Julius, lau khô người bác và dẫn bác vào phòng ngủ của bố mẹ vốn dành cho ông ở trong dịp này. Nhóc Con nghe tiếng bà kể cho bác Julius rằng thằng bé ôn vật lùn tịt béo quay ấy là bạn cùng lớp với Nhóc Con, hể ló mặt là phải tổng khởi nhà ngay.

“Chú nghe chưa?” Nhóc Con nói với Karlsson. “Chú phải hứa với cháu sẽ không bao giờ bắn súng chào nữa!”

“Tùy cháu thôi,” Karlsson làu bàu. “Thế mà chú đã đến đây và cố gắng bày biện trang trọng đẹp đẽ cho khách đấy! Nhưng nào có ai chạy tới hôn lên hai má chú và khen chú là Người Nhộn Nhất Thế Giới đâu? Không, làm gì có ai? Nhà cháu, đúng, cả nhà cháu là một lũ ngái ngủ và lười biếng!”

Nhóc Con không lắng nghe. Cậu đóng tai nghe bác Julius than vãn ở phòng ngủ. Nêm quá cứng, bác Julius nói, giường thì quá ngắn và chần quá mỏng. Thì ra thế, bây giờ không thể chối cãi là bác Julius đã đến nhà!

“Chẳng bao giờ bác ấy bằng lòng với bất cứ thứ gì,” Nhóc Con nói với Karlsson. “Chỉ hoàn toàn bằng lòng với chính bản thân mình thôi, cháu nghĩ vậy.”

“Thế thì chú sẽ điều trị thật nhanh tạt đó, nếu cháu năn nỉ nhờ chú làm,” Karlsson nói.

Nhưng Nhóc Con nhẹ nhàng xin Karlsson hãy bỏ ngay ý định đó.

Karlsson ngủ ở nhà Nhóc Con

Một lát sau bác Julius ra bàn bếp ăn thịt gà trong khi bà Bock, Nhóc Con, Karlsson và Bimbo đứng quan sát. Hệt như một ông vua, Nhóc Con nghĩ. Ở trường cô giáo vẫn kể là vua và hoàng hậu ngày xưa có nhiều quân hầu đứng cạnh phục vụ trong bữa ăn.

Bác Julius béo quay, trông bác rất hãnh tiến và ngạo mạn, nhưng có lẽ vua chúa ngày xưa cũng có bộ dạng như vậy, nếu như Nhóc Con không nhớ sai.

“Nhóc Con, đuổi con chó ra ngoài kia,” bác Julius nói. “Cháu thừa biết là bác không ưa chó mà.”

“Nhưng Bimbo không quấy gì đâu ạ,” Nhóc Con phản kháng. “Nó rất hiền và ngoan.”

Lập tức bác Julius làm bộ mặt đùa bỡn, như mỗi lần bác muốn nói ra một điều khó chịu.

“À ra thế, thời buổi này là thế đấy,” bác nói. “Trẻ con khi muốn tỏ ra nghe lời thì lại cãi bướng. À, thì ra bây giờ là thế... Khó mà nói là bác hài lòng được.”

Cho đến lúc ấy Karlsson chỉ nhìn con gà không chớp mắt, nhưng nghe xong câu này thì ông dăm chiêu nhìn bác Julius. Một lát sau ông lên tiếng:

“Bác Julius này,” ông nói, “đã có ai nói với bác rằng bác là một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất chưa?”

Có lẽ bác Julius không chờ đợi một câu ca tụng hoành tráng như vậy. Bác xúc động quá, ai cũng nhận thấy thế, cho dù bác không đời nào muốn lộ ra. Bác mỉm cười khiêm nhường nói:

“Không, chưa ai nói với bác điều đó cả.”

“Thật sao, chưa ai nói ư?” Karlsson nói. “Thế thì từ đâu sinh ra ý tưởng điên rồ này trong óc cháu nhỉ?”

“Ơ kìa, chú Karlsson...” giọng Nhóc Con trách móc. Cậu thấy, Karlsson thật không biết ngượng là gì. Nhưng Karlsson thì nổi cáu.

“Ơ kìa cái gì mà ơ kìa,” ông nói. “Cháu cứ nhai nhải câu này là sao, chú có làm gì đâu hả?”

Bác Julius nghiêm khắc nhìn Karlsson, nhưng rồi bác quyết định không để tâm đến chuyện ấy. Còn bà Bock thì động viên bác ăn thêm chút nữa.

“Tôi hy vọng là ông ăn ngon miệng,” bà nói.

Bác Julius ngoạm vào cái đùi gà khiến xương kêu răng rắc, sau đó bác đùa theo kiểu rất riêng của mình:

“Ồ, có chứ! Mặc dù con gà này nhất định phải đến bốn, năm tuổi rồi. Có thể nhận ra qua răng.”

Bà Bock hít một hơi dài, trán bà hằn sâu mấy nếp nhăn bực bội.

“Nhưng gà làm gì có răng,” bà nanh nọc nói.

Bác Julius khoái chí nhìn bà.

“Gà thì không có răng, nhưng tôi có,” bác nói.

“Nhưng về đêm thì không, như tôi được nghe kể,” Karlsson nói và Nhóc Con đỏ dừ mặt mũi, vì chính cậu đã kể cho Karlsson biết rằng khi đi ngủ bác Julius cho hàm răng của mình vào cốc nước để cạnh giường.

May cho cậu, vừa vặn lúc ấy bà Bock khóc ầm lên vì bị bác Julius chê thịt gà dai. Không có gì làm bà đau khổ hơn là bị mọi người chê bai nghệ thuật nấu ăn. Bà khóc tức tưởi.

Hình như bác Julius không tính đến chuyện bà Bock quá để tâm đến thế. Bác vội vàng cảm ơn vì được mời ăn và ngượng ngập đi ngay ra ghế đu để trốn sau tờ báo.

Karlsson giận dữ nhìn bác.

“Ác thế, sao lại có người ác đến thế,” ông nói và sau đó chạy ra chỗ bà Bock, vỗ về bà ở tất cả những nơi cánh tay ngắn ngủn có thể với đến được.

“Thôi nào, thôi nào, ngoan nào,” ông an ủi, “thịt gà dai đâu đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa. Đâu phải lỗi của bác, khi bác chưa bao giờ được học tử tế môn bếp núc.”

Bà Bock rít lên một tiếng rùng rợn rồi huých Karlsson một cú, khiến ông bay vèo qua phòng và đập đúng vào lòng bác Julius đang ngồi trên ghế đu.

“Ha ha,” Karlsson reo lên, và trước khi bác Julius kịp hắt ông xuống thì ông đã ngồi yên vị trong lòng bác. Ông rụt chân vào dưới tà áo choàng và co tròn người lại, rồi ông rên lên đầy khoái trá:

“Mình chơi trò ông cháu đi! Và ông kể cho cháu nghe một truyện cổ tích, nhưng không được rùng rợn lắm đấy nhé, kéo cháu sợ lắm.”

Bác Julius đâu có muốn làm ông của Karlsson, nhất là khi bác đang đọc một tin thú vị trong báo. Ông bèn đẩy Karlsson xuống đất và quay sang bà Bock.

“Tôi vừa đọc một tin rất thú vị,” bác nói. “Ở quận Vasa này có gián điệp bay lượn à?”

Nhóc Con sợ rúm người lại khi nghe bác Julius nói vậy. Thôi chết! Tại sao bác Julius lại vớ đúng cái tờ báo đó cơ chứ? Tờ này đã cũ rách rồi, đáng lẽ phải vứt đi từ lâu mới đúng.

May sao, bác Julius chỉ cười nhạo báng tất cả những gì viết trong báo.

“Bọn này thực sự tin là muốn kể cho mọi người nghe gì cũng được thì phải,” bác nói. “Và viết đủ thứ ngu xuẩn, cốt chỉ để bán được báo. Gián điệp - đúng là ngớ ngẩn! Bà đã thấy gián điệp hay thùng rác biết bay nào ở khu này chưa?”

Nhóc Con nín thở. Nếu bà Bock kể ra thẳng ôn vật lùn tịt béo quay thỉnh thoảng bay lượn thì tong đời, cậu tự nhủ, ít nhất thì bác Julius nhất định sẽ nghĩ ngợi...

Song rõ ràng đầu óc tù mù của bà Bock không thể hiểu ra rằng trong chuyện Karlsson bay lượn có điều gì đó bất thường. Thêm nữa, bà còn mải sụt sùi mếu máo, hầu như chẳng nói nên lời.

“Gián điệp ư? Không, tôi không biết gì chuyện ấy cả,” bà vừa khóc vừa nói. “Tôi tin rằng báo chí chỉ toàn viết chuyện vớ vẩn thôi.”

Nhóc Con thở phào. Nếu cậu thuyết phục được Karlsson đừng bao giờ bay lượn lộ liễu để bác Julius nhìn thấy thì có thể mọi sự sẽ ổn thỏa cả.

Nhóc Con ngó quanh tìm Karlsson nhưng không thấy ông đâu. Karlsson đã biến mất tăm. Nhóc Con lo lắng muốn đi tìm ông ngay nhưng bị bác Julius giữ lại. Bác muốn biết bằng được chuyện học hành của cậu ra sao, muốn thử xem cậu có biết tính nhẩm không, trong khi cậu đang nghỉ hè và có khối chuyện khác để lo. Rốt cuộc Nhóc Con cũng chạy khỏi được và về phòng mình xem Karlsson có ở đó không.

“Chú Karlsson,” vừa thò đầu vào phòng là cậu gọi ngay, “chú ở đâu?”

“Ở trong quần ngủ của cháu,” Karlsson nói. “Nếu người ta được phép gọi cái đoạn dỗi lộn này là quần ngủ!”

Ông ngồi ở mép giường và cố sức xỏ chân vào quần. Nhưng cố đến mấy cũng vô ích.

“Để cháu lấy cho chú bộ đồ ngủ của Birger,” Nhóc Con nói và chạy đi kiếm một bộ từ phòng Birger về, trông có vẻ tương đối vừa thân hình một người đàn ông béo vừa xoắn cỡ Karlsson. Tất nhiên ống quần và tay áo quá dài, nhưng Karlsson khắc phục ngay tại chỗ. Ông cắt bẻng đi một đoạn. Khi Nhóc Con nhận ra thì đã quá muộn, và cậu cũng chẳng phiền lòng, vì bộ đồ ngủ không đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa. Không có gì được phép làm sút mẻ niềm hân hoan của Nhóc Con khi biết Karlsson muốn ngủ lại đây.

Nhóc Con lấy chăn của Birger để làm cho mình một chiếc giường trên sofa, sau đó cậu kê cái giỏ của Bimbo sát bên cạnh. Bây giờ Bimbo nằm trong giỏ và muốn ngủ, nhưng chốc chốc nó lại mở một mắt ngờ vực liếc về phía Karlsson. Ông đang bới lộn chăn gối của Nhóc Con lên để làm một chỗ ngủ thoải mái.

“Đại khái là chú muốn có một cái ổ nho nhỏ ấm áp,” ông nói.

Nhóc Con thấy ông thực sự dễ thương trong bộ đồ ngủ của Birger, và nếu cậu giắt chăn cẩn thận quanh người Karlsson thì trông Karlsson rất giống như đang nằm trong một ổ nho nhỏ ấm áp. Nhưng Karlsson không thích giắt chăn kín quanh người.

“Chưa được,” ông nói. “Nếu đến ngủ nhà khác thì người ta phải làm một loạt trò vui. Người ta phải ăn bánh mì bơ với xúc xích, làm túi chăn[1], sau đó lấy gối ném nhau. Mình sẽ bắt đầu ngay với bánh mì bơ.”

“Nhưng chú vừa ăn một đồng bánh quế rồi cơ mà?” Nhóc Con nói.

“Nếu người ta không làm tất cả những gì *bắt buộc* phải làm thì chú không chơi cùng đâu,” Karlsson nói. “Đi lấy bánh mì bơ đi!”

Nhóc Con rón rén mò vào bếp và quét bơ lên bánh mì. Không ai nhìn thấy cậu. Bà Bock ngồi trong phòng khách chuyện trò với bác Julius. Hình như bà đã hết giận chuyện bác chê bai món thịt gà.

Sau đó Nhóc Con ngồi ở mép giường xem Karlsson ăn bánh mì bơ. Cậu rất hạnh phúc và vui sướng khi bạn thân nhất của cậu đến nhà. Karlsson cũng hài lòng và vui vẻ, quả là một ngoại lệ hi hữu.

“Bánh mì bơ được lắm, cháu được lắm, và Quả Tù cũng được lắm,” ông nói. “Dù rằng bà ấy không chịu tin chú là Học Sinh Giỏi Nhất Lớp,” ông bồi thêm một miếng rồi chọt sa sầm nét

mặt. Rõ ràng có thể nhận thấy ông vẫn còn bức bối vì chuyện đó.

“Có gì đâu,” Nhóc Con nói, “chú đừng phiền lòng! Bác Julius muốn *cháu* học giỏi nhất lớp mà có được đâu.”

“Cháu giỏi nhất làm sao được?” Karlsson nói. “Nhưng chú sẽ dạy cháu vài thứ, ví dụ như môn tính cộng... cộng... cái môn cháu nói lúc nãy ấy.”

“Tính cộng,” Nhóc Con nói. “*Chú* định dạy cháu môn ấy hả?”

“Đúng, vì chú là Người Làm Tính Cộng Giỏi Nhất Thế Giới.”

Nhóc Con cười.

“Thế thì mình thử luôn xem sao nhé,” cậu nói. “Chú đồng ý không?”

Karlsson gật đầu. “Được! Bắt đầu đi!”

Nhóc Con bắt đầu. “Ví dụ, nếu chú được mẹ cho ba quả táo...”

“Hay quá, đưa táo đây,” Karlsson nói.

“Chú đừng nói leo,” Nhóc Con nói. “Nếu chú được mẹ cho ba quả táo, bố cho hai quả, Birger cho hai quả, Betty cho ba quả và cháu cho một quả...”

Cậu không nói tiếp được vì Karlsson giơ ngón tay trở lên cảnh cáo.

“Chú biết ngay mà,” Karlsson nói. “Chú biết cháu là đứa ki bo nhất trong gia đình vốn đã rất bủn xỉn này.”

“Từ từ, đó không phải là chuyện đem ra đây bàn,” Nhóc Con nói.

Nhưng Karlsson vẫn gân cổ nói tiếp:

“Kể ra nếu cháu tặng chú cả một túi đầy căng những táo, hai quả lê và mấy quả mận vàng ngon lành thì hay biết mấy, cháu hiểu chú chứ?”

“Chú đừng gây sự,” Nhóc Con nói. “Đây chỉ là tính cộng đơn giản. Mẹ cho chú một quả táo...”

“Gớm đã!” Karlsson giận dữ thét lên. “Chú không thêm chơi cùng nữa. Mẹ cháu giấu hai quả đi đâu rồi? Lúc nãy cho chú ba quả cơ mà!”

Nhóc Con thở dài. “Chú Karlsson yêu quý, bao nhiêu quả táo không quan trọng. Cháu chỉ lấy thí dụ đó để chú hiểu cách tính thôi.”

Karlsson hậm hực. “Chú hiểu quá đi chứ. Vấn đề ở đây là, chú mà quay lưng lại là mẹ cháu ăn luôn táo của chú.”

“Chú đừng gây sự nữa,” Nhóc Con lặp lại. “Nếu mẹ cho chú ba quả táo...”

Karlsson gật đầu thỏa mãn. “Cháu thấy chưa! Có mở mồm ra mới đòi được quyền lợi chứ! Chú biết ngay mà. Cháu cẩn thận đừng để chuyện đó xảy ra lần nữa nhé. Vậy thì chú được mẹ cháu cho ba quả táo, bố cho hai quả, Birger cho hai quả, Betty cho ba quả và cháu cho một quả, vì cháu là kẻ ki bo nhất...”

“Vâng, vậy bây giờ chú có mấy quả?” Nhóc Con hỏi.

“Cháu nghĩ sao?”

“Cháu chẳng nghĩ gì cả, vì cháu biết kết quả rồi,” Nhóc Con cả quyết.

“Thế thì nói đi,” Karlsson nói.

“Không, chú nói chứ, đó là mục đích bài tập mà!”

“A, cháu tưởng thế hả? Cháu nói ngay đi - chú cam đoan là cháu có kết quả sai!”

“Quên đi, cháu tính đúng,” Nhóc Con nói. “Chú có mười một quả.”

“Cháu nghĩ thế hả!” Karlsson nói. “Nhưng thế là cháu đã làm to! Hôm kia chú vừa ăn trộm được hai mươi sáu quả táo trong vườn đầu ngõ Lidingô, giờ chỉ còn sót lại ba quả và một quả cắn dở - hiểu rõ chưa?”

Nhóc Con yên lặng một lát vì không biết phải nói gì cả. Rồi cậu nảy ra một ý.

“Ha ha, chú vừa nói dối nhé,” cậu nói. “Tháng Sáu thì làm gì có táo trên cây!”

“Thật không?” Karlsson nói. “Thế các kẻ trộm táo trong gia đình này lấy đâu ra táo?”

Đến đây thì Nhóc Con đành từ bỏ ý định dạy tiếp toán cho Karlsson.

“Nhưng ít nhất thì bây giờ chú hiểu thế nào là tính cộng rồi chứ?” cậu hỏi.

“Cháu cứ tưởng chú không biết tính cộng và ăn trộm táo là một à?” Karlsson nói. “Cháu không việc gì phải dạy chú, chú biết từ trước rồi. Chú là Người Cộng Táo Giỏi Nhất Thế Giới đấy. Khi nào có thì giờ chú sẽ đưa cháu đến ngõ Lidingô và chỉ cho cháu thấy làm việc ấy ra sao.”

Karlsson tổng nốt miếng bánh mì bơ cuối cùng vào miệng và bắt đầu trò ném gối. Nhưng trò này không hay, vì Bimbo sữa nặng lên khi Karlsson ném gối trúng đầu Nhóc Con.

“Gâu!” Bimbo sữa rồi ngoạm lấy chiếc gối, nó và Karlsson giằng đi giằng lại cho đến khi chiếc gối rách toang ra. Karlsson quăng chiếc gối rách lên trần nhà khiến lông vũ bay ra tứ tung, rơi xuống đầy người Nhóc Con lúc đó đang nằm trên sofa ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Trời có tuyết kìa,” Karlsson nói. “Tuyết rơi ngày càng nhiều kìa.” Và ông lại quăng chiếc gối lên lần nữa.

Nhóc Con nói, bây giờ phải chấm dứt trò ném gối thôi, vả lại cũng đã đến giờ đi ngủ. Đã muộn rồi, và ngoài hành lang có tiếng bác Julius chúc bà Bock ngủ ngon.

“Bây giờ tôi sẽ leo lên cái giường ngắn để ngủ đây,” bác Julius nói.

Đột nhiên trông Karlsson phẩn chấn kỳ lạ.

“Ha ha,” ông nói, “chú vừa nghĩ đến một vụ rất hay.”

“Vụ nào hay cơ ạ?” Nhóc Con muốn biết.

“Một vụ rất hay mà người ta nhất định phải làm khi ngủ đêm ở nhà người khác,” Karlsson nói.

“Chú định nói là làm túi chặn? Bây giờ thì muộn mất rồi - có phải chú định làm vụ ấy không?”

“Không, bây giờ thì muộn mất rồi,” Karlsson nói.

“Vâng, muộn rồi,” Nhóc Con thở phào.

“Bây giờ chú không định làm vụ ấy...” Karlsson nói.

“Thế là tốt,” Nhóc Con nói.

“... vì chú đã làm xong rồi,” Karlsson nói.

Nhóc Con ngồi bật dậy trên sofa vì ngạc nhiên. “Ở đâu cơ? Không phải trên giường bác Julius chứ?”

Karlsson cười sảng sặc. “Cháu tinh nhỉ, làm sao mà cháu đoán được thế?”

Từ lúc chơi trò ném gối Nhóc Con đã cười no, bây giờ cậu lại phá lên cười, mặc dù biết là không được phép.

“Ôi, bác Julius sẽ cáu lắm đây,” cậu nói.

“Đúng thế, chú sẽ kiểm tra xem có đúng thế không,” Karlsson nói. “Do đó chú định bay một vòng ra trước cửa sổ phòng ngủ để nhòm vào.”

Lập tức Nhóc Con im bật tiếng cười. “Không thể được! Nếu bác ấy thấy chú thì sao? Bác ấy sẽ cho chú là tên gián điệp, và chú có thể tưởng tượng ra hậu quả tiếp theo rồi đấy.”

Nhưng Karlsson vốn bướng bỉnh. Đã làm xong cái túi chặn rồi thì phải kiểm tra xem người bị mắc lõm lên cơn thịnh nộ ra sao chứ, ông giải thích, nếu không thì trò này mất hết ý nghĩa còn gì.

“Vả lại chú có thể nấp sau cái ô!”

Ông đã lôi chiếc ô đi mưa màu đỏ của mẹ từ ngoài hành lang vào. Ngoài trời vẫn mưa như trút.

“Chú cũng không muốn làm ướt bộ đồ ngủ của Birger,” ông nói.

Ông đứng trên bậu cửa sổ, căng ô lên và sẵn sàng cất cánh. Nhóc Con lo lắng, cậu nài nỉ Karlsson:

“Chú phải rất cẩn thận đấy nhé! Đừng để bác ấy nhìn thấy, không thì hỏng hết mọi việc đấy.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào,” Karlsson nói rồi bay vù ra mưa.

Nhưng Nhóc Con đứng đợi bên cửa sổ và không sao bình tĩnh được, ngược lại, cậu căng thẳng đến nỗi phải cắn vào nắm tay. Mấy phút trôi qua, trời vẫn mưa, và Nhóc Con vẫn đợi. Bất chợt cậu nghe bác Julius hét lên một tiếng rung rợn và kêu cứu ầm ĩ trong phòng ngủ. Ngay sau đó Karlsson bay qua cửa vào phòng. Ông khoái trá tắt động cơ và đặt ô chảy nước ròng ròng xuống thảm.

“Bác ấy có thấy chú không?” Nhóc Con lo lắng hỏi. “Bác ấy đã lên giường chưa?”

“Chắc bác ấy đang tìm cách lên giường,” Karlsson nói.

Lại một tiếng hét nữa của bác Julius vang lên.

“Cháu phải chạy qua đó xem có gì xảy ra với bác Julius,” Nhóc Con nói và chạy qua phòng ngủ.

Bác Julius ngồi đó, chần quẩn quanh người, mặt trắng bệch và mắt lờ ra. Trên sàn nhà là một đồng ngỗng ngang chần gối.

“Bác không muốn nói chuyện với cháu,” bác Julius nói khi thấy Nhóc Con vào. “Gọi bà Bock qua đây!”

Có lẽ bà Bock cũng đã nghe thấy tiếng hét, vì đúng lúc ấy bà cũng tắt tả chạy từ bếp ra và đứng như trời trồng trên ngưỡng cửa.

“Lạy Trời,” bà nói, “ông định dọn giường hả ông Jansson?”

“Không, tôi không định dọn dẹp gì cả,” bác Julius nói, “cho dù đúng là tôi không ưa cái kiểu gấp chần kỷ lạ ở nhà này. Nhưng lúc này tôi không thể nghĩ đến chuyện ấy.”

Bác im bật, chỉ khẽ rên hừ hừ. Bà Bock chạy đến đặt tay lên trán bác.

“Chuyện gì vậy? Ông ốm hay sao, ông Jansson?”

“Vâng, tôi ốm thật,” giọng bác Julius sầu thảm. “*Nhất định* là tôi ốm thật. Thằng bé kia, đi ra ngoài đi!” bác nói với Nhóc Con.

Nhóc Con ra khỏi phòng, nhưng cậu đứng lại sau cửa để xem câu chuyện diễn tiến ra sao.

“Tôi là người có đầu óc và tỉnh táo,” bác Julius nói. “Không tờ báo nào và không người nào có thể làm tôi tin vào mấy chuyện ngu xuẩn - nghĩa là nhất định tôi bị ốm rồi.”

“Ốm kiểu gì?” bà Bock hỏi.

“Tôi có ảo giác - tôi thấy ảo ảnh do sốt cao,” bác Julius nói. Rồi bác hạ giọng khiến Nhóc Con không hiểu chữ nào.

“Bà Bock này, tôi không muốn bà đem chuyện này đi kể ra ngoài,” bác Julius thì thào. “Nhưng đúng thật đấy, tôi vừa thấy John Blund[2].”

Karlsson chọc nguấy bằng bánh quế và bánh rán

Sáng hôm sau, khi Nhóc Con thức dậy thì Karlsson đã biến mất. Bộ đồ ngủ của Birger nằm thành một mớ dưới đất và cửa sổ để ngỏ, nên Nhóc Con biết là Karlsson đã bay về nhà. Cậu cảm thấy trống trải khó tả, nhưng về mặt nào đó cũng thuận lợi. Giờ thì bà Bock không có cớ gì để ca cẩm, mà bà cũng chẳng cần biết là Karlsson đã ngủ qua đêm ở đây. Tuy nhiên cậu vẫn cảm nhận sâu sắc không khí trầm lặng, ngán ngẫm và buồn chán khi Karlsson đi mất. Mặc dù chẳng dễ dàng gì không chế được chú ấy, Nhóc Con vẫn thấy rất thiếu vắng khi hai người không bên cạnh nhau. Nhóc Con cảm thấy nên gửi đến Karlsson một lời chào vào lúc này. Cậu đi ra cửa sổ và giật ba lần sợi dây chuông được giấu khéo léo sau rèm cửa. Đó là dây chuông mà Karlsson đã mắc cho Nhóc Con để trao đổi tín hiệu. Cứ giật dây chuông này là trên nhà Karlsson có tiếng chuông, và Karlsson đã ấn định các tín hiệu khác nhau.

“Nếu cháu kéo chuông một lần thì có nghĩa là: ‘Chú hãy đến ngay’,” Karlsson đã giải thích, “kéo chuông hai lần có nghĩa là: ‘Chú không được phép xuất hiện,’ và ba hồi chuông nghĩa là: ‘Chú ới, trên thế giới này chỉ có duy nhất một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn, béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất, đó là chú Karlsson’.” Và bây giờ Nhóc Con muốn gửi tín hiệu thứ ba, vì vậy cậu kéo dây ba lần và nghe tiếng chuông kêu trên mái.

Lập tức có tín hiệu trả lời. Tận trên cao có tiếng súng lục nổ chát chúa và Nhóc Con nghe, tuy khá khẽ và xa xăm, tiếng Karlsson hát bài “Xin mời quý vị nghe bắn súng”.

“Không, Karlsson, không được,” Nhóc Con thì thào. Karlsson ngốc quá, bây giờ chắc lại đang chạy nháy trên đó bắn súng và hò hét. Rất có khả năng Fille và Rulle hay ai khác nghe hoặc nhìn thấy Karlsson và bắt ông đem bán cho tòa báo lấy mười nghìn cu ron.

“Nếu bị thế thì thực sự là do lỗi của Karlsson,” Nhóc Con nói với Bimbo. Nó đang nằm trong giường và có vẻ như hiểu từng lời. Nhóc Con mặc áo sơ mi và quần dài, rồi chơi với Bimbo một lát trong khi đợi mọi người thức dậy.

Bác Julius chắc chắn chưa dậy, ít nhất thì cũng không nghe thấy tiếng động nào trong phòng ngủ. Nhưng từ trong bếp thoảng thoảng hương cà phê mới pha, Nhóc Con ra đó xem bà Bock đang làm gì.

Bà Bock đang ngồi chễm chệ trong bếp khoan khoái tận hưởng tách cà phê đầu tiên trong ngày, và không rõ tại sao bà chẳng bực mình khi Nhóc Con ra ngồi ở bàn cùng bà. Không thấy món thạch đậu cả, nhưng rõ ràng bà Bock dậy từ sớm tinh mơ để nướng bánh quế. Hai khay nướng chất đầy bánh quế nóng hổi và thơm ngào ngạt, trong rổ bánh mì trên mặt bàn cũng ngòn ngòn bánh.

Nhóc Con lấy một chiếc bánh và một cốc sữa, rồi cậu và bà Bock cùng im lặng ăn điếm tâm. Cho đến khi bà Bock lên tiếng:

“Không rõ tình hình Frieda ra sao nhỉ.”

Nhóc Con dăm chiêu nhìn bà qua vành cốc sữa. Liệu bà Bock có nhớ Frieda như cậu nhớ Karlsson khi hai người không ở cạnh nhau không?

“Bác nhớ Frieda lắm phải không, bác Bock?” cậu thân mật hỏi.

Bà Bock phì cười ráo hoảnh. “Cháu chưa biết Frieda đâu, nhóc con ạ!”

Thực ra thì Nhóc Con chẳng quan tâm gì đến Frieda cả đâu. Chỉ là có lẽ bà Bock thích kể chuyện ấy nên cậu hỏi: “Bác Frieda đính hôn với ai ạ?”

“Với một tay bịp bợm,” bà Bock dần giọng. “Nhất định thế, bác biết hẳn là một tay bịp bợm vì hẳn cuồn hết tiền của Frieda, bác biết rõ điều đó mà.”

Mỗi lần nghĩ đến chuyện ấy là bà Bock nghiêng răng kèn kẹt, và bây giờ bà trút hết nỗi lòng. Thật tội nghiệp, Nhóc Con nghĩ bụng, chắc bà Bock không có nhiều người để trò chuyện nên vớ được một thằng bé như cậu là bà cung giải bày về Frieda. Và bà muốn giải bày thật! Nhóc Con phải ngồi im nghe đủ mọi chuyện về Frieda và tay Philipp kia, chuyện Frieda sượng ngây ngất khi nghe Philipp khen mình có đôi mắt đẹp và cái mũi duyên dáng. Kể cho vật đổi sao dời, đó là cái mũi duyên dáng nhất, Philipp nói vậy.

“Cái mũi duyên dáng,” bà Bock phì một hơi dè bủ, “được thôi, nếu người ta gọi một củ khoai tây cỡ vừa vừa đậu giữa mặt là duyên dáng.”

“Cái ông Philipp ấy trông ra sao ạ?” Nhóc Con hỏi để tỏ ra có quan tâm.

“May mà bác không biết hẳn trông ra sao,” bà Bock nói. “Cháu tưởng là Frieda giới thiệu hẳn với bác hay sao?”

Bà cũng không rõ Philipp làm nghề gì. Frieda chỉ kể là ông ta có một đồng nghiệp tên là Rudolf.

“Frieda nói là Rudolf có thể hợp với bác, nhưng tất nhiên ông ta sẽ chẳng bao giờ chọn bác, vì bác xấu lắm - không có mũi duyên dáng hay ưu điểm nào tương tự,” bà Bock nói và phì một hơi nữa. Bất chợt bà đứng dậy đi ra hành lang lấy cái gì đó.

Bà vừa ra khỏi bếp thì Karlsson bay qua cửa sổ vào. Nhóc Con rất cáu.

“Không, Karlsson, cháu đã dặn chú không được bay khi bà Bock hay bác Julius có mặt rồi cơ mà...”

“Thì chú có bay khi bà Bock hay bác Julius có mặt đâu,” Karlsson nói. “Nói cho đúng thì chẳng ai nhìn thấy chú một tí tí nào cả,” ông nói rồi chui xuống gầm bàn. Khăn bàn rủ xuống che kín ông dưới đó khi bà Bock cầm chiếc áo len quay vào.

Bà rót thêm một tách cà phê nữa, lấy thêm bánh quế và nói tiếp.

“Thế đấy, bác không có một củ khoai tây duyên dáng để mà khoe.”

Chợt có một âm thanh là lạ như tiếng người nói từ trong bụng và người ta không biết nó phát ra từ đâu. Tiếng ấy nói:

“Không, với bà là một quả dưa chuột có nốt ruồi thì đúng hơn.”

Bà Bock rúm người lại khiến tách cà phê sánh ra ngoài và ngò vục nhìn Nhóc Con.

“Cháu không được hỗn như thế!”

Nhóc Con đỏ mặt lên và không biết trả lời ra sao.

“Không,” cậu lắp bắp, “cháu nghĩ là trong radio có chương trình về rau củ, cà chua và dưa chuột thì phải.”

Kể của cậu phải nói là ranh ma, vì thực tình là trong bếp nhà Svantesson có thể nghe thấy tiếng radio nhà hàng xóm, chính bà Bock cũng nhận ra điều đó và có lần lên tiếng than phiền.

Bà lâu lâu mấy câu nhưng rồi lại phải quay đi làm việc khác vì đúng lúc ấy bác Julius vào bếp và cũng muốn uống cà phê. Bác chấp chững đi mấy vòng quanh bàn bếp và rên rĩ cùng mỗi cử động.

“Thật là một đêm hãi hùng,” bác nói, “hãi hùng quá! Tay chân tôi chẳng nào cũng tê cứng, nhưng cái giường này thì ối giời ơi là giường!”

Bác khó nhọc hạ mình xuống ghế và dăm dăm ngó xuống mặt bàn như đang suy ngẫm điều gì. Trông bác khác hẳn mọi hôm, Nhóc Con nhận xét.

“Mặc dù vậy tôi vui mừng và cảm ơn đêm qua,” rốt cuộc bác Julius nói. “Nó đã biến tôi thành một con người mới.”

“Thế thì hay quá, vì con người cũ của bác đã đến lúc thay đi được rồi.”

Lại cái giọng kỳ lạ lúc này, bà Bock giật thót người và ngơ vực nhìn Nhóc Con.

“Lại radio nhà Lindberg rồi. Chắc đang có chương trình gì đó về ô tô cũ,” Nhóc Con nói.

Bác Julius không nghe thấy gì vì đang miên man suy nghĩ. Bà Bock rót cà phê cho bác và bác hồ hững đưa tay lấy một cái bánh quế mà không nhìn. Nhưng bác vừa cầm thì bàn tay ngắn tũn mồm mím thò lên từ cạnh bàn rút mất cái bánh. Bác Julius không để ý gì cả. Bác còn nghĩ này nghĩ nọ và khi nhúng tay vào tách cà phê nóng thì bác bừng tỉnh, nhận ra trong tay không có cái bánh mà bác định chấm vào cà phê. Bác thối phù phù lên tay và khá bức mình, nhưng rồi lại chìm sâu vào suy nghĩ.

“Trên thế gian này có nhiều chuyện hơn ta vẫn tưởng, đêm qua tôi nảy ra ý nghĩ đó,” bác nói rất nghiêm trang. Đồng thời bác vươn tay lấy một cái bánh mới. Bàn tay ngắn tũn mồm mím lại thò lên và chộp mất bánh. Bác Julius không để ý. Bác còn nghĩ này nghĩ nọ và khi đưa ngón cái vào mồm cắn một nhát thì bác bừng tỉnh, nhận ra trong tay không có cái bánh mà bác định cắn. Bác bức mình hơn một chút, nhưng rõ ràng con người mới trong bác Julius hiền lành hơn con người cũ, vì bác lại bình tâm ngay. Bác cũng thôi không lấy bánh nữa, chỉ chăm chú uống cà phê trong khi chìm sâu vào suy nghĩ.

Tuy nhiên đồng bánh quế rồi cũng hết. Từng cái một, chúng lần lượt biến khỏi rổ bánh và chỉ mình Nhóc Con biết chúng biến đi đâu. Cậu cố nhin cười và rón rén đưa một cốc sữa xuống dưới bàn để Karlsson khỏi quá khô mồm khi ăn bánh.

Đó là trò mà Karlsson hay gọi là “chọc nguấy bánh quế”. Khi bà Bock lần đầu tiên đến nhà này, bà đã được làm quen trò ấy.

“Chọc nguấy mọi người rất dễ dàng, chỉ cần ngốn sạch bánh quế của họ đi là xong,” Karlsson đã nói thế. A, tất nhiên ông thừa biết thực ra phải nói “chọc ngoáy” mới đúng, nhưng nghe “chọc nguấy” mãnh liệt hơn nhiều, Karlsson cả quyết như vậy.

Và bây giờ Karlsson lại bắt tay vào trò chọc nguấy bánh quế mãnh liệt mới, mặc dù bà Bock không hề nhận ra. Bác Julius lại càng không. Bác chẳng đoái hoài đến trò chọc nguấy này, cho dù nó có mãnh liệt đến mấy đi nữa, mà chỉ không ngừng nghĩ này nghĩ nọ. Sóng đột nhiên bác chộp lấy tay bà Bock và giữ thật chặt, cứ như muốn cầu cứu.

“Tôi phải nói chuyện này với một ai đó,” bác nói. “Giờ thì tôi biết rồi, bà Bock ạ, hoàn toàn *không phải* ảo ảnh do sốt cao đâu, và tôi cũng không mê sảng, mà tôi *đã* nhìn thấy John Blund!”

Bà Bock trợn mắt. “Thật thế à?”

“Thật đấy,” bác Julius nói. “Vì vậy giờ đây tôi là một con người mới trong một thế giới mới. Thế giới cổ tích, bà hiểu chưa? Thế giới đó đã dang rộng hai tay đón tôi vào đêm qua, bà Bock ạ. Nếu quả thật có John Blund thì có gì lại không có cả phù thủy, ma quỷ, cô tiên, chồn tinh và các nhân vật thần thoại khác mà truyện cổ tích vẫn nói đến?”

“Và biết đâu có cả gián điệp biết bay cũng nên,” bà Bock thận trọng chêm vào để tỏ vẻ a dua, nhưng bác Julius không thích thế.

“Vớ vẩn,” bác nói. “Mấy chuyện ngu xuẩn trong báo thì chớ có tin!”

Bác rướn người về phía bà Bock và nhìn sâu vào mắt bà.

“Bà nên nhớ một điều,” bác nói. “Ông bà chúng ta đã từng tin tưởng hơn vào phù thủy, ma quỷ và chồn tinh. Chúng ta đâu có quyền bác bỏ những huyền thoại ấy? Chúng ta đâu có hiểu chúng hơn ông bà mình? Không, chỉ có bọn bảo thủ mới dám phát biểu ngu ngốc như thế mà thôi.”

Bà Bock không muốn là người bảo thủ, do đó bà nói, chắc chắn có nhiều phù thủy hơn người ta tưởng, và có lẽ cũng có nhiều ma quỷ, chồn tinh, nếu ta chịu để ý xung quanh và suy ngẫm cho kỹ.

Nhưng bác Julius phải chấm dứt suy ngẫm vì đã đến giờ hẹn ở chỗ bác sĩ và bác phải lên đường ngay. Nhóc Con lịch sự tiễn bác ra hành lang, bà Bock cũng vậy. Nhóc Con đưa cho bác gậy chống, còn bà Bock giúp bác mặc áo choàng. Bác Julius tội nghiệp có vẻ rất mệt, đi bác sĩ là đúng rồi, Nhóc Con nghĩ bụng và rụt rè vuốt tay bác. Bà Bock trông cũng có vẻ lo lắng, vì bà băn khoăn hỏi:

“Ông thấy trong người ra sao, ông Jansson? Ông có được khỏe không?”

“Làm sao tôi biết được khi chưa đến bác sĩ?” bác Julius xẵng giọng. A, thì ra con người cũ trong bác Julius chưa mất hẳn, Nhóc Con tự nhủ, cho dù thế giới cổ tích có cảm hóa bác đến mức nào chẳng nữa.

Sau khi bác Julius đi khỏi, Nhóc Con và bà Bock quay trở lại bếp.

“Bây giờ bác muốn uống chút cà phê, ăn bánh quế và được yên thân một lúc,” bà Bock nói. Song đột nhiên bà rú lên. Vì trên hai khay nướng chẳng còn lấy một vụn bánh nào nữa. Chỉ còn túi giấy với hàng chữ xiêu vẹo xấu xí:

Bà Bock đọc và cau mày giận dữ. “Không ai có thể bắt tôi tin John Blund lại đi ăn trộm bánh quế, nếu ông ấy có thật. Ông ấy quá tốt bụng và lịch thiệp không thể nào lại làm cái trò quỷ này. Không, tôi biết ai làm chuyện này rồi!”

“Ai hả bác?” Nhóc Con hỏi.

“Cái thằng ôn vật lùn tịt béo quay ấy chứ ai, nó tên là Karlsson thì phải. Trông kìa, cửa sổ bếp để ngỏ! Nó đã đứng bên ngoài nghe ngóng và chui vào đây khi mình ở ngoài hành lang.”

Bà cau kính lắc đầu. “John Blund! Nói dối cũng không ra hồn! Định đổ điều cho người khác mà còn viết sai chính tả!”

Nhóc Con không muốn hướng câu chuyện về đề tài Karlsson nữa, nên cậu chỉ nói: “Cháu vẫn tin đó là John Blund đấy! Nào Bimbo, ta đi thôi!”

Sáng nào Nhóc Con và Bimbo cũng đi ra công viên Vasa, với Bimbo thì đó là thời điểm thích nhất trong ngày. Ở đây có nhiều bạn chó đáng yêu để ngửi hít và trò chuyện.

Nhóc Con hay chơi cùng Krister và Gunilla, nhưng hôm nay không thấy hai đứa đâu cả. Có thể cả hai đều đi nghỉ hè mất rồi, Nhóc Con nghĩ. Thôi được, chẳng có gì nghiêm trọng cả, chừng nào mình còn có Karlsson... và tất nhiên cả Bimbo nữa.

Một con chó to dùng chạy đến muốn gây sự với Bimbo, và Bimbo cũng sẵn sàng nghênh chiến. Nó muốn cho con kia một bài học, nhưng Nhóc Con không cho phép.

“Thôi đi nào,” Nhóc Con nói. “Mày quá bé không đủ sức đọ với con chó to dùng kia đâu.”

Cậu bé Bimbo lên và ngó quanh tìm ghế băng trống để ngồi. Nhưng chỗ nào cũng đầy người ngồi đón nắng trong ngày trời đẹp này. Mãi cậu mới tìm được chỗ trống để chơi trong góc tận cùng công viên. Nhưng ở đó có hai người ngồi trên ghế băng, hai người đàn ông, mỗi người cầm một chai bia trong tay. Nhóc Con biết mặt cả hai! Đúng rồi, đó chính là Fille và Rulle chứ ai nữa! Ban đầu Nhóc Con rất sợ và định chuồn thẳng. Nhưng cái ghế băng cũng cuốn hút cậu vì lý do nào đó không rõ. Cậu muốn tìm hiểu xem Fille và Rulle có còn theo đuổi Karlsson nữa không, và đây là dịp tốt để điều tra. Mà vì sao lại phải sợ cơ chứ? Fille và Rulle đã bao giờ thấy mặt cậu đâu nhỉ, làm sao chúng nhận ra cậu được? May thay, hay quá! Cậu có thể ngồi cạnh chúng bao lâu cũng được. Người ta vẫn làm thế trong các truyện phiêu lưu nếu định điều tra vụ gì, cứ việc ngồi yên và chú ý nghe ngóng thôi.

Vậy là Nhóc Con ngồi xuống ghế băng và đóng tai lên nghe, đồng thời luôn miệng nói chuyện với Bimbo để Fille và Rulle không nhận ra cậu nghe trộm.

Dường như câu chẳng bắt được tin nào giá trị cả. Fille và Rulle chỉ uống bia và im lặng. Hai tên ngồi lặng lẽ rất lâu. Rồi cuối cùng Fille ợ rất to và nói:

“Có chứ, mình sẽ tóm được nó, mình biết nhà nó ở đâu mà. Mình thấy nó bay hàng trăm lần vào đó rồi.”

Nhóc Con sợ đến nổi nghẹn thở, và cậu rất tuyệt vọng. Giờ tận số của Karlsson đã đến. Fille và Rulle đã tìm được nhà Karlsson trên mái, thôi, thế là hết thật rồi!

Nhóc Con cắn vào nắm tay cố kìm tiếng khóc. Chỉ chút xíu nữa thôi là cậu không chịu được nữa, vừa vặn Rulle nói:

“Ừ, tớ cũng thấy nó bay đến đó mấy lần - đúng là căn hộ mà mình đã mò vào hồi mùa hè. Nhà số mười hai, lên ba cầu thang, ở cửa đề tên Svantesson, tớ đã kiểm tra rồi.”

Nhóc Con tròn mắt kinh ngạc. Cậu có nghe nhầm không nhỉ? Có đúng Fille và Rulle đang nghĩ rằng Karlsson sống cùng gia đình Svantesson? May quá! Điều đó có nghĩa là Karlsson có thể trốn tại chính nhà của chú ấy một cách khá an toàn. Fille và Rulle không tìm thấy nhà Karlsson, thật may mắn! Kể ra cũng chẳng đáng ngạc nhiên cho lắm, vì cả Fille lẫn Rulle và tất cả mọi người - ngoài ông thợ nạo ống khói - đều chưa bao giờ leo lên mái cả.

Nhưng tất nhiên ngay cả khi Fille và Rulle không biết nhà Karlsson ở đâu thì sự thế cũng đã đủ tệ lắm rồi. Thương chú Karlsson quá, bây giờ bọn chúng quyết tâm săn chú! Mà Karlsson ngông nghênh thậm chí không thèm trốn nữa!

Fille và Rulle lại im lặng. Chợt Rulle nói rất khẽ, Nhóc Con hầu như chỉ hiểu loáng thoáng:

“Hay là đêm nay?”

Bây giờ Fille mới nhận ra có người lạ ngồi cùng ghế băng. Hắn nhìn Nhóc Con chòng chọc và hắng giọng thật to:

“Ừ, đêm nay mình sẽ ra khỏi nhà đi đào giun nhé, ừ, thế nhé,” hắn nói.

Nhưng Nhóc Con đâu có dễ bị lừa như vậy. Cậu đã hiểu rõ Fille và Rulle đêm nay định làm gì. Bọn chúng dự định bắt Karlsson khi ông đang ngủ, và tưởng rằng ông ngủ ở nhà Svantesson.

Phải bàn việc này với Karlsson mới được, Nhóc Con nghĩ. Phải nói chuyện với Karlsson càng nhanh càng tốt! Nhưng gần nửa đêm Karlsson mới xuất hiện. Lần này ông không bay, mà bấm chuông ở cửa như mọi người. Nhóc Con mở cửa.

“Ôi chú đã đến rồi, thật may quá,” Nhóc Con thốt lên, nhưng Karlsson không lắng nghe. Ông chạy bổ sắp bổ ngựa vào bếp với bà Bock.

“Hôm nay bà nấu món Linh Tinh Thập Cẩm nào thế!” ông hỏi. “Lại một món dai ngoách như mọi hôm hay một món có thể ăn bằng hàm răng bình thường được?”

Bà Bock đứng trước bếp lò rán bánh để bác Julius có thứ gì dễ nhai hơn thịt gà. Nghe tiếng Karlsson, bà giật bắn mình và làm sánh một thìa bột lên mặt bếp. Bà giận dữ quay lại.

“Thằng kia!” bà rít lên. “Mày... mày không biết xấu hổ à? Lại còn dám đặt chân đến đây nhìn mặt tao hả, đồ ăn trộm bánh quế kia!”

Karlsson lấy hai tay ngấn tũn mồm mĩm che mặt và láu lỉnh nhòm qua kẽ hở giữa các ngón tay.

“Được chứ, được quá đi chứ, chỉ cần cẩn thận một chút thôi,” ông nói. “Trong mắt tôi bà không phải là người xinh đẹp nhất, nhưng nhìn mãi cũng quen mắt thôi, có sao đâu. Quan trọng nhất là bà dễ thương. Cho tôi bánh rán nào!”

Bà Bock nhìn Karlsson chòng chọc, tức không nói ra lời, rồi bà quay sang Nhóc Con. “Mẹ cháu có bảo là nhà mình phải nuôi thẳng ôn vật này không? Có đúng là nó được ăn ở đây không?”

Nhóc Con lấp bắp như mọi khi. “Mẹ vẫn nói là... Karlsson...”

“Trả lời đi, có hay không,” bà Bock nói. “Mẹ cháu có bảo là Karlsson được ăn ở đây không?”

“Mẹ vẫn muốn là Karlsson...” Nhóc Con lại bắt đầu từ đầu, nhưng bà Bock đã cắt lời cậu bằng giọng lạnh như băng:

“Trả lời đi, bác đã nói rồi, có hay không! Chẳng có gì khó khăn khi trả lời một câu hỏi với Có hay Không cả.”

“Bà tưởng là không khó à!” Karlsson chọc vào. “Tôi sẽ đặt cho bà một câu hỏi đơn giản để bà hiểu. Nghe này: Bà đã bỏ tất uống cô nhắc vào buổi sáng chưa, có hay không?”

Bà Bock nghẹn lời, trông như sắp tắc thở. Bà định nói gì đó nhưng không xong.

“Nào, trả lời được chưa?” Karlsson nói. “Bà đã bỏ tất uống cô nhắc vào buổi sáng chưa?”

“Tất nhiên là bỏ rồi,” Nhóc Con hăng hái đáp. Cậu thực sự muốn hỗ trợ bà Bock, nhưng bà lại hét âm lên.

“Tất nhiên là *chưa*,” bà nổi tam bành, khiến Nhóc Con sợ tái mặt.

“Không, không, bác ấy *chưa* bỏ,” cậu cả quyết.

“Thật đáng tiếc,” Karlsson nói. “Thói nghiện ngập để ra bao thứ khổ sở.”

Giờ thì bà Bock chỉ còn biết thở khò khè và gieo mình xuống ghế. Nhưng cuối cùng thì Nhóc Con cũng tìm được câu trả lời thích hợp.

“Bác ấy chưa bao giờ có tất ấy thì cần gì phải *bỏ*, chú hiểu không?” giọng Nhóc Con đầy trách móc.

“Nhưng chú có nói ai có tất ấy đâu?” Karlsson nói và quay sang bà Bock. “Đồ ngốc, thấy chưa, chỉ trả lời Có hay Không đâu phải đơn giản! Cho tôi bánh rán đi!”

Nếu trên thế gian này có một việc mà bà Bock không bao giờ muốn làm thì đó là việc cho Karlsson ăn bánh rán. Bà găm gù chạy ra mở tung cửa bếp.

“Cút!” bà hét. “Cút ngay!”

Và Karlsson đi. Hiên ngang bước ra cửa.

“Tôi đi đây,” ông nói. “Đi một cách vui vẻ. Ngoài bà ra còn khối người khác biết rán bánh!”

Sau khi Karlsson đi mất, bà Bock ngồi im lìm hồi lâu cho lại hồn. Nhưng rồi bà bần khoản ngó ra cửa.

“Bác Julius nhà cháu đi đâu lâu thế,” bà nói. “Hy vọng bác ấy không lạc đường! Có khi là bác ấy chưa thuộc phố xá Stockholm lắm đâu.”

Nhóc Con cũng thấp thỏm. “Vâng, biết đâu bác ấy không tìm được đường về nhà cũng nên!”

Ngoài hành lang vang lên tiếng chuông điện thoại.

“Nhất định bác Julius rồi,” Nhóc Con nói. “Bác ấy gọi điện báo là bị lạc đường.”

Bà Bock ra nhắc máy, Nhóc Con chạy theo.

Nhưng đó không phải là bác Julius, Nhóc Con nhận ra qua giọng nói cực kỳ khó chịu của bà Bock.

“A, chị đấy à, Frieda? Chị khỏe không? Cái mũi của chị vẫn còn chứ?”

Nhóc Con không muốn nghe người khác nói chuyện, nên cậu về phòng mình lấy sách ra đọc. Tuy nhiên cậu vẫn nghe tiếng được tiếng mất từ hành lang vọng vào, phải lâu đến mười phút chứ chẳng chơi.

Nhóc Con đói. Cậu ước gì bà Bock nói chuyện nhanh lên và bác Julius chóng về để cả nhà được ăn. Cậu cũng muốn ăn ngay một thứ gì đó, vì vậy khi bà Bock vừa đặt máy là cậu chạy ngay ra hành lang nói cho bà biết.

“Thôi được, bác cho cháu ăn một chút gì nhé,” bà Bock nhân nhượng và đi trước vào bếp. Nhưng bà đứng sững lại trong khung cửa, thân hình mập mạp của bà choán hết khung cửa nên Nhóc Con chẳng nhìn thấy gì. Cậu chỉ nghe tiếng thét kinh hoàng của bà, và khi tò mò ló đầu vào xem có chuyện gì mà bà Bock thét lên như vậy thì cậu trông thấy Karlsson.

Karlsson đang ngồi bên bàn ung dung chén bánh rán.

Nhóc Con chỉ sợ bà Bock đập chết Karlsson ngay, vì trông bà đúng trong trạng thái ấy thật. Nhưng bà chỉ lao đến giật phắt chảo bánh rán từ tay Karlsson.

“Mày... mày... là đồ quý sú!” bà hét. Và Karlsson đập nhẹ lên tay bà.

“Đừng mó vào bánh rán của tôi,” ông nói. “Chỗ bánh này tôi đã tử tế trả 5 xu ở nhà Lindberg

đấy.” Ông ngoác mồm ra và nhồi một nắm to bánh rán vào. “Tôi đã nói rồi, còn khối người khác biết rán bánh. Ta chỉ cần đi theo mùi thơm là tìm thấy bánh rán khắp nơi.”

Nhóc Con thấy thương bà Bock lúc này đang lên cơn thịnh nộ.

“Thế... thế... bánh rán *của tao* đâu?” bà lắp bắp và nhìn qua bếp lò. Ở đó có cái âu đựng bánh rán của bà, nhưng nó trống tuếch nhìn thấy cả đáy, và hình ảnh đó khiến bà càng điên tiết hơn.

“Đồ ôn vật,” bà hét lên, “mày ăn hết rồi hả!”

“Nhầm rồi, không phải tôi,” Karlsson phật ý. “Sao lúc nào bà cũng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu tôi thế.”

Đúng lúc ấy có tiếng chân đi ngoài cầu thang. Có lẽ rồi cuộc bác Julius cũng về được đến nhà. Nhóc Con mừng quá, một mặt vì vụ chửi bới được chấm dứt, mặt khác vì bác Julius thế là không mất tích giữa thành phố khổng lồ này.

“Ôi may quá,” Nhóc Con nói. “Bác ấy không bị lạc đường.”

“Bác ấy không chỉ gặp may, mà còn có một dấu chỉ đường để đi theo,” Karlsson nói, “không thì còn lâu mới về được đến nhà.”

“Dấu chỉ đường nào cơ?” Nhóc Con hỏi.

“Dấu chỉ đường do chính chú tạo ra,” Karlsson nói. “Vì chú là Người Dễ Thương Nhất Thế Giới.”

Tiếng chuông vang lên ngoài cửa. Bà Bock rảo cẳng ra mở, và Nhóc Con bám theo để chào bác Julius.

“Chào ông Jansson,” bà Bock nói.

“Ở nhà cứ tưởng bác bị lạc đường,” Nhóc Con nói.

Nhưng bác Julius không trả lời câu nào cả.

“Vì có gì,” bác nghiêm khắc hỏi, “mà nhà nào cũng có bánh rán móc ở nắm đấm cửa?”

Bác nhìn Nhóc Con vẻ oán trách, và cậu sợ hãi nói lí nhí:

“Có thể ông John Blund đã...”

Cậu quay lại và nhanh nhẩu chạy vào bếp để cho Karlsson một mẻ.

Nhưng trong bếp chẳng có Karlsson nào hết. Chỉ có hai âu đựng bánh rán trống trơn, và trên tấm khăn bàn bằng nhựa nơi Karlsson đã ngồi là một vết nứt như chồng chơ.

Bác Julius, Nhóc Con và bà Bock ăn trưa bằng món dồi tiết. Rất ngon. Lúc này Nhóc Con phải chạy vội xuống cửa hàng mua dồi tiết. Cậu không phản đối khi được bà Bock cử đi mua, vì cậu muốn xem những chiếc bánh rán móc ở nắm đấm cửa. Nhưng làm gì còn cái bánh nào ở đó nữa. Cậu chạy dọc cầu thang và kiểm tra từng nắm đấm cửa, nhưng không tìm thấy một cái bánh nào gọi là có. Nhóc Con cho rằng bác Julius bịa chuyện.

Cho đến khi xuống đến sảnh, cậu thấy Karlsson đang ngồi trên bậc thang cuối cùng ăn bánh rán.

“Bánh rán là một món ngon,” ông nói. “Và bây giờ ông Bác Cổ Tích của cháu không cần dấu chỉ đường nữa, vì đã biết đường rồi.”

Đột nhiên ông nổi cáu. “Cái bà Quản Tù này thật bất công! Dám cả quyết là chú ăn hết bánh rán, trong khi chú vô tội như một con cừu non. Đã thế thì chú ăn hết luôn chỗ bánh này!”

Nhóc Con không nhin được cười.

“Chú là Người Ăn Bánh Rán Giỏi Nhất Thế Giới, chú Karlsson ạ,” cậu nói.

Chợt Nhóc Con nhớ ra một chuyện khiến cậu nghiêm chỉnh trở lại. Đó là chuyện khủng khiếp mà Fille và Rulle bàn luận. Rốt cuộc cậu đã gặp được Karlsson để kể cho ông biết.

“Cháu nghĩ là bọn chúng tìm cách bắt chú đêm nay,” Nhóc Con lo lắng nói. “Chú có hiểu điều đó nghĩa là gì không?”

Karlsson liếm mấy ngón tay dính mỡ và cười khúc khích khoái trá.

“Điều đó nghĩa là chúng ta sẽ có một buổi tối rất vui vẻ,” ông nói. “Ha ha! Ha ha!”

Karlsson là nhà nghiên cứu bệnh ngáy giỏi nhất thế giới

Màn đêm dần buông. Karlsson biến đâu mất cả buổi. Chắc ông tạo điều kiện cho Quản Tù hoàn hồn sau vụ chọc nguấy bánh rán.

Nhóc Con cùng bác Julius thăm Bảo tàng đường sắt. Đó là một chuyến đi thú vị đối với bác Julius, và cả đối với Nhóc Con nữa. Sau đó hai người về nhà ăn tối cùng bà Bock. Một ngày yên ả và hòa bình. Vắng hẵn Karlsson. Nhưng khi Nhóc Con ăn xong và quay về phòng mình thì Karlsson đã có mặt ở đó.

Nói thực lòng là Nhóc Con không vui vẻ lắm khi gặp lại Karlsson.

“Chú chẳng cần thận gì cả,” cậu nói. “Tại sao chú đến đây?”

“Sao cháu hỏi ngược thế?” Karlsson nói. “Tất nhiên vì chú muốn ngủ qua đêm ở chỗ cháu!”

Nhóc Con thở dài. Suốt cả ngày hôm nay cậu âm ỉ lo sợ và vắt óc nghĩ cách giữ an toàn cho Karlsson trước Fille và Rulle. Cậu điên đầu lên vì nghĩ ngợi! Có nên gọi cảnh sát không? Không, vì trước tiên cảnh sát sẽ muốn biết tại sao Fille và Rulle muốn tóm Karlsson, ta biết kể gì đây? Có nên cầu cứu bác Julius không? Không, vì sau đó *bác ấy* sẽ gọi điện ngay cho cảnh sát, và trước tiên cảnh sát sẽ muốn biết tại sao Fille và Rulle muốn tóm Karlsson, và sự thể rồi cũng sẽ tòi tệ như vậy cả thôi.

Karlsson thì chắc chắn không vắt óc suy nghĩ và không đau đầu mà cũng chẳng biết sợ là gì. Ông đứng đó rất thảnh thơi và nghiên cứu hạt đào xem nó đã mọc được đến đâu. Chỉ có Nhóc Con là lo lắng thực sự.

“Cháu hoàn toàn không biết mình nên làm gì...” cậu nói.

“... với Fille và Rulle chứ gì?” Karlsson nói. “Nhưng chú biết. Chú đã có lần nói là có ba phương pháp. Đó là chọc nguấy hay làm chúng mắc lõm hay cho chúng thượng đài. Và chú dự định áp dụng cả ba phương pháp ấy.”

Nhóc Con cho rằng có phương pháp thứ tư nữa, phương pháp tốt nhất, đó là đêm nay Karlsson ở lì trong nhà mình và trùm kín chặn nằm im như một con chuột. Song Karlsson nói, trong tất cả các phương pháp ngớ ngẩn mà ông biết thì đây là phương pháp ngớ ngẩn nhất!

Mặc dù vậy Nhóc Con không chịu nhượng bộ. Cậu được bác Julius cho một gói kẹo và bây giờ có ý định đem nó ra dụ dỗ Karlsson. Cậu đứng đưa gói kẹo thật quyến rũ trước mũi Karlsson và láu lỉnh đề nghị:

“Chú sẽ được cả gói kẹo này nếu chú bay về nhà và leo lên giường.”

Nhưng Karlsson gạt tay Nhóc Con ra.

“Đừng có giở trò,” ông nói. “Cháu cứ việc giữ lấy gói kẹo mạt hạng của cháu đi! Đừng tưởng chú hám cái đồ ấy!”

Ông giận dỗi bĩu môi dưới ra và đi tới ngồi xuống một cái ghế tí tặn góc nhà.

“Chú không chơi cùng nữa nếu cháu giỏi trò,” ông nói. “Đơn giản là chú không chơi cùng nữa!”

Nhóc Con hoàn toàn tuyệt vọng. Điều tồi tệ nhất đối với cậu là Karlsson “không chơi cùng”. Cậu vội xin lỗi và tìm đủ mọi cách để làm Karlsson vui trở lại. Nhưng chẳng ích gì. Karlsson vẫn luôn miệt mài cầu nhàu.

“Thế thì cháu chịu thôi, biết làm gì bây giờ,” rớt cuộc Nhóc Con nói.

“Chú biết,” Karlsson nói. “Không chắc lắm, nhưng *có thể* chú sẽ chơi cùng, nếu cháu tặng chú một thứ gì nho nhỏ... À, thôi thì chú tạm lấy gói kẹo kia cũng được!”

Nhóc Con tặng luôn Karlsson gói kẹo, thế là ông lại chơi cùng. Thậm chí chơi cả đêm nay.

“Ha ha!” ông nói. “Cháu chưa biết chú sẽ chơi cùng như thế nào đâu!”

Vì Karlsson nhất định ngủ lại đây đêm nay nên cậu chẳng còn cách nào khác là lại làm giường cho mình ngoài sofa, Nhóc Con nghĩ bụng và định bắt tay vào làm luôn. Nhưng Karlsson nói đừng làm cho mất công. Đêm nay không phải để ngủ, mà ngược lại.

“Hy vọng Quản Tủ và bác Julius chóng đi ngủ, vì chúng mình chuẩn bị bắt đầu rồi,” Karlsson nói.

Quả thực bác Julius đi ngủ sớm. Nhất định bác mệt vì vụ quấy nhiễu đêm qua và những việc phải làm trong ngày. Bà Bock chắc chắn cũng cần ngủ sau cú chọc nguẩy bánh quế và bánh rán. Bà nhanh chóng lui về phòng mình, hay đúng hơn là phòng của Betty. Mẹ đã xếp bà Bock ở đó trong thời gian bà đến đây trông nhà.

Trước khi lên giường bà Bock và bác Julius vào phòng chúc Nhóc Con ngủ ngon. Lúc đó Karlsson lẩn vào tủ tường, vì chính ông cũng hiểu như vậy là tốt nhất.

Bác Julius ngáp.

“Bác mong sao John Blund sắp ghé qua và ru chúng ta ngủ dưới chiếc ô đỏ,” bác nói.

Muốn gì thì được nấy ngay, Nhóc Con nghĩ thầm, nhưng cậu chỉ nói ra mồm:

“Chúc bác Julius ngủ ngon! Chúc bác Bock ngủ ngon!”

“Bây giờ cháu lên giường ngay đi!” bà Bock nói rồi đi ra.

Nhóc Con cởi quần áo và mặc đồ ngủ. Cậu thấy như vậy là hơn, nếu chẳng may bà Bock hay bác Julius nửa đêm thức dậy phát hiện ra cậu.

Nhóc Con và Karlsson chơi bài nói dối trong khi đợi bà Bock và bác Julius ngủ say hẳn. Nhưng Karlsson chơi ăn gian rất ghê và ván nào cũng đòi thắng, không thì ông không chơi cùng nữa. Nhóc Con cứ để Karlsson thắng thật nhiều, mặc dù vậy Karlsson vẫn có vẻ sắp thua ván cuối. Lập tức Karlsson vun tất cả các quân bai thành một đồng rồi nói:

“Ta không còn thì giờ để chơi bài nữa, phải bắt đầu mọi việc thôi!”

Lúc đó bà Bock và bác Julius đã ngủ say - mà không cần đến sự trợ lực của John Blund và chiếc ô đỏ của ông. Karlsson khoái trá chạy đi chạy lại hồi lâu từ cửa phòng này qua cửa phòng kia để so sánh tiếng ngáy.

“Nhà Nghiên Cứu Bệnh Ngáy Giỏi Nhất Thế Giới, cháu thử đoán xem đó là ai,” ông hân hoan nói, sau đó còn bắt chước tiếng ngáy của bác Julius và bà Bock.

“Bác Cổ Tích phát ra tiếng gừ-gừ. Còn Quấn Tù thì ngáy o-o!”

Sau đó Karlsson nảy ra một ý mới. Ông còn cả một nắm kẹo chưa ăn hết, mặc dù đã cho Nhóc Con một cái và một mình ăn liền mười cái. Giờ thì ông phải giấu gói kẹo vào đâu đó để rảnh tay bắt đầu mọi việc. Karlsson đòi một chỗ giấu thật an toàn!

“Bọn ăn cắp sắp tới đây rồi,” ông nói. “Ở nhà này không có tủ sắt đựng tiền à?”

Nhóc Con lấy làm tiếc rằng nhà này không có tủ sắt đựng tiền, và giả sử nếu có thì cậu đã nhốt Karlsson vào đó!

Karlsson suy nghĩ một hồi.

“Chú sẽ để gói kẹo này vào phòng Bác Cổ Tích,” ông nói. “Nếu bọn ăn cắp nghe thấy tiếng gừ-gừ, chúng sẽ tưởng là cộp và không dám vào phòng.”

Ông rón rén mở cửa phòng ngủ, tiếng gừ-gừ lập tức to hẳn lên. Karlsson khoái trá cười khúc khích và cầm gói kẹo lén vào trong. Nhóc Con đứng đợi bên ngoài.

Một lát sau Karlsson quay ra, trong tay không còn cầm gói kẹo, mà là hàm răng giả của bác Julius.

“Ơ kìa, sao chú lại đem nó ra đây?” Nhóc Con hỏi.

“Thế cháu tưởng là chú gửi kẹo cho một người có răng hay sao,” Karlsson nói. “Nhỡ chẳng may đêm nay ông Bác Cổ Tích của cháu thức dậy và nhìn thấy gói kẹo thì sao? Nếu có răng thì lập tức bác ấy sẽ ngốn sạch chỗ kẹo. Bây giờ thì chịu chết rồi.”

“Bác Julius không đời nào làm chuyện ấy,” Nhóc Con cả quyết. “Bác ấy sẽ không chạm vào một cái kẹo, nếu đó không phải là kẹo của mình.”

“Đồ ngốc ơi, có thể bác ấy tưởng một cô tiên nào đó trong truyện cổ tích đã vào phòng và tặng bác gói kẹo ấy,” Karlsson nói.

“Làm gì có chuyện tưởng, chính bác ấy đã mua gói kẹo này mà,” Nhóc Con cãi lại, nhưng Karlsson đâu có chịu nghe.

“À, chú cũng cần hàm răng này,” ông nói. Ông còn cần thêm một đoạn dây thật bền. Nhóc Con lén vào bếp và lấy cuộn dây phơi quần áo trong tủ ra.

“Chú cần dây này làm gì ạ?” Nhóc Con hỏi.

“Chú muốn giăng một cái bẫy bắt ke cắp,” Karlsson nói. “Một cái bẫy kỳ bí, khủng khiếp và kẹp chết tươi lũ kẻ cắp!”

Ông cũng chỉ chỗ định đặt bẫy cho Nhóc Con biết - đoạn đường hẹp dưới cửa tò vò dẫn ra hành lang.

“Chính chỗ này,” Karlsson nói.

Mỗi bên cửa tò vò giữa bếp và hành lang có một chiếc ghế đầu nặng như cùm. Karlsson làm một cái bẫy đơn giản nhưng tinh ranh, gồm đoạn dây buộc thấp - gần sát mặt đất - chằng ngang đường đi, hai đầu buộc vào chân ghế vững chãi. Ai đi qua cửa tò vò lúc không đèn thì nhất định sẽ vấp vào dây, đó là điều chắc chắn.

Nhóc Con nhớ lại vụ Fille và Rulle năm ngoái đột nhập vào đây ăn trộm. Bọn chúng thò một đoạn dây thép dài qua rãnh bỏ thư ở cửa và mở được khóa vào nhà. Có lẽ lần này chúng cũng định làm như thế, bị vấp phải dây thì cũng đáng đời.

Nhóc Con cố nén tiếng cười và nghĩ ra một chuyện làm cậu vui hơn nữa.

“Có lẽ cháu chẳng việc gì phải sợ cả,” cậu nói, “nhất định Bimbo sẽ sửa văng lên khiến cả nhà thức dậy và khiến Fille, Rulle ba chân bốn cẳng chạy thẳng khỏi đây.”

Karlsson tròn mắt nhìn Nhóc Con, tựa như không tin vào tai mình.

“Vậy thì,” ông nói, “chú đã uống công giảng cái bẫy bắt kẻ trộm này hay sao? Cháu tưởng chú thích thế hả? Không, phải cho con chó biến ngay lập tức.”

Nhóc Con giận quá.

“Chú nói thế nghĩa là gì? Cho nó đi đâu bây giờ? Sao chú lại nghĩ thế?”

Karlsson nói, Bimbo có thể ngủ trên nhà chú. Cứ để nó ngủ khoan khoái trên ghế bằng gỗ trong khi Karlsson đi bày các trò nghịch ngợm. Sớm mai, khi Bimbo thức dậy thì Karlsson hứa sẽ cho nó ăn một núi thịt băm, nếu Nhóc Con đồng ý. Nhưng Nhóc Con không đồng ý kiểu này. Cậu thấy việc tống Bimbo ra khỏi nhà thật là xấu xa. Vả lại, rõ ràng một con chó trong nhà rất lợi hại, nó sẽ đánh tiếng khi Fille và Rulle đến.

“Được thôi, được thôi, cháu cứ làm hỏng hết mọi việc đi,” Karlsson ngán ngẩm nói. “Chẳng bao giờ chú được chơi trò nào vui thích cả, đúng thế, cháu làm hỏng hết việc của chú, khiến chú không thể chọc nguấy, làm bọn chúng mắc lõm và cho chúng thượng đài. Vậy thì cháu cứ tiếp tục làm thế đi! Quan trọng nhất là con cháu của cháu được sửa toáng lên trong đêm chứ gì?”

“Chú phải hiểu rằng...” Nhóc Con thốt lên, nhưng Karlsson cắt ngang:

“Chú không chơi cùng nữa! Từ nay trở đi cháu tự đi tìm người chọc nguấy nhé. Tìm thấy ở đâu thì tùy! Đơn giản là chú không chơi cùng nữa!”

Bimbo gầm gừ giận dữ khi Nhóc Con lôi nó khỏi giường, vì nó vừa thiếp đi được một lúc. Khi Karlsson cùng Bimbo bay vút lên thì cái mà Nhóc Con còn nhìn thấy sau chót là một đôi mắt thô lỗ vì ngạc nhiên.

“Đừng sợ nhé, Bimbo! Tao sẽ đến đón mày ngay đây,” Nhóc Con gọi vọng theo để an ủi phần nào.

Mấy phút sau Karlsson quay lại, vui vẻ và sáng khoái. “Bimbo gửi lời chào cháu đấy. Cháu thử đoán xem nó nói gì nào! Nó nói là: nhà chú trên này ầm cúng ra phết, cháu mà là chó *của chú* thì thích quá.”

“Ha ha, làm gì có chuyện Bimbo nói thế!”

Nhóc Con cười. Cậu quá biết Bimbo thuộc về ai, và Bimbo cũng biết điều đó.

“Thôi được, không sao,” Karlsson nói. “Cháu phải biết là khi hai người thành bạn nhau, như chú và cháu đây, thì đôi khi Người Này phải chiều ý Người Kia và đôi khi phải làm việc mà Người Kia muốn.”

“Vâng, nhưng chú bao giờ cũng là Người Kia,” Nhóc Con vừa nói vừa cười vừa tự hỏi, liệu Karlsson sẽ làm gì đêm nay. Thật dễ hiểu là đêm nay Karlsson nên về nhà và ngủ trên chiếc ghế gỗ, kéo chăn trùm kín đầu, trong khi Bimbo nằm dưới này và sữa văng cả nhà lên đuổi Fille và Rulle chạy tán loạn thì tốt nhất. Giờ thì Karlsson đã bố trí tất cả ngược lại hoàn toàn, và thiếu chút nữa ông cũng làm cho Nhóc Con tin rằng thế mới là tốt nhất. Thực ra Nhóc Con cũng muốn tin lời ông, vì trong thâm tâm cậu ưa phiếu lưu và tò mò muốn biết Karlsson sẽ bày trò gì lần này.

Karlsson rất vội, vì ông cho rằng Fille và Rulle có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

“Chú sẽ cho chúng nó mắc lõm một cú, vừa vào cuộc là đã sợ quá lăn đùng ra chết luôn,” ông nói. “Để làm chuyện ấy, ta không cần đến một con chó con ngốc nghếch, cháu cứ tin chú đi.”

Ông chạy ra bếp và lục đục tìm gì đó trong tủ. Nhóc Con lo lắng bảo ông nhẹ tay một chút, vì bà Bock ngủ trong phòng Betty, tường áp sát chỗ kê tủ. Karlsson quên bằng điều đó.

“Cháu ra nghe ở cả hai cửa đi,” ông ra lệnh cho Nhóc Con. “Khi nào không thấy tiếng gừ-gừ và o-o nữa là có vấn đề đấy, phải báo cho chú ngay nhé.”

Ông ngấm nghĩ một lát.

“Cháu có biết lúc đó phải làm gì không?” ông hỏi. “Lúc đó cháu cũng cất tiếng ngáy, càng to càng tốt. Như thế này nhé, nghe đây: Gừ-gừ-o-o!”

“Tại sao cháu phải làm thế?” Nhóc Con hỏi.

“Tại sao à? Nếu Bác Cổ Tích thức giấc thì tưởng là đang nghe Quản Tù ngáy, còn nếu Quản Tù thức giấc thì tưởng là đang nghe Bác Cổ Tích ngáy. Riêng chú thì nghe gừ-gừ-o-o là biết tiếng của cháu, thế là chú biết có một người thức dậy và tình hình bắt đầu nguy hiểm, chú sẽ trốn luôn vào tủ. Hi hi, cháu thử đoán xem ai là Người Tinh Ranh Nhất Thế Giới nào!”

“Nếu Fille và Rulle đến thì cháu làm gì?” Nhóc Con kinh hãi hỏi, vì cảm tưởng đứng một mình ngoài hành lang tối như hũ nút không dễ chịu cho lắm, khi bọn kẻ trộm đến và Karlsson còn ở tạt trong bếp.

“Lúc ấy cháu cũng phải ngáy,” Karlsson nói. “Như thế này này: gừ-gừ-a-a, gừ-gừ-a-a.”

Chuyện này ít nhất cũng khó ngang ngửa với bản cửu chương, Nhóc Con nghĩ thầm, ai mà phân biệt được gừ-gừ-gừ-gừ với o-o-o-o với gừ-gừ-o-o với gừ-gừ-a-a. Tuy nhiên cậu hứa sẽ cố gắng hết sức mình.

Karlsson ra giá để khăn lau bát và lôi hết cả chồng khăn xuống.

“Chỗ khăn này không đủ,” ông nói. “Nhưng có lẽ trong phòng tắm còn nhiều khăn nữa.”

“Chú định làm gì?” Nhóc Con hỏi.

“Xác ướp,” Karlsson nói. “Một xác ướp kỳ bí, khủng khiếp và hù chết tươi lũ kẻ cắp!”

Nhóc Con không rõ xác ướp là gì, chỉ linh cảm nó dính dáng đến những ngôi mộ cổ của vua

chúa nước Ai Cập. Đơn giản đó chỉ là các vua chúa đã chết rồi, họ nằm chờ ra đó như một gói hàng, mắt không động đậy. Có lần bố đã kể cho cậu nghe. Người ta *quét sập* lên các vua chúa đã chết, bố kể thế, để bảo quản họ, và để họ trông như lúc còn sống. Rồi người ta quấn nhiều lớp giẻ cũ quanh người họ, bố kể thế. Nhưng hình như Karlsson không phải là *Thợ Quét Sập* thì phải, Nhóc Con nghĩ bụng, và cậu ngạc nhiên hỏi:

“Chú làm xác ướp như thế nào?”

“Chú sẽ quấn khăn xung quanh cây đập thảm, nhưng đó không phải việc của cháu. Ra ngoài đứng canh đi, cháu làm việc cháu, chú làm việc chú.”

Nhóc Con đứng canh. Cậu áp tai vào cửa và nghe thấy tiếng ngáy cực kỳ bình yên, gừ-gừ và o-o, đúng như mong đợi. Nhưng sau đó chắc chắn bác Julius gặp cơn ác mộng, vì tiếng ngáy của bác đột nhiên nghe khác hẳn, như tiếng rên rỉ, không gừ-gừ một cách nhịp nhàng như lúc trước nữa. Nhóc Con suy nghĩ, liệu giải pháp chắc chắn nhất có phải là báo ngay cho Nhà Nghiên Cứu Bệnh Ngáy Giỏi Nhất Thế Giới đang ở trong bếp biết hay không. Nhưng trong khi còn đang dùng dằng chưa quyết thì cậu nghe tiếng chân chạy huỳnh huých, tiếng thứ gì đó đánh rầm và tiếng chải rửa. Những âm thanh đó phát ra từ bẫy bắt trộm, thôi chết rồi, đúng là Fille và Rulle đến rồi! Đồng thời cậu cũng hốt hoảng nhận ra tiếng ngáy o-o đã dứt hẳn. Phải làm gì bây giờ? Cậu nhắm lại các mệnh lệnh của Karlsson đưa ra và cất tiếng gừ-gừ-o-o nghe rất thảm hại, tiếp đó là tiếng gừ-gừ-a-a thảm hại không kém, gì thì gì, chẳng giống tiếng ngáy tẹo nào.

Vậy thì thử lại lần nữa. “Gừ-gừ...”

“Im mồm đi,” tiếng ai đó gắt gỏng từ phía bẫy trộm. Trong bóng đêm nhạt nhoang cậu nhìn thấy một vật ngắn tũn tròn xoe bỏ lổm ngổm giữa hai chiếc ghế đầu bị đổ và cố sức đứng dậy chẳng xong. Chính là Karlsson!

Nhóc Con chạy tới đẩy ghế qua hai bên để Karlsson đứng dậy, nhưng ông chẳng vì vậy mà cảm ơn cậu, đã thế lại còn hung hãn như một con ong vò vẽ.

“Đây là lỗi của cháu,” ông gắt. “Chú đã nói là cháu vào nhà tắm lấy khăn cho chú rồi cơ mà!”

Karlsson có nói thế bao giờ đâu! Tội nghiệp thật, tất nhiên ông quên khuấy mất là đi tới nhà tắm thì phải qua chỗ giảng bẫy, song dĩ nhiên đó không phải lỗi của Nhóc Con.

Vả lại bây giờ họ không có thì giờ tranh cãi xem ai có lỗi, vì họ nghe tiếng bà Bock mở cửa phòng. Phải vắt chân lên cổ mà chạy thôi!

“Nhanh!” Nhóc Con thì thào.

Karlsson chạy vù ra bếp, còn Nhóc Con lao về phòng mình như tên lửa và nhảy lên giường. Đúng tích tắc cuối cùng! Cậu kéo chăn lên sát cằm và thử phát ra tiếng gừ-gừ-o-o nhưng nghe chẳng ra đâu vào đâu cả. Vậy thì im đi là hơn. Cậu lặng lẽ nằm đó, nghe tiếng bà Bock vào phòng và lại gần giường. Cậu hấp háy, ti hí nhìn và thấy bà đứng đó trong bộ đồ ngủ màu trắng nổi bật trong bóng tối xám xịt. Đúng thế, bà Bock đứng đó chăm chú nhìn cậu. Nhóc Con thấy ngứa ran khắp người.

“Đừng làm ra bộ đang ngủ nữa,” bà Bock nói, nhưng giọng bà không bức bối. “Cháu cũng bị thức dậy vì tiếng sấm hả?” bà hỏi. Nhóc Con lúng búng:

“Vâng, cháu nghĩ thế.”

Bà Bock gật đầu xác nhận.

“Cả ngày hôm nay bác đã cảm thấy có cơn giông. Không khí ngọt ngào kỳ lạ. Nhưng cháu đừng sợ,” bà nói và xoa đầu cậu. “Chỉ có sấm thôi, sét không bao giờ đánh xuống thành phố cả.”

Rồi bà đi ra. Nhóc Con nằm thêm một lúc nữa, không dám cựa mình. Cuối cùng cậu cũng phải nhẹ nhàng mò dậy. Cậu lo lắng tự hỏi Karlsson làm gì từ này, trong khi nhón đầu ngón chân đi vào bếp.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cậu là cái xác ướp. Trời ơi, xác ướp ngồi bên bồn rửa bát, đứng bên cạnh là Karlsson, kiêu hãnh như một chú gà trống và dùng đèn pin vừa tìm được trong tủ chiếu vào xác ướp.

“Trông bà này đẹp không?” ông hỏi.

Bà - vậy thì đây là xác ướp của một hoàng hậu, Nhóc Con nghĩ bụng. Và nhất định đó là một hoàng hậu tương đối tròn trịa phục phịch, vì Karlsson đã dùng tất cả chỗ khăn lau bát và khăn tắm tìm được để quấn quanh cây đập thảm. Ông căng trên “mặt” cây đập thảm một chiếc khăn tắm và vẽ cặp mắt đen to tướng thô lỗ nhìn. Trông như một khuôn mặt thật. Nhưng xác ướp còn có cả răng. Răng chính cống. Răng của bác Julius. Karlsson ấn hàm răng lõm vào khăn và buộc vào cây đập thảm. Nhưng để cho chắc hơn, ông lấy băng dính dán hàm răng vào hai khóe miệng. Quả là một xác ướp kỳ bí, khủng khiếp và hù chết tươi lũ kẻ cắp, mặc dù vậy Nhóc Con vẫn không nhịn được cười.

“Tại sao bà này lại có băng dính ở đây?” cậu hỏi.

“Có lẽ bà ấy cạo râu,” Karlsson nói và vỗ vào má xác ướp. “Ha ha, trông giống mẹ chú quá, có lẽ chú sẽ gọi bà này là mẹ.”

Ông bế xác ướp lên và khuân ra hành lang.

“Fille và Rulle sẽ rất hân hạnh được làm quen mẹ chú,” ông nói.

Karlsson bày trò quái nhất khi đêm xuống

Một đoạn dây thép dài run rẩy thọc qua khe bỏ thư trên cửa. Người ta không nhìn thấy gì, vì trong hành lang tối như hũ nút, nhưng có thể nghe tiếng sột soạt. Đúng rồi, bọn chúng đấy, Fille và Rulle đã đến!

Nhóc Con và Karlsson ngồi co ro dưới cái bàn tròn ngoài hành lang đợi. Hai người ngồi đến một tiếng đồng hồ chứ không ít. Thậm chí Nhóc Con còn ngủ thiếp đi một lát. Nhưng cậu đột ngột choàng dậy khi có tiếng sột soạt ở khe bỏ thư. A, bọn chúng đến thật rồi! Giờ thì Nhóc Con tỉnh như sáo và sợ rùng cả mình, nhưng trong bóng tối cậu nghe Karlsson âm ừ rất khoái trá.

“Ha ha,” ông thì thào. “Ha ha.”

Không thể hiểu nổi, chỉ với một đoạn dây thép mà có thể mở ổ khóa một cách đơn giản như vậy! Rồi cánh cửa khẽ mở ra, một người tiến vào, đứng ở hành lang - Nhóc Con nín thở, rùng rợn quá! Nghe có tiếng thì thầm và chân đi rón rén, nhưng rồi có tiếng đổ đánh rầm, đình tai nhức óc! Và âm thanh của hai tiếng kêu cổ nén. Và đột ngột Karlsson bật đèn pin dưới gầm bàn rồi tắt ngay. Nhưng trong khoảnh khắc ánh đèn lóe lên, luồng sáng chiếu vào một xác ướp quái dị đứng dựa vào tường và cười một nụ cười quái dị với hàm răng của bác Julius. Một tiếng kêu nữa vang lên từ phía bầy trộm, lần này to hơn.

Tất cả mọi việc xảy ra đồng thời, Nhóc Con không sao phân biệt rõ được. Cậu nghe tiếng cửa mở ra, bác Julius và bà Bock chạy tới, đồng thời cậu nghe cả tiếng chân hấp tấp chạy qua hành lang và tiếng mẹ Karlsson lê bước xoèn xoẹt trên nền nhà khi Karlsson kéo bà đi bằng dây tròng cổ của Bimbo quấn quanh cổ. Cậu cũng nghe bà Bock thử bật điện mấy lần, nhưng Karlsson đã tháo hết cầu chì ở cạnh công tơ trong bếp - mấy trò quái này tốt nhất là làm trong bóng đêm, ông nói thế - do vậy mà bác Julius và bà Bock đứng ngơ ngác ra đó, không bật đèn lên được.

“Cơn giông khiếp quá đi mất,” bà Bock nói. “Sấm sét đùng đùng! Chắc là mất điện?”

“Có đúng là giông không?” bác Julius hỏi. “Tôi cứ tưởng là tiếng động nào khác chứ.”

Nhưng bà Bock cả quyết đã nghe là nhận ngay ra tiếng sấm khi có giông. “Còn tiếng động nào vào đây nữa?” bà hỏi.

“Tôi cứ tưởng đó là các nhân vật huyền bí từ thế giới cổ tích hẹn hội ngộ ở đây đêm nay,” bác Julius nói. Thực ra bác phát âm là “phân phạt phuyền phí,” vì trong mồm bác làm gì có răng. Nhóc Con biết thế, nhưng cậu lại quên luôn vì chẳng bụng dạ đâu nghĩ đến gì khác ngoài Fille và Rulle. Bọn chúng trốn đâu rồi nhỉ? Chúng biến mất rồi sao? Cậu không nghe tiếng cửa sập lại sau lưng chúng, do vậy chắc chắn chúng còn đứng trong hành lang tối mịt này, rất có thể chúng nấp dưới mấy cái áo choàng. Ôi, khủng khiếp quá đi mất! Nhóc Con cố nép thật sát thật sát vào người Karlsson.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào!” Karlsson thì thào. “Bọn nó quay lại ngay đấy mà!”

“Chao ôi, hết chuyện nọ đến chuyện kia,” bác Julius nói. “Trong cái phà này chẳng phao phờ được ngủ yên cả.”

Sau đó bác Julius và bà Bock biến về phòng mình, tất cả trở lại yên tĩnh. Nhưng Karlsson và Nhóc Con vẫn ngồi đợi dưới gầm bàn. Nhóc Con thấy lâu ời là lâu. Tiếng gù-gù và o-o bây giờ lại nổi lên, dĩ nhiên khe khẽ và xa vời, nhưng là dấu hiệu đảm bảo rằng bác Julius và bà Bock đã tìm lại được sự bình yên.

Và đúng thế thật, Fille và Rulle lại dò dẫm tiến ra trong bóng đêm. Chúng rất cẩn trọng, đến trước bẫy trộm chúng dừng lại nghe ngóng. Có thể nghe thấy tiếng chúng thở trong bóng tối. Rùng rợn thật! Chúng bấm đèn pin lên, ồ, thì ra chúng cũng có đèn pin, luồng đèn của chúng chiếu loang loáng trong phòng. Nhóc Con nhắm tịt mắt lại, tựa như nhờ thế mà cậu không bị người khác nhìn thấy. May mà khăn bàn rủ xuống che kín. Tuy nhiên Fille và Rulle vẫn có thể dễ dàng thấy Nhóc Con và Karlsson đang nấp. Nhóc Con nhắm mắt nín thở. Và cậu nghe Fille và Rulle thì thầm trò chuyện ngay sát bên cạnh.

“Cậu có nhìn thấy con ma không?” Fille hỏi.

“Chứ lại không,” Rulle đáp. “Lúc nãy nó đứng cạnh tường, giờ thì nó biến mất rồi.”

“Tớ cho rằng cái nhà này là nhà ma quái nhất Stockholm đấy. Mà mình cũng biết điều đó từ lâu rồi,” Fille nói.

“Sợ lắm, ta chuồn đi là hơn,” Rulle nói.

Nhưng Fille không thích chuồn. “Không bao giờ! Vì mười nghìn cu ron, tớ bất chấp vài chục con ma đấy! Cậu có tin hay không thì tùy.”

Fille lặng lẽ dựng hai chiếc ghế buộc bẫy trộm dậy và kê sang cạnh cửa để nếu phải chạy trốn sẽ không bị vướng chân. Hẳn chửi rửa lũ trẻ con mất dạy trong nhà này đã căng dây làm bẫy cho vui, khiến khách đến chơi bị vấp ngã.

“Tớ ngã dập mắt xuống, dập đúng mắt,” hần nói, “nhất định sẽ có vết bầm to. Cái lũ trẻ con khốn kiếp này!”

Rồi hần bấm đèn pin soi hết góc ngách trong phòng. “Phải xem các cửa này dẫn đến phòng nào và mình bắt đầu tìm ở đâu,” hần nói.

Luồng sáng chĩa vào chỗ nọ rồi chỗ kia, mỗi lần nó tạt lại gần bàn là Nhóc Con lại nhắm tịt mắt và gồng hết sức co người bé lại. Cậu cố gắng quýt rút cả chân vào, thấy bàn chân mình to như chân voi, tựa như không đủ chỗ giấu dưới khăn bàn vậy. Nếu duỗi chân ra thì Fille và Rulle sẽ nhìn thấy ngay mất.

Giữa chừng cậu nhận thấy Karlsson đang bận bịu với mẹ. Luồng đèn bây giờ đã đi xa, gầm bàn tối mịt, nhưng vẫn đủ sáng để Nhóc Con thấy Karlsson đẩy mẹ ra và để dựa vào cạnh bàn. Xác ướp đứng đó, đúng lúc ánh đèn vô tình soi đến và chĩa vào khuôn mặt quái dị. Lập tức lại nghe một tiếng hét hai bè cổ nén, tiếp theo là tiếng chân hối hả chạy tóa ra hành lang.

Karlsson linh hoạt hẳn lên.

“Đi nào,” ông thì thầm vào tai Nhóc Con rồi bò nhanh như con nhím chéo qua hành lang, lôi xác ướp buộc dây cổ của Bimbo theo sau. Ông bò vào phòng Nhóc Con, và cậu theo sát đằng sau.

“Đúng là bọn vô học!” Karlsson nói và đóng cửa lại khi hai người đã vào phòng. “Không biết ma và xác ướp khác nhau ở điểm nào, có đúng là bọn vô học không?”

Ông khe khẽ mở cửa hé một tí và nghe ngóng về hướng bóng tối. Nhóc Con cũng lắng nghe và hy vọng nghe tiếng cửa hành lang đóng lại sau lưng Fille và Rulle. Nhưng sự thể đâu có đơn giản vậy. Rõ ràng bọn chúng còn trong nhà, cậu vẫn nghe chúng lâm râm trò chuyện ngoài hành lang.

“Mười nghìn cu ron,” Fille nói, “chớ quên nhé! Tớ sẽ không để con ma nào làm nhụt chí, hãy nhớ là như thế!”

Mấy phút trôi qua. Karlsson chăm chú lắng nghe.

“Bây giờ chúng nó đang trong phòng Bác Cổ Tích,” ông nói. “Ha ha, thế là ta có thể làm luôn một việc khác!”

Ông tháo dây tròng cổ khỏi xác ướp và âu yếm đặt nó lên giường Nhóc Con.

“Chào mẹ, bây giờ mẹ cứ ngủ thoải mái nhé,” ông nói và giắt chăn tử tế quanh xác ướp, giống như người mẹ làm cho con mỗi đêm. Sau đó ông vẫy Nhóc Con lại gần.

“Trông kìa, đáng yêu chưa?” ông nói và bấm đèn pin soi. Nhóc Con rùng mình. Mẹ Karlsson nằm đó với nụ cười quái dị và cặp mắt đen thò lơ nhìn lên trần nhà, ai trông cũng phải đứng tim. Karlsson thân mật vỗ vào người mẹ rồi kéo chăn trùm lên quá mắt. Ông lấy cả tấm vải phủ giường mà bà Bock lúc nãy gấp lại rồi đặt lên ghế sau khi chúc Nhóc Con ngủ ngon, cẩn thận trải lên trên cùng, có thể là để mẹ không bị lạnh, Nhóc Con nghĩ bụng và cười khúc khích. Bây giờ không còn nhìn thấy gì ngoài thân hình tròn tròn phồng lên dưới lớp chăn.

“Xin chào Nhóc Con,” Karlsson nói, “bây giờ cháu cũng phải ngủ một chút đi, chú nghĩ thế.”

“Ngủ đâu cơ?” Nhóc Con ngại ngần hỏi, vì chắc chắn là cậu không muốn ngủ trên giường cạnh mẹ Karlsson. “Cháu không thể nằm trên giường khi mẹ chú...”

“Không nằm trên giường, mà *dưới* giường,” Karlsson nói và bò thoăn thoắt xuống gầm giường, nhanh như một con nhím. Nhóc Con chui theo thật khẩn trương.

“Bây giờ cháu sẽ được nghe tiếng ngáy đặc trưng của một điệp viên,” Karlsson nói.

“Điệp viên ngáy khác người thường hả chú?” Nhóc Con ngỡ ngàng hỏi.

“Ừ, điệp viên ngáy rất mưu mô và nguy hiểm, nghe phát điên lên được. Như thế này này:

U-u-u-u-u-u-u...

U-u-u...

U-u-u-u-u..."

Tiếng ngáy điệp viên nghe đầy đe dọa, lên bổng rồi xuống trầm và kêu lộc khộc. Quả thật nghe rất mưu mô và nguy hiểm. Ngoài ra cũng khá to nữa. Nhóc Con phát sợ. "Yên nào, Fille và Rulle đến bây giờ!"

"Đúng rồi, vì chúng mà mình cần có tiếng điệp viên ngáy đấy," Karlsson nói.

Đúng lúc đó Nhóc Con nghe tiếng người chạm tay vào nắm cửa. Cửa mở hé ra. Một tia sáng rơi đến, rồi Fille và Rulle lò dò đi vào. Karlsson ngáy một cách mưu mô và nguy hiểm, còn Nhóc Con thì tuyệt vọng nhắm mắt lại. Thực ra cũng chẳng cần, vì chẳng ai thấy cậu cả. Chăn rủ xuống đến sàn, che cậu và Karlsson không bị luồng sáng tọc mạch chiếu vào hoặc bị ánh mắt nào đó chớp được. Chắc Karlsson đã tính trước như vậy.

"U-u-u-u-u-u-u...", Karlsson ngáy.

"Rốt cuộc mình cũng tìm được rồi," Fille khẽ nói. "Trẻ con thì không ngáy như thế này. Chắc hẳn ta đây rồi. Trông kìa, cả một cục tròn quay nằm đó. Đúng đấy, hẳn đấy."

"U-u-u-u-u-u-u...", âm thanh kinh rợn của Karlsson lại vang lên. Ông không thích bị gọi là cục tròn quay, nghe tiếng ông ngáy thì biết.

"Cậu đã chuẩn bị sẵn còng chưa?" Rulle hỏi. "Tốt nhất là cứ còng hẳn lại trước khi hẳn tỉnh dậy."

Có tiếng loạt soạt khe khẽ trên chăn, rồi người ta nghe Fille và Rulle hít hà. Nhóc Con biết là bọn chúng vừa thấy nụ cười quái dị của xác ướp đang nằm trên gối. Nhưng lúc này bọn chúng đã quen mắt nên không sợ lắm nữa, vì thế chúng không rú lên và chạy mất, mà chỉ hơi giật mình.

"Có gì đâu, chỉ là hình nộm," Fille ngượng ngịu. "Nhưng trông kinh quá!"

Có vẻ như hẳn đắp lại chăn cho xác ướp, vì có tiếng loạt soạt.

"Nhưng này," Rulle nói, "hãy giải thích cho tớ hình nộm này ra đây bằng cách nào! Nó vừa ở ngoài hành lang cơ mà. Hay không phải?"

“Cậu nói đúng,” Fille tư lự nói. “Và ai là người vừa ngáy?”

Fille không thể biết được ai ngáy, vì đúng lúc ấy có tiếng chân từ hành lang lại gần. Nhóc Con nhận ra bước chân nặng nề của bà Bock, cậu hồi hộp nghĩ: bây giờ sẽ có tiếng sấm to hơn cả cơn giông!

Nhưng không hề có sấm!

“Vào tủ tường ngay,” Fille nghiêng răng nói, và Nhóc Con chưa kịp nháy mắt thì Fille và Rulle đã chui tọt vào đó. Karlsson phản ứng nhanh thoăn thoắt, ông bò nhanh như con nhím ra phía tủ và khóa trái lại. Rồi cũng nhanh thoăn thoắt bò về chỗ cũ dưới gầm giường, vừa vịn bà Bock mở cửa vào phòng, trông bà như một thiên thần đêm Thiên chúa Giáng sinh mặc áo dài trắng và cầm ngọn nến cháy trên tay.

Nhóc Con đoán là bà Bock tiến đến sát giường, vì cậu thấy ngón chân trở của bà dưới mép chăn, đồng thời giọng bà nghiêm khắc vang lên.

“Cháu vừa ở trong phòng bác và chiếu đèn pin phải không, Nhóc Con?”

“Không, không phải cháu,” Nhóc Con lắp bắp, không kịp suy nghĩ.

“Tại sao cháu lại tỉnh?” bà Bock nghi ngờ hỏi rồi nói thêm: “Đừng có mà trốn dưới chăn, cháu nói gì chẳng ai hiểu cả!”

Tiếng loạt soạt khi bà mở chăn ở chỗ bà đoán là mặt Nhóc Con. Một tiếng rú xé tai. Tội nghiệp bà Bock, bà chưa quen hình ảnh xác ướp quái dị như Fille và Rulle, Nhóc Con nghĩ bụng. Cậu hiểu bây giờ đã đến lúc phải chui ra. Đằng nào cậu cũng sắp bị phát hiện, ngoài ra cậu cần trợ lực để tóm Fille và Rulle. Phải để chúng ra khỏi tủ ngay, mặc cho mọi bí mật sẽ đồng thời bị lộ. Nhóc Con chui ra khỏi chỗ nấp.

“Bác đừng giật mình,” cậu sợ sệt nói. “Mẹ Karlsson không nguy hiểm đâu, nhưng trong tủ tường có hai tên trộm đấy!”

Bà Bock vẫn chưa lại hồn sau khi thấy mẹ Karlsson. Bà áp tay lên ngực thở khò khè. Nhưng khi nghe Nhóc Con nói đến bọn trộm trong tủ tường thì bà phát bắn lên.

“Cháu lại bịa ra trò gì ngu xuẩn vậy! Kẻ trộm nào trong tủ tường! Đừng có kể mấy chuyện vớ vẩn ấy ra đây!”

Song bà vẫn đi ra tủ cho chắc và gọi: “Có ai trong đó không?”

Không có tiếng trả lời, khiến bà càng cáu hơn. “Trả lời tôi ngay! Có ai trong đó không? Nếu không có ai thì cũng phải nói một câu cho tôi biết chứ!”

Đột ngột có tiếng động khe khẽ trong tủ, và bà Bock nhận ra rằng Nhóc Con nói sự thật.

“Ôi, cháu của bác dũng cảm quá,” bà thốt lên, “bé thế mà đã nhốt được vào đây hai tên trộm to khỏe! Cháu dũng cảm quá!”

Có tiếng lục cục dưới gầm giường và Karlsson bò ra.

“Quên đi, không phải Nhóc Con đâu,” Karlsson nói. “Chính *tôi* đã làm việc đó!”

Ông hết nhìn bà Bock lại nhìn Nhóc Con một cách giận dữ. “Thế đấy, tôi là người dũng cảm và bao giờ cũng tử tế,” ông nói. “Và vô cùng thông thái cũng rất đẹp trai và không phải là một cục tròn quay, hiều chưa!”

Bà Bock nổi đóa khi thấy Karlsson.

“Mày... mày...” bà hét lên, song lại chợt nhớ rằng lúc này không phải thời điểm và địa điểm thích hợp để mắng Karlsson tội ăn trộm bánh rán. Thực sự là có nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm. Bà quay phắt sang Nhóc Con.

“Chạy ngay đi đánh thức bác Julius dậy để gọi điện báo cảnh sát! À, bác phải khoác thêm áo choàng đã,” bà nói sau khi giật mình nhìn xuống váy ngủ. Rồi bà chạy khỏi phòng.

Nhóc Con cũng lao khỏi phòng. Trước đó cậu giật hàm răng khỏi mặt mẹ Karlsson. Cậu biết là bây giờ xác ướp không cần răng bằng bác Julius.

Trong phòng ngủ tiếng gừ-gừ vang động. Bác Julius ngủ say như một đứa bé vô tội.

Trời đã hửng dần. Trong ánh sáng nhạt nhoang cậu thấy cốc nước trên bàn con cạnh giường như mọi hôm. Cậu thả hàm răng đánh tồm vào đó. Cạnh đó là kính của bác Julius và gói kẹo của Karlsson. Nhóc Con vớ lấy gói kẹo đút vào túi áo ngủ để trả lại cho Karlsson. Bác Julius không việc gì phải nhìn thấy gói kẹo lúc thức giấc và ngạc nhiên tại sao lại có nó ở đó.

Nhóc Con cảm thấy trên bàn lẽ ra còn nhiều thứ nữa, à, đúng rồi, đồng hồ và ví tiền của bác Julius không thấy đâu cả. Nhưng Nhóc Con không bận tâm, vì nhiệm vụ của cậu chỉ là đánh thức bác Julius, và cậu làm luôn.

Bác Julius mở bừng mắt ra. “Lại có chuyện gì thế?”

Bác nhanh tay câu hàm răng khỏi cốc, lắp vào mồm rồi hỏi:

“Lạy Chúa, đêm nào cũng như thế này thì bác sẽ quay về Vstegötland cho rảnh! Về đến nơi bác sẽ ngủ liền một mạch mười sáu tiếng liền, nói cho cháu biết!”

Để nói câu này, quả thực là bác phải có răng, Nhóc Con nghĩ thầm. Sau đó cậu giải thích cho bác Julius tại sao bác phải ra tay ngay.

Và bác Julius lao ra nhanh hết sức, Nhóc Con phi theo, bà Bock chạy từ phòng mình ra, tất cả cùng một lúc ập vào phòng Nhóc Con.

“Ôi, ông Jansson thân mến, sao lại có kẻ trộm được nhỉ!” bà Bock rên rỉ.

Sự việc đầu tiên mà Nhóc Con nhận ra ngay là Karlsson không có mặt trong phòng. Cửa sổ mở toang. Chắc chắn Karlsson đã bay về nhà mình. Hay quá, hay ời là hay! Fille và Rulle sẽ không nhìn thấy chú ấy đâu cả, cảnh sát cũng không thấy. Hay không tưởng tượng nổi!

“Bọn nó trong tủ ấy,” giọng bà Bock vừa kinh hãi vừa phấn khích. Nhưng bác Julius chỉ tay vào cục tròn quay trên giường Nhóc Con và nói:

“Có lẽ nên đánh thức Nhóc Con dậy trước thì hơn?”

Nói xong bác kinh ngạc nhìn Nhóc Con đứng ngay bên cạnh.

“Ô kìa, nó dậy rồi này, thế cái gì trên giường kia?”

Bà Bock rùng mình. Bà quá biết cái gì trên giường. Còn khủng khiếp hơn cả kẻ trộm cơ.

“Một thứ kinh tởm,” bà nói. “Rất kinh tởm! Có thể từ thế giới cổ tích hiện ra!”

Mắt bác Julius sáng rực. Bác đâu phải loại người nhút nhát, không, bác vỗ về cái cục tròn quay nhô lên dưới chăn.

“Một thứ béo tròn kinh tởm từ thế giới cổ tích à, vậy thì tôi *phải* xem trước khi ra tay xử lý bọn trộm!” Bác giật phắt chăn ra.

“Hi hi,” Karlsson cười và vui vẻ ngồi phất dây trên giường. “Thấy chưa, lần này không phải thứ gì từ thế giới cổ tích, thấy chưa, chỉ là tôi thôi mà! Rủi quá nhỉ?”

Bà Bock căm tức nhìn Karlsson, và hình như bác Julius cũng khá thất vọng.

“Bà cho thằng ôn vật này ngủ qua đêm ở đây à?” bác hỏi.

“Vâng, và tôi sẽ vặn ngoéo cổ nó nếu tôi có đủ thì giờ,” bà Bock nói. Nhưng liền đó bà sợ sệt bám vào tay bác Julius. “Ông Jansson thân mến, ta phải gọi cảnh sát!”

Chợt một việc bất ngờ xảy ra. Từ trong tủ tường có tiếng quát xẵng: “Nhân danh pháp luật, mở ra ngay! Cảnh sát đây!”

Bà Bock và Nhóc Con kinh ngạc thực sự, nhưng Karlsson thì nổi cáu. “Cảnh sát à? Đi mà kể chuyện ấy với người khác, nghe chưa, bọn trộm cắp ngu xuẩn kia!”

Nhưng Fille gọi từ trong tủ ra, ai nấy cảnh sát đang đi bắt bọn gián điệp nguy hiểm thì sẽ bị trừng phạt rất nặng. Ô đúng thật, Nhóc Con tự nhủ, bọn chúng đã nghĩ ra một chiêu rất ma giảo.

“Mở ngay!” Fille quát.

Bác Julius ngoan ngoãn đi ra tủ mở khóa. Fille và Rulle trèo ra, mặt mũi giận dữ và rất có vẻ cảnh sát, khiến bác Julius và bà Bock sợ run người.

“Đâu phải cảnh sát?” bác Julius ngờ vực. “Các ông có mặc đồng phục đâu?”

“Không, chúng tôi ở bên Mật vụ an ninh,” Rulle nói.

“Và chúng tôi đến đây để bắt tên kia!” Fille nói và trở vào Karlsson. “Hắn là một tên gián điệp cực kỳ nguy hiểm!”

Bà Bock phá lên cười, điệu cười kinh khủng nhất mọi thời đại: “Gián điệp! Thằng kia mà là gián điệp! Ôi giờ ời, nó là một trong những thằng ôn vật cùng lớp với Nhóc Con đấy!”

Karlsson nhảy phắt từ trên giường xuống.

“Không những thế, tôi còn là Học Sinh Giỏi Nhất Lớp nữa cơ,” ông hăng hái nói. “Thật đấy, tôi biết vấy tai này, gì nữa nhỉ, à, tất nhiên biết làm cả tính cộng nữa!”

Fille không tin Karlsson. Hắn giơ còng số 8 lên và hầm hè tiến từng bước đến trước mặt ông. Karlsson liền đá một phát thật mạnh vào ống đồng hắn. Fille chửi văng lên và nhảy lò cò một chân vòng quanh.

“Nhất định mày sẽ bị vết bầm đấy,” Karlsson hài lòng nói và Nhóc Con nghĩ thầm, nhất định bọn trộm bị khối vết bầm. Một mắt Fille đã sưng vù và đỏ ửng. Đáng đời mày, Nhóc Con nghĩ, nếu mày đến đây để bắt chú Karlsson yêu của tao và bán đi với giá mười nghìn cu ron. Đồ trộm cắp đều cáng! Nhóc Con muốn chúng nó càng nhiều vết bầm càng tốt!

“Bọn nó không phải cảnh sát đâu! Nói dối đấy!” ông nói. “Bọn nó là kẻ trộm, tôi biết.”

Bác Julius tư lự gãi gáy.

“Cái này thì ta phải xác định có đúng không đã,” bác nói.

Bác đề nghị tất cả sang ngồi bên phòng khách và điều tra xem Fille và Rulle có phải kẻ trộm hay không.

Ngoài trời gần sáng hửng. Những ngôi sao trên trời trước cửa sổ phòng khách đã nhợt nhạt, ngày mới đã tới và Nhóc Con không mong gì hơn là được vào giường ngủ một giấc, thay vì ngồi đây nghe những câu nói dối của Fille và Rulle.

“Có thật là ông chưa đọc tin ở quận Vasa này có một tên gián điệp bay lượn lung tung?” Rulle hỏi và rút trong túi ra một mẫu báo.

Nhưng dáng điệu bác Julius rất kẻ cả.

“Người ta không nên tin tất cả những trò ngu xuẩn mà báo in ra,” bác nói. “Nhưng nếu các ông muốn thì tôi sẽ đọc lại lần nữa. Đợi chút đã, tôi phải đi lấy kính!”

Bác đi về phòng ngủ, nhưng quay lại ngay và bây giờ bác rất cáu.

“A, chúng mày mà là cảnh sát hả!” bác Julius quát lên. “Chúng mày vừa ăn cắp ví và đồng hồ của tao! Khôn hồn thì bỏ ra ngay lập tức!”

Giờ thì Fille và Rulle cũng nổi cơn lôi đình. Rulle tuyên bố, buộc tội cảnh sát ăn cắp ví và đồng hồ là một việc cực kỳ nguy hiểm.

“Đó là tội xúc phạm danh dự, ông có biết không?” Fille nói. “Và người ta có thể bị tổng vào tù vì tội lăng mạ cảnh sát, ông chưa biết sao?”

Dường như Karlsson vừa nhớ đến điều gì, vì đột nhiên ông vội vàng đứng dậy. Và ông chạy ùng ùng ra ngoài giống hệt bác Julius lúc nãy. Ông quay lại ngay và bây giờ ông rất cáu.

“Gói kẹo của tôi đâu rồi,” ông rít lên, “ai đã lấy nó?”

Fille hầm hè đi ra phía Karlsson. “Mày dám đổ tội cho bọn tao hả?”

“Trời ơi, không đời nào,” Karlsson nói. “Tôi đại gì mà phạm tội xúc phạm danh dự. Tôi chỉ tuyên bố một điều: ai lấy gói kẹo của tôi mà không nộp lại ngay lập tức, người đó sẽ lĩnh thêm một vết bầm vào mắt kia!”

Nhóc Con vội vàng rút gói kẹo ra.

“Đây này,” cậu nói và đưa cho Karlsson. “Cháu đã cất đi cho chú đấy.”

Fille cười đắc ý. “Thấy chưa, thấy chưa! Thế mà tội gì các người cũng định đổ vấy cho chúng tôi

là sao!”

Bà Bock vẫn ngồi yên từ nãy, bây giờ cũng muốn tham gia cuộc điều tra. “Ví tiền và đồng hồ - tôi biết ai ăn trộm rồi. Hẳn ta không làm gì khác ngoài ăn trộm, từ bánh quế đến bánh rán, thấy gì hẳn cũng cuỗm tất!”

Bà chỉ vào Karlsson, và ông làm ầm lên.

“Này bà kia, xúc phạm danh dự là nguy hiểm lắm đấy! Không biết hay sao hả đồ ngốc!”

Nhưng bà Bock không đếm xỉa tới Karlsson. Bà muốn bàn luận nghiêm túc với bác Julius. Có thể hai người kia là của bên Mật vụ an ninh thật, trông điệu bộ cũng đáng tin đấy chứ, ăn mặc tử tế lịch sự và vân vân. Bà Bock nghĩ rằng nói chung tội kẻ cắp toàn mặc đồ vá chẳng vá đụp, vả lại bà cũng đã bao giờ thấy tận mặt một tên đào tường khoét ngạch đâu.

Giờ thì Fille và Rulle sững ra mặt và rất hài lòng. Fille nói, ngay từ đầu hẳn đã nhận ra quý bà này thông minh và tuyệt diệu xiết bao, và hẳn cực kỳ xúc động có dịp làm quen bà. Thậm chí hẳn còn quay sang bác Julius để lôi kéo bác hòa vào. “Có đúng không ạ? Quý bà thực sự là một người tốt, ông cũng thấy thế chứ?”

Có vẻ như bác Julius chưa bao giờ quan tâm đến điều này. Giờ thì bác buộc phải gật đầu. Bà Bock chớp chớp mắt e thẹn và mặt bà đỏ lựng lên.

“Vâng, bà ấy đáng yêu như một con rắn hổ mang bành vậy,” Karlsson làu bàu nói một mình. Ông ngồi trong góc nhà cạnh Nhóc Con và nhai kẹo rau ráu. Khi hết gói kẹo, ông đứng phắt dậy và chạy nhảy lung tung trong phòng. Trông như thể chú ấy đang chơi một trò chơi vậy, nhưng vừa nhảy ông vừa tiến lại gần hai cái ghế của Fille và Rulle đang ngồi và đứng sau lưng chúng.

“Ai cũng mong thường xuyên được gặp gỡ một con người nhân hậu như vậy,” Fille nói, và bà Bock lại chớp mắt e thẹn, mặt bà càng đỏ hơn.

“Này, chuyện nhân hậu nhân hiếc này nọ thế là đủ rồi,” bác Julius sốt ruột nói, “bây giờ tôi muốn biết ví và đồng hồ của tôi đâu!”

Có vẻ như Fille và Rulle không nghe thấy bác Julius nói gì. Fille thì vẫn xúc động bởi bà Bock và không rời mắt khỏi bà.

“Trông có cảm tình đấy chứ, cậu thấy sao hả Rulle?” hẳn hỏi khẽ, nhưng cũng đủ to để bà Bock nghe thấy. “Mắt đẹp, mũi duyên dáng, trông đã thấy đáng tin cậy rồi, cậu thấy sao hả Rulle?”

Bà Bock chợt đứng phắt dậy khỏi ghế và tròn tròn mắt lên. “Cái gì?” bà hét lên, “ông vừa nói gì?”

Fille ngơ ngác.

“Ơ kìa... tôi chỉ nói...” hẳn lên tiếng, nhưng bà Bock không cho hẳn nói hết câu.

“Ra vậy, ông là Philipp thì phải, tôi đã ngờ ngờ rồi,” bà vừa nói vừa nở một nụ cười bí hiểm như mẹ Karlsson, Nhóc Con nhận xét.

Fille kinh ngạc. “Sao bà biết? Bà đã nghe nói về tôi rồi à?”

Bà Bock cau có gật đầu.

“Nghe nói nhiều rồi ấy chứ! Lạy Trời, đúng là tôi đã nghe nói về ông thật. Còn người kia, có đúng là Rudolf không?” bà nói và trở vào Rulle.

“Đúng, nhưng sao bà biết? Chúng ta có cùng người quen chẳng?” Fille ngạc nhiên hỏi và hau háu đợi câu trả lời.

Bà Bock lại gật đầu và vắn cau có như ban nãy. “Vâng, đúng thế đấy! Đó là bà Frieda Bock ở Frejgatan, chắc các ông biết chứ? Bà ấy cũng có cái mũi duyên dáng, trông đã thấy đáng tin cậy rồi, giống mũi tôi, có phải không nào?”

“Nhưng mũi bà không phải là củ khoai tây duyên dáng, mà là quả dưa chuột có nốt ruồi thì giống hơn,” Karlsson nói.

Chắc Fille cũng không quan tâm mấy đến mũi, do vậy trông hắn không vui vẻ cho lắm, thậm chí có vẻ như hắn chỉ muốn chạy khỏi đây thật nhanh, và Rulle cũng vậy. Nhưng Karlsson đứng sau lưng chúng và đột ngột một tiếng súng vang lên, khiến Fille và Rulle nhảy dựng lên vì giật mình.

“Đừng bắn!” Fille rống lên, vì hắn bị Karlsson chọc ngón tay vào lưng và cứ tưởng đó là nòng súng.

“Nôn ngay ví và đồng hồ ra đây!” Karlsson quát. “Không thì ăn đạn đấy!”

Fille và Rulle cuống quýt lục trong túi, và quả thực cả ví lẫn đồng hồ đều được đặt lên lòng bác Julius.

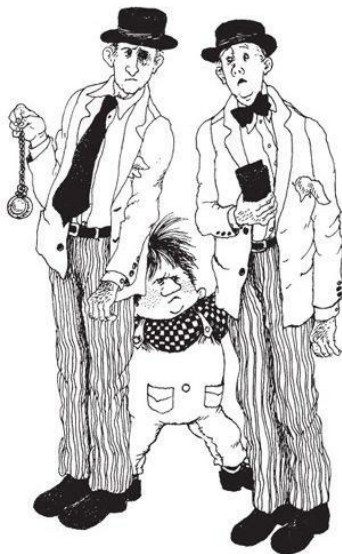
“Này thì trả lại cho mày, đồ bụng phê kia!” Fille gầm lên rồi sau đó Fille và Rulle chạy nhanh như chớp ra cửa, chẳng có ai đứng đó có thể chặn được chúng lại.

Riêng bà Bock lao vút theo sau, bà bám theo chúng cả đoạn đường qua hành lang ra cầu thang và khi chúng phi rầm rầm xuống cầu thang bà còn gọi với theo:

“Tôi sẽ kể cho Frieda biết! Lạy Trời, chắc Frieda sẽ *vui* lắm đây!”

Bà giậm mấy bước chân như thể định tiếp tục truy kích chúng dọc cầu thang và gọi thêm:

“Đừng bao giờ đặt chân tới Frejgatan nữa nghe chưa! Không thì tôi xin tí tiết đấy! Đã nghe tôi nói gì chưa? T-i-ế-t!”

Karlsson dẫn bác Julius vào thế giới cổ tích

Sau vụ việc xảy ra buổi đêm với Fille và Rulle, Karlsson trở nên kiêu hãnh hơn mọi khi.

“Karlsson Số Một Thế Giới đã đến!” là hiệu lệnh đánh thức Nhóc Con mỗi sáng khi Karlsson bay vào phòng. Mỗi sáng, việc đầu tiên là ông bới luôn hạt đào ra xem nó mọc đến đâu. Sau đó ông đi ngay tới cái gương cũ treo phía trên tủ của Nhóc Con. Cái gương không lớn, nhưng Karlsson bay đi bay lại trước gương để nhìn được hết thân hình mình. Toàn bộ người Karlsson không nằm vừa trong tấm gương ấy.

Ông hát và ngân nga trong khi bay, và người ta có thể nghe rõ đó là một bài hát tự sáng tác để ca ngợi chính mình.

“Karlsson Số Một Thế Giới - là lá la - giá mười nghìn cu ron - đã lấy súng lục đuổi kẻ trộm - tấm gương chết tiệt này - không nhìn được hết thân hình Karlsson Số Một Thế Giới - nhưng nhìn được một chút cũng thấy đẹp - là la la - và béo vừa xoắn - là lá la - và luôn luôn tử tế-ế-ế.”

Nhóc Con đồng tình. Cậu thấy Karlsson bao giờ cũng tử tế. Và buồn cười nhất là ngay cả bác Julius cũng hài lòng với Karlsson. Quả thực chính Karlsson đã lấy lại được cho bác ví tiền và đồng hồ. Chuyện ấy thì bác Julius chẳng chóng quên đâu. Bà Bock thì trái lại vẫn luôn cau kính với Karlsson, nhưng Karlsson không lấy làm phiền lòng, chừng nào cứ đúng bữa là lại được ăn, và ông luôn được ăn đều đặn.

“Không được ăn là tôi không chơi cùng đâu,” đó là tuyên bố rõ ràng và dứt khoát của Karlsson.

Trên đời này bà Bock không mong gì hơn là Karlsson không chơi cùng. Nhưng vô ích, vì Karlsson kéo được bác Julius và Nhóc Con về phe mình! Mỗi lần Karlsson bay đến và ngồi vào bàn cùng ăn với cả nhà là bà Bock lại gằm ghè. Nhưng bà không làm gì được, và Karlsson đã ngồi đâu là bất di bất dịch. Chuyện này bắt đầu sau vụ Fille và Rulle đột nhập buổi đêm, dường như đó là chuyện mặc định nhất thế giới. Quan điểm của Karlsson có lẽ là Quán Tù độc ác nhất cũng không thể từ chối nguyện vọng nào của một người hùng như ông.

Sau buổi đêm vất vả với nghiên cứu bệnh ngứa và bò lê cùng bắn súng, chắc Karlsson cũng khá mệt, vì hôm sau mãi đến giờ ăn tối ông mới bay vào phòng Nhóc Con rồi đánh hơi xem có mùi thức ăn ngon lành nào từ nhà bếp bay qua không.

Nhóc Con cũng ngủ lâu và ngủ nhiều bạn - với Bimbo nằm bên cạnh. Cả đêm chiến đấu với kẻ trộm thì mệt là phải, và cậu cũng vừa thức giấc khi Karlsson đến. Cậu tỉnh giấc bởi những âm thanh lạ và chối tai từ bếp phát ra. Bà Bock đang gân cổ hát! Nhóc Con chưa bao giờ được thấy bà hát cả và cậu mong bà sẽ thôi hát, vì nghe ngang như cua ấy. Chẳng biết vì sao mà hân hỷ hôm nay bà lại vui vẻ đến thế. Buổi sáng bà có ghé qua chỗ Frieda ở Frejgatan một lát. Có thể đó chính là nguyên nhân khiến bà sáng khoái chẳng, vì bà hát văng hết cả tai.

“Ôi Frieda, có lẽ thế là hay nhất cho chị đấy...” bà hát. Nhưng cái gì hay nhất cho Frieda thì không ai biết, vì đúng lúc đó Karlsson bay vào bếp và hét:

“Thôi! Thôi đi! Bà kêu la thế thì người ta sẽ tưởng là tôi đang tra tấn bà mất thôi.”

Bà Bock im lặng, cau có đặt món thịt kho lên bàn rồi bác Julius đi ra, sau đó tất cả cùng ăn, cùng trò chuyện về sự kiện kinh hồn lúc đêm và Nhóc Con thấy không khí thật đầm ấm. Karlsson thấy ngon miệng và khen bà Bock.

“Đôi khi bà nhỡ tay và thực sự nấu được món thịt kho ngon miệng ra phết,” ông công nhận.

Bà Bock không đáp câu ấy, chỉ nuốt khan mấy lần và mím môi thật chặt.

Karlsson cũng ưa món bột sôcôla tráng miệng múc vào bát. Ông ngón xong suốt của mình khi Nhóc Con còn chưa kịp đưa lên miệng một thìa. Rồi ông nói:

“À này, món bột này ngon lắm, nhưng tôi biết có thứ ngon gấp đôi!”

“Gì vậy?” Nhóc Con hỏi.

“Hai bát bột,” Karlsson nói và vớ luôn bát nữa. Nghĩa là bà Bock không được bát nào, vì bà chỉ nấu đúng bốn bát. Karlsson thấy bà phật ý, ông giơ một ngón tay trở lên cảnh báo.

“Nên biết là bên bàn này có một người quá béo và cần phải giảm cân. Nói đúng hơn là hai người. Tôi xin không nói tên, nhưng đó không phải tôi, và cậu bé hom hem kia cũng không phải,” ông nói và trở vào Nhóc Con.

Bà Bock mím chặt môi hơn nữa như vẫn không nói gì. Nhóc Con sợ sệt ngó qua bác Julius, nhưng rõ ràng là bác không hề để ý nghe. Bác đang to tiếng phàn nàn về sự bất lực của cảnh sát thành phố. Bác đã gọi điện báo vụ đột nhập, nhưng thà đừng báo cho mất công. Cảnh sát trả lời là họ đang có ba trăm mười lăm vụ trộm cắp phải ưu tiên xử lý, rồi họ hỏi có bị mất gì không.

“Tôi báo cho họ biết rằng,” bác Julius nói, “nhờ một cậu bé rất dũng cảm và nhanh trí mà bọn trộm không làm được gì đã phải bỏ chạy.”

Bác hân hoan nhìn qua Karlsson. Karlsson khuynh tay kiêu hãnh như một con công và huých vào sườn bà Bock một cách đặc ý.

“Bà thấy chưa? Karlsson Số Một Thế Giới đấy! Đuổi lũ trộm bằng khẩu *mục* lục,” ông nói.

Tuy nhiên bác Julius cũng khá giật mình vì khẩu súng lục ấy. Một mặt bác rất vui mừng và hàm ơn vì đã nhận lại được ví tiền và đồng hồ, mặt khác bác vẫn cho rằng trẻ con không được đeo vũ khí đi lung tung như vậy. Sau khi Fille và Rulle lao như gió xuống cầu thang, Nhóc Con phải giải thích rất lâu để bác Julius tin rằng Karlsson chỉ dùng khẩu súng lục đồ chơi để dọa lũ trộm thôi.

Ăn xong, bác Julius vào phòng khách hút xì gà. Bà Bock rửa bát đĩa. Rõ ràng là ngay cả Karlsson cũng không làm bà mất vui được lâu, vì bây giờ bà lại bắt đầu hát: “Ôi Frieda, có lẽ thế là hay nhất cho chị đấy...”

Đột nhiên bà nhận ra chẳng còn cái khăn lau bát nào nữa, và bà bức quá.

“Có ai đó cho tôi biết là khăn đâu hết cả rồi không?” bà hỏi và cầu nhàu đi tìm khắp bếp.

“Vâng, *ai đó* đây rồi bà ơi, Người Tìm Khăn Giỏi Nhất Thế Giới đây,” Karlsson nói. “Từ giờ trở đi bà hãy *luôn luôn* hỏi người ấy nếu không tìm được thứ gì đó nhé, nghe chưa hả bà ngốc?”

Karlsson chạy vào phòng Nhóc Con và ôm một đồng khăn to tướng ra, đồng khăn che lấp cả ông. Nhưng khăn nào cũng bụi bặm lắm lem đến phát sợ, khiến bà Bock càng cáu hơn.

“*Tại sao* khăn bẩn thế này?” bà kêu lên.

“Thế giới cổ tích đã mượn về dùng,” Karlsson nói. “Bà biết không, ở đó người ta không bao giờ quét bụi dưới gầm giường cả!”

Ngày lại ngày cứ thế trôi đi. Bố mẹ gửi bưu thiếp về. Cả hai rất thoải mái trên tàu thủy và hy vọng Nhóc Con chơi vui, bác Julius hết ốm và hòa thuận với Nhóc Con, bà Bock.

Chẳng có dòng nào trên thiếp đã động đến Karlsson Trên Mái Nhà cả, khiến ông tức sùi bọt mép.

“Nếu có đủ 5 xu mua tem thì nhất định chú sẽ viết thiếp cho bố mẹ cháu,” ông nói. “Và chú sẽ viết: giỏi nhỉ, các người đầu thềm để ý Karlsson có khỏe hay không và có hòa thuận với bà Bock hay không, các người chẳng thềm biết, trong khi chính Karlsson là người điều hành mọi việc và dùng khẩu *mục* lục đuổi hết trộm cướp, tìm thấy tất cả các khăn lau bát bị mất và giám sát bà Bock hộ các người đấy. Chú sẽ viết tất cả những chuyện ấy.”

Nhóc Con mừng thầm là Karlsson không có 5 xu mua tem, vì cậu nghĩ rằng bố mẹ mà nhận được tấm bưu thiếp như thế thì sẽ không ổn lắm. Nhóc Con đã dốc sạch lợn tiết kiệm tặng Karlsson hết chỗ tiền trong đó. Nhưng Karlsson đã tiêu nhẵn, và bây giờ ông nổi cáu.

“Thật không sao hiểu nổi,” ông nói. “Có một người tồn tại trên trái đất này và có giá mười nghìn cu ron nhưng lại không có lấy 5 xu để mua tem! Cháu nghĩ sao, liệu bác Julius có muốn mua hai ngón chân cái của chú không?”

Nhóc Con không tin.

“Nhưng hiện tại bác ấy đang rất thích chú mà?” Karlsson hỏi tiếp.

Nhóc Con cho rằng dù là vậy đi chẳng nữa thì bác Julius cũng sẽ không mua. Karlsson đổi liền bay về nhà mình trên mái và không quay về trước khi Nhóc Con giật chuông gọi: Xuống đi!

Rõ ràng bố mẹ lo bác Julius và bà Bock không xuôi chèo mát mái, Nhóc Con nghĩ bụng. Nhưng thế là nhầm. Sự thật là bác Julius thực sự hài lòng với bà Bock. Và dần dần Nhóc Con nhận ra hai người ngày càng siêng nói chuyện với nhau hơn. Họ hay ngồi cùng nhau ở phòng khách. Bác Julius thuyết trình về thế giới cổ tích và trăm thứ bà rần khác, còn bà Bock đáp lại rất nhẹ nhàng đáng yêu - khó tin là bà lại có những đức tính ấy.

Rồi một ngày, Karlsson đâm ra nghi ngờ. Đó là hôm bà Bock đóng cánh cửa lùa giữa hành lang và phòng khách lại. Cái cửa ấy có thật, cho dù không ai trong nhà Svantesson dùng nó. Có lẽ vì nó có một cái chốt ở mặt trong và Nhóc Con, dạo ấy còn bé lắm, kéo chốt tự nhốt mình trong buồng, không ra được. Sau vụ đó mẹ nói là dùng rèm cũng được. Nhưng giờ đây, khi bác Julius và bà Bock cùng ngồi uống cà phê tối thì bỗng dưng bà Bock muốn đóng cửa lại. Và dường như bác Julius cũng đồng tình, vì một lần Karlsson xộc vào phòng thì bác Julius nói, trẻ con phải đi chơi chỗ khác, bác đang muốn yên tĩnh uống cà phê.

“Tôi cũng muốn yên tĩnh và uống cà phê chứ,” Karlsson oán thán. “Mời tôi uống cà phê đi nào, xì gà nữa, và xử sự cho đứng đắn đi!”

Nhưng bác Julius tổng Karlsson ra ngoài, và bà Bock cười vô cùng đắc ý. Chắc bà thấy rất cuộc mình đã giành được thế chủ động.

“Không thể chịu nổi,” Karlsson nói. “Chú sẽ cho hai người ấy biết tay!”

Sáng hôm sau, khi bác Julius ở chỗ bác sĩ và bà Bock đi chợ mua cá trích thì Karlsson bay xuống, trong tay cầm cái máy khoan to tướng. Máy khoan này Nhóc Con đã có lần thấy treo

trên tường nhà Karlsson, bây giờ cậu tự hỏi không biết Karlsson dùng nó làm gì. Đúng lúc ấy có cái gì đó rơi từ khe cửa thư và cậu phải chạy ra xem. Hai bưu thiếp nằm trên thảm chùi chân. Một của Birger và một của Betty. Nhóc Con rất mừng, cậu đọc đi đọc lại rất lâu hai tấm thiếp. Và đọc xong thì Karlsson cũng hoàn thành công việc của mình: một lỗ khoan trên cửa lùa.

“Ôi, không được đâu, chú Karlsson,” Nhóc Con phát hoảng, “chú không được khoan lỗ vào cửa! Tại sao chú làm thế?”

“Tất nhiên là để xem họ định làm gì trong phòng,” Karlsson nói.

“Thế là rất xấu,” Nhóc Con đáp. “Mẹ đã nói là không được nhòm qua lỗ khóa.”

“Mẹ cháu thông minh lắm,” Karlsson nói. “Mẹ cháu có lý. Lỗ khóa là lỗ để tra chìa khóa, nghe tên là biết. Nhưng tình cờ đây lại là lỗ nhòm. Cháu rất thông minh, vậy nghe tên đó cháu có đoán là để làm gì không? Phải rồi, đúng thế!” ông nói trước khi Nhóc Con kịp trả lời.

Ông nhè bã kẹo cao su trong mồm ra bít lỗ khoan lại, không cho ai nhìn thấy.

“Ha ha,” ông nói. “Lâu lắm rồi chưa có tối nào vui vẻ, nhưng hôm nay thế là lại có trò hay rồi.”

Nói xong ông cầm máy khoan bay lên nhà.

“Chú còn vài phi vụ phải làm nữa,” ông nói. “Nhưng khi nào bắt đầu có mùi cá rán là chú bay về ngay.”

“Phi vụ gì hả chú?” Nhóc Con nói.

“Một phi vụ nhỏ và nhanh, ít nhất cũng đủ tiền để chú mua tem,” Karlsson nói. Rồi ông bay mất.

Đúng lúc cá trích rán tỏa hương thơm thì ông quay về, và trong bữa ăn ông rất vui vẻ. Ông lấy một đồng 5 xu trong túi ra ấn vào tay bà Bock.

“Hãy coi đây là một lời khen ngợi,” ông nói. “Bà mua sợi dây chuyền hay thứ gì tí xiu mà đeo cho đẹp!”

Bà Bock vút luôn đồng xu đi.

“Đợi đấy, tao làm cho mày tí xiu luôn,” bà nói. Đúng lúc bác Julius về, và bà Bock không muốn làm cho Karlsson tí xiu trước mặt bác Julius.

“Hừm, Quán Tù luôn tỏ ra dịu dàng kỳ lạ khi có mặt Bác Cổ Tích,” sau đó Karlsson nói với Nhóc Con. Lúc đó bác Julius và bà Bock đã lui về phòng khách để cùng uống cà phê như thường lệ.

“Bây giờ ta sẽ chứng kiến con người thật của họ xấu xa đến mức nào,” Karlsson nói. “Chú sẽ thể hiện hành vi hữu nghị một lần cuối cùng, nhưng sau đó thì chú sẽ bắt đầu chọc nguấy không thương tiếc.”

Nhóc Con tròn mắt khi thấy Karlsson rút một miếng xì gà từ túi ngực ra châm lửa. Rồi ông đi tới gõ cửa lùa. Không ai mời, nhưng Karlsson vẫn bước vào, mồm ngậm xì gà.

“Xin lỗi, đây là phòng hút thuốc phải không ạ?” ông nói. “Nghĩa là có thể hút xì gà ở đây được chứ ạ?”

Bác Julius nổi cơn thịnh nộ với Karlsson. Bác giật phắt điều xì gà và bẻ đôi ra rồi nói, nếu còn thấy Karlsson hút thuốc một lần nữa thì bác sẽ cho Karlsson một trận thừa sống thiếu chết. Và bác sẽ đích thân cấm Karlsson chơi với Nhóc Con.

Môi dưới Karlsson run bần bật, mắt ứ đầy nước, ông lấy đà để xô bác Julius.

“VẬY mà mấy hôm nay tôi thân thiện với ông đấy, đồ ngốc ạ,” ông nói với ánh mắt bùng bùng, cho thấy ông nghĩ gì về bác Julius.

Nhưng bác Julius đã tổng cổ Karlsson khỏi phòng, đóng cửa lùa, thậm chí từ bên ngoài còn nghe tiếng chốt khóa lại. Từ trước đến nay chưa ai làm việc đó bao giờ.

“Chính cháu cũng phải nhận thấy nhé,” Karlsson nói với Nhóc Con, “phải chọc nguấy mới được, không còn cách nào khác.” Ông đập rầm rầm lên cửa lùa và hét:

“Đồ ngốc, làm hỏng cả điều xì gà đắt tiền của ta!”

Sau đó ông thọc tay vào túi quần và khoắng lên. Nghe như tiếng đồng xu va nhau, và đúng thật, như nhiều đồng 5 xu va nhau.

“May mà chú là người giàu có,” ông nói, và Nhóc Con thấy lo lắng.

“Tiền này ở đâu ra hả chú?” cậu hỏi.

Karlsson nháy một mắt, điệu bộ rất bí mật.

“Mai cháu sẽ biết,” ông nói.

Nhưng Nhóc Con càng lo lắng hơn. Nếu Karlsson vừa đi đâu ăn trộm tiền thì sao đây? Nếu vậy Karlsson cũng chẳng hơn gì Fille và Rulle cả. Nhóc Con rất muốn biết sự thật. Nhưng cậu không có thì giờ nghĩ ngợi lâu, vì Karlsson đang hí hui cậ bã kẹo cao su khỏi lỗ nhòm.

“Xong rồi,” ông nói và nhòm một mắt qua lỗ. Song ông lúi ngay lại tựa như vừa thấy điều gì khủng khiếp.

“Láo toét thật,” ông nói.

“Họ làm gì vậy?” Nhóc Con háo hức hỏi.

“Chú cũng muốn biết,” Karlsson nói, “nhưng bọn nham hiem này đã ra chỗ khác rồi!”

Bác Julius và bà Bock vẫn hay ngồi trên chiếc sofa nhỏ, từ lỗ nhòm có thể quan sát dễ dàng. Lúc này, khi Karlsson vào phòng với điều xì gà thì họ vẫn ngồi đấy. Nhưng bây giờ không thấy họ đâu cả. Nhóc Con nhìn qua lỗ nhòm và xác nhận điều đó. Nhất định họ đã chuyển sang ngồi ở sofa cạnh cửa sổ, thật là ti tiện và nham hiểm, Karlsson nói. Karlsson cả quyết rằng con người có chút tự trọng thì phải luôn luôn ngồi ở chỗ dễ có thể bị quan sát qua lỗ khóa hay lỗ nhòm.

Tội nghiệp Karlsson. Ông ngồi phịch xuống ghế đẩu ngoài hành lang và tuyệt vọng nhìn dăm dăm vào hư vô. Hiếm có dịp chứng kiến ông hoàn toàn mất hứng thú như bây giờ. Ý tưởng khoan lỗ nhòm của ông thế là công cốc - thật là một thảm họa!

“Đi nào,” rốt cuộc ông nói. “Mình vào phòng cháu tìm xem trong đồng đồng nát của cháu có thứ gì để chọc nguấy không.”

Karlsson lục lọi rất lâu trong ngăn kéo và tủ của Nhóc Con nhưng không thấy gì có thể đem đi chọc nguấy được, đột nhiên ông huyết sáo qua kẽ răng và rút ra một ống thủy tinh dài. Nhóc Con vẫn hay lấy ống này thổi hạt đậu.

“Đây là một Đồng đặc trưng,” Karlsson hài lòng nói. “Chú chỉ phải kiếm thêm một Nát nữa thôi!”

Và ông tìm được một Nát tuyệt vời. Đó là một ruột cao su, có thể thổi căng lên thành quả bóng lớn.

“Ha ha,” Karlsson nói và hai bàn tay mồm mĩm của ông run lên vì cuống khi ông buộc ruột cao su vào đầu ống thủy tinh. Ông ngậm mồm vào đầu kia và thổi. Ông reo lên sung sướng khi thấy khuôn mặt xấu xí in màu đen trên quả bóng vàng ngày càng phồng to lên sau mỗi hơi thổi.

“Chắc đây là hình chú Cuội trên cung trăng,” Nhóc Con đoán.

“Chú nào mà chả được,” Karlsson nói và cho hơi xì ra. “Quan trọng nhất là dùng để chọc nguấy được.”

Và rõ ràng là có thể đem chọc nguấy một cách lý tưởng, tuy rằng Nhóc Con cười nhiều đến nỗi suýt làm hỏng việc.

“Ha ha,” Karlsson nói và rón rén luồn ống thủy tinh với ruột bóng xì hơi qua lỗ nhòm. Rồi ông lấy hết sức bình sinh thổi, Nhóc Con đứng bên cạnh cười khúc khích. Thích quá, ước gì cậu đang ngồi trên sofa cạnh bác Julius và bà Bock cùng nhìn thấy mặt trăng tròn xoe phồng lên - không, không phải trên trời như người ta *vẫn* thấy, mà trên nền đen của cửa lửa. Mùa này trời không bao giờ tối hẳn, nhưng trong phòng khách đủ nhập nhoạng để một mặt trăng lạc đường trông kỳ bí và đáng sợ, Nhóc Con tin chắc như vậy.

“Chú phải làm tiếng ma mới được,” Karlsson nói. “Cháu thổi một chút để bóng đừng xì hơi.”

Nhóc Con ngậm vào ống và ngoan ngoãn thổi tiếp, trong khi Karlsson gây ra tiếng ma gào rất kinh hãi. Có lẽ đó là lý do để hai người trong phòng nhảy bật dậy và rút cuộc phát hiện ra mặt trăng, vì lúc này mới nghe thấy một tiếng hét như Karlsson vẫn chờ đợi.

“Các người cứ hét nữa đi,” Karlsson thỏa mãn ra mặt, rồi ông thì thầm: “Bây giờ ta phải chuồn thôi!”

Một giây sau họ nghe tiếng chốt cửa bị đẩy ra và cửa lửa mở toang. Bà Bock thò đầu ra.

“Chắc lũ trẻ con đây mà!” bà nói.

Đang đứng sau lưng bà, bác Julius cãi bằng được.

“Tôi phải giải thích cho bà bao nhiêu lần nữa? Cả thế giới cổ tích đầy những nhân vật huyền bí, và chỉ một nhân vật huyền bí mới có thể lượn xuyên qua cánh cửa đã khóa. Bà không hiểu sao?”

Bà Bock vội nhượng bộ và khẽ đáp, dĩ nhiên là bà hiểu, sau khi đã nghĩ kỹ. Nhưng rõ ràng bà không thích bữa cà phê với bác Julius bị mấy nhân vật huyền bí nào đó từ thế giới cổ tích quấy nhiễu, vì bà nhanh chóng kéo được bác Julius cùng quay về sofa.

Giờ thì Nhóc Con và Karlsson ngồi ngoài hành lang nhìn vào cửa lửa đã cài chốt. Chán quá, Nhóc Con nghĩ. Và Karlsson nhất định cũng nghĩ vậy.

Giữa tình cảnh đó, tiếng chuông điện thoại réo lên. Nhóc Con nhắc ống nghe. Một giọng phụ nữ muốn nói chuyện với bà Bock. Nhóc Con nhận ra bà Frieda ở Frejgatan, và xấu hổ thay - cậu vui mừng! Vì bây giờ đã có có để quấy nhiễu bà Bock. Thực ra cậu là một thằng bé ngoan, nhưng cậu vẫn hưởng ứng vụ này.

“Bác Bock ơi, bác có điện thoại!” cậu gọi và đấm cửa ầm ầm.

Nhưng chẳng ích gì.

“Nói là bác đang bận,” bà Bock gọi lại. Cả các nhân vật huyền bí lẫn Frieda đều không cản được bà Bock uống cà phê với bác Julius. Nhóc Con ra điện thoại báo cho Frieda biết, nhưng Frieda nằng nặc đòi biết cô em gái của mình đang bận gì và bao giờ có thể gọi lại và vân vân. Cuối cùng Nhóc Con nói:

”Tốt nhất là mai bác tự hỏi lấy!”

Rồi cậu đập máy và quay ra tìm Karlsson. Nhưng Karlsson đã mất tăm. Nhóc Con tìm mãi mới thấy ông trong bếp. Trên bậu cửa sổ thì đúng hơn, trong tư thế sẵn sàng cất cánh. Hay không phải Karlsson? Người này trông như một mũ phù thủy nhỏ, mặt đen thui, đầu trùm khăn, vai khoác khăn choàng phù thủy in hoa - chính là khăn choàng của bà ngoại dùng khi nhuộm tóc và để quên trong tủ hồi tới đây thăm.

“Không, Karlsson,” Nhóc Con hoảng hốt, “chú không được bay đâu. Nếu bác Julius nhìn thấy chú thì sao?”

“Ta không phải là Karlsson,” Karlsson nói giọng mũi. “Ta là Sa Tăng đây, cực kỳ máu me và rùng rợn!”

“Sa Tăng?” Nhóc Con hỏi. “Là ai vậy? Cũng là phù thủy ạ?”

“Ừ, nhưng khủng khiếp hơn nhiều,” Karlsson nói. “Nếu bị chọc tức là Sa Tăng không nghĩ ngợi gì cả mà tấn công luôn.”

“Vâng, nhưng...” Nhóc Con nói.

“Sa Tăng là nhân vật nguy hiểm nhất thế giới cổ tích,” Karlsson cả quyết. “Và chú biết một số người sắp dựng tóc gáy lên khi nhìn thấy Sa Tăng!”

Sa Tăng tung cánh bay lên bầu trời xanh cao và thần bí của một tối tháng Sáu. Nhóc Con đứng đực ra không biết nên làm gì, nhưng sau đó cậu nảy ra một ý và chạy qua phòng Birger. Từ đây cậu có thể nhìn thấy Sa Tăng bay không kém gì bác Julius và bà Bock nhìn từ phòng khách.

Không khí ngọt ngào. Nhóc Con mở cửa sổ. Cậu ngó ra và thấy cửa sổ phòng khách cũng mở - đêm tháng Sáu và thế giới cổ tích đều rộng mở! Bác Julius với bà Bock ngồi bên đó chưa biết rằng trên đời có Sa Tăng, tội nghiệp hai người quá, Nhóc Con nghĩ. Hai người ở sát bên cạnh, cậu còn nghe tiếng họ nói chuyện rì rầm - kể ra nhìn thấy họ thì cũng hay.

Nhưng Sa Tăng thì cậu thấy. Nếu không biết đó là Karlsson chứ không phải Sa Tăng bằng xương bằng thịt thì có lẽ cậu sẽ dựng tóc gáy lên. Cậu tin chắc như vậy, đúng thế, vì nhìn Sa Tăng bay tới mà rùn cả người. Thiếu chút nữa thì cậu cũng tin là thế giới cổ tích có thật.

Sa Tăng vòng vèo mấy bận trước cửa sổ phòng khách và nhìn vào. Những gì Sa Tăng trông thấy làm hắn rất ngạc nhiên và bức mình. Sa Tăng lắc đầu quầy quậy. Hắn không thấy Nhóc Con ở

cửa sổ kê bên, còn Nhóc Con cũng không dám gọi. Nhưng cậu hăng hái vẩy tay, và Sa Tăng cũng phát hiện ra. Hắn vẩy đáp lại, khuôn mặt đen sì của hắn sáng lên một nụ cười toe toét.

Bác Julius và bà Bock chắc chưa nhìn thấy Sa Tăng, vì tiếng họ nói chuyện vẫn rủ rỉ nhẹ nhàng lắm, Nhóc Con thấy thế. Nhưng đột nhiên một tiếng thét xé toang không khí thanh bình của đêm hè. Hắn thét, đúng thế, Sa Tăng thét như một, một gì nhỉ, có lẽ như một Sa Tăng. Vì tiếng thét này không giống âm thanh nào mà Nhóc Con từng nghe trong đời. Nghe như thể đến thẳng từ thế giới cổ tích vậy.

Từ phòng khách không còn tiếng nói chuyện rủ rỉ nữa, mọi thứ im bật.

Sa Tăng bay vút về phía Nhóc Con, thoát một cái hăn đã lột khăn trùm đầu và chùi khuôn mặt đen nhẻm vào rèm cửa của Birger, giờ đây không còn là Sa Tăng nữa mà chỉ là Karlsson đang khẩn trương lẳng quần áo, chổi và mọi đồ nghề của Sa Tăng xuống gầm giường Birger.

“Cháu biết không,” Karlsson nói và giậm chân bành bịch. “Cần có một đạo luật cấm người già xử sự như thế.”

“Như thế nào cơ? Họ làm gì?” Nhóc Con hỏi.

Karlsson lắc đầu giận dữ. “Bác ấy cầm tay Quán Tù! Ngồi đó và giữ tay bà ấy! Tay Quán Tù! Cháu nghĩ sao?”

Karlsson nhìn Nhóc Con chăm chăm, tựa như đợi cậu lặn ra bất tỉnh vì ngạc nhiên. Khi không thấy gì xảy ra, ông gầm gừ:

“Cháu không nghe chú nói gì à? Họ ngồi đó và cầm tay nhau! Trò trẻ con này ở đâu ra vậy?”

Karlsson thành người Giàu Nhất Thế Giới

Nhóc Con không sao quên được ngày hôm sau. Cậu thức dậy khá sớm, tự tỉnh giấc mà không cần Karlsson Số Một Thế Giới phải gọi. Lạ nhỉ, Nhóc Con nghĩ bụng. Rồi cậu lò mò ra hành lang lấy báo mới. Cậu muốn có vài phút yên tĩnh để đọc truyện tranh trước khi bị bác Julius đòi mất tờ báo.

Nhưng hôm nay cậu không đọc truyện tranh. Nhóc Con tội nghiệp chỉ đọc được đến trang nhất, vì ngay ở đó một hàng tiêu đề to dùng đập vào mắt làm cậu toát mồ hôi lạnh.

ĐÃ GIẢI ĐƯỢC CÂU ĐỐ!

THÌ RA LÀM GÌ CÓ GIÁN ĐIỆP!

Dưới títt này là hình cây cầu Vsterbron, và trên đó là - ôi, không thể nhầm được: Karlsson bay phía trên cầu. Báo còn in một bức hình cận cảnh, chụp Karlsson tươi cười khoe bộ cánh quạt cup xòe và núm khởi động trên bụng.

Nhóc Con vừa đọc vừa khóc.

Tòa báo chúng tôi hôm qua đón một vị khách đáng chú ý. Một người đàn ông đẹp trai, thông thái vô hạn và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất - theo lời tư giới thiệu - đến đây và đòi nhận số tiền thưởng mười nghìn cu ron. Ông cả quyết rằng chính mình, chứ không phải ai khác, là vật thể bay bí hiểm ở quận Vasa, nhưng ông không phải là gián điệp. Và chúng tôi tin ông. "Tôi chỉ do thám một số người như Quản Tù hoặc Bác Cổ Tích thôi," ông cho biết. Nghe rất trẻ con và ngây thơ vô hại, và như chúng tôi hiểu thì "tên gián điệp" này chỉ là một học sinh béo phì lùn títt - Học Sinh Giỏi Nhất Lớp, như chính cậu bé cả quyết - nhưng cậu bé này có một thứ khiến đứa trẻ nào cũng phải ghen tị, đó là một động cơ nhỏ títt giúp cậu bay được. Thật đấy, bạn đọc cứ xem tranh thì biết. Động cơ này là tác phẩm của Nhà Phát Minh Giỏi Nhất Thế Giới, cậu bé cam đoan như vậy, nhưng không chịu cho biết thêm chi tiết gì. Chúng tôi gợi ý rằng nhà phát minh đó có thể trở thành đại tỉ phú nếu đem sản xuất đại trà động cơ này, song cậu bé nói: "Rất cảm ơn, nhưng chúng tôi không muốn bầu trời đầy những trẻ con bay lượn. Tôi và Nhóc Con là đủ rồi!"

Đến đây thì Nhóc Con mỉm cười một chút - ít nhất thì Karlsson cũng chỉ muốn bay với cậu chứ không cho ai bay cùng - nhưng cậu lại nức lên khi đọc tiếp:

Cậu bé này có vẻ không bình thường lắm, chúng tôi buộc phải thú thực như vậy. Cậu nói vòng vo và trả lời các câu hỏi của chúng tôi rất kỳ quặc, thậm chí không cho biết cả tên bố mẹ. "Mẹ là Xác Ướp và bố là John Blund," cậu nói. Chúng tôi không biết được gì hơn. John Blund kỳ thực là một nghề chứ không phải tên người, nhưng đằng nào thì mọi việc cũng còn khá tù mù. Như chúng tôi hiểu mấy câu huyền truyền của cậu thì hình như bố cậu là một phi công nổi tiếng. Chắc cậu đã thừa hưởng được thú vui bay lượn từ ông. Cậu bé đòi được lĩnh phần thưởng ngay tắp lự. "Tôi mới là người được nhận thưởng chứ không phải Fille hay Rulle hoặc tui lưu manh trộm cắp nào khác." Và cậu muốn đổi toàn bộ số tiền thành đồng 5 xu, "vì những đồng 5 xu mới đúng là tiền thật," như cậu cả quyết. Khi rời tòa báo, cậu nhét đầy hai túi quần toàn đồng 5 xu. Khoản tiền còn lại cậu sẽ đem xe cút kít đến chợ khi có thì giờ rảnh. "Đừng có làm suy suyển tiền của tôi, nếu không thì Sa Tăng sẽ đến phạt các ông đấy," cậu nói. Thật là một cuộc gặp gỡ thú vị, mặc dù chúng tôi không hiểu hết lời cậu bé. "Các vị nên biết là mới tra tiền cho một ngón chân cái thôi đấy" là lời chia tay trước khi cậu bé bay qua cửa sổ ra ngoài về phía quận Vasa.

Họ của cậu bé không phải là Blund như bố - nhưng cậu không chịu giải thích tại sao - và cậu

cũng không thích tên riêng của mình bị đăng lên báo. “Nhất định Nhóc Con sẽ không đồng ý,” cậu nói. Có vẻ như cậu bé này rất nghe lời em trai Nhóc Con của mình. Vậy là chúng tôi không tiết lộ tên riêng của cậu bé, chỉ kể ra một tẹo thôi: tên ấy bắt đầu bằng “Karl” và kết thúc là “son”. Khi một cá nhân nào không muốn tên mình được in trên báo thì cá nhân đó có quyền đòi hỏi được đáp ứng nguyện vọng ấy. Đó là lý do tại sao chúng tôi chỉ gọi cậu bé đó là “cậu bé” chứ không tiết lộ tên thật của cậu ta là “Karlsson” đâu nhé.

“Có vẻ như cậu bé này rất nghe lời em trai Nhóc Con của mình,” Nhóc Con lẩm bẩm và khóc nức lên lần nữa. Sau đó cậu ra cửa sổ giật dờ giật dờ dây chuông, đánh tín hiệu: xuống đây ngay!

Và Karlsson xuống ngay. Ông vè vè bay qua cửa sổ, hăng hái và vui tươi như một chú ong thợ.

“Có gì đặc biệt trên báo hôm nay hả?” ông láu lỉnh hỏi và moi hột đào ra. “Đọc cho chú nghe đi, nếu có tin gì thú vị!”

“Chú cũng không phải là con người có chút tự trọng,” Nhóc Con nói. “Chú có hiểu là bây giờ mọi việc hỏng hết rồi không? Từ giờ trở đi người ta sẽ không bao giờ để chú cháu mình sống yên thân nữa.”

“Cho phép chú hỏi, ai là người muốn được yên thân nào?” Karlsson nói và chùi ngón tay lẩm lạp của mình vào áo ngủ của Nhóc Con. “Tình hình tang và là lá la thì mới vui, không thì chú không chơi cùng nữa. Hiểu chưa nào? Thôi, đọc tiếp đi!”

Trong khi Karlsson lượn đi lượn lại trước gương chiêm ngưỡng dung nhan của mình, Nhóc Con đọc cho ông nghe. Những chữ như “bé phì” hay tương tự - có thể làm Karlsson phật lòng - thì cậu bỏ qua, còn thì cậu đọc từ đầu đến cuối, và Karlsson phấn khởi vô cùng.

“Một cuộc gặp gỡ thú vị à, đó là chú đấy - chà chà, báo này toàn viết những lời chí lý.”

“Có vẻ như cậu bé này rất nghe lời em trai Nhóc Con của mình,” Nhóc Con đọc và nhút nhát ngó lên Karlsson. “Cũng là lời chí lý phải không chú?”

Karlsson dừng bay giữa chừng và nghĩ ngợi.

“Ừ, thế mới buồn cười chứ,” ông miễn cưỡng xác nhận. “Ừ, cháu thử nghĩ mà xem, có người lại đi quan tâm đến một thằng bé ngốc nghếch như cháu! Dĩ nhiên, là vì chú là người tốt, chú là Người Tốt Nhất Và Dễ Thương Nhất Thế Giới mà ị. Đọc tiếp đi!”

Nhưng Nhóc Con không đọc tiếp được, cậu phải đợi cho đến khi hết nghèn nghẹn trong cổ đã. Thì ra đúng thế, Karlsson mến cậu thật! Vậy thì chuyện gì xảy ra cũng đáng cam lòng.

“Chú đã nói về chuyện tên, bảo họ không in tên lên báo, như thế là tốt chứ?” Karlsson nói. “Chỉ vì cháu thôi đấy, vì cháu vẫn muốn giữ bí mật danh tính của chú mà.” Nói đoạn, ông chộp lấy tờ báo và âu yếm ngắm hai tấm hình.

“Khó tin là chú lại đẹp trai đến thế,” ông nói. “Và béo vừa xoắn nữa chứ, khó mà tin được. Xem này!”

Ông giở tờ báo trước mũi Nhóc Con, nhưng lại giật ngay về và hôn chùn chụt lên ảnh mình, bức ảnh chụp ông khoe nóm bật động cơ. “Cứ nhìn thấy mình là chú chỉ muốn reo tướng lên,” ông nói.

Nhưng Nhóc Con giật tờ báo khỏi tay ông.

“Không bao giờ được để bà Bock và bác Julius trông thấy tờ báo này,” cậu nói. “Nhớ là tuyệt đối không bao giờ!”

Cậu nhét tờ báo vào tận góc trong cùng của ngăn kéo bàn học. Một phút sau bác Julius thò đầu vào hỏi: “Cháu cầm báo hả Nhóc Con?”

Nhóc Con lắc đầu. “Không ạ, cháu không cầm!”

Cậu *không* cầm tờ báo thật, vì nó đang ở trong ngăn kéo bàn học cơ mà - lát sau cậu giải thích cho Karlsson như vậy.

Có vẻ như bác Julius cũng chẳng thiết tha gì đọc báo lắm. Bác đang có nhiều việc khác trong đầu, có vẻ toàn việc dễ chịu thôi, vì trông bác vui vẻ khác ngày thường. Và lại bác cũng phải đi bác sĩ ngay. Hôm nay là lần cuối. Mấy tiếng nữa là bác Julius lại trở về Vstergötland.

Bà Bock giúp bác mặc áo choàng. Karlsson và Nhóc Con nghe bà nhắc bác nên cài cổ áo cho kín, chú ý ô tô ngoài đường và chớ nên hút thuốc lúc sáng sớm.

“Quản Tủ buồn cười thật,” Karlsson nhận xét. “Bà ấy nghĩ mình là vợ bác Julius hay sao?”

Ngày hôm nay quả thật đầy ắp bất ngờ! Bác Julius vừa ra khỏi nhà thì bà Bock đã vội lấy điện thoại. Bà nghe thấy ai đó gọi mình. Và do giọng bà rất to nên Karlsson và Nhóc Con nghe được hết.

“A lô, chị đấy hả, Frieda?” bà hỏi gấp gáp. “Chị có khỏe không? Mũi chị vẫn dính chắc đấy chứ? - Thật hả, ôi, chị này, chị không cần quan tâm đến mũi em nữa đâu, em dự định đem nó về Vstergtland đấy, em chuyển đến đấy sống mà - Không, hoàn toàn không làm quản gia, em sẽ cưới chồng, mặc dù em rất xấu gái. Chị nghĩ sao? - Có chứ, tất nhiên chị được biết chứ. Em cưới anh Julius Jansson, chỉ anh ấy thôi chứ không ai khác, vâng, thật đấy. Em sắp thành bà Jansson rồi. - Frieda, có vẻ chị rất xúc động, chị khóc đấy à, em nghe thấy rồi. - Không, không, Frieda, đừng khóc, chị sẽ mò ra được một tên trộm mới, em tin là thế. - Bây giờ em không có thì giờ nữa, chồng chưa cưới của em sắp về rồi. - Sớm gặp lại nhé, Frieda thân yêu!”

Karlsson tròn mắt nhìn Nhóc Con.

“Có loại thuốc nào hữu hiệu và đáng ngắt cho những người kém thông minh không?” ông hỏi. “Nếu có loại thuốc đó thì mình phải cho bác Julius uống một liều thật mạnh, và uống ngay lập tức!”

Nhóc Con không biết loại thuốc nào như thế. Karlsson thở dài thương hại, và khi bác Julius từ chỗ bác sĩ quay về thì ông lặng lẽ ra đón và ấn vào tay bác một đồng 5 xu.

“Tiền gì thế này?” bác Julius hỏi.

“Để mua một thứ gì hay hay,” Karlsson nhấn mạnh từng chữ. “Bác rất cần đấy.”

Bác Julius cảm ơn, nhưng bác nói, bác vui sướng và hạnh phúc đến nỗi chẳng cần đồng 5 xu này thì cuộc đời vẫn hay. “Nhưng tất nhiên hai cậu sẽ buồn sau khi biết là tớ sắp bắt cóc bác Hildur của các cậu đi.”

“Bác Hildur?” Karlsson nói. “Ai là bác Hildur mới được chứ?”

Khi Nhóc Con giải thích xong, Karlsson cười mãi không dừng được.

Còn bác Julius thì vẫn tiếp tục kể mình hạnh phúc ra sao. Bác sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay, bác nói. Cũng vì thế giới cổ tích tuyệt diệu đã dang tay đón bác vào. Tuy đôi khi người ta phát sợ vì phù thủy bay ngang cửa sổ, chuyện ấy bác không giấu, nhưng...

“Không phải phù thủy!” Karlsson nói. “Sa Tăng, máu me và rùng rợn, cực kỳ khủng khiếp!”

Ít nhất thì người ta cũng nhận thấy mình sống trong cùng thế giới với các bậc tổ tiên, bác Julius nói tiếp, và bác sống ngon lành trong thế giới ấy. Và điều tốt nhất mà những ngày này đem lại, là, là bác được nhận một nàng công chúa cổ tích cho riêng mình, tên nàng là Hildur, và đám cưới tung bừng sắp diễn ra.

“Một nàng công chúa cổ tích tên là Hildur,” Karlsson vừa nói vừa nhăm nháy. Ông cười mãi, rồi nhìn kỹ bác Julius và lắc đầu, rồi lại cười.

Bà Bock lạch bạch đi lại trong bếp. Chưa bao giờ Nhóc Con thấy bà vui như hôm nay.

“Em cũng thích phù thủy,” bà nói. “Vì nếu không có con vật giời đánh tối qua bay ngang cửa sổ làm mình sợ thì anh đã không hoảng hốt ôm chầm lấy em, đúng không Julius? Và mọi sự đã không xảy ra...”

Karlsson bật dậy.

“Thì ra thế, hay nhỉ,” ông giận dữ lên tiếng, nhưng rồi lại nhún vai. “Chẳng sao, không đáng để bậc vĩ nhân đếm xỉa,” ông nói. “Nhưng tôi không tin là quận Vasa sẽ còn thấy nhiều Sa Tăng bay lượn nữa đâu.”

Bà Bock vẫn chạy đi chạy lại, và khi nghĩ đến đám cưới thì bà càng vui hơn.

“Này Nhóc Con, cháu sẽ được đi rắc hoa cho cô dâu nhé,” bà nói và vuốt má cậu. “Bác sẽ may cho cháu một bộ đồ bằng nhung the đen. Trông cháu sẽ rất đáng yêu trong bộ com lê ấy!”

Nhóc Con rùng mình. Com lê nhung the đen - chẳng may Krister và Gunilla mà nhìn thấy thì chúng nó cười đứt ruột!

Nhưng Karlsson không cười. Ông nổi cơn thịnh nộ.

“Nếu không được đi rắc hoa đám cưới thì tôi không chơi cùng đâu,” ông nói. “Tôi cũng muốn có một bộ com lê nhung the đen và trông đáng yêu cơ, nếu không thì tôi không chơi cùng đâu!”

Giờ thì đến lượt bà Bock bật cười. “Thật ư, thế thì đám cưới này sẽ rất tung bừng đây, nếu cho Karlsson cùng vào nhà thờ.”

“Tôi cũng tin thế,” Karlsson hăm hở nói. “Tôi sẽ đứng sau bà trong bộ com lê nhưng the đen và suốt buổi vậy tai rồi thỉnh thoảng nã một phát súng chào mừng, vì đám cưới thì phải bắn chào mừng chứ!”

Bác Julius đang hạnh phúc và muốn mọi người cùng hạnh phúc, bác nói là nhất định Karlsson được phép tham dự. Nhưng bà Bock nói, nếu Karlsson đến rắc hoa thì thà đừng cưới nữa cho xong.

Ngày hôm đó rồi cũng tối dần. Nhóc Con ngồi trước thềm nhà Karlsson trên mái nhìn hoàng hôn buông xuống, ánh đèn bật lên trong toàn quận Vasa và khắp Stockholm.

Giờ thì buổi đêm đã đến và cậu ngồi cạnh Karlsson, thích quá. Đâu đó phía Vstergtland một đoàn tàu hỏa phụt khói tiến vào ga và bác Julius trèo xuống. Đâu đó trên biển Baltic một chiếc tàu thủy hơi nước màu trắng đang rẽ sóng tiến về Stockholm, và bố mẹ đứng trên boong. Bà Bock ở Frejgatan vỗ về động viên Frieda. Bimbo đã chui vào giỏ ngủ. Nhưng trên mái nhà giờ này Nhóc Con đang ngồi cạnh bạn thân nhất của mình là Karlsson và họ cùng ăn một túi bánh quế to tướng bà Bock mới nướng xong, ngon ơ là ngon. Vậy mà Nhóc Con vẫn lo lắng. Ai có người bạn thân nhất là Karlsson thì người đó chẳng bao giờ yên tâm được cả.

“Cháu đã cố gắng che chở cho chú, chừng nào còn đủ sức,” Nhóc Con nói. “Cháu đã canh giữ bảo vệ chú, thật đấy. Nhưng bây giờ cháu không rõ sẽ tiếp tục ra sao nữa.”

Karlsson lấy một cái bánh quế mới trong túi ra và nuốt chửng luôn.

“Sao cháu lại ngốc vậy! Người ta không thể nộp chú ở tòa báo để lĩnh một núi 5 xu nữa, chú đã ngăn được vụ đó, thế là bọn Fille và Rulle cũng như lũ khốn kiếp ấy chẳng có gì mà làm nữa. Điều đó thì cháu phải hiểu chứ!”

Nhóc Con cũng lấy ra một cái bánh quế rồi tư lự cắn một miếng.

“Chú mới ngốc thì có,” cậu nói. “Cả quận Vasa sẽ đầy rẫy những bọn vô công rồi nghề muốn xem chú bay ra sao hoặc muốn lấy cắp động cơ của chú hoặc những chuyện tương tự!”

Karlsson khẽ mỉm cười. “Cháu tưởng thế thật ư? Nếu đúng như cháu nghĩ thì thỉnh thoảng mình lại có một buổi tối tung bừng nữa chứ sao?”

“Buổi tối tung bừng!” Nhóc Con phát cáu lên. “Cháu đã nói rồi, chú cháu mình sẽ không có lấy một phút yên thân nữa đâu.”

Karlsson mỉm cười hài lòng hơn. “Cháu tưởng thế thật ư? Hy vọng là cháu nghĩ đúng.”

Bây giờ thì Nhóc Con cáu thực sự. “Chú định thoát thân kiểu gì?” cậu to tiếng. “Chú định thoát thân *kiểu gì*, khi hàng đàn người bao vây chú?”

Karlsson ngoẹo đầu láu lỉnh nhìn Nhóc Con.

“Có ba phương pháp, cháu biết cả rồi. Chọc nguấy, làm mắc lõm và cho thượng đài. Và chú có ý định dùng các phương pháp đó, cả ba!”

Trông ông ranh ma đến nỗi Nhóc Con phải bật cười, mặc dù cậu không muốn cười. Cậu cười khúc khích, ban đầu rất khẽ, nhưng rồi tiếng cười cứ dâng lên, cậu càng cười thì Karlsson càng

sung sướng.

“Ha ha,” ông nói và huých vào sườn Nhóc Con khiến cậu suýt lộn cổ khỏi bậc thang. Giờ thì Nhóc Con càng cười to hơn, và cậu nghĩ, từ giờ trở đi mới thực sự bắt đầu vui.

Còn Karlsson thì ngồi yên trên bậc âu yếm ngắm cặp ngón chân trở thò ra khỏi đôi tất thủng.

“Không, chú sẽ không bán chúng đi đâu,” ông nói. “Đừng có mà dụ dỗ chú, Nhóc Con ạ! Không, hai ngón chân trở này thuộc về Người Giàu Nhất Thế Giới và không thể đem bán đi được.”

Ông thọc tay vào túi và hài lòng lắc cho những đồng 5 xu lạch cạch va vào nhau.

“Ha ha, một người đàn ông giàu có, đẹp trai, cực kỳ thông thái và béo vừa xoắn ở tầm tuổi phong độ nhất, chính là chú đây. Karlsson Số Một Thế Giới về mọi phương diện. Nhóc Con đã hiểu chưa?”

“Rồi ạ,” Nhóc Con nói.

Trong túi Karlsson còn một thứ khác ngoài những đồng 5 xu, đó là khẩu súng lục nhỏ, và trước khi Nhóc Con kịp ngăn Karlsson lại thì một tiếng súng đã nổ giòn, vang vọng khắp quận Vasa.

Đúng đấy, bây giờ mới bắt đầu, Nhóc Con nghĩ thầm, vì cậu thấy cửa sổ các nhà xung quanh mở ra và tiếng người nhốn nháo.

Còn Karlsson thì cất tiếng hát và lúc lắc hai ngón chân trở lăm lem theo điệu nhạc.

“Phải nổ thật to và thật vui

Đồ rê mi vui quá đi thui

Bánh quế sinh nhật lại càng hay

Mi pha son ta thấy vui thay

Xin mời quý vị nghe bắn súng

Và yêu tôi đi, thế mới đúng

Pha son la và son la xi

La xi đô ta hãy vui đi!”

HẾT

[1] Túi chần: gấp đôi chần rồi trải thêm lên trên, ai chui vào chần bên dưới sẽ không duỗi thẳng được vì chần bị gấp đôi, tạo ra một cái túi.

[\[2\]](#) John Blund: nhân vật hư cấu tay cầm ô, chuyên kể chuyện cho trẻ em trước khi đi ngủ.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>